

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FAKING GAME

A BILLIONAIRE
GAMES NOVEL

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı© 2025 Olivia Hayle

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert bir dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

VB Edits'ten Beth tarafından düzenlendi

Kapak illüstrasyonu quinnasaurus.com adresinden Chloe

Quinn tarafından Kapak tasarımı The Book

Brander İthaf sanatı @jacqueillustrates

tarafından

www.oliviahayle.com

THE FAKING GAME

BİR MİLYAR AİRE GAMES NOVEL

OLIVIA HAYLE

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

1. [Nora](#)
2. [Bati](#)
3. [Nora](#)
4. [Bati](#)
5. [Nora](#)
6. [Nora](#)
7. [Bati](#)
8. [Nora](#)
9. [Nora](#)
10. [Bati](#)
11. [Nora](#)

Grup

Sohbeti

12. [Bati](#)
13. [Nora](#)
14. [Bati](#)
15. [Nora](#)
16. [Bati](#)
17. [Bati](#)
18. [Nora](#)

Grup

Sohbeti

19. [Nora](#)
20. [Nora](#)
21. [Nora](#)
22. [Bati](#)
23. [Bati](#)
24. [Nora](#)
25. [Nora](#)
26. [Nora](#)
27. [Bati](#)
28. [Nora](#)
29. [Bati](#)

Grubu

Sohbeti

30. [Bati](#)
31. [Bati](#)
32. [Nora](#)

33. [Bati](#)
34. [Bati](#)
35. [Nora](#)
[West & Rafe](#)
36. [Bati](#)
37. [Nora](#)
38. [Nora](#)
39. [Nora](#)
40. [Nora](#)
41. [Bati](#)
42. [Nora](#)
43. [Bati](#)
44. [Nora](#)
45. [Nora](#)
46. [Bati](#)
47. [Nora](#)
48. [Nora](#)
[Rafe, West ve Nora](#)
49. [Nora](#)
50. [Bati](#)
51. [Bati](#)
52. [Nora West](#)
 [& James](#)
53. [Bati](#)
54. [Nora](#)
55. [Bati](#)
56. [Nora](#)
57. [Bati](#)
58. [Nora](#)
59. [Bati](#)
60. [Nora](#)
61. [Bati](#)
[Grubu](#)
[sohbeti](#)
62. [Bati](#)
[Epilog](#)

[Grup Sohbeti](#)
[Seri Devam Ediyor](#)
[Teşekkür Olivia'nın](#)
[Kitapları Olivia](#)
[Hakkında](#)

DEDİKASYON

Sınır koymaktan korkan kadınlara dönüşen tüm insanları memnun eden kızlara.

Onları çekecek cesareti ve yine de size evet diyen sevgiyi bulmanız dileğiyle.

BÖLÜM 1

NORA

Bir gece kulübüne gitmenin en güzel yanı, sonunda oradan ayrılmaktır.

Bir saatten az bir süredir kalp atışlarımın hızlandığı bu yerdeyim ve hâlâ otuz dakika çok uzun. Titreşen neon ışıkları karanlığı yararak kıvranan bedenleri gökkuşağı renklerine boyuyor. Poppy'nin yanımda konuştuğunu zar zor duyabiliyorum.

Dün New York'ta kiraladığım eve yerleştikten sonra ona mesaj attım ve buluşmak isteyip istemediğini sordum. Modellik sayesinde tanıştık ve belki arkadaş olabiliriz. Yeni şehrimde birkaç tane istedim.

Gitmek istediği yer burasıydı. Lüks bir kulüpteki VIP kabini, diğer yedi model arkadaşıyla birlikte.

"...değil mi? Bu çok eğlenceli olmaz mıydı?" diye kulağıma bağıyor.

Ne dediğini anlamış gibi başımı salladım ve gülümsedim. Bu akşam yemek yemeyi umuyordum, belki de bir şeyler içmeyi. Gerçekten konuşabileceğimiz bir yer. Sarışın ve grubun en uzun olan başka bir kadın masaya doğru eğildi. "Bir tur daha?" diye bağıyor, boş bir şampanya şişesini havaya kaldırarak.

Diğerleri alkışlıyor ve birkaç kez birlikte çalıştığım dost canlısı, çift cinsiyetli bir model boş bir bardağı yukarı kaldırıyor. Ayrıca kabinde tüm bunların parasını ödüyor gibi görünen iki adam var. Muhtemelen otuzlu ya da kırklı yaşlarda, gösterişli kredi kartları ve kibirli gülümsemeleri var.

İsimlerini tam olarak bilmiyorum. Chad ve Dean, sanırım. Ya da öyle bir şey. Kısa boylu, dikenli saç kesimli olan daha önce kulağıma bağırırmıştı, eli belimdeydi.

Gülümsedim ve kıpırdandım.

Poppy kolumdan tutup beni kendine çekiyor. "Bu harika değil mi?" diye haykırıyor. "Şehre döndüğün için çok mutluyum!"

"Evet, geri döndüğüme sevindim!" Ona söyledim.

Gülümser ve Dean'in söylediği bir şeyi dinlemek için arkasını döner. Ya da Chad'i.

Poppy iyi biri. Ya da kampanyalar için birlikte çekildiğimizde veya aynı defilelerde yürüdüğümüzde hep öyle düşünmüşümdür. Bu yüzden tekrar ulaştım. Birlikte eğlenmişiz gibi hissettim; gerçek bir eğlence. İnsanların soyadım için bana yakınlaşmak istedikleri sahte türden bir eğlence değil.

Saatime baktım. Son kontrolümden bu yana sadece sekiz dakika geçmiş. Parti sonrası daha sakın bir yere gitmeyi önermek için çok erken. Kalmayı seçersem daha saatlerim var. Kalmalıyım, gerçekten. Bakalım burada arkadaş edinebilecek miyim.

Poppy daha da yaklaşıyor ve bileğime bakıyor. "Bu bir Artemis mi?" diye yarı çığlık atıyor.

"Evet," diyorum başımı sallayarak.

Parmakları platin saati okşuyor. Ailemin neredeyse bir asırdır ürettiği marka. Büyükbabamın doğduğu vadide üretimin devam ettiğini göstermek için arkasına işlenmiş küçük bir İsviçre bayrağı bile var.

"Vay canına. Hepsini seçmiş olmalısın." Parmakları bileğimden kayıyor ve tekrar sırtıyor. "Bu sezon ailenizin markalarından herhangi birinin modelliğini yapacak mısınız?"

Omuz silkiyorum. "Bazıları, evet, ama buraya model olmak için gelmedim."

"Ne için?"

Daha da yaklaştım. "Modellik için şehre dönmeyeceğim!"

Mükemmel şekilde alınmış kaşları havaya kalkıyor. "O zaman neden buradasın?" "Kendi moda çizgimi tasarlıyorum" diyorum. Moda Fuarı'nda yer alacağım.

Bundan birkaç ay sonra, diğer on iki anonim tasarımcıyla birlikte yarışacak.

Yüz ifadesi değişiyor, şaşkınlık ve tam olarak okuyamadığım başka bir şeyin karışımı. "Oh, vay canına. Bu... farklı. Neden artık modellik yapmak istemiyorsun?" Daha yakına eğiliyor. "Top model olabilirsin, biliyorsun. Bağlantılarla."

Neredeyse boşalmış bardağıma uzandım. "Modelliği seviyorum ama başka bir şey denemek istiyorum."

Poppy başını sallıyor ama artık gerçekten dinlemediğini söyleyebilirim. Diğerlerine dönüyor ve omuzlarını müzikle uyumlu bir şekilde kaydırıyor. Lanet olsun. Nefret etsem de modellik hâlâ onun işi. Belki de hiçbir şey söylememeliydim.

Bir dahaki sefere daha çok çalışacağım.

İçkimin son damlasını da boşaltıyorum. Masa VIP bölümünün köşesinde, karanlık bir tavanın altında ve dans pistindeki herkesin görebileceği bir yerde. Biraz hareket etmem gerek.

Kanepeden kalkıp bara doğru ilerliyorum. Belki tuvaleti de kullanırım.

Belki de buradan ayrılıp yeni daireme geri dönmeliyim.

Elini tekrar belimde hissettiğimde bardan birkaç adım uzaktaydım. Kahretsin. Chad ya da Dean. Yakınıma eğiliyor. Hatta o kadar yakın ki, kolonya ve ter karışımının kokusunu alabiliyorum.

"Hey," diyor kulağıma. Nefesi tenimi yıkıyor ve ürperiyorum. Ugh. "Nereye kaçıyorsun?"

Belki diğer kadınlar bunu çekici buluyordur. Belki de benim bulamamam yanlış. Dönüyorum ve eli vücudumdan düşüyor. "Sadece biraz daha içeceğim."

Gözleri donuk. Bir şey mi içti? Poppy bu adamları nereden tanıyor? "Sana bir içki ısmarlayacağım!" Bağırıyor ama kelimeler müziğin gürültüsünden bana zar zor ulaşıyor. Daha yakına eğiliyor, eli tekrar arıyor. Kalçama kondurdu. "Adın neydi senin?"

"Eléanore!" Çılgılık atıyorum.

Sırıttıyor. "Bu ismi seviyorum! Aslında benim en sevdiğim isim."

Tanrı yardımcım olsun. "Gerçekten mi?" Bar sırası neden bu kadar yavaş ilerliyor? Bir adım uzaklaşmaya çalışıyorum ama o da dans ediyormuşuz gibi peşimden geliyor.

"Sen de modelsin, değil mi?"

"Evet. Ama artık çok fazla modellik yapmıyorum." Ya da mankenlik ajansım aradığında hayır demek zor olsa da amaç bu. Ailemin şirketi ve ağabeyim için çalışıyor ve sanki her zaman bir şeylerin yüzü olmamı istiyorlarmış gibi görünüyor.

Başını sallıyor, söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibi görünen iki hızlı hareket yapıyor. "Evet, evet. Biliyor musun, burası çok gürültülü. Yakınlarda oturuyorum! Tribeca'da!"

Kahretsin. Erkeklerin bunu yapmasından nefret ediyorum ve şimdiden hayır demek için kelimeler buluyorum. Suçu baş ağrısına at. Planlarım var. Dairemde su sızıntısı var... Burada kalmak istiyorum. Erkekleri geri çevirmek gerçekten çok iyi olduğum bir şey.

Yaptığım tek şey bu.

Daha da yaklaştı ve *Tanrım*. Arkamda, etrafımda insanlar var ve sonra o. Beni engelliyor.

Kulüpler eskiden eğlenceliydi. Şimdi ise sıkışık VIP alanları ve beklentilerle dolu.

"Geri çekil." Sözcükler derindi, hoparlörlerin sesinden duyulabiliyordu. Bir adam benimle Chad'in arasına girdi, geniş omzu diğer adamı yarı yarıya gizliyordu.

Midem bulanıyor. Bu sesi tanıyorum. "Özür dilerim!" Chad bağırıyor. "O seninle mi?"

Adam döndü ve bana baktı. Onu neredeyse altı aydır görmemiştim. Onu düşünmemeye çalıştım, her zaman yaptığım gibi, kardeşimin en iyi arkadaşım dediği bu adamı. Benimkine rakip bir mirası var. Bir zamanlar ünlü Calloway varisiydi, ama babası öldükten sonra her şeyi o devraldı.

Mülkler, şirket, güç.

West bana kısık gözlerle bakıyor. Kara kaşları aşağıya doğru çekilmiş, yara izi sol taraftakini kesiyor. Nasıl olduğunu hep merak etmişimdir.

"Evet. Öyle," diyor. "Ve gidiyor."

Chad eriyip gidiyor. West'in boyu ve yapısıyla yapamayacağı bir şekilde kalabalığın içinde kayboluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Bilsem bile ona soruyorum. Şüphelensem bile.

Yaklaşıyor. Doğru. *Müzik*. Parmak uçlarımda duruyorum, ona daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşıyorum. "Burada ne işin var? Seni Rafe mi gönderdi?"

West kısık bir sesle, "Buna gerek yoktu," diyor. "Gelin. Biz gidiyoruz."

"Gitmek istemiyorum," diyorum. Ayaklarım ağrısa da yorgunum ve biraz temiz hava almak için sabırsızlanıyorum. Burada olmasının tek bir nedeni var. Rafe onu bana bakması için gönderdi.

West'in eli dirseğime dolanıyor. "Gidiyoruz," diyor ve daha birkaç dakika önce mücadele ettiğim kalabalık onun için dağılıyor. Geçmemize izin veriyor. Onu takip ediyorum ve lanet olsun, bizi kapıya götüren her adım biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor.

New York'un kalabalık caddesine çıkıyoruz. İnsanlar kulübe girmek için sıraya giriyor ve hepsini geçip doğrudan kaldırımında duran büyük siyah araca gidiyoruz.

"*Aklından* ne geçiyordu?" West dirseğimi bırakırken sesi sinirli çıkıyor. "Görevlendirdiğim güvenliği getirmedin."

"Korumaların beni takip etmesini istemiyorum."

Yakışıklı yüzü sertleşiyor, öfkeli bir maskeye dönüşüyor. Kollarımı kendime doluyorum. Nisan ayının sonları, ama akşam havası üzerimdeki ince elbise için yeterince sıcak değil. En yeni tasarımlarımdan biri.

"Neden olmasın?" diye soruyor. "Bir saat önce bana, nereye gittiğinizi onlara bildirmeden apartmanın arka kapısını kullanarak ayrıldığınızı söylediler."

"Bu onları ilgilendirmez ve *kesinlikle* sizi de ilgilendirmez."

"O benim. Kardeşin onu benim yaptı." Gözleri kısılır. "Ve *sen* New York'a taşındığında benim oldu."

"Çalışmak için buradayım, izlenmek için değil." Bunu Avrupa'da bıraktım.

West hareketsiz. Korkutucu bir hareketsizlik, viski rengi gözleri daralıyor. Takım elbisesine bakılırsa, benimle ilgili telefon geldiğinde muhtemelen dışarıdaydı. Onu rahatsız mı ettim? Akşamını mahvettim mi?

"Yanılıyorsam beni düzeltin," diyor, "ki yanılmayacağım, ama son dört aydır tehditler alıyorsunuz. Mektuplar, mesajlar ve *en* son olarak da birinin seni takip ettiğini açıkça gösteren fotoğraflar. Rafe Paris'teyken senin için özel bir güvenlik ayarlamıştı. Şimdi burada olduğuna göre, bu görev bana düştü. Yine de gecenin bir yarısı korumasız bir kulübe gitmenin iyi bir fikir olduğunu mu *düşündün*?"

"Etrafım insanlarla çevriliydi. Tüm zaman boyunca halkın içindeydim." "Evet. Yabancılar."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyorum.

Gülüyor. Kısa, esprisiz bir ses. "Belli ki. Bu yüzden seni o sarhoş salağın elinden kurtarmak zorunda kaldım."

"Senden yardım istemedim," diye çıktım. "O güvenlik görevlileri doğrudan size rapor vermemeli."

"Tabii ki yapmalılar. Seninle ilgilenmesi istenen kişi benim."

"Rafe'in küçük kız kardeşi olabilirim ama çocuk değilim."

Çenesi sıkılır. "Hayır, değilsin. Artık değilsin. Bunu ciddiye almalısın."

"Sadece normal bir gece geçirmek istedim," diyorum ve bu ne cüret? Bunu ciddiye alıyorum. Tuhaf mesajlar başladığından beri her gün ciddiye alıyorum. Ama yeni bir şehirdeyim ve tüm bunları geride bırakmış olmayı umuyorum. Sadece bir arkadaş edinmek istedim.

Rüzgâr kahverengi saçlarımı havaya kaldırıyor.

West'in bakışları kollarımdaki tüylerin diken diken olduğu yere düşüyor. Yüzü daha da sert çizgilerle belirleniyor ve takım elbise ceketini silkiyor. "Al," diyor ve ceketini omuzlarıma örtüyor.

"Teşekkür ederim." Sıcak olmasından nefret ediyorum. Güzel kokmasından daha da çok nefret ediyorum. Arabaya doğru başını salladı. "Hadi gidelim. Seni eve götüreceğim."

Tereddüt ediyorum, ceketini daha sıkı kavıyorum. "Taksi çağırabilirim. Zorunda değilsin."

West iç çeker. "Arabaya bin."

"*Tamam.*" Kalbim hızla çarparak yanından geçip gidiyorum. Çatışmayı kaldıramam. Hiç kaldıramadım. Ama o her zaman içimdeki öfkeyi ortaya çıkarmış gibi görünüyor. Onun yanındayken başkalarıyla olduğumdan daha çabuk sinirleniyorum.

Şık siyah cipin arka koltuğuna kayıyorum. West sanki yerçekimi varmış gibi hareket ediyor, her adımında etrafındaki dünyayı yeniden düzenliyor. Gece için kendi rotamı değiştiriyorum.

O her zaman hayattan daha büyük olmuştur.

Soyadı bu ülkede herkesçe bilinen bir isimdir, diğerlerinden bahsetmiyorum bile. Yıldızlı Çağ'ın klasiklerinden biri. Astorlar. Vanderbiltler. Ve Calloway'ler. Şirketi hala sağlam ve malikanesi aileye ait olan birkaç kişiden biri.

O, düşünemeyecek kadar büyük bir mirasın varisi. Eminim kibir de bunun bir parçasıdır. Calloway soyunda babadan oğula geçen bir miras. Kendi küçük krallıklarının hükümdarları.

"Bunu bir daha yapma," diyor arabanın karanlığında. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Sesi derin ve yatıştırıcı.

Ama birçok kez duyduğum şeyleri söylüyor. Şunu yap. Şunu yap. Burada dur. Şunu söyle.

İyi bir kız ol. İyi bir kız kardeş olun. Küçük kardeşlerinize iyi bakın. *Gözler üzerimizde.* Daha çok gülümseyin, daha az gülümseyin, sırtınızı eğin.

Karanlıkta ona "Sen benim kardeşim değilsin," diyorum.

"Hayır, kesinlikle değilim," diye mırıldanıyor West. Profili, arabanın penceresinin önünden geçip giden şehre karşı karanlık bir hat oluşturuyor. Keskin çenesi ona miras kalan bir başka şey. Onun gibi hareket etmek ve bunu yaparken de bu kadar iyi görünmek yasal olmamalı.

"Güvenlik görevlilerini takdir ediyorum," diyorum. "Gerçekten. Ama çok fazla korumaya ihtiyacım olacağını sanmıyorum ve çok dikkatli olacağım. Söz veriyorum. O yüzden teşekkürler West, ama hayır."

Arabanın loş ışığında bana bakıyor. "Çok güzel," diyor, "ama bu sana bağlı değil. Yarın onlar olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin."

BÖLÜM 2

BATI

Nora Montclair en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi.

Ve Rafe'in benim için bir kardeş olduğunu düşünürsek, bu onu kız kardeşim gibi yapmalı. Sorun şu ki, Nora söz konusu olduğunda "olmalı" kelimesi hiçbir zaman olması gerektiği gibi çalışmadı.

O benim için bir sorun. Hep öyleydi. Onunla ilk tanıştığım andan beri, yıllar önce, yüzünde bir gülümseme ve kolunun altına sıkıştırdığı eskiz defteriyle Montclair'lerin dağ evine girdiğinde. Saçları koyu kahverengi ve parlak, gözleri zeki, ağzı gülümsüyordu. Rafe ve benden beş yaş küçüktü, korunaklı ve sevimliydi.

Benden sadece birkaç santim kısa ve reklam panoları ve reklamlar için bir yüzü var.

Şimdi o çok *acil* bir sorun. Allahın belası bir salak ona sağlıksız bir şekilde kafayı takmaya karar vermiş ve Rafe güvenlik şirketinin bulamadığı sapık hakkında beni bilgilendirdi. Sosyal medya yorumlarından, doğrudan e-postalara ve dairesine gelen ilk mektuba kadar nasıl tırmandığını.

Bir tasarım fırsatının peşinden gitmek için New York'a taşındı ve Raphaël'in Avrupa'daki mülkleri için eğitilmiş harika bir güvenlik ekibi varken, ben bu şehri biliyorum.

İyi olacak. Mükemmel bir şekilde.

Bu sadece haftalarca onunla etkileşim halinde olmak demek. Konumunu ve güvenliğini izlemek ve güvenlik ekibi için beklemede olmak. Benim gözetimimdeyken ona hiçbir şey olamaz.

Kendi kız kardeşim olsaydı tam olarak böyle hissederdim.

Dün gece hissettiğim kızgınlık, eğilmek istediğinde eğilen adamı iterek uzaklaştırmak, başka bir şeyin kenarında sallansa bile. Karşılayamayacağım, şımartamayacağım, üzerinde çok fazla düşünemeyeceğim bir şey.

Onu en son aylar önce Raphael'in verdiği bir partide görmüştüm. Mavi elbisesi içinde güzel görünüyordu, kusursuz tavırları ve doğal görünen ama aslında öyle olmadığından şüphelendiğim bir gülümsemesi vardı.

Benim *dışında* herkese karşı her zaman kusursuz davranırdı.

Dün geceki gibi, ipeksi siyah bir elbise ve koyu renk göz kalemi içinde, her adımda benimle tartışıyordu.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve birkaç çalışanın bana yönelttiği bakışları görmezden geliyorum. Genelde Manhattan'ın merkezindeki Calloway Holdings'e gitmem ama bugün buradayım ve onlar da bunu fark ediyor.

Bazı nedenlerden dolayı onu kızdırıyorum. Yıllardır.

Ama Raphaël'e onun güvenliğini garanti edeceğime dair bizzat söz verdim. Çünkü Rafe aileden biri. Belmont Akademisi'nde çok fazla boş zamanı olan ve ebeveyn gözetimi olmayan uyumsuz gençler olarak birlikte yaşadığımızdan beri öyleydi.

Yönetim ekibinden biri beni durdurdu; ona en son finansallar geldiğinde bilgilendirilmek istediğimi söyledim. *Şimdi zamanım var mı?*

Sahip olduğum son şey zaman olsa bile evet diyorum.

Bu eski bina otuzlu yıllardan beri Calloway Holding'in merkezi olarak kullanılıyor, büyük büyükbabam çelik işinden büyük paralar kazandıktan sonra. Söylentiye göre bu eski taş binayı buhran döneminde üç kuruşa satın almış. Acımasız.

Sonra tekrar, bu oydu. *Maverick*. Son beş yılda hakkında iki biyografi yayınlandı; ben ikisini de okumadım. Kendi yemek odamda onun bir portresinin olması beni her türlü meraktan kurtardı. Bakışlarını yeterince sık görüyorum. Neye layık olmam gerektiğini biliyorum.

Bana kazık attıktan sonra da atamla aramda hiçbir sevgi bağı kalmadı. Evim dediğim Long Island'daki Fairhaven Malikânesi için vakıf kuran oydu. İş miras alabilirim ama evi? Sadece 30 yaşına geldiğimde evlenirsem. O da yazın sonunda.

Zaman tükeniyor ve artık Nora benim de sorunum. Benim sinir bozucu, fazla güzel ve kesinlikle güvensiz sorunum.

Finans müdürümün söylediklerini dinliyorum ama kelimelerin sadece yarısını duyuyorum.

Allison'a finansal bilgi için teşekkür ettikten sonra asansöre yöneliyorum. Saatime baktığımda bir sonraki toplantıma çok az kaldığını görüyorum ve geç kalmaktan nefret ediyorum.

Rafe'den bir mesaj var.

RAFE

İlk tam gün nasıl geçti?

Cevap yazmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum.

BATI

İyiyim. Her şey kontrol altında.

Onunla benim korumam altında geçirdiği ilk gecenin başarısızlıkla sonuçlandığını bilmesine gerek yok. Nora'nın gözleri kaldırımında meydan okurcasına parladı ve bu benim de sinirlenmeme yol açtı. Ama sonra kendi başının çaresine bakabileceği konusunda ısrar ettiğinde sesinde bir titreme oldu.

Onunla ilgili hep böyle bir hisse kapılmışımdır; başkalarına gösterdiği bir tarafı vardır, bir de sıkı sıkıya tuttuğu başka bir tarafı.

Raphaël tekrar mesaj atıyor.

RAFE

Teşekkürler. Sana bir borcum var.

Bu dişlerimi gıcırdatıyor. *Gerçekten* ama *gerçekten* istemiyor. Geçen yaz kız kardeşimin Paris'teki dairesini kullanmasına izin verdiğinde değil. Yatılı okul boyunca aklımı başımda tutarken değil. Karşılığında sadece bir iyilik istediğinde değil. Kardeşler arasında iyilik nedir ki?

Sonuçta biz bir aileyiz. Kan bağı dışında her yönden. Bu da demek oluyor ki Nora benim küçük kız kardeşim gibi olmalı.

Toplantı uzadıkça uzuyor. Farklı holdingler için rakamlar ve projeksiyonlar, hepsi önümüzdeki çeyrekler için net önerilerle birlikte paketleni. Öğleden sonra ara veriyoruz ve güvenlik müdüründen gelen iki cevapsız arama görüyorum.

Kahretsin. Anında yüksek alarm durumuna geçtim. Gözleri tekrar önümde parlıyor ve sesindeki o titremeyi duyuyorum. Eğer biri onu korkuttuysa...

İzin isteyip onu geri aradım. "Rapor ver."

"Hedef iyi durumda. Ama bir süreliğine ortadan kayboldu," diyor Arthur. Ses tonu kısa ve kesin. "Central Park'ta koşuya çıktı. Biz de

Görsel teması sürdürdük ama bizi atlattı. Onu tekrar bulmak on beş dakikamızı aldı. Adamlarım şimdi onu dairesine kadar takip ediyor."

"Seni atlattım da ne demek?"

"Çok hızlı koştu efendim. Onu takip eden daha deneyimli iki adamım vardı ama bu kadar hızlı koşmasına hazırlıksızdık. Bunun en azından kısmen kasıtlı olduğuna inanıyorum. Bir dahaki sefere daha hızlı adamlarımı getireceğim. Bir daha olmayacak."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Ve şimdi onun üzerinde gözün olduğundan emin misin?"

"Evet, efendim. Apartmanına geri dönüyor. Yaklaşık yirmi dakika içinde orada olur."

"Beni bilgilendirmeye devam et."

Yönetim kurulu üyelerine mazeretlerimi bildirip ofisten ayrılıyorum. En hızlı seçenek bir taksiye binmek ve kısa sürede trafikte Nora'nın evine doğru yol alıyorum.

Yıllardır bir ilişkim olmadı. Zaman yok. Ama Nora New York'a geleli iki gün bile olmadı ve ben şimdiden birilerini takip ediyormuşum gibi hissediyorum. İki programı koordine etmeye çalışıyorum.

Araba apartmanın önünde durdu. Raphaël bana detayları gönderdi ve ekibimin orayı araştırdığını biliyorum. Ama bilinmeyen bir sürü faktör var. Komşular. Çoklu giriş ve çıkışlar. Pencereleden içeriye bakışlar.

Güvenlik görevlilerimden biri içeride bekliyor. Madison bana "Kat sekiz" dedi. "İçeride."

Dairesinin dışındaki koridorda başka bir gardiyan durmaktadır. Adı Jason ve ekipte yeni. Yanaklarının rengi kızarmış. Onun koşusuna ayak uydurmak zorunda mıydı?

Ne kadar hızlı bu arada?

Kapısını çaldım. Kilidin döndüğünü ve kapının açıldığını duyana kadar epey bir zaman geçiyor.

Nora egzersiz kıyafetlerini giymiş. Koyu kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış, ince çenesini yukarı kaldırmış bana bakıyor. Açık teni de kızarmış ve bu onu-

Fark etmemeliydim. *Neredeyse* kendi kız kardeşim. "Nora," diyorum.

"Batı." Önümden geçip güvenlik görevlisine bakıyor. "Hey, bir bardak su istemediğine emin misin?"

Başını sallar. "Teşekkür ederim, hanımefendi. Ben iyiyim."

"Fikrinizi değiştirirseniz kapıyı çalmanız yeterli." Bana bakmak için döndüğünde gülümsemesi kayboluyor ama beni içeri almak için kapısını sonuna kadar açıyor. "Bir bardak su ister misin?"

"Hayır, yapmazdım." Dairesi geniş ve modern, tabandan tavana pencereleri şehrin muhteşem manzarasını sunuyor. Zevkli sanat eserleri duvarları süslüyor ve şık mobilyalar açık konsept yaşam alanını dolduruyor. Kısa dönemli kiralama tarzında güzel bir yer. "Koşuya çıktığımı duydum."

"Demek bu yüzden buradasın." Nora bir kanepenin arkasına yaslanıyor. Sıkı bacaklarını saran bir çift siyah tayt giymiş. "Evet, öyle yaptım. Güvenlik görevlilerimi de getirdim. Yanlış bir şey yaptığımı sanmıyorum."

"Onlardan bir daha kaçmayacağına söz vermiştin."

"Ben onlardan kaçmadım," diye itiraz ediyor. Sonra bir elini kaldırıyor. "Teknik olarak evet, kaçtım ama onlar benim peşimden koşuyordu. Yetişememelerinin benim suçum olduğunu sanmıyorum."

Onun yanından pencerelere doğru yürüyorum. Aralarında sokak olsa bile karşı apartmandan net bir manzara var. "Uyum sağlamak ya da rutinlerinizi ayarlamak zorundasınız. Akşamları perdelerinizi çekiyor musunuz?"

"Evet. Adamlarınız çoktan buraya gelip her şeyi kontrol etti." Çapraz kolları göğüslerini yukarı kaldırıyor ve üzerinde dar, siyah bir gömlek var. Bu manzara dişlerimi gıcırdatıyor. Bir kız kardeş gibi *olmalı*.

Ama öyle değil. Onu hiçbir zaman bu şekilde göremedim.

"Gördüklerini biliyorum."

"Onlara güvenmiyor musun?"

"Kendime daha çok güveniyorum." Yatak odasına girdim ve hızlıca bir göz attım.

Oda, dairenin geri kalanı gibi zevkli bir şekilde dekore edilmiş ve büyük bir yatak alana hakim. Burada sadece bir pencere var ve o da avlunun üzerinde. Yüksekte olması iyi bir şey.

"Bu biraz istilacı, sence de öyle değil mi?" Nora arkamdan şöyle diyor. "Ne arıyorsun ki?"

Gözlerim köşedeki sandalyenin arkasına asılmış bir atlete takılıyor. Yanında siyah bir sutyen asılı.

"Kardeşin bana güvendi," diyorum. "Titiz davranıyorum."

"Şifonyerimi karıştırmak ister misin?" diye soruyor sertçe. "Çekmecelerimi açmak mı? Takvimime bakmak mı? Bunların hepsini zaten güvenlik ekibiyle paylaştım."

Çoğunluğu tanımadığım erkeklerden oluşan bir ekip. Ve şimdi yedi gün yirmi dört saat kapımın önündeler."

Çenesi yukarı dönük, yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. Geçen geceki makyajı gitmiş ve bu onu daha yumuşak gösteriyor. Daha genç. Burnunun üzerinde çiller var ve dudakları sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırılmış.

Bunu zor buluyor. Gerçekten zor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Size kendilerini tanıttılar mı? Güvenlik ekibim."

"Evet," diyor. "Ben sorduktan sonra."

"Sizi güvensiz hissettiren biri oldu mu?"

"Hayır," diyor. Ama bir elini ensesinde gezdiriyor. "Onlara ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum."

"Evet, anlıyorum. Rafe'in senin için de bir takımı vardı, değil mi? Sen buraya gelmeden önce."

"Evet. Bazılarıyla iyi arkadaş oldum." Derin bir nefes alıyor. "Sapığın beni New York'a kadar takip edeceğini sanmıyorum."

Düşünme diyor ama söylemediği kelimeyi duyuyorum. Umut. Durumun böyle olmasını umuyor. Bir süre daha sessizce onu inceliyorum. "Numaram sende var. Sana ben gönderdim. Kendini güvende hissetmezsen kullanırsın. Sebebi önemli değil."

Başını sallıyor ve yüzündeki kırılmanın bir kısmı kayboluyor. "Yani dün gece yaptığın gibi gelip bebek bakıcılığın şikayet edebilir misin?"

"İşimi ciddiye alıyorum."

"Biraz *daha az* ciddiye alın" diyor.

Bu dudaklarımın seğirmesine neden oldu. "Bana karşı bilmediğim bir şey mi var? Bir aile yadigârını mı kırdım? Yanlışlıkla evcil hayvanlarından birini mi ezdim?"

Gözlerini deviriyor. "Yukarıdakilerin hiçbiri, çok teşekkür ederim. Yirmi dört yaşındayım. Kendime bakabilirim ve korumalarla nasıl yaşayacağımı biliyorum. Bunu zaten yaptım."

"Sen de mi onlardan kaçtın ve kardeşine kalp krizi geçirttin?"

Nora tatlı tatlı gülümsüyor. "Çok formdasın ve hayatının en güzel dönemindesin. Kalbin bunu kaldırabilir."

"İltifat mı? Daireni daha sık teftişe gelmeliyim."

Ön kapıya doğru yürüyor. "Yatak odamı zaten bir kez gördün. Bir daha olmayacak."

Bu konuda çok haklı. Ona kesinlikle gerekenden daha fazla yaklaşmamalıyım. Kapıya doğru yöneldim. Nora beni izliyor, gözleri hala meydan okuyor.

"Koşmaktan vazgeçmeyeceğim," diyor.

"Sana daha hızlı gardiyanlar bulacağım."

BÖLÜM 3

NORA

West Calloway beni hiç sevmedi.

Bunu birkaç farklı nedenden dolayı biliyorum. Öncelikle, ağabeyimin arkadaşları arasında bana hiç gülümsemeyen tek kişi o. Sessiz ve ciddi James bile bunu yapmıştır. Ama West asla.

İkincisi, bir keresinde ona asıldım ve beni geri çevirdi.

Babamın verdiği bir Noel partisindeydi. Rafe de oradaydı ve tüm arkadaşlarını getirmişti. Yılbaşından hemen önceydi ve ertesi gün kayak yapmak için Alplere gidiyorlardı. Rafe, James, Alexander... ve West.

On dokuz yaşına yeni girmiştim. Şampanyayı biraz fazla kaçırmıştım ve saat gece yarısını vurmadan hemen önce cesaretimi topladım.

Orada tek başınaydı, şatonun büyük şöminesinin yanında duruyordu, elinde bir bardak konyak vardı ve ben de yanına gittim. Elimi saçlarımın üzerinde gezdirerek yerinde olup olmadığını kontrol ettim... ve birlikte bir içki içmeyi teklif ettim.

Bana bir kez baktı ve sonra bakışları yüzüme indi. Yüzünde reddetmekten başka bir şey yoktu. "Sarhoşsun, Nora. Yatağına git."

Korkunçtu. Daha önce bir erkekle hiçbir şey başlatmamıştım ama o gece onunla başlatmıştım ve bu aptalca bir fikirdi. Tek kelime etmeden uzaklaştım, gözlerim yaşardı.

Aşağılanma bununla da bitmedi. Bir yıl sonra, Alex'e yeterince güzel ama sıkıcı olduğumu ve çıkacağı son kişi olduğumu söylediğini duydum.

O zamandan beri West varlığını zar zor kabul etti. Aynı odada çok sık bulunmuyoruz ama her seferinde sanki orada değilmişim gibi bana bakıyor.

Diğer arkadaşları öyle değil. Alexander her fırsatta benimle şakalaşır; James korkunçtur ama medenidir. West öyle değil. Ve onu başkalarıyla gülerken gördüm.

Yani kişisel olduğunu biliyorum. *Benden* hoşlanmıyor.

Sevilmemekten *hoşlanmadığım* için ben de ondan hoşlanmamaya özen gösterdim. O kibirli. Rekabetçi. Herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor. Kendini taşıma şekli, sanki bulunduğu her odanın sahibiymiş gibi.

Bu tür bir özgüven kibirle sınırlanır.

O zamandan beri birbirimizin yanında olduğumuz zamanlarda, onun harika bir insan olmamasının tüm nedenlerini kataloglamak bir hobi haline geldi. Gülümseme şekli, nadiren ve çarpık. Asla tamamen temiz traşlı olmaması.

Kıyafetleri her zaman sonradan düşünülmüş gibi görünür, ancak yine de ona mükemmel bir şekilde uyar. Kalın kablo örgülü kazaklar ve mokasen ayakkabılar. Kalın kahverengi saçları geriye doğru itilmiş, kaşının ortasındaki yara izi onu tanıdığımdan beri var. Kardeşim pahalı görünmeyi severken, West her zaman bir tür spor yapmaya hazır gibi görünüyor.

Muhtemelen ne giydiğini iki kez bile düşünmüyor ve hala odadaki en dikkat çekici adam. Bu çileden çıkarıcı.

Beni küçük, genç ve önemsiz hissettiriyor. Sanki hâlâ şöminenin yanında oturan, ağabeyimin en yakın arkadaşına benimle bir şeyler içmek isteyip istemediğini soran ve azar işiten kızmışım gibi.

Ve şimdi bir şekilde beni burada, dünyanın en büyük şehirlerinden birinde güvende tutmanın kendi görevi olduğuna karar verdi. Rafe bana elini kolunu sallayarak gezeceğini söylemişti. West'in sadece güvenlik detaylarını denetleyeceğine dair bana güvence verdi.

Haklısın. Çünkü yatak odama bakmak çok *elverişli*.

Ertesi sabah, iki blok ötede kiraladığım atölye alanına, önceden tedarik ettiğim kumaşlardan oluşan dev bir çantayı taşıyarak yürüyorum.

Peşimde iki adam var, West'in izniyle kot pantolon ve lacivert ceket giymişler. Birinin kumral buklelerinin üzerinde ters bir beyzbol şapkası var. Onlarla daha önce konuşmuştum. Sam ve Miguel. Birinin beni izliyor olabileceğini sürekli hatırlatıyorlar.

Bu beni kimseye anlatmadığım kadar korkutuyor.

Çünkü insanlara söylersem, zaten endişelendiklerinden daha fazla endişelenecekler ve ben bundan hoşlanmıyorum. Bu benim hayatımın para birimi: sevilme. Başkalarını mutlu etmek. Belki de bu yüzden West beni bu kadar rahatsız ediyor.

Onu nasıl mutlu edeceğimi bulamadım.

Ve ben bunu her zaman çözerim. Annemi mest etmek için hangi düğmelere basmam gerektiğini çok iyi biliyorum. Mesela güzelliği sever. Modellik kariyerimi sever. Başarıları sever. İfadelerini ve ses tonunu okumakta ustayımdır.

On sekiz yaşına geldiğimde, benim için var olmasını vasiyet ettiği modellik kariyerine yardımcı olmak için beni burun estetiği yaptırmaya götürdü. Annem daha ince, hafif kalkık burnumla sevindi. Babam fark etmedi.

En büyük ağabeyimin ölümünden sonra annemle babam boşandığında, Rafe yatılı okula gönderilmişti. Bu durum beni tek başıma bıraktı. Bağırış çağırışları, tehditleri, talepleri ve mahkemede uzun süren anlaşmayı dinledim. O zamana kadar babam çoktan İki Numaralı Karısı olacak kadının yanına taşınmıştı.

Bir de Üç Numaralı Eş var ve ben hepsiyle arkadaş olmaya çalıştım.

Bu konuda iyiyimdir: tehditkâr olmamak. İnsanların sinyallerini bu kadar iyi okuyabildiğinizde kendilerini rahat hissetmelerini sağlamak kolaydır.

Çatışmalardan nefret eden, kronik bir insan sevicisi olmanın sorunu, hayatın sürekli çatışmadan başka bir şey olmamasıdır. *Suşinde susam istemedin mi?'den, beni arayacağını söylediğinde aramadığına inanamıyorum'a* kadar.

Yakın ilişkiler, terapistim Zeina'nın da söylemeyi sevdiği gibi, sürekli bir sınırlar müzakeresidir. Ancak bu sınırları belirlemekten korktuğunuzda, yakın ilişki kuramazsınız. O kadar eğilip bükülmeden, neredeyse bir yoga duruşu olmadan olmaz.

Birçok kez benden bir şeyler isteyen erkeklerle çıktım. "Benim için gülümse, Nora. Benimle dışarı çık, Nora. Seni öpmeme izin ver, Nora." Sürekli bir istek bombardımanı. Hayatım boyunca bunu duydum; erkeklerden, ailemden, poz verdiğim fotoğrafçılardan. *Şunu yap, bunu yap, burada dur.*

Kendi duygularımı bastırıyor ve beni *onların* istediklerine boğuyor. Tüm erkekleri reddediyorum ve reddetmediğim birkaç erkekle de deneyimlerim pek harika olmadı. Bu yüzden flört etmekle hiç uğraşmamak daha kolay geliyor, yani burada yirmi dört yaşındayım ve bu iki çok küçük ayrıntı dışında hayatım düzenli: Hiç aşık olmadım ve hiç seks yapmadım.

Bu benim en utanç verici sırrım. En yakın iki arkadaşım ve terapistim dışında kimse bilmiyor. Sorulduğunda, her zaman, her zaman yalan söyledim. Kaçınılmaz bir soru olan *neden* sorusundan daha kolay geliyor.

Ama işler değişecek. Yeni bir şehirdeyim ve yapmam gereken üç şeyden oluşan bir listem var.

1. Fashion Showcase'de yarışmak için on iki uyumlu parça dikin.
2. West Calloway'in ihtiyaç duymaktan nefret ettiğim güvenliği denetlemesinden kurtul. Ayrıca, takipçinin beni öldürmesine izin verme.
3. Yirmi beş yaşına girmeden bekaretimi kaybetmek, yani tam yedi ay sonra.

Şimdiye kadar bunlardan ilkinin hallettim. İkincisine gelince, takipçi henüz ortaya çıkmadı. New York'taki yeni hayatıma başlayalı dört gün oldu ve nihayet kendimi hafiflemiş hissediyorum. Sanki uçak yolculuğundaki korkuyu arkamda bırakmışım gibi.

Ve bu gece üçüncüye atlayacağım.

Jet lag yüzünden yine çok erken uyandıktan ve defile için tasarım yapmaya başlayamayacak kadar uykulu olduktan sonra, kendi kişisel düşmanımı açtım. Telefonumdaki bağlantı vaat eden küçük kare.

Korkunç randevu uygulaması.

Son iki gündür bir adamla sohbet ediyorum. Sevimli, normal, biraz inek birine benziyor. Koşmayı sevdiğini söyledi, biz de biraz bunun hakkında sohbet ettik. Nadiren uygulamalara giriyorum, ancak flört etmeye karar verdiğimde oraya gidiyorum.

Onları önceden incelemeyi seviyorum.

O gece akşam yemeği için bir yerde buluşmaya karar veriyoruz ve günün geri kalanını midemde bir düğümle geçiriyorum. İşte bu yüzden biriyle çıkmaktan *nefret ediyorum*. Beklenti ve gerginlik. Hiçbir zaman gerçekten kendim olabileceğimi hissetmiyorum.

Var olun. Gerçek sizi görmelerine izin verin. Onlar için performans sergilemek zorunda değilsiniz.

Zeina'dan harika bir tavsiye.

Ve yapması gerçekten çok zor.

Ayrılma vakti geldiğinde, kapımın önünde iki yeni koruma var. Kıvırcık sarı saçları ve sert bakışlarıyla kendini Madison olarak tanıtan kısa boylu bir kadın ve Amos adında uzun boylu, geniş bir gülümsemesi ve sıkı örgüleri olan bir adam.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Ve merak etme; kaçmak yok." Ama anlaşılan o ki, bu geceyi hiç de kolaylaştırmayacak.

BÖLÜM 4

BATI

Ana yemek ve tatlı arasındaki metni alıyorum.

MICHAEL

Randevusu var. Adamın kim olduğunu bilmiyoruz. Şu anda onun geçmişini araştırıyoruz.

İçinde bulunduğum sohbeti bir kenara bırakıp cevap yazıyorum.

BATI

Onu görüyor musun?

Güvenlik şefim hemen cevap veriyor.

MICHAEL

Evet. O güvende.

Belki, ama aynı zamanda pervasız ve bu da bir sorun. Özel yemeğin ev sahibine selamlarımı iletiyorum ve hızlı adımlarla Beşinci Cadde'deki daireden çıkıyorum. Bir erkekle mi çıkıyor? *Randevusu* mu var?

O adam herhangi biri olabilir. Kendini New York'ta yeni biri olarak tanıtan bir sapık olabilir. Rafe adamı yakalamakta biraz zorlandıkları konusunda beni uyardı ve bu iyiye işaret değil.

Saplantılı, çılgın bir hayran, eğitimli profesyonellerden oluşan bir ekibi alt edecek kadar titiz ve zeki birinin profiline uymuyor.

Nora'ya göz kulak olmak tüm zamanımı alacak ve başlangıç için çok az zamanım var.

Arabam çoktan kaldırımın kenarında bekliyordu. Arabaya bindim ve Arthur'u GPS'e onun son bilinen yerini yazarken buldum. Sorunsuz bir operasyon yürütüyoruz ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Arthur, "On dakika içinde orada olacağız," diyor.

"Teşekkürler." Önce onu bir kulüpten çıkarmak zorunda kaldım. Şimdi de randevusunu bölmek zorundayım. Bana çok kızacak.

Bu fikir kanımı daha da kaynatmamalı.

Ama öyle, çünkü onun yanında *asla* çalışmamalı.

Midtown restoranına yanaştık. Masa bekleyen insanların önünden geçiyorum. Garson bana sıkı bir gülümseme veriyor, ama ona içeride bir arkadaşımın buluşacağını söylüyorum. Ses tonum hiçbir soruyu davet etmiyor ve o da akıllıca hiçbir soru sormuyor.

Onu hemen göremedim. Pencereden işe aldığım güvenlik görevlilerinden birini görüyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve arkaya doğru başını sallıyor.

Ve işte orada.

Nora kırmızı bir elbise giymiş, kahverengi saçlarını yukarı kaldırmış ve yüzünden uzaklaştırmıştır. Doğrudan önündeki adama bakıyor. Adamın kumral saçları var ve konuşurken elleri hareket ediyor.

Bana daha önce hiç yapmadığı küçük bir gülümsemeyle ona bakıyor. Gerçi bunu başkalarında kullandığını gördüm. Büyüleyici. Aynı zamanda sahte görünüyor.

Bana baktığında neredeyse masalarına varmıştım.

Kaşları şokla kalkıyor. Ama sonra ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. "West. Burada ne yapıyorsun?"

"Gecenizi kısa kesmem gerekiyor." Bir elimi adamın sandalyesinin arkasına koyuyorum ve ona bakmıyorum. "Dışarıda bir araba var."

Randevulaştığı kişi, yüzünde belirgin bir şaşkınlıkla aramıza bakıyor. "Özür dilerim, siz kimsiniz?"

"O önemli değil," diyor Nora. "Çok üzgünüm Mark. Sadece bir yanlış anlaşılma oldu."

Ona ters ters bakıyorum. "Hayır, değil. Bak Mark, öyle mi? Akşam bitti." Cüzdanımı çıkardım ve masaya birkaç banknot koydum. "Nora. Biz gidiyoruz."

Gözleri parlıyor ama Mark'tan özür dilerken tüm zarafetiyle duruyor. "Sana sonra mesaj atarım," diyor ve ellerim iki yanımda yumruk oluyor.

Tekrar bana, sonra da paraya bakıyor. Ona sırtımı dönmeden önce Nora'nın yanımdan geçip gitmesini bekliyorum.

"Bu da ne?" diye tıslıyor bana doğru. Topukları yere vuruyor. "Neden buradasın?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Ne düşünüyordun?"

"*Tüm zaman boyunca* halkın içindeydim. Korumalarımın kaçmadım. Onlardan dışarıda beklemelerini istedim. Bana söylediğin şeyi *yapıyordum*. Rafe'in bana söylediği şeyi."

Kapıyı çekip açıyorum ve önümde yürümesine izin veriyorum. Serin hava iyi hissettiriyor. Öfkesi? Daha az hoş. Ama en azından gerçek. Bununla çalışabilirim. Pratik, kolay gülümsemeler yok.

Bana doğru döndü. "Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu. Hem de hiç." "O adamı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu seni ilgilendirmez. Mark iyi biri."

"Doğru. Mark'ı ne zamandır tanıyorsun?" "Em... üç gündür mü?"

Gökyüzüne bakıyorum. Etrafımızdaki yüksek binalara, hiç bitmeyen ışığa. "Tanrı yardımcım olsun. Kendini koruma duygun yok."

"Evet, biliyorum."

"Seni bu bölgeden ikinci kez geç saatte almak zorunda kalıyorum. *Bir* gece bile içeride kalmayı deneyemiyor musun? Sürekli ilgi mi istiyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Hayatımdan vazgeçmeyeceğim." "Senden bunu istemiyorum."

"Evet, öylesin," diyor şiddetle. "Bu gece yanlış bir şey yapmadım."

Yüzüm taş kesildi. "Sen tanınmış birisin, Nora. Birkaç ay önce Times Meydanı'nda bir reklam panosundaydın, Tanrı aşkına."

Gözleri açıldı. "Bunu gördün mü?"

"Zor değil." Aile şirketinin sahip olduğu ünlü lüks markalardan biri tarafından üretilen valizlerin üzerine yarı yarıya sarılmıştı, saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı ve gözleri doğrudan kameraya bakıyordu.

Her geçtiğimde bana doğru bakıyordu.

"Kiminle çıktığın seni ilgilendirmez."

"Neden işimi olduğundan daha da zorlaştırmak istiyorsun?"

"Beni güvende tutmak senin işin değil. Bu görev güvenlik görevlilerine ait ve onlar da harika bir iş çıkarıyorlar. Restoranın dışında durmuş, sürekli bizi izliyorlardı. Muhtemelen çok sıkılmışlardır."

"Bu benim işim. Kardeşin onu benim yaptı," diyorum. "O adam *Herhangi biri*. Senin sapığın olabilir. Bunu düşündün mü?"

Derin bir nefes alır. "O *değil*. Onunla bir uygulama üzerinden eşleştim." "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diyorum sıkıca. Online randevu uygulamalarına mı giriyor?

Çok ama çok tanınmış biri. "Bu ciddi bir durum. Rafe'e de böyle şımarık mı davrandın?"

"Şımarık mıyım?" diye soruyor. "Bana nerede yaşadığını hatırlat. Fairhaven'ı sen mi inşa ettin? Satın mı aldın? Yoksa *miras mı kaldı*?"

Çarpık eğlence dudağımı seğirtiyor. *İşte o*, sanırım. İşte bu o, gerçek o. Rafe'in sahip olduğunu sandığı nazik ve tatlı küçük kız kardeşi değil. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten... bana sürekli olarak ne kadar *az* yardım etmek istediğini hatırlatsan bile. Ama yine de hayatımı yaşamak zorundayım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Bu gece muhafızları getirdim ve onları planlarımdan haberdar ettim. Senin karışmana gerek yoktu."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bela, ben de bu işin içindeyim. Ve sana kafayı takmış olan kişiyi yakalayana kadar benimle kalacaksın."

"Kalçana zincirlenmemi mi istiyorsun? Yanına mı yapıştırayım? West, yapmam gereken işler, tanışmam gereken insanlar, gitmem gereken yerler var." Aramıza mesafe koymak ister gibi bir adım geri atıyor. "Tehdidi anlıyorum, güven bana. Ama mektuplar yüzünden hayatımdaki her şeyi değiştiremem. Buraya yeni bir başlangıç yapmak için taşındım."

"Durup durmadığını henüz bilmiyoruz," diyorum. Takipçisi Atlantik'in ötesinde mi kaldı, yoksa onu buraya kadar takip mi etti.

"Belki de değil." Sesi biraz titriyor ama gözleri sert. "Ama hayatımdan vazgeçmeyeceğim."

"Gece kulüpleri ve yabancı erkeklerle çıkmakla geçen hayatın mı? Hâlâ işe gidebilirsin. Her türlü şeyi yapabilirsin. Sadece yabancılarla karanlık yerlere gitme, buna onlarla *çıkma* da dahil." Başımı sallıyorum. "Bir süre daha burada kalana kadar olmaz."

"Ama çıkmak zorundayım." Kelimeler ağzından bir itiraf gibi dökülüyor. Gözlerim kısıldı. "*Zorunda mısın*?"

"Evet. Yapmak
zorundayım." "Peki
neden?"

"Çünkü pratik yapıyorum." Yanaklarına renk geldi. "Bu seni ilgilendirmez ama geçmişte çok fazla kişiyle çıkmadım. Çok fazla pratiğim yok ve bir gün bir ilişki içinde olmak istiyorum, bu yüzden bu benim için önemli."

"Çok fazla pratik yapmıyorsun," diye tekrarlıyorum.

Yanakları alev alev yanıyor. Söylediği her kelimeyi geri almak ister gibi görünüyor. "Hayır ve bu sapığın beni birkaç ay daha içeride tutmasına izin vermeyeceğim. Buraya şunun için taşındım..." Başını sallıyor ve cümleye devam etmenin bir anlamı yokmuş gibi başka tarafa bakıyor.

"Nedenini biliyorum," diyorum. "Yarışmak üzere seçildiğin Moda Gösterisi için."

Gözleri tekrar bana döndü. "Bunu biliyor muydun?"

"Evet. Kardeşin söyledi. Etkileyici." Elimi çenemde gezdiriyorum. "Nasıl olur da hiç flört tecrüben olmaz?"

"Hiç yok demedim. *Yeterince* yok dedim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O adam gayet kibardı ve sen ona kaba davrandın."

"O da senin kadar *iyi biri* miydi?"

Gözleri kısıldı. "O benim hayatımın aşkı olabilirdi."

Bu beni kıkırdattı. "Doğru, ben sana söylediğim için onu terk ettin, değil mi? Benim yanımda kendin olmakla ilgili hiçbir sorunun olmadı. Eğer o senin hayatının aşkı olsaydı, hala orada olurdun. Ya da siz aşk kuşları bundan sonra bütün gece telefonda konuşuyor olurdunuz. Ben bağ kurmak için iyi bir kötü adam olurdum."

"Peki, belki de o kadar eğlenceli biri değildi. Ya da iyi biri değildi," diyor. "Ama bu benim için hala önemli olmadığı anlamına gelmez."

"Flört pratiği yapmanın gerçekten bir ilişki bulmanıza nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum."

"Hayır, sanırım yapmazdın." Beni geçip uzaktaki insanlara bakıyor. Yüz ifadesi donuklaştı. "West Calloway'ın gününü böyle mi mahvedeceksin? Önceden haberdar olmadığı bir randevuya gitmek mi?"

"Bunu kötüye kullanma, bela."

"Bana öyle demeyi kes." Gözleri yine parlıyor.

"Son birkaç gündür böyle davranıyorsun."

"Çünkü ne yaptığımla ve kiminle olduğumla aşırı derecede ilgileniyorsun." Önümden arabaya doğru yürüdü ve kapının yanında durdu. "Sen

beni eve bırakacak mısın?"

Sesindeki sinirli beklenti dudağımın tekrar seğirmesine neden oluyor. "Eğer rastgele erkeklerle çıkmayı bırakırsan."

"Söz veriyorum," diyor ve sarayı olmayan bir kraliçe gibi başını yukarı kaldırıyor, "*rastgele* erkeklerle çıkmayı bırakacağım. Bir sonraki adam, takımının veteriner olmasını sağlayacağım. Buna ne dersin?"

Yanımdan geçip arabasının kapısını açıyorum. Onun başka erkeklerle, başka randevularla birlikte olduğu fikri dudaklarımdaki gülümsemenin ölmesine neden oluyor. Ama arabaya binmesi için elimle işaret ediyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor ve arabanın karanlığına doğru kayıyor. Çünkü bu bir evet *olmalı*, ben *hayır* gibi hissetsem bile.

BÖLÜM 5

NORA

Ertesi gün yenilmedim.

Muharebeyi kaybetmiş olabilirim ama savaşı değil. Ve West'in ortaya çıkmasının beni neredeyse oturur oturmaz ekşiyen bir randevudan kurtardığını inkar etmek mümkün değil. Bana teknoloji işinden, kripto para birimlerinden ve ne kadar tezgah açabildiğinden bahsederek başladı, ardından eski sevgilisinin de bir model olduğu hakkında konuşmaya başladı.

Sohbetimizden böyle bir izlenim edinmemiştim. Yine de onunla sadece birkaç gün önce eşleşmişim ve ihtiyacım olan şey yüz yüze pratik yapmaktı. Mesajlaşarak değil.

Mesajlarda nazik olmak kolaydır. Yüz yüze gerçekçi olmak daha zordur.

Zeina ve ben seanslarımızda sorunlarımın nerede başladığının izini sürmeye çalıştık. Arkadaşlarım ve sınıf arkadaşlarım erkekler konusunda neşeli ve heyecanlıyken,

Ben de öyleydim, ta ki bunu deneyip onların istek ve ihtiyaçlarını etrafımı saran bir kafes gibi görene kadar. Çok fazla enerji harcayan ve bir erkek için duyduğum heyecanı bastıran bir dans gibiydi.

On altı yaşımdayken Paris'te bir partideydim. Arkadaşımın ağabeyi çok tatlıydı ve bütün gece hiçbir şey ve her şey hakkında konuşmuştuk. Çoğunlukla ergenlik palavraları ve birkaç beceriksiz şaka.

Elimi tuttu ve beni ikinci kattaki odasına çekti, ben de kanepesine uzanıp müzik açmasını izledim.

Kapıyı arkamızdan kilitledi.

Kötü bir çocuk değildi. Benden sadece bir yaş büyüktü. Uzun bir süre öpüştük, ıslak ve sıcaktı ve tadı viski gibi olsa da güzel sayılırdı. Ama kıkırdayarak geri çekildiğimde gözleri arzudan yanıyordu.

Bana sanki tüm dünyayı ellerimde tutuyormuşum gibi baktı. Onun gecesini yapabilir ya da bozabilirdim.

Yanlış bir hamle yaparsam onu hayal kırıklığına uğratacaktım. Ve insanları hayal kırıklığına uğratmak ölmek gibi bir şeydi. Benimki gibi ebeveynlere sahip bir çocuk olarak bu başıma gelebilecek en korkunç şeydi ve korku yine çirkin yüzünü gösterdi.

Hissettiğim her türlü heyecan ya da arzu o anda yok oldu. Beklentilerin, baskının ve dilimde bir türlü oluşmayan, oluşamayan kelimelerin ardında solup gitti. *Beklese nasıl olur? Daha yavaş gitmeye ne dersin? Peki ya...*

O tuvalete gitti, ben de onun penceresinden gizlice terasa çıktım. Partiyi tamamen terk ettim ve beni eve götürmesi için bir taksi çağırdım. Sonra annemle paylaştığım 16. bölgedeki daireye gizlice girdim ve kalbim küt küt atarak uykuya daldım.

Ondan sonra çok hayır dedim.

Hayır, hayır, hayır. Hayır, teşekkür ederim. Hayır, lütfen. Teşekkürler ama kalsın. Yirmi yaşında biriyle çıkmayı denediğimde, adam ilk buluşmada çok hoştu ama iki gün sonra mesaj atıp akşam yemeği için evine gelmek isteyip istemediğimi sordu. Hala ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermeye çalışıyordum ve o beni zaten evinde istiyordu.

Yirmi bir yaşındayken, model arkadaşımın inek kardeşi bana çıkma teklif ettiğinde, tekrar deneme zamanının geldiğini düşündüm. Londra'daki ikinci mükemmel randevumuzdaydık ki beni dairemin dışındaki tuğla duvara karşı ıslak bir şekilde öperek şaşırttı. Sonra parlayan gözlerle bana içeri gelip gelemeyeceğini sordu.

Sabahın erken saatleriyle ilgili bir şeyler geveledim ve kaçtım.

Ve son olarak, yirmi üç yaşında, daha geçen yıl, internetten terapi ararken Zeina'nın muayenehanesini buldum. İki saatlik bir seansta ona ne kadar başarısız olduğumu açtığımda, bana nazık bir gülümsemeyle bir mendil uzattı ve "bunu gelecek hafta tekrar yapalım" dedi.

Çünkü genellikle bastırdığınız tüm duyguları hissetmek için para ödemek harika bir eğlencedir. Çok eğlenceli.

Kararını vermesi iki seans daha sürdü ve bir tırpan gibi üzerime düştü. *İlişkileri sadece sizden bir şeyler almak olarak görüyorsunuz. Eğiliyorsun, çünkü eğilmezsen ilişkinin bozulacağı öğretilmiş sana. Kırılmaz.*

Evet diyebilir ve sonra fikrinizi değiştirebilirsiniz.

Hayır diyebilir ve bunun sizi öldürmesine izin vermeyebilirsiniz. Ya da onları.

Sınırları müzakere *edebilir* ve uzlaşabilirsiniz.

Görünüşe göre bana benden daha çok inanıyor, çünkü yapamayacağımı hissediyorum. Tartışmalara, çatışmalara ya da hayal kırıklıklarına tahammülüm yok.

Mesela annem ertesi gün arıyor ve neredeyse otuz dakikasını bana kardeşimle yaşadığı hayal kırıklıklarını anlatarak geçiriyor. Sonunda bana nasıl olduğumu sormadan önce dört kez konuşmayı usulca bitirmeye çalışıyorum. Ben iki koruma eşliğinde dairemden çoktan ayrılmışken vedalaşıyoruz.

Yine Madison ve Sam adında kıvrıkcık saçlı, kırmızı yanaklı bir adam. Uzun boylu ve köpek yavrusu gibi bir havası var. Sanki biraz iri yarı ve patileri çok büyük.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca çalışma alanım olacak yere doğru yürürken beni takip ediyorlar. Evimin yakınındaki bir atölyede bir düzineden fazla çalışma masasından birini kiralıyorum. Koleksiyonum üzerinde çalışmak için bulabildiğim her zamana ihtiyacım var.

Moda Vitrini'nde sadece on iki tasarımcı yarışabilecek. Tasarımlarımı internet üzerinden anonim olarak gönderdikten sonra seçildim ve şimdi son koleksiyonu mükemmelleştirmek ve bir araya getirmek için iki aydan daha az bir sürem var.

Jüri üyeleri sektör liderleri olacak ve bizi kim olduğumuzu bilmeden sıralayacaklar. İsimlerimizi, etnik kökenlerimizi, geçmişimizi, yaşımızı veya cinsiyetimizi değil.

Hiçbir şeyi orada olmak istediğimden daha fazla istemedim.

Bu şekilde birçok yeni tasarımcı keşfedildi ve ben de onlardan biri olacağım. Tasarımlarımın gücüne dayanarak. Soyadımdan ya da kardeşimle olan bağlantımdan dolayı değil.

Rafe'in pek desteklediği söylenemez. Moda okuluna girdiğimde *iyi iş çıkardığımı* söyledi, ama sadece bir hayali olan bir çocukla birlikte olduğunuz şekilde.

Fashion Showcase'e başvurduğumda bunu ona söylemeden yaptım. Kabul edildiğimde ve ona New York'a taşınacağımı söylediğimde, buna benim küçük evcil hayvan projem dedi. Er ya da geç aile şirketine geri döneceğimi, her gün bir ofiste çalışacağımı ve rakamlara onun gibi bakacağımı varsayıyor.

O ben olmayacağım. Bunu ona henüz söylemedim, çünkü yine *çatışma. Sınırlar.*

Tıpkı menajerime ya da anneme modellik yapmayı bıraktığımı söylemediğim gibi. On beş yaşımdan beri yaptığım şey bu, annem beni ilk seçmelere götürdüğünde ve bu işi alırsam çok mutlu olacağını söylediğinde.

O zamandan beri Maison Valmont için kampanya üstüne kampanya yapıyorum. Babamın kurduğu ve şu anda kardeşimin yönettiği, dünyanın en büyük lüks markalarının çoğuna sahip olan şirket. Hepsinin kampanyalarında yer aldım. Annem, Montclair'lerden birinin Montclair'e ait markalar için fotoğraf çektiği fikrinin *harika* olduğunu söylüyor.

Ama ellerimin arasında kumaşı ve parmaklarımın altında bir eskiz defterini hissetmek istiyorum. Kendimden başka kimse için çalışmak istemiyorum.

Tasarım yaparken başka hiç kimseyi önemsemiyorum. Giysiyi ve onu giyecek kadını önemsiyorum.

Bu kutsal bir şey.

Ortak atölyeye vardığımda, salonda takılan birkaç tasarımcıya başımla selam veriyorum. Resepsiyon masasının arkasında parlak yeşil elbiseli bir kadın var ve ona bir gülümseme veriyorum.

"Merhaba. Ben Eléanore," diyorum elimi uzatarak.

"Biliyorum." O da bana genişçe gülümsüyor. "Diana. Benim için bir zevk. On iki numaralı masadasın. Dur sana göstereyim." Ayağa kalktı ve adımlarını hızlandırdı. "Büyük, güzel pencerelerin hemen yanında."

"Oh, bu harika. Bir sürü doğal ışık var." Dev kumaş çantamı omzuma atıp onu takip ediyorum. Göz ucuyla Sam ve Madison'a bakıyor ama onlar çalışma alanının dışında kalıyorlar. Sam bir ucuzluk satışının posteriyi ilgileniyor gibi görünmek için elinden geleni yapıyor.

Diana'yı uğultulu odaya kadar takip ediyorum. Birkaç dikiş makinesinin sesi yankılanıyor. "Bu sabah sana bir teslimatımız var," diyor omzunun üzerinden. "Biraz suyun içine koydum ve çalışma masanızın üzerine yerleştirdim."

"Teslimat mı?" Adımlarım yavaşlıyor ve sonra onu görüyorum. Bomboş tezgahın üzerinde duran devasa, abartılı buketi.

"Muhteşem değil mi? Hepimizin gözü üzerindeydi." Bana göz kırptı. "Erkek arkadaş mı?"

Kendimi baygın hissediyorum. "Evet," dedim.

"Onun gibi bir şey." "Peki, yerleşmen için seni yalnız bırakayım."

Gülümsemem devam ediyor ve masasına dönerken ona başımı sallıyorum. Diğer tasarımcılardan birkaçı bana meraklı bakışlar atıyor. Hepsine gülümseyerek karşılık veriyorum ve çiçekler ısıracakmış gibi yavaş adımlarla çalışma masasına doğru yürüyorum.

Ekli bir kart var.

Ona dokunmayacağım. Dokunamam. Paris'teki ilk üç mektuptan sonra, onları açmayı bıraktım. Hepsini kardeşimin güvenlik ekibine gönderdim. Ama

yarı açık ve kelimeleri gün gibi net görebiliyorum.

New York güzel, değil mi?

İmzalı değil. Hiç imzalamazlar ama kimin gönderdiğini biliyorum. Bugün işe başlayacağımı nereden biliyordun? *Burada* olacağımı?

Masamdaki güzel dikiş makinesine bakıyorum. Etrafımda tanışmaktan heyecan duyduğum insanlara. Tanımak için. Kabul edilmek için.

Birkaç uzun nefes için gözlerimi kapatıyorum ve sonra Sam ve Madison'ı çağırıyorum. Onlardan West'i bu işe karıştırmamalarını rica etmek istiyorum ama bunun nafile olduğunu biliyorum. Bugünlerde yaptığım her şeye başkalarını dahil etmek zorunda kalıyorum.

Beni zaten olduğundan daha fazla baş belası olarak göreceksin. Rahatsızlık vermekten nefret ediyorum. Diğer insanları rahatsız etmekten nefret ediyorum.

Çılgılık atmak istiyorum.

Kollarımı kendime sarıp inatla gözyaşlarıma karşı koymakla yetiniyorum. Kardeşim takipçinin Aralık ayında birkaç kez çıktığım biri olduğuna ikna oldu. Kısa bir süre sonra mektuplar başladı, ardından mesajlar ve anonim DM'ler. Arada bir resim.

Ve şimdi de sapık beni New York'a kadar takip mi etti?

Büyük kumaş çantamı kaldırıyorum ve Sam benim için taşımayı teklif ettiğinde *teşekkür etmiyorum*. Madison telefonda rapor verirken, buketi büyük bir plastik torba içinde kolunun altına sıkıştırmıştı bile.

Gözyaşlarımı tutamayarak onların önünde eve doğru yürüyorum. İstedğim son şey ikisinin de görmesi. Muhtemelen bunu West'e de rapor edeceklerdir. Eminim şu anda yaptığım her şey West'e rapor ediliyordur.

Zaten bir takipçim *var*. Elimden alınmadan önce özgürlüğüme bu kadar az değer vermem çok komik. Şimdi sürekli izleniyorum.

Telefonum çaldığında daha dairemin kapısından yeni çıkmıştım. Cevap veriyorum ve kardeşim Fransızca olarak "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Sadece çiçekler ve bir not." Derin bir nefes aldım. "Sadece biraz sarsıldım. Düşündüm ki..."

"Biliyorum. Ben de öyle umuyordum. West yolda." Rafe'in sesi gergindi. "Bu pislik nerede çalıştığını ve muhtemelen nerede yaşadığını biliyor. Bunu nasıl bu kadar çabuk anladı bilmiyorum ama bunun değişmesini istiyorum."

"Değişmiş mi? Buraya daha yeni geldim." Hüzne karşı gözlerimi kapatıyorum. Korkuyla işimin bittiğini sanmıştım. "Ve yaşadığım yeri seviyorum, ve nerede-"

"West'in evi bir kale gibi," diyor Rafe.

"West'in yanına *taşınmamı* mı istiyorsun?"

"Evet ve bu tartışmaya açık değil." Yaş olarak birbirimizden çok uzak değiliz ama son birkaç yıldır aramızda bir uçurum varmış gibi hissediyorum. Babamız öldükten sonra Maison Valmont'un kontrolünü ele geçirmek için savaşmak zorunda kaldı. Sonunda CEO pozisyonuna geldi ama yönetim kurulu onu bu pozisyonda tutmak için uğraşıyor. "Nora, lütfen," diyor İngilizceye geçerek. Bir İsviçreli ve bir Amerikalı ebeveyne sahip olmak, konuşmalarımızı iki dil arasında sürekli bir pazarlık haline getirdi. "Annem de endişeli. Hepimiz endişeliyiz. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Benim adamlarım West'inkilerle birlikte çalışacak ve bu pisliği bulacağız."

Son birkaç aydır bunu söylüyor. Ama tuttuğu özel müfettişler henüz bir şey bulamadı. Her şey *sonuçsuz*.

Beni ikna eden sesindeki endişe. Her ne kadar kolay lokma olmaktan nefret etsem de, kendi kendime hak veriyorum. "Tamam. Ama kısa bir süre için, değil mi? Ve sadece West kabul ederse. Eşyalarımı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Yapacak," der Rafe. "Bu gece West'in yanında kal. Ne onun ne de muhafızların gözünden kaçmanı istemiyorum." Sonra telefonu kapatır, hattın diğer ucu sessizleşir.

Midem düğümleniyor. Kabul *edecek* mi? Yani henüz konuşmadılar mı?

West beni masum durumlardan "kurtarmak" zorunda kalmaktan zaten rahatsız. Küstah ve sinir bozucu derecede yakışıklı ve benden hoşlanmıyor. Ve şimdi onunla yaşamak zorunda mıyım?

Birbirimizi öldüreceğiz.

BÖLÜM 6

NORA

Birkaç dakika sonra kapım çalındı. Kapı kolu tıkırdamadan önce zar zor oradaydım ve o oradaydı. West bana bakıyor, gözleri ayak parmaklarımdan yukarıya doğru dalıyor ve gözlerimle buluşuyor. Yüzünde taş gibi çizgiler vardı.

"İyi misin?" diye sorar. "Evet.

Sadece çiçekler yüzündendi."

Davet beklemeden içeri giriyor, gözleriyle odayı tarıyor. "Sadece orada olmaması gereken çiçekler vardı. İçeri girerken gördüm; şimdi güvenlik şefimde." Üzerine tam oturan kömür grisi bir takım elbise giyiyor ve saçları sanki ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi dağınık. "Onları sipariş edildikleri mağazaya kadar takip edeceğiz ve kayıt defterlerini alacağız."

Tüm hava beni terk ediyor, yok oluyor ve geriye sadece şiddetli bir baş ağrısı ve sıkıntı kalıyor. "Bu çok iyi. Beni bu kadar çabuk bulduğuna inanamıyorum."

"Ben de öyle." West kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. Vücudunun her çizgisinde öfke vardır. "Rafe'in bir sızıntısı olabilir."

"Bir ne?"

"Ekibinden biri bilerek ya da yanlışlıkla bilgi sızdırıyor. Görünüşe göre bundan ilk kez şüphelenmiyor, sadece seninle ilgili değil." West başını sallar. "Kardeşinizin bundan sonraki ayrıntıların çoğu hakkında bilgilendirilmemesine karar verdik."

"Ona haber verilmeyecek," diye fısıldıyorum.

"Yazılı olarak değil, e-posta yoluyla da değil. Konumlar, planlar ya da güvenlik ekibimin yapılandırılması yok."

Üşüdüğümü hissediyorum. "O zaman beni New York'a kadar takip etti."

"Görünüşe göre öyle." West'in gözleri kısıldı. "Görünüşe göre bu gece benim yanıma taşıyorsun."

"Bilgilendirildim."

Kaşı kalkıyor. "Sesindeki mutluluk nefesimi kesiyor." "Sen de bundan mutlu olamazsın," diyorum. "Senin yerin çok uzakta, değil mi?"

"Bir saat kadar. Long Island'da." West tezgahın üzerine bıraktığım desen kitaplarından birini kaldırıp karıştırıyor. "Zamanlama... ideal değil. Bu akşam bir partiye ev sahipliği yapıyorum. Her yer tıklım tıklım olacak."

"Parti mi veriyorsun?"

Bana baktı. "Şaşırmış gibisin."

"Sen, Rafe, Alex ve James'in verdiği partileri duymuştum.

Bir zamanlar hepiniz bir villayı çöpe atmadınız mı?"

Gözlerinin etrafındaki gerginlik yumuşuyor. "On dokuz yaşındaydık." "Daha iyisini bilecek kadar yaşlıydık."

"Ailem de böyle düşünüyordu. Ve hayır. Öyle bir parti vermeyeceğim. Ama ergenlik hatalarımı bildiğinizi duymak güzel."

Bu beni güldürüyor. "Hepsi değil. Eminim Rafe çoğunu sansürlemiştir."

"Tanrıya şükür." Saatine bakar. "On beş dakika içinde yola çıkmalıyız. Çantalarınızı toplayın."

"Burada da güvende olmaz mıyım? Etrafımda muhafızlar varken birkaç saat bu kanepede oturmak? Parti bittiğinde sana katılabilirim."

West kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Böyle iri yarı, bu alan için fazla iri ve bunu yaptığına iyi görünmesinden nefret ediyorum. "Seni hareketli ve öngörülemez tutmalıyız."

Ciddi ve bu ciddiyet midemi bulandırıyor. Kaçtığımı sanmıştım. Burada güvende olacağımı. "Ama o kişi bana çiçek gönderdi. Ölüm tehdidi değil," diye itiraz ediyorum. Zayıf ve gönülsüz hissediyorum. Korkmuş olmaktan *nefret ediyorum*.

"Nora," diyor West. "Bu konuda heyecanlandığımı mı sanıyorsun? Bunu atlatacağız. o."

"Hevesiniz için teşekkürler," diyorum tatlı bir şekilde ve mutfağı itiyorum. Tezgah. Yatak odasına doğru yürüyorum. "*Kendini evinde hisset*" dilimin ucunda dans ediyor ama söylemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. O oturma odasında kalıyor, ben de yatak odamın kapısını sıkıca kapatıyorum.

Ve sonunda derin bir nefes alıyorum. Gözyaşları gözlerimin arkasında sıcak bir şekilde süzülüyor. Bunun yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Yeni bir başlangıç. Ama yumuşak yaprakları ve narin kokusuyla bu güzel buket her şeyi paramparça etti.

Ona kadar sayıyorum, sonra ellerim titreyerek işe koyuluyorum. Daha geçen gün tüm elbiselerimi askılara astım ve şimdi hepsini yeniden paketlemem gerekecek.

Kızgınlık derimin altında bir akıntı gibi akıyor. Elbiselerden birini alıyorum, annemin doksanlarda giydiği vintage kadife bir şey ve yatağın üzerine atıyorum. West'in vereceği parti için yeterli olacak.

Kapının diğer tarafında.

Yeterince güzel ama sıkıcı. Çıkmak isteyeceğim son kişi. Tüm bunları Alexander'a da söylemişti, Rafe'le en iyi arkadaşlarından birine. Geç olmuştu. Balkonda duruyordum ve onları Como Gölü kıyısındaki bahçede durdukları yerden duydum. İkisi de içiyordu, sesleri kısık ve eğleniyorlardı.

Ama taşıldılar.

Alex bekar olup olmadığını sordu. Sıradan İskoç ses tonuyla öylesine bir yorum gibi gelmişti.

West kıkırdadı. O sesi bugün bile hatırlıyorum. Kıkırdaması ve ardından derin sesiyle cevap vermesi. *Yeterince güzel. Sıkıcı. Son kişi.*

Ama bunu hiç unutmadım. Kendini beğenmiş, kibirli adam.

Elbiseyi başımdan geçirip fermuarı çekiyorum. Bu elbiseyi hep sevmişimdir. Kolsuz, boynu kıvrık ve vücudumu dizlerime kadar sarıyor.

Şu anda zırh gibi hissettiriyor. Ayaklarımı bir çift alçak topuklu ayakkabının içine sokuyorum ve aynaya bakıyorum. Makyajım bozulmamış ama rujumu tazeliyorum ve saçıma bir fırça sürüyorum. İşe yaramak zorunda.

Giysileri büyük çantalardan birine atmaya başladım. Onları katlamıyorum, sadece aşağı itiyorum.

İstediğim bu değildi. Bunların *hiçbiri* istediğim şey değildi.

West'in malikanesinde kalma düşüncesi midemi bulandırıyor ve öfkeyle savaşıyor. Bu sapık, beni rahatsız etmekten vazgeçmeyen bu yabancı, bir *kez daha* günlük hayatımı değiştiriyor. Bu hiç adil değil.

Sonunda kapıyı açtığımda West'in gözleri bir anlığına açılıyor, sonra yüzü her zamanki kayıtsızlık maskesine geri dönüyor. "Sen

uygun görünüyorsun."

"Vay canına. Bütün kadınlara bu şekilde mi iltifat ediyorsun?" diye sordum.

"Sadece en iyi arkadaşımın kız kardeşi olanlar." Çantama uzanıyor ama ben bir adım geri çekiliyorum.

"Ben taşıyabilirim."

"Yapmak zorunda değilsin." Yaklaştı ve elimden aldı. "Al."

Daireden çıkış yolunu gösteriyor. Hemen dışarıda iki muhafız var, onlar da arkamızdan geliyorlar.

İkisine de başımla selam veriyorum. Bu dünyanın en sıkıcı işi olmalı. Onlara en azından çalışırken podcast dinleyip dinleyemediklerini sormalıyım. Benim sıkıcı olmamı izlerken sesli kitapları patlatırlardı.

West ve benim aramdaki sessizlik yoğun ve rahatsız edici. Asansör yolculuğu bir asır, hayatta olduğumdan daha uzun sürüyor ve sonunda lobiye çıktığımızda rahat bir nefes alıyorum.

Arabası yine dışarıda, şoför olarak o tanıdık kibar görünümlü yaşlı adamla birlikte. Bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum.

Görünüşe göre West kendisinden daha iyi çalışanları işe alıyor. Bunun onun lehine mi yoksa aleyhine mi olduğunu bilmiyorum.

Arka koltuğa geçtiğimizde West nihayet sessizliği bozuyor. "Bakın, bunun ikimiz için de ideal olmadığını biliyorum," diyor. "Ama yapmamız gereken En azından bu gece aranız iyi görünüyor. Oradaki insanlar sizi tanıyacaktır."

Sinir. Ondan uzaklaşmak için pencereye döndüm. Ama bu küçük alanda kaçacak yer yok. "Medeni olabilirim. Ne demek beni *taniyorsun*?"

"Sen ünlü bir modelsin," diyor kuru bir sesle. "Gerçi sen aksini düşünüyor gibisin."

"Ben *ünlü* değilim."

"Tanınmış o zaman? İstedığınız kelimeyi seçin. İnsanlar senin bir Montclair olduğunu biliyor."

Acaba onun için de aynı şey geçerli mi? Yürüdüğü her yerde insanlar onun bir Calloway olduğunu biliyor. Calloway. Her neslin her şeyi elde eden bir varisi vardır ve o da bu neslin. Pusuda bekleyen kıskanç kuzenleri ve kardeşleri olmalı. Kutsanmış ve onu sürekli hedef haline getiren bir soyadı var.

Ortak noktalarımızdan biri de bu olabilir. "Ne tür bir parti veriyorsun?" diye sordum.

West'in sesi alçalır. "Bu bir bağış toplama etkinliği. Orada... konuşmam gereken insanlar olacak."

"Bu gece networking yapıyorsun. Özel mi iş mi?"

Kısa bir süre sessiz kalır. "İkiniz de. Sana hemen yanımda ihtiyacım var. Vardığımızda muhafızların arasına karışacaksın ve bir kol mesafesinden daha uzakta olmanı istemiyorum."

"Takipçimin bir saatten kısa bir süre içinde sihirli bir şekilde partinize davet edilmesine kesinlikle imkân yok," diye itiraz ediyorum. "Sadece ikimiz de bunun farkındayız."

Bana bakıyor, gözlerinde zevk gibi bir şey var. "Karşılık vermek hoşuma gidiyor. Ve hayır, muhtemelen olmaz. Ama risk almıyorum."

Araba iki büyük, süslü ferforje kapının önünde yavaşlıyor. Ortalarında karmaşık bir C harfi var. Araba ilerlerken kapılar açılır.

Ve Fairhaven var.

Calloway ailesinin yüzyılı aşkın bir süredir ev olarak kullandığı bu evi daha önce hiç görmedim. West'in ünlü atası, her şeyi başlatan Calloway, burayı Kuzey Kıyısı'nın ünlü Altın Sahili'nde Yıldızlı Çağ'da inşa ettirmişti.

Fairhaven, King's Point'in en uç noktasında, Atlantik Okyanusu'nun hemen kıyısında yer almaktadır.

Evin kendisi uzun, iyi aydınlatılmış bir araba yolunun sonunda yer alıyor. Kırmızı tuğlalı, beyaz sütunlu, yeşil sarmaşıklı ve birkaç katlı.

Bir zamanlar Amerika'nın en zengin ailesi olan, New York sosyetesinin Kuzey Kıyısı boyunca malikane üstüne malikane inşa ettiği bir ailenin vasiyeti. Geriye pek bir şey kalmadı. Kalanlar da müze, otel, üniversite kampüsü oldu. Çok azı hala özel mülkiyette.

Arthur arabayı Fairhaven'ın çift kapısına çıkan ana merdivenlerin hemen dışında durduruyor. Ev yakından daha da büyük görünüyor. Simetrik, bakımlı, çarpıcı. Çakılların üzerine çıkıyorum. Merdivenlerde meşaleler yanıyor ve içeriden müzik sesleri yükseliyor.

"Fairhaven'a hoş geldiniz," diyor West yanımda.

Omuzlarımı geriye atıyorum. Evi misafirlerle dolup taşacak. Bazılarını şimdiden görebiliyorum, açık kapıdan dışarı dökülüyorlar, büyük, beyaz kesimli pencerelerin arkasında hareket ediyorlar.

Fuayeye doğru yürüyoruz. Beyaz mermer fayanslar topuklarımın altında hafifçe yankılanıyor, canlı müzik ve sohbet sesleri tarafından bastırılıyor. Tavan kemerli, yüksek ve fuayenin iki yanında kıvrılan büyük merdivenler var.

Birkaç kişi bize döndü. West'e doğru gülümsemeler, birkaç *merhaba*, nerelerdeydin *merak ettim*. Onun yanında en iyi gülümsememi takınıyorum. Yıllardır modellik yaparken öğrendiğim bir şeydi bu. Gülümsemek. Mutlu görünün. Rahatsız, üzgün ya da acı çektiğini asla kimseye belli etme. Kimsenin sizi görmesine izin vermeyin.

Bırakın ne istiyorlarsa görsünler.

West el sıkışır ve büyük bir oturma odasına doğru ilerler.

"Burası senin evin mi?" Yanında fısıldıyorum. Fairhaven'ın ona miras kaldığını biliyorum ama *bu kadar* büyük olduğunu fark etmemiştim. Oturma odasının ortasında kıvrılan süslü bir taş şömine var, etrafı içki içip konuşan insanlarla çevrili.

"Daha sonra sana düzgün bir tur attıracağım."

Sonra olduğu yerde durdu. Bakışlarını odanın diğer tarafına, bir kadının iki cumbalı pencerenin altındaki bir şiltede oturduğu yere kadar takip ediyorum. Ellili ya da altmışlı yaşlarında olabilir; bunu söylemek zor. Kahverengi saçları West'inkinden bir ton daha açık.

Ve doğrudan bize bakıyor.

Etrafında benim yaşlarımda bir grup kadın var. Hepsi farklı etnik kökenlerden ve güzel giyinmişler. Bazıları oturuyor, bazıları ayakta. Sanki sarayda kraliçe gibi duruyor.

"Annen mi?" Sanırım. Benzerlik çarpıcı değil ama var. Ve West'e bakarak yüksek sesle itiraf edebileceğimden çok daha fazla zaman geçirdim. "Evet." Bana bakıyor ve yüz ifadesinde bir gerginlik var.

"Flört pratiğı mi yapmak istiyorsun?"

"Evet. Bunu sana söylemiştim, değil mi?"

"Eminim öyledir." Tekrar odanın diğer tarafına bakıyor. Annesi şimdi ayağı kalkmış, bize doğru yürüyor. Ağırlamakta olduğu kadınlar cumbalı pencerelerin yanında duruyorlar. Birkaçı spekülâtif bir şekilde West'e bakıyor.

"Benimle pratik yap," diyor. "Şimdi."

"Senin... yani, birlikteymişiz gibi mi davranalım?"

"Evet," diyor sıkıca. "Sen daha çok çıkmak istiyorsun. Ben daha az çıkmak istiyorum. Bu gece birbirimize yardım edelim."

Ona göz kırpyorum. Viski gözleri bana bakıyor ve o yara izi olan sol kaşı ve birden nefes almak zorlaşıyor. Çıkıyormuş gibi yap... Batı.

Bir zamanlar aptalca, aptalca küçük bir gençlik aşkı yaşadığım adam, botunun altında ezilene kadar. *Çok sıkıcı* olduğunu söyledi. *Hayatımda en son*

Tarih.

"Lütfen de," diyorum ona.

West'in gözleri eğlenceyle parlıyor ve bir santim daha eğiliyor. "Lütfen, Nora."

"Hiç sormayacaksın sandım." Kolumu onunkinin arasından geçirdim ve annesine döndüm.

BÖLÜM 7

BATI

Cordelia Calloway bir görevde. Ölçülü adımlarında, hesapçı gözlerinde bu açıkça görülüyor. Nora ve benim aramda alçak ve değerlendirci bir bakış atıyor.

Gülümsemesi keskin. "West. Başardın."

"Tabii ki. Anne, bu Eléanore Montclair. Kardeşi Raphaël'i tanıyorsun. Nora, bu benim annem Cordelia."

"Sizinle tanışmak bir zevk." Nora annemin elini sıktı. "Burası çok güzel bir ev."

"Benim için bir zevk." Annemin sesi bir dakika öncesine göre daha sıcak. "Raphael'le yıllar içinde birçok kez tanıştım. Ailesiyle tanışmak çok güzel."

"Nora New York'a yeni taşındı." Kolumu beline doladım ama o kıpırdamadı. İrkilmedi de. Tanrıya şükür. "O benim randevum."

"Biriyle görüştüğünü bilmiyordum West."

Nora'ya bakıyorum ve sesimi alaycı bir hale getiriyorum. "Benimle çıkmayı kabul etmesi biraz zaman aldı."

"Beni yıprattın," diyor güzel, sahte bir gülümsemeyle.

"Bu harika bir haber," diyor annem, sanki hamileliğimizi ilan etmişiz gibi. Sesinde samimiyet var ve Tanrı biliyor ki muhtemelen Montclair-Calloway birlikteliğinin ne kadar harika olacağını analiz ediyor.

Mülk güvende ve kraliyet ailesine rakip bir düşün.

"Umarım bu gece burada eğlenirsiniz. Ve West, hayatım, vaktin olduğunda seni tanıştırmak istediğim birkaç kişi var."

Elimi Nora'nın elbisesinin kadifesine bastırıyorum. "Belki sonra," diyorum. "Önce Nora'ya hava atacağım."

Gözleri kısıldı. Çok küçüktü ama *hayır* dediğimi duymuştu. "Tabii ki. Keyfine bak, sevgilim. İkinize de."

Yürüyüp gidiyor ve kendi seçtiği insan kalabalığının içinde kayboluyor. Birinin onu yeni bir konuşmanın içine çekmesi uzun sürmez.

Tabii ki hala davet ettiği genç kadınlarla sohbet etmemi istiyor, her ihtimale karşı Nora ve ben anlaşılmazsak diye. Müdahalesini hoş karşılamadığımı, istemediğimi ya da tercih etmediğimi ona defalarca söylemiş olmamın bir önemi yok.

Ne kadar zorlarsa o kadar direneceğimi.

Ama Cordelia Calloway küçük bir manipülasyona asla hayır demez. Eminim buradaki en az altı kadın benimle tanışmak için özel olarak davet edilmiştir.

Kolum hâlâ Nora'ya sarılmış durumda. Bana dönüyor ve elim belinin kıvrımını buluyor. Topuklu ayakkabılarıyla benden sadece birkaç santim daha kısa.

"Şuradaki kadınlar neden bana düşmanmışım gibi bakıyorlar?" diye mırıldanıyor.

"Çünkü muhtemelen senin öyle olduğunu düşünüyorlar."

Dişleri dolgun alt dudağına saplanıyor ve bu manzara karşısında içim ısınıyor. Güzelliğinde beklenmedik bir şey var, eşsiz bir şey. Tam göğüs kemiğinin altından vuruyor.

Bakıp unutabileceğiniz biri değil.

"Açıkla bana," diyor. "Eğer bu gece bu rolü oynayacaksam, eğer bu gece... çıkacaksak... söyle bana."

Onun arkasından bakıyorum. Bu odada çok fazla insan var, kulak misafiri olabilecek çok fazla kulak var. Onun yerine yemek odasına açılan kapıya doğru başımı sallıyorum. "Gel. Sana etrafı göstereyim."

Başını sallıyor ama gözleri hâlâ kısık. "Ve evet, sana açıklayacağım."

"Güzel."

Evim son birkaç gündür değişime uğradı.

Ağaçlarla çevrili araba yolunda bir araba kuyruğu vardı. Fairhaven artık nadiren bu kadar çok misafir ağırlıyor. Babam öldükten ve annem şehre taşındıktan sonra burası bana kaldı. *Şimdilik*. Lanet evlilik kuralından kurtulmanın bir yolunu bulamazsam beş ay içinde kaybedeceğim. Kontrolcü bir piç olan Maverick, mezarının ötesinden hâlâ ailenin kararlarını dikte ediyor.

John F. Calloway'e hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Genelde sessiz olan odalar kahkaha ve müzik seslerinin alçak uğultusuyla doluyor ve arka planda bir gürültü girdabı yaratıyor. Terasa ve onun ötesindeki okyanusa açılan Fransız kapılarının yanında bir şampanya kulesi var. Şampanya kupaları üst üste yığılmış ve altın rengi sıvı taşıyor.

Üstten iki tane alıp birini Nora'ya uzatıyorum. "Annem," diyorum, "oyun oynamayı çok sever."

Nora uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Senin gibi mi?"

"O farklı bir türden hoşlanıyor. Sosyal olanlardan. Bu bağış toplama etkinliği, yönetim kurulunda yer aldığı bir hayır kurumu için."

Etrafımdaki insanlar belli belirsiz tanıdık geliyor ve sürüler tarafından saldırıya uğramamızın an meselesi olduğunu biliyorum. Hayatımda bu tür şeylerin bana enerji verdiği bir dönem vardı. Sosyal oyun, bağlantılar, stratejiler. Gençtim ve kendimi kanıtlamaya hevesliydim.

Sonra babam öldü ve Calloway Holding'in başına geçtim ve her şeyi berbat eden Calloway olmadığımıdan emin olmalıydım. Cal Steel'in batmamasını, aile servetinin çeşitliliğini korumasını ve binlerce çalışanımıza iyi muamele edilmesini sağlamalıydım.

İkinci dereceden kuzenimle Washington'daki son siyasi anlaşmalar üzerine sohbet etmek bundan sonra zaman kaybı gibi geliyor.

"Ama burada olmaktan hoşlanmıyorsun." İstedğimden çok daha fazlasını gören gözlerle bana bakıyor. "Sen seviyor musun?"

"Burası benim evim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Parti."

"Pek sayılmaz." Babam ölmeden önce yıllardır varis bendim. Ama o gün çok uzak bir gelecekteydi, ta ki aniden öyle olmayana kadar ve şimdi hepsi bana erişmek ve üzerimde nüfuz sahibi olmak istiyor. Eski aile ve arkadaşlık bağlantılarını *kullanarak valilik kampanyama bağış yapmak istiyorlar*.

"Huh." Şampanyasından bir yudum daha alır ve odaya bakar. O yumuşak, kullanışlı gülümsemesini takınsa bile gergin. Ne güzel bir yalancı. O da burada olmak istemiyor.

"Bununla bir şey demek istiyorsun, *ha?*"

"Hayır, kastetmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Gözlerini deviriyor ve sakın gülümsemesi kırılıyor. "Tamam, biliyorum." "Anlat bana."

"Her zaman senin ve Rafe'nin, Alex ve James'in dünyadaki tüm güce sahip olduğunuzu varsaydım. Yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi yapmadığınızı." Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Sanırım herkes bir şekilde boyun eğiyor."

"Burası benim evim. Burada olmasaydım kötü görünürdü."

"Doğru. Biliyor musun, bunların hiçbiri annenin *neden* sana koca bir harem sunmaya çalıştığının açıklaması değil gibi geliyor."

Bu beni güldürüyor. Öyle bir şey istemiyor. Beni parmağında bir yüzükle istiyor, mahkeme salonundaki gibi değil. Hayır, annem gösteriş istiyor. Tıpkı onun ve babamınki gibi dev bir Calloway düğünü daha.

Güven maddesini yerine getirdiğimden emin olmak için o da benim kadar kararlı. Sadece bunu farklı bir şekilde yapmaya kararlı.

"Annem geleneklere inanır," diyorum. "Mirası sever, yani bir varis ve bir yedek üretmemi çok ister." Sesim kuru çıkıyor. Bu yarı doğru, ama vakfın ayrıntıları herkes tarafından bilinmiyor. Ve Tanrı biliyor ki annemin en son istediği şey benim herhangi bir mutluluk ya da aşk bulmam. Zaten bu evliliklerde bulunabilecek bir şey değil. Sosyete evliliklerinin neye benzediğini gördüm.

Hepsi manipülasyon ve oyun. Ve eğlenceli türden değil.

"Yani sana tuzak mı kurmaya çalışıyor?" Nora soruyor.

"Benimle incelediği bekâr kadınlar arasında organik buluşmalar ayarlamaya çalışıyor."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ve hiçbiriyle ilgilenmiyorsun?" "*Annem* tarafından tanımadığım biriyle birlikte olmaya zorlanmak mı?

Hayır. Bu gece sen benim kalkanımsın, bela. Tıpkı benim senin olduğum gibi." "Bana öyle demeyi kes."

"Bela mı? Gerçek bu, değil mi?" Açık kapılardan geçip terasa bakıyorum. Güneş bataklı çok olmuş ve okyanus, arazinin sonunda karanlık bir denizden ibaret. "Bu şehre geldiğinden beri bela oldun."

Bütün gece takındığı pratik, rahat gülümseme hiçbir yerde görünmüyor. Onu tekrar gerçek haliyle gördüğüm için karanlık bir memnuniyet hissediyorum.

"Ben sorun değilim," diyor. "Sadece hayatımı yaşamaya çalışıyorum."

"Ve benimkinde kaosa neden oluyor," diye cevap veriyorum. "Ama bu gece müttefikiz ve bir seyircimiz var." Daha da yaklaşıyorum; kendime engel olamıyorum. "Giymiyorsun

o güzel sahte gülümsemen." "Ben sahte gülümsemem."

"Evet. Bunu her zaman yapıyorsun."

"Sen imkansızsın." Şampanyasından bir yudum alıyor ve bir elini boynunda gezdiriyor. Bu hareket saçlarını yana doğru savuruyor ve soluk teninin kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Küçük kız kardeşim gibi, kendime tekrar hatırlatıyorum. Şimdi alaycı geliyor. O her zaman güzel ve sınırların dışındaydı. Bu gece rol yapmak hiçbir şeyi değiştirmez.

Şampanya kulesinin karşısındaki bir grup insan gizlemedikleri bir ilgiyle bizi izliyor. Böyle partilere neredeyse hiç sevgili getirmem. En azından yıllardır. Ama burada yanımda Nora var.

Sabah bir konuşma olacak.

Kalabalığın içinde ilerliyor, çeşitli konuklarla sohbet etmek için duruyoruz. Nora'yı eşim olarak tanıtıyorum, kaşların kalkmasını ve fısıltıların başlamasını izliyorum. Rolünü iyi oynuyor, doğru anlarda gülüyor ve tanıştığı herkesi etkiliyor. Çoğu kişi soyadını tanıyor; bu gece burada olmasa da erkek kardeşi bu partilere yabancı değil. Bazıları onu mankenlik yaptığı yıllarda süslediği kampanyalardan ve reklam panolarından tanıyor.

Bazı iş ortaklarımla bir tartışma sırasında ayrıldık ve onu birkaç adım ötede, pastırmaya sarılı hurma tepsisinden örnek alırken buldum.

"Bana yakın dur," diyorum ona.

"Kendi evinizde, kendi partinizin güvenliği konusunda endişeli misiniz?" Tepsiden bir kadeh daha şampanya alıyor. "Burada kalmam gerekiyorsa bu kulağa pek hoş gelmiyor. Rafe burası için kale demişti."

"Öyle. İnsanlarla dolu olmadığı zaman." Onu evden çıkarıp terasa götürüyorum. Bahar havası serin ve okyanus gibi kokuyor. İskelemizin uzak ucunda birkaç ışık yanıyor. "Tüm çevre kontrol altında. Dairende olduğundan daha güvendesin."

O bir kaşını kaldırır ve başını sallayarak dışarı okyanusa gider. "Tüm Çevre mi?"

"Evet, deniz mayınlarımız var ve kayıkhanede son teknoloji ürünü bir balistik denizaltı faaliyet gösteriyor."

Dudakları aralandı. "Ne?"

"Muhafızlarım dış çitte ve kıyı şeridinde devriye geziyor."

"Pislik," diye mırıldanıyor, yüzünü suya dönüyor. Bir esinti siyah saçlarını yakalıyor, dallarını kaldırıyor.

Elim yanımda sıkışıyor. Haftalarca burada kalacak. Her gece. Ernest'ten benimkinden en uzak kanadı ona vermesini istemek zorunda kalacağım. Aramıza mesafe koymalıyım.

Tüm uzay *koridorları*.

"West!" Kız kardeşim bize doğru yürüyor, çilek sarısı saçları omuzlarına dökülmüş. "İşte buradasın. Randevunla tanışmak için sabırsızlanıyordum."

Nora da döner. Gülümsemesi geri gelmiş, sanki hiç gitmemiş gibi, kullanışlı ve çekici. "Merhaba!"

"Merhaba." Nora'ya elini uzatıyor. "Cecil bana Mae'nin ona kardeşimin bu gece bir randevu getirdiğini söylediğini anlattığında inanamadım."

"Amber," diye uyarıyorum.

"Çok fazla sorum var," diyor Nora'ya.

İkisine de gözlerimi kısıyorum. "Hayır, değilsin."

"Evet, biliyorum." Amber bana bir adım daha yaklaştı. "Kütüphaneye gitmelisin. Cecil burada ve sana haberleri var. Calloway Steel ve yatırımcı toplantısı hakkında bir şeyler mi?"

Lanet olsun. Bu gerçekten önemli olabilir. Terasın kenarında duran en yakın güvenlik görevlisini buluyorum ve onu yanıma çağırmak için başımı sallıyorum. "Gözünü bu ikisinden ayırma," diyorum Sam'e. "Kız kardeşimin ya da sevgilimin gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

"Evet, efendim," diyor.

İki kadına son bir kez bakıyorum. Biri siyah saçlı, diğeri kıvılcık, birbirlerine zar zor gizlenmiş bir merakla bakıyorlar.

Başları ne kadar belaya girebilir?

BÖLÜM 8

NORA

West'in uzun boylu, geri çekilen formunu kitlelerin arasından izliyorum. Bu ilginç olmalı. Önümdeki kadın yaklaşık benim boyumda ve muhtemelen benim yaşlarımda.

Genişçe gülümsüyor. "Nora'ydı, değil mi?" "Evet, doğru. Amber?"

"Tam da o." Beni geçip terasın kenarı boyunca uzanan alçak taş duvara doğru adım atıyor. Bir elini taşın üzerine koyuyor, düşünüyor ve sonra üzerine oturmak için zıplıyor.

Lüks ipek elbisesiyle.

Amber topuklu ayakkabılarıyla uzun bacak bacak üstüne atıyor ve yanındaki boşluğa vuruyor. "Gelip bana katılır mısın?"

Ondan hemen hoşlandım.

Sam'e dönüp bakıyorum. Amber'dan aşağıdaki karanlık bahçeye bakarak beni izliyor. Bundan hoşlanmıyor. Ama belki de bu önemli değildir.

Yanına atlıyorum ve kadehimi onunkine doğru kaldırıyorum. "Çok güzel bir eviniz var."

Kendi kupasını benimkine değiştiriyor. "Teşekkür ederdim ama onu ben inşa etmedim ve ben dekore etmedim."

Kıkırdıyorum. "Evet. Tahmin edebiliyorum. Bir süredir ailede mi?" "Bir asırdan fazla," diyor. "Gerçekten kardeşimle mi çıkıyorsun?"

Açık sözlülüğü karşısında şaşkınlığımı gizlemek için şampanyamdan bir yudum alıyorum. Önünde rol yapmamız gereken biri mi? Yoksa bu sadece annesiyle mi sınırlı? "Bir süredir görüşüyoruz, evet," diyorum temkinli bir şekilde. "Ama bu... yeni bir şey."

Gözleri parlıyor. "Yeni, değil mi? Kardeşinle birlikte Avrupa'da yaşadığını sanıyordum."

"Çoğunlukla Fransa'da büyüdüm, evet ve diplomamı Londra'da aldım. Gerçi annemiz Amerikalı. Burada çok yaz geçirdik." Boğazımı temizliyorum. "İş için New York'a yeni taşındım."

Kaşları kalkıyor. "Ama sen annemin West'e fırlatmayı sevdiği kadınlardan değilsin. Sen farklısın."

"Ben... sana bunu söyleten ne?"

"Öncelikle, kayıp bir köpek yavrusu gibi onun yanına yapışmak yerine, bu güzel taş çitin üzerinde tasarımı bir elbiseyle benimle oturup şampanya içiyorsun."

Samimiyetle ilgili sorunlarımı, randevularda sürekli bana dokunmak isteyen erkeklerden hoşlanmadığımı düşünüyorum ve şampanyaya gülümsüyorum. "Ben yapışkan bir tip değilim."

"Hayır, bunu görebiliyorum. Ama hala West'le çıkıyorsun." Bir kaşını kaldırıyor. "Söylesene, onun hakkında en sevdiğin şey ne?"

"Şey," diye başlıyorum ve elimi taş çitin üzerine koyarak arkama yaslanıyorum, "bu harika bir soru. Onun... iş ahlakını gerçekten seviyorum."

"Oh. İlginç," diyor. "Genellikle benim de bir erkekte ilk fark ettiğim şey budur."

"O çok sadık bir arkadaş," diye itiraf ediyorum. Benim için yaptığı her şeyi gerçekten de Rafe için yapıyor. Her ne kadar beni çıldırtsa da. "Ve bence oldukça kuru bir mizah anlayışı da var."

Sık sık benim zararına kullanıyor ama bir tane var; bunu kabul etmek zorundayım.

Amber şampanyasını kadehinde döndürüyor. "Bu çok diplomatik bir tanımlama."

"Teşekkürler mi?" Başka bir iltifat bulmaya çalışıyorum, aklıma başka bir şey gelmiyor. Acı verici derecede yakışıklı olduğunu ama görünüşünü umursamıyor gibi görüldüğünü. Göz korkutucu olması ve kaşlarını çok çatması, güçlü olması. Odaya her adım attığında bunun farkındayım.

Manyetik biri.

Ama bunu kız kardeşine söyleyemem.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "Sakin ol," diyor ve beni dürtüyor. "İkinizin gerçekten çıkmadığınızı biliyorum. Dur tahmin edeyim; anneme karşı bir puan kazanmasına yardım etmek için mi buradasın?"

Bir an tereddüt ettim. İyi bir cevap yok, o yüzden kadehi dudaklarıma götürüp son şampanyayı da içiyorum.

Amber gülüyor. Sıcak, rahat bir ses ve benim endişelerim de içkinin köpüklü yanığıyla birlikte uçup gidiyor. "Merak etme, ben arkadayım. Daha önce bu partilerden birine tek başına bir kız getirmemişti ve bunu yeni görüşmeye başladığı biriyle yapacağını düşünemiyorum. Ama eğer annem ona ilgi duymadığı kadınları ayarlamaya çalışmaktan vazgeçecekse, ben varım." Gözleri yine parlıyor ve serin rüzgâr çilek sarısı saçlarını geriye savuruyor. "En iyi arkadaşının kız kardeşi nasıl oldu da tüm bunların içine çekildi?"

Nefesimi üflüyorum. "Bu çok uzun bir hikaye."

"Zamanım var." Gözleri boş bardağıma dalıyor. "Ama daha fazla içkiye ihtiyacımız olacak. Ben bir şişe getireyim. Sen burada kal, olur mu?"

Taşı okşuyorum. "Kımıldamayacağım."

Zıplar ve ayaklarının üzerine düşer. Pratik, yumuşak adımlarla bara doğru yürür ve barmene kazanan bir gülümseme verir. Adam sadece başını sallıyor ve kadın bir şişe Dom içiyor.

Ağzım yarı açık ona bakıyorum.

Döndüğünde onu zaferle havaya kaldırıyor. "Avlandım, topladım!"

"Vay canına."

"Bunu benim için tut." Şişeyi bana uzatıyor ve tekrar yanıma atlıyor. Etrafta başka konuklar da var ve bazıları bize meraklı bakışlar gönderiyor ama çoğunlukla yalnız kalacağımız kadar uzaktayız. Kulaklığı ve ciddi ifadesiyle birkaç metre ötede duran güvenlik görevlisi hariç.

Ona başımı salladım. "Şampanyayı paylaşamayız, değil mi?"

Amber kıkırdar. "Geçmişte denedim. Üniversitedeki üçüncü yılımda özellikle çekici bir güvenlik görevlisi vardı..." Şampanya şişesinin çelik kafesini kolayca çözüyor. "Ama çok iyi eğitilmişti. Push-up sütyen ve dekolte giydiğimde bana hiç bakmadı."

Gülüyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Tabii ki." Gürültülü, tanıdık bir sesle şişenin ağzını açıyor ve bana doğru uzatıyor. "İşte oldu. Şimdi bana şu anda buraya nasıl geldiğinin tüm korkunç hikayesini anlatabilirsin. West ile bir ilişki içindeymiş gibi davranarak."

Önce şampanyadan güçlendirici bir yudum alıyorum. "Pekâlâ... Her şey birkaç ay önce kapıma gelen bir mektupla başladı."

"Vay canına. Beklediğim bu değildi." Kendi bardağını dolduruyor ve sonra kaşlarını oynatıyor. "İzle," diyor ve bardağı Sam'e uzatıyor. "Bir bardak ister misin?"

Gözleri onunkilere kayıyor ve soğukkanlı görüntüsü bir saniye bile bozulmuyor.

Sadece başını sertçe sallıyor.

"Doğru. Eğer fikrini değiştirirsen!" diyor ona.

"Yalan söylemiyordun," diyorum ona. "Sık sık gardiyanlık yaptın mı?"

"Son on yıldır, evet," diyor omuz silkerek. "Ara sıra. Çoğunlukla West bana biraz özgürlük vermek için güvenlik eğitimi almış bir şoför atıyor."

İç çekiyorum. "Tanrım. Bunu çok isterim." "Bütün takım sende mi?"

"Evet ve sürekli etrafımdalar. Geçen hafta boyunca programım her dakika izlendi."

Ağzı bir çizgi halinde inceliyor. "Ah. Özür dilerim. Mektupla ne oldu? Hikayeni tamamen rayından çıkardım."

"Hayır, hayır, sorun yok. Sadece... tehdit mektupları almaya başladım. Sanırım birileri beni korkutmaya çalışıyordu ama aileme söyledim ve Rafe korumalar tuttu."

"Tehdit mektupları," diye tekrarlıyor. "Aman Tanrım, bu çok korkunç."

Biraz gülüyorum. Gülüp geçmeye, güçlü gibi davranmaya, beni o kadar da rahatsız etmiyormuş gibi görünmeye o kadar alıştım ki. Sanki bugün tüm umutlarım güzel bir buket çiçekle yıkılmamış gibi.

İnsanların beni teselli etmek zorundaymış gibi hissetmelerini istemiyorum.

"Evet, pek iyi geçmedi. Her şey internetteki mesajlarla başladı. Mesajlar ve yorumlar. Ama ilk mektup geldiğinde, ciddi olduğunu o zaman anladık. Postadaki birkaç fotoğrafa kadar tırmandı. Bir şeyler yaparken çekilmiş resimlerim. Şehirde yürürken. Bir oyuncu seçimi için sırada beklerken."

"Kahretsin." Benden güvenlik görevlisine bakıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Tamam, içki içmemesi gerekiyordu ve beni geri çevirmesi çok iyi oldu. Özür dilerim."

"Alışıyorum... alışıyorum sanırım. Özellikle bir iş için New York'a taşınmak istiyordum ve bunun beni durdurmasını istemedim." Omuz silkerek bir omzumu kaldırıyorum. "Kardeşim arkadaşından güvenlik için yardım istedi."

"Ah," diyor Amber, bilgece başını sallayarak. "Ve kardeşim hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz."

"Hayır, kesinlikle yapmıyor."

"Seni boğuyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum, yakınlarda olup olmadığını görmek için kapılara bakıyorum. Çok nankör görünmek istemiyorum.

Gülüyor. "Öyle olduğunu düşünmekten hoşlansa da her şeye gücü yeten biri değil."

"Ben sadece... minnettar olmadığımından değil," diyorum ona. "Sadece tüm bunlarla mücadele ediyorum. Sapık bugün yeni iş yerime çiçek gönderdi ve herkes çılgına döndü. Bu yüzden bu gece buraya taşınıyorum. Görünüşe göre Fairhaven'ın mükemmel bir güvenliği ve çok fazla alanı var." Şampanyadan bir yudum daha alıyorum. Baloncuklar hızlı, hoş küçük şeyler ve başım bir haftadır olmadığı kadar hafif hissediyor.

Yeni bir atölye bulmam gerekecek. Belki bir dikiş makinesi alırım ve kalacağım misafir odasına kurabilir miyim diye bakarım. Fashion Showcase'deki şansımı kaçırmamın imkanı yok.

"Çok güzel bir yer." Amber'ın sesi biraz hüzünlü çıkıyor. "Bu evi seviyorum. Okyanus, meyve bahçesi, kütüphane... Çocukluğumun çoğunu burada geçirdim."

"İnanılmaz bir yer. Büyüdüğünüz yer olduğuna inanmak biraz zor. İkinizin de."

Bana gülümseyerek bakıyor. "Evet. Bu konuda şanslı olduğumuzu biliyorum." "Hâlâ burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, yıllardır kullanmıyorum ama yine de misafir odalarından birini kendi odam olarak görüyorum."

"West, güvenlik nedeniyle bütün akşam onun yanında olmam gerektiğini söyledi..."

Amber omuzlarını silkiyor. "Ama annemin bu gece çöpçatanlık yapmasını önlemek için uygun bir çözüm oldun."

"Öyle görünüyor, evet. Bana daha önce yaptığı 'Nora, benim yanımdan ayrılma' konuşması da buraya kadarmış. Yolunu şaşıran o!"

Yine gülüyor. "Tanrım, onun için çok iyi olacaksın."

"Onu delirteceğim. Zaten baş belası olduğumdan, buna ayıracak vakti olmadığından yakınıyor." Gözlerimi deviriyorum ve uzun bir yudum daha alıyorum. Hava gittikçe soğuyor ve tenimde bir ürperti dolaşıyor. Ama bu çıkıntıdan, tam buradan, onunla birlikte uzaklaşmayı hayal bile edemiyorum. Biriyle bu kadar özgürce konuşmayalı uzun zaman olmuştu. "Ama ben sadece zaten çok tuhaf olan bu durumu idare etmeye çalışıyorum."

"Hey, neye ihtiyacın var biliyor musun?" Çitin üzerinde bana dönüyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Kız kıza bir gece."

"Oh, bunu isterim. Ama gece kulübü yok."

"Gece kulübü yok." Kadehini benimkine doğru kaldırdı. "Muhafızları getireceğiz. Güvende oluruz ama eğleniriz de. Kardeşimden gizlice kaçma konusunda yıllarca pratik yaptım."

"Bunu gerçekten çok isterim." Bardağımı onunkine dokunduruyorum, gerçek bir gülümseme oluyor. Belki de tüm bu olanlar o kadar da korkunç değildir. Belki burada hâlâ kendim olabilmenin bir yolu vardır.

Tenimde bir ürperti daha dolaşıyor ve şampanyadan uzun bir yudum alıyorum. Başıam biraz daha dönüyor.

"Seni ne kadar yalnız bıraktım, yarım saat mi?" Ses derin, erkek ve çok açık bir şekilde sinirli.

West'in önümüzde durduğunu görmek için bakıyorum. Amber ve benim aramdaki yarısı boş şampanya şişesine bakıyor.

"Dikkatli ol, yoksa yeni kız arkadaşın senin tam bir sıkıcı olduğunu düşünecek," diyor Amber. ıkıntıdan aşağı atlıyor. "Harika bir kalp kalbe konuştuk. Senin adına sevindim." Onun kolunu okşuyor. "Bu kadar romantik olabileceğini bilmiyordum."

Gözleri kısılıyor ve benimkilere kayıyor. Ellerimi kaldırıyorum. *Ben değil.*

Amber göz kırparak bana bakıyor. "Sonra konuşur muyuz?"

"Kesinlikle."

Kadın uzaklaşıyor ve West ona bir kez daha bakmıyor. Onun yerine bana bakıyor, dudakları hafif atılıyor. Muhtemelen yine büyük bir suç işledim. Belki de bu taş kurucu babalardan biri tarafından konulmuştu ve ben ona saygısızlık ediyorum.

Ama şu anda umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Merak etme," diyorum ona. "Seninle gerçekten bir çift olmadığımızı anladı."

"şüphelenmiştim," diye mırıldanıyor ve ceketini silkiyor. Yaklaşıyor ve ceketini omuzlarıma asıyor. Büyük ve onun vücudundan sıcak. Omuzlarımdan sert sarkıyor ve n parçalardan birini kavrayıp  z e r i m e doğru çekiyor.

"Yine şmşsn," diyor.

"Sadece birazcık," diyorum. "Bu senin hareketin mi? Kızlara ceketini vermek mi? Bu ikinci kez oluyor."

West'in gözleri bana bakarken kısılıyor, bakışları yüzümle elimdeki şampanya kadehi arasında gidip geliyor. "Ne kadar içtin?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Seninle ilgili her şeyin şu anda beni ilgilendirdiğini düşünüyorum."

Omuz silkiyorum ve onun yanından geçip terastaki diğerlerine bakıyorum. "Uygun kadınlarla mı takılıyordun?"

"Pek sayılmaz. Bu gece seni getirdiğimi herkes biliyor."

Oh. "Ve görünüşe göre bu büyük bir şey, öyle mi? Kız kardeşin bana bu tür etkinliklere asla sevgili getirmediğini söyledi."

Yüzü sertleşiyor. "Flört hayatım hakkında konuştun, değil mi?"

"G ü n d e m e geldi," diyorum kibarca. "Kadınları korkutup k a ç ı r d ı ğ ı n için mi?"

"Çünkü bunu görebiliyorum."

Gözlerinde tuhaf bir şekilde eğlenceye benzeyen bir şey titreşiyor. "Evet, aynen öyle" diyor. "Tarihte hiçbir kadın zenginliğe, güce ya da prestije ilgi duymamıştır."

"Bu kadın değil, ne olursa olsun." Yere olan mesafeyi ölçüyorum. Amber aşağı atladığında çok kolay görünüyordu ve topuklu ayakkabı giymeye çok alışkınım ama daha önce onlarla atladığımı hiç sanmıyorum.

Taşın üzerinde ilerliyorum.

West iç çeker ve öne çıkar. "Sana yardım etmeme izin ver." "Yapabilirim."

"Senin güvenliğinden sorumlu olduğum ikinci gün bileğini kırmayacaksın." Bir kolunu sırtıma doladı ve biraz eğildi. "Haydi. Kolunu omzuma dola."

İtaat etmem sadece bir saniyemi alıyor. Dokunuş klinik. Pratik. Diğer kolunu dizlerimin altından geçiriyor ve sonra beni taş çıkıntının üzerine doğru kaldırıyor. Bir an için kollarının beşiğinde asılı kaldım, yüzüm çenesine yakındı. Onun ceketini giyiyorum.

Başım tekrar dönüyor ve bu kadar yakinken kokusunu alıyorum, kolonya ve daha koyu, daha dumanlı bir şey. Beni ayağa kaldırıyor ama elini sırtımın alt kısmında tutuyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum. "Çok iyiyim."

Uzun bir süre bana baktı. "Çıkma vaktimiz geldi. Bir gece için bu kadar heyecan yeter."

"Ama daha yeni rahatlamaya başlıyorum."

"Annem sizi sorgulamak için köşeye sıkıştırmaya çalışacak ve bunun pek de *rahatlatıcı* olmayacağına söz verebilirim."

"Tamam. Bu... evde mi kalacağım?"

"Seni bir tualete sürgün edeceğimi mi sanıyorsun? Fairhaven'da düzinelerce oda var."

"Seni aşağılamak istememiştim," diyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum. "Sadece bir soru sordum."

Dudakları seğiriyor, sanki bunu yine eğlenceli bulmuş gibi. "Biliyorum. Ernest çantalarınızın odanızda olduğundan emin oldu. Size yolu göstereyim."

Şampanya şişesini almak için uzanmadan önce tereddüt ediyorum. "Bu bende kalacak."

"Onu senden almayı hayal bile edemezdim. Hadi, gidelim."

Eli hâlâ belimdeyken beni kalabalığın arasından geçiriyor. İnsanların onun için nasıl ayrıldığını fark ediyorum, gözleri merakla bizi takip ediyor. Birkaç kadın, West'in ceketinin içine büzülmek istememe neden olan, beni değerlendiren bakışlar atıyor.

Çünkü hala takıyorum. İnsanlar daha önce onun eşi olarak burada olduğumu düşünmedilerse bile artık kesinlikle biliyorlar.

Ona olan kızgınlığım yeniden alevleniyor. Tamamen geçip geçmeyeceğini merak ediyorum. *O benim çıkacağım son kişi.* Görünüşe göre onun için çok uygun olduğu zamanlar dışında.

Geniş oturma odasında yürürken dikkati köşedeki bir şeye takılıyor. Birine. "Bir saniye bekleyin," diye mırıldanarak bizi köşedeki fotoğrafçıya doğru yönlendiriyor.

Otomatik pilotta yürüyorum ama kafam karışık. "Bu geceyi anmak mı istiyorsun?"

"Senin yanında fotoğraf çektirmek istiyorum, evet," diyor alçak bir sesle.

Hemen orada durmak istiyorum. Bu da ne böyle? Tam olarak ne yapsın diye? Piyasadan ne kadar uzak olduğuna dair daha güçlü bir mesaj mı gönderecek?

"Batı," diye itiraz ediyorum. "Olmak istemiyorum-"

"Bu fotoğrafçı annemin parti planlayıcıları tarafından tutuldu. Bir fotoğrafımızın yerel gazetede çıkmasını sağlayabilirim."

Başımı yavaşça sallıyorum. "İnsanların senin bekar olup olmadığını düşünmelerini neden bu kadar önemsiyorsun ki?"

"Ben değil," diyor sertçe. "Sen. Eğer her hareketini izleyen birileri varsa, şu anda yanında olduğumu bilmelerini istiyorum. Yalnız değilsin ve yanında güçlü bir dostun var. Buradaki insanlar konuşacaktır ama bir görüntü daha yüksek sesle konuşur."

"Oh. Fark etmemiştim... Bu çok zekice."

Dudakları tekrar seğiriyor. "Çok teşekkür ederim." "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Elimden şampanya şişesini alıyor ve arkamdaki pencere kenarına koyuyor. Sonra ceketini almak için elini uzattı.

"Ah. Doğru."

Onu şampanya şişesinin yanına fırlatıyor ve fotoğrafçının dikkati üzerimizde oluyor. West'in yanında ayak sürüyorum ve o yine sırtımın alt kısmına uzanıp bir kolunu bana doluyor.

O kadar da kötü hissettirmiyor.

İyi, sıcak ve güçlü hissettiriyor. Ve beni etkilemeye, yatağa atmaya çalışmıyor. Burada hiçbir beklenti yok. Bu bir rol ve ben nasıl rol yapacağımı biliyorum.

Başımı omzuna yaslıyorum ve objektife gülümsüyorum. Yıllarca modellik yaparak mükemmelleştirdiğim gülümsemelerden biri bu. Bir fotoğrafçı bir keresinde bana gizli gülümseme demişti. *Mutluymuşsun ve sadece senin bildiğin bir sırrı düşünüyormuşsun gibi.* Ya da bu durumda, sadece West ve benim bildiğimiz bir sır.

Yıllar önce koltukta tek başına otururken viskisini yudumladığını ve başını kaldırıp bakışlarımla buluştuğunu düşünüyorum. Ben soruyorum. *Bir şeyler içmek ister misin?*

Bir flaş.

West'e bakıyorum ve gülümsememi sabit tutuyorum. O da bana bakıyor, kaşları birbirine dolanıyor. Gözleri gerçekten de çok tuhaf bir renkte. Viski ya da balın koyu tonu, yaralı kaşlarının altında çok sıra dışı. Bana ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibi bakıyor.

Bir parıltı daha ve büyü bozuldu. Ondan uzaklaşıyorum.

West'in çenesi çalışır. Fotoğrafçıya teşekkür ediyor ve şampanya şişesine uzanıyor. "Gel," dedi bana. "Bu gecelik işimiz bitti."

BÖLÜM 9

NORA

Ertesi sabah baş ağrısıyla uyandım.

Güneş ışığı perdeli pencerelerden içeri süzülüyor. Mekan geniş, görkemli. Dün gece West beni odamın kapısının önüne bıraktıktan sonra doğru dürüst bakamadım. Çoğul.

Yavaşça doğruluyorum, başım zonkluyor. Şampanya şişesi hâlâ yatağımın yanındaki büyük şifonyerin üzerinde, bıraktığım yerde duruyor. Çantalarım diğer tarafta. Düzgünce istiflenmiş ve beni bekliyorlar, tıpkı West'in bana söylediği gibi.

Buradaki mobilyalar süslü, şifonyer maun, duvarlar açık mavi. Diğer tarafta pencereleri olan bir köşe var... Şuraya mı açılıyor?

Yataktan kayarak çıktım ve perdeleri geri çekmek için yürüdüm.

Pencereler mülkün arka tarafındaki geniş bahçelere açılıyor. Amber ile sohbet ettiğim terasın bir kısmını görebiliyorum. Bir sonraki kat tamamen yeşil, çitlerle kaplı ve bir havuz var. Teraslı bahçelerden aşağı inen bir başka merdiven, kıyı şeridine inşa edilmiş bir kayıkhaneye çıkıyor.

Bir de okyanus var.

Mavinin genişliği arazinin kenarlarına kadar uzanıyor, dalgalar usulca kükrüyor. Gökyüzü mavinin daha açık bir tonunda ve bulutlarla bezeli.

Bu köşe tüm odanın en iyi yanı olabilir. Dolgulu zeminden geçip çift kapıya doğru yürüyorum. Kapılar kendi küçük oturma odama açılıyor, "odalar" içinde bana ait olan ilk yer. İki kanepe, bir televizyon, bir masa. Aynı klasik, geleneksel mavi renklerle dekore edilmiş. Aynı anda hem sade hem de zengin.

En-suite odaya girip doğruca duşa giriyorum. Okyanusa bakan güzel bir ayaklı küvetin hemen yanında.

Bunu denemem gerekecek.

Duştan çıkıp saate baktığımda saat neredeyse on bir olmuştu ve kendimi çok az daha iyi hissediyordum.

Ve ben West'in evindeyim.

Bu bilgi derimin altında bir kıymık gibi hissediyorum. Sadece birkaç oda ötede olabilir. şu anda. O yakın ve her zaman yakın olacak.

Ama artık kendimi daha güvende hissettiğimi de inkar edemem. Belki de beni en çok rahatsız eden şey budur. O lanet buketi gördükten sonraki korkum.

West ya da Rafe ile kavga etmedim çünkü korkmuyorum. Tanrım, keşke korkmasaydım. Ama onların endişesi bana onlara baskı yapıyormuşum gibi hissettiriyor.

Özellikle Rafe ve bugün daha sonra aramam gereken, yoksa yirmi dört saattir görüşmediğimiz için ıldıracak olan annem. Durumumla ilgili diğer herkesin duygularını yönetmek ip üzerinde yürümek gibi, bana kendi duygularımı hissetmek için alan bırakmıyor. Erkek kardeşimin güvenliğimle ilgili takıntısı, takipçinin resme girmesinden yıllar önce başladı. Annemin paranoyası da öyle. On yıl öncesine, ığın Rafe ve Etienne'i penelerine aldığı ve beni iki yerine bir kardeşle bıraktığı zamana dayanıyor.

antalarımı karıştırıyorum ve temiz kıyafetler buluyorum. Yavaşça giyiniyorum, oraplarımı giymek için eğildiğimde yüzüm buruşuyor. Evet. Suya ve yiyeceğe ihtiyacım var ve bir daha asla böyle şımarmamalayım.

Nemli saçlarımı örüyordum ki oturma odasının kapısının yumuşak bir şekilde alınması beni dondurdu.

"Um. Merhaba?"

"Hanımefendi? Bay West sizi kontrol etmemi istedi," diyor bir erkek sesi. Çalışanlardan biri olmalı.

"Bir dakika."

Üzerinde küçük işlemeli güller olan gök mavisi en sevdiğim hırkamı üzerime geçirip kapıyı açıyorum.

Dün gece tanıştığım adam. İnce yapılı, ellili yaşlarının ortalarında, saçları geriye taranmış.

"Günaydın hanımefendi. Dün kısa bir konuşma yapmıştık. Adım Ernest ve Fairhaven'da ev yöneticisiyim. Bu sabah kahvaltı ister misiniz?"

"Bir bardak meyve suyu iyi olurdu," diyorum.

"Elbette. Bugün size etrafı gezdirmekten ve yerleşmenize yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

"Çok sevinirim, teşekkürler." Belki ona da sorabilirim, yatak odamın dışındaki küçük oturma odasında bazı şeylerin yerini değiştirmemde bir sakınca olup olmadığını. Bir dikiş makinesi ve çalışma masası almam gerekecek.

Ernest beni odalarımın dışına çıkarıp büyük merdivenlerden aşağı indiriyor. Elimi cilalı ahşap trabzanda gezdiriyorum. Pürüzsüz, onlarca yıllık kullanımdan dolayı aşınmış.

Fairhaven geçmişten bir anı.

Artık var olmayan bir tür zenginliğin, Amerika'nın önde gelen ailelerinin servetlerini demiryolları, çelik ve hisse senetlerinden kazandıkları zamanların bir kanıtı. Bunun gibi devasa evlerin bu kıyı şeridi boyunca inşa edildiği, okyanusa kale gibi baktığı zamanlara. Gelip geçmiş bir zaman diliminden bir anı.

Dün gece Fairhaven'ı çok az gördüm.

Ernest beni kavisli merdivenlerden birinden aşağıya, dün gece girdiğimiz fuayeye götürüyor. Mermer döşeme ve lambri kaplamalar, yüksek tavanlar, hepsi göz kamaştırıcı.

Dün evin dış cephesini gördüm. Kırmızı tuğla ve beyaz sütunlar evi Eski Dünya ile Yeni Dünya arasında kalmış gibi gösteriyor.

Ernest oturma odasına girerken, "Kanadına zaten aşinasın," diyor. Diğer insanlar orada temizlik yapıyor, eşyaları taşıyor. Partiden kalan yeri yeniden düzenliyorlar. "Planlı temizlik dışında, ilk kapıdan sonra izniniz olmadan kimsenin giremeyeceğini tekrarlamak istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim. "Minnettarım."

Beni oturma odasına, yemek odasına ve uşak mutfağına götürüyor. Büyük bir orta adası ve terasa açılan Fransız kapıları olan geniş bir aile mutfağı da var.

"Öğle yemeği her gün saat bir civarında mutfakta hazır olur. Malikânedeki tüm konuklara servis edilir ve personel için de hazırdır. Gösterişli bir şey değil," diyor bana, "ama iyi bir yemek."

"Kulağa çok hoş geliyor," diyorum.

Ernest beni mutfaktan geçirip uzun bir koridora götürüyor. "Bu kanat kütüphaneye ve Bay West'in çalışma odasına ev sahipliği yapıyor," diye açıklıyor.

ağır ahşap kapılar. "Kütüphane tüm konuklara açıktır, ancak Bay West'in ofisi özeldir."

Kapılara bakıyorum. Şu anda onların arkasında mı? Beni odamın kapısının önüne bıraktığı dün gecedan beri onu ortalıkta görmemiştim. Bana sessizce şampanya şişesini uzattı ve sonra merdivenlerden aşağı, misafirlerin olduğı bölgelere doğru gözden kayboldu. Fethetmek için, konuşmak için. Annesinin getirdiğı o kadınlarla konuşmuş muydu?

Ernest büyük bir Fransız kapısını açarak, "Ve buradan," diyor, "kış bahçesi."

Bitkiler ve hasır mobilyalarla dolu aydınlık, havadar bir odaya adım atıyoruz. Güneş ışığı cam tavandan süzölerek mekânı ısıtıyor. Çiçeklerin ve nemli toprağın kokusu burnuma doluyor.

"Oh," diye nefes alıyorum. "Bu çok güzel."

Ernest'in yüzü yumuşar. "Evet, öyle. Burada oturabileceğimizi düşünüyordum. Sizin için hazırladığım bazı belgeler var."

"Gelelim." Ben hasır bir sandalyeye oturdum, Ernest de karşımdakini aldı. Belgeler mi? Fairhaven da en az ev sahibinin kendisi kadar ilgimi çekti.

"Burada sizin için bir rehber hazırladım." Bana bir kitapçık uzattı. "Tüm personel bilgileri ve nöbetçi telefon numaraları ilk birkaç sayfada yer alıyor. Evelyn Greaves baş kahyadır; Melissa Durham aşçıdır. Arthur Webb'le tanıştınız; tüm ulaşım işleriyle ilgileniyor ve tesisin araçlarını yönetiyor. Ama," diye ekliyor, sesi keskinleşerek, "Ben evin yöneticisiyim. Kime başvuracağınızdan emin değilseniz, her zaman benimle iletişime geçebilirsiniz, ben de size yetki veririm."

Gazeteden ona bakıyorum. "Teşekkür ederim. Burası belli ki iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor."

Kaşları biraz olsun çatılıyor. "Evet. Öyle."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Ona gülümsüyorum, sıcak ve dostça.

"Önümüzdeki Ağustos ayında yirmi beş yıl olacak."

"Bu inanılmaz. West'i neredeyse tüm hayatı boyunca tanıyor olmalısınız."

"Evet, tanıyorum."

Kâğıtlara gülümseyip göz gezdiriyorum. Burada çamaşırhane, acil durum irtibat kişileri, Wi-Fi, bir misafire ön kapıya nasıl giriş izni verileceğı, tarihi anekdotlar, Calloway ailesindeki geçmiş ve şimdiki herkesin genel görünümü ile ilgili ayrıntılar var...

Bu bir rehber, ama aynı zamanda bir mülke ve bir aileye yazılmış bir aşk mektubu.

"Ev hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Gerçekten büyüleyici ve burada yaşadığım için çok minnettarım."

Kaşları hep birlikte çatıldı. Benim ani gelişimden önce ona ve diğer personele ne kadar süre verildiğini merak ediyorum. Belki bir saat? İki saat mi? Yine de odalarım hazırlanmıştı ve önümde kişiselleştirilmiş bir rehber vardı.

"Teşekkür ederim," dedim ona içtenlikle. "Tüm bunlar için ve tur için. Minnettarım."

Ernest'in dudakları kıvrılır. "Pekala. Hoş geldiniz. Eğer arazide bir tur atmak isterseniz, bunu da ayarlayabiliriz. Elma bahçesi yakında çiçek açacak. Ve otuz altı farklı türde gülümüz var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İlk çalılar tomurcuklandı bile, özellikle de Margaret Merrils." Boğazını temizliyor ve yanımdan geçip koridora bakıyor. "Kahvaltınız yakında hazır olur. Biliyorum."

Bakışlarını takip ederek omzumun üzerinden bakıyorum.

West kış bahçesinin kapısında duruyor. Uzun boyu arkasındaki aydınlık koridorun silüetini oluşturuyor ve dün geceki kadar derli toplu görünüyor. Elleri koyu renk pantolonunun ceplerinde ve kirli beyaz kablo örgülü kazağı geniş göğsüne doğru uzanıyor.

"Uyanmışsın," diyor. "Ernest'in seni gezdirdiğini görüyorum."

Ernest ayağa kalkar. "En önemli kısımları bitirdik." "Güzel. Bundan sonrasını ben hallederim."

Ernest başını salladı ve başka bir çıkışı kullanarak odadan çıktı, West ve beni kış bahçesinde yalnız bıraktı.

Dün gecedен sonra hiç de kötü görünmüyor ve bu yüzden ondan biraz nefret ediyorum. Ve benim hiç olmadığım kadar rahat ve kendinden emin görüldüğü için. Elini Ernest'in az önce boşalttığı sandalyenin arkasına kavisli bir şekilde koyarak duruyor. Parmağındaki mühür yüzüğü gözüme çarpıyor, benimkiyle aynı.

Kardeşim yıllardır giyiyor.

Hava daha ağır geliyor.

"Kardeşinle az önce konuştuk," diyor. "Senin ve benim yapmamız gereken daha çok numara var."

BÖLÜM 10

BATI

Nora kış bahçemde oturuyor, bana temkinli ve güvensiz gözlerle bakıyor, yüzünde tek bir makyaj izi bile yok. Saçları arkadan örülmüş ve üzerinde çok büyük bir hırka var. Vücudunu boğuyor ve kolları ellerinin yarısını kapatıyor.

Genç görünüyor.

Kızgın görünüyor.

"Rol yapmaya devam et," diye tekrarlıyor Nora. "Ne demek istiyorsun?"

Telefonumdan Page Six'teki makaleyi çıkarıp ona veriyorum. İkimizin olduğu bir resim. Gülümseyerek kameraya bakıyor, sanki hepimizin bilmediği bir şey biliyormuş gibi.

Manken gibi görünüyor.

Ki öyle. Bir tablo kadar güzel ve daha önce hiç görmediğim bir bela.

o.

"Bu çoktan çıktı mı?" diye soruyor.

"Evet." Öyle olduğundan emin olmak için bazı ipleri çektim. Zor olmadı.

Gizlilik

Fairhaven'da düzenlenen tüm partilerde genellikle büyük bir endişe kaynağıdır ve fotoğraflar nadiren kamuoyuna yansır. Yönetici asistanlarımdan birinden teklifle ilgili bir telefon aldıklarında çok mutlu oldular.

O tanınmış biri, ben de öyleyim. Her ne kadar çoğu gün incelemelerden hoşlanmasam da.

"Oh," der. "Sanırım Rafe de gördü."

"Evet," dedim. Bizden birkaç saat ileride ve az önce ofisimden onunla konuştum. "Bu maskaralığı daha kalıcı bir hale getirmemiz gerektiğini düşünüyor."

Gözleri benimkilere kaydı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Toplum içinde çıkıyormuşuz gibi davranmaya devam etmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Kesinlikle olmaz." Telefonumu masanın üzerinden bana geri itiyor. "Bu çok saçma."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Rafe'e bunların hiçbirini kabul etmeyeceğini söyledim ama onunla konuşacağına söz verdi. Belli ki henüz o noktaya gelmemiş.

Karşısındaki sandalyeye oturuyorum, sanki oyuna hazırlanan iki poker oyuncusu gibiyiz. "Bu ideal değil. Ama Rafe senin güvenliğin için en iyisinin bu olacağını düşünüyor ve ben de aynı fikirdeyim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Nasıl?"

"Senin sapığın," dedim. Rafe çok açıldı. *Yirmi dört yedi onun yanında olmanı istiyorum.* "Eğer çıkıyorsak, bu neden her zaman yanında olduğumu açıklar."

Bu şerefsize bir işaret göndermek istiyorum.

Yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Ben zaten burada yaşıyorum. Senin evinde. Senin güvenlik görevlilerin var. Sürekli rol yapmak zorunda kalmamızın nasıl bir faydası olabilir ki? Dün gece yaptığımız gibi."

"Eğer sapık biriyle çıktığınızı düşünüyorsa... Müsait değilsiniz. Onun hayallerini yıkmaya çalışıyoruz." Elimi masanın üzerine koyuyorum ve avucumun altındaki bardağın serinliğini hissediyorum. "Eğer herkesin önünde biriyle çıkıyorsanız, onun gözünde daha az erişilebilir olursunuz."

Gözleri parlıyor. "Yani bir erkeğin istenmeyen ilgisini bir başkasıyla mı takas edeceğim?" "Seninle gerçekten çıkmak istemiyorum, Nora," diyorum. Sesim alçak ve sert. Aslında onunla çıkmak bir seçenek değil. Hiç olmadı, olmayacak da. İlişkilere ayıracak vaktim yok ve küçük kız kardeşler her zaman yasak bölge olmuştur.

Onunla gerçekten çıkmak Rafe ile arkadaşlığımı bitirir.

Nora, yorumum canını yakmış gibi kollarını kendine daha sıkı sarıyor. "Bunu biliyorum. Öyle olduğunu ima etmiyordum. Ben de seninle çıkmak istemiyorum."

"Güzel. Aynı fikirdeyiz."

"Ama bunun sapığı nasıl caydıracağını anlamıyorum."

"Olabilir. Olmayabilir de. Ne olursa olsun, neden burada kaldığını ve neden hep yanında olduğumu açıklayacak. Eğer tekrar bir partiye ya da kulübe gitmek istersen, yanında olacağım."

Derin bir nefes alıyor ve bakışları tekrar benimkine kayıyor. Yine sinirlenmiş. Güzel. Bununla başa çıkabilirim. "Ne kadar süreyle?"

"Rafe ve ben birkaç ayın en iyisi olacağını düşündük." Bundan daha fazlasını konuştuk. Varlığımın takipçiyi umursamaz yapacağını umuyor. Bunun

hata yapmasına, iz bırakmasına neden olabiliriz. O zaman onu yakalayabiliriz. Çok fazla şey açığa çıkarması için onu kışkırtabiliriz.

Yakalandığında hayat onun için pek iyi olmayacak.

İşimi şansa bırakmayacağım. Onun güvenliği bana emanet edilmişken olmaz. Nefret ettiğim bir şey varsa, o da başarısızlıktır. Ve bu işte başarısız olmayacağım.

"Birkaç ay mı?" Sesi yüksek. "Aylarca kız arkadaşınmışım gibi davranamam."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Seni biriyle çıkmaktan alıkoyuyor, değil mi?"

"Evet, aslında. Şimdi siz söyleyince buna engel olabilir." Derin bir nefes alır. "Bu ne anlama geliyor ki? Annenin önünde rol yapmaya devam etmek mi? *Ailenin önünde?*"

Annem çoktan aradı ve Nora'nın akşam yemeği için ne zaman gelebileceğini sordu. "Evet," diye kabul ediyorum. "Bu bana yardımcı olur."

"Çünkü güzel, bekâr kadınlar arasında boğuluyorsun ve bu senin için büyük bir sorun." Nora'nın sesi asitli ve sıcaklığı dudaklarımın kenarında bir gülümsemenin seğirmesine neden oluyor. "Ne büyük bir sorun."

"Tonlarca erkeğin ilgisini çekiyorsun," diye belirtiyorum. "Bana olmadığını söyleyemezsin. Erkekler sana sürekli çıkma teklif ediyor, değil mi? Ve sen hâlâ flört etme pratiği yapmak istiyorsun."

"Bu farklı."

"Öyle mi? Aynı soruna sahibiz, sadece bununla başa çıkmanın farklı yolları var."

Gözlerini bana dikti. "Pratik yapmaktan vazgeçmek istemediğimi söylemiştim."

"Eğer kız arkadaşım gibi davranıyorsan, *sadece* benimle çıkıyorsun demektir." Ellerimi masaya doğru bastırıyorum. "Yani pratik yapmak istiyorsan? Benimle pratik yapacaksın."

BÖLÜM 11

NORA

Kelimeleri açlığın sersemliğini aşamıyor. Ona göz kırpmıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Ben her zaman ciddiymdir."

Bu gözlerimi devirmeme neden oldu. West Calloway hakkında bunun doğru olmadığını bilecek kadar çok şey biliyorum. *Benimle pratik yap*. Ne önerdiğini bilmiyor. Ne kadar tecrübesiz olduğumu bilmiyor, Tanrı'ya şükür. Bunu ona asla söylemeyeceğim.

"Pahalı akşam yemekleri mi istiyorsun, Nora? Çiçekler, çikolatalar ve hiçbir sonucu olmadan flört etmek mi istiyorsun?" Gözleri kehribar renginde, midemi bulandıran bir renk. "Bunu benimle yap."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bunu kastetmiyorsun."

"Neden yapmayayım ki?" Gözlerini benden kaçırmıyor ve tüm dikkatini bana vermesi dehşet verici bir şey. "O zaman söyle bana. Neden pratik yapmayı bu kadar çok istiyorsun?"

Bunu söyleyemeyecek kadar korkutucu biri ama yine de kelimeler ağzından dökülüyor. "Randevulaşma konusunda iyi değilim. Neredeyse hiç yapmadım ama aşık olmak istiyorum. Bir ilişki istiyorum... Bu yüzden bu konuda rahat olmalıyım." Bu çok aşağılayıcı. Koltuğa gömülmek istiyorum ve bu aşağılanma sesimi sertleştiriyor. "Pratik yapmam lazım."

"Sana sürekli çıkma teklif eden erkekler olmalı," diyor. Yüzü geriliyor, şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor, sanki söylediklerim aptalcaymış gibi. Hiç mantıklı gelmiyor. Gülmem -ya da kıkırdamam- ve bunu geçiştirmem gerektiğini biliyorum. Duymak istediği şeyi söylemeliyim.

Ama rol yapmaktan çok yoruldum.

"Erkekler bazen bana çıkma teklif ediyor. Ama ben hayır diyorum." Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvrıyorum, tırnaklarım avuç içimin etine batıyor. "Benden bir şeyler istiyorlar."

beklentileri var... ve ben rahatlayamıyorum. Benden sadece bir performans istediklerini hissettiğimde onlarla eğlenemiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sadece bana bakıyor.

Her an gülebilir. Bana alaycı bir cevap verecek. Onun yerine, sadece başını sallıyor. "Tamam. Gel, kütüphaneye gidiyoruz."

Ayağa kalktı ve ben de ona baktım. "Neden?"

"Kağıt ve kaleme ihtiyacımız var." Ellerini ceplerine sokuyor. "Bunu turunuzdaki başka bir durak olarak düşünün."

Onu bitişik koridorda takip ediyorum ve büyük meşe kapıdan geçiyorum.

Kütüphane çok büyük.

Yüksek bir tavanı var, evdeki normal bir odadan iki kat daha yüksek. Koyu ahşap kitap rafları boyunca asma kata çıkan bir merdiven var. Yıpranmış oryantal bir halı zeminin çoğunu kaplıyor ve birkaç deri kanepe taş bir şöminenin etrafındaki köşeye yerleştirilmiş. Diğer tarafta zengin kadife örtülü bir bilardo masası var.

Bir de bar arabası var. Bir dizi içki ile köşeye sıkışmış

o.

Kütüphane eski bir film setinden çıkmış gibi görünüyor. Bayıldım. ve onu eski alana kadar takip edin.

West şaşırmış görünmüyor.

Süslü bir masaya doğru yürüdü ve çekmecelerden birinden bir not defteri ve kalem aldı. Bana uzattı. "Randevularla ilgili seni rahatsız eden her şeyin bir listesini yaz. Pratik yapmak istediğin her şeyi."

"Sen..." Kâğıt parçasına bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Ciddi misin?"

"Evet," diyor. "Bak, benden hoşlanmıyorsun, değil mi? Bunu açıkça belirttin. Bu yüzden duygularımı incitmek konusunda endişelenmene gerek yok. Gerekirse beni tekrar tekrar reddetme alıştırmaları yapabilirsin."

Garip bir mantığı var.

Uzattığı kalemi alıyorum. Kalın çelik, kazınmış. *Calloway Holding*.

"Bunu kabul etmen mümkün değil," diyorum. "Hiçbir şekilde Bunu kabul ediyorum."

"O zaman bunun için pazarlık yaparız." Sesi hırçın. "Zaten bir çift gibi davranacaksak, neden olmasın? Bari ihtiyacın olan bir şey olsun."

Neden olmasın ki?

Bir şeyler yazıyorum. El yazım eğimli ve normalden biraz daha keskin. Ayrıntılara giriyorum. Tüm bunları yazılı olarak görmek gerçekten acınası, ama umursamayı geçtim. Ona bunu ne kadar *az* yapmak isteyeceğini kanıtlamak istiyorum.

Randevu alıştırması yapmaktan bahsederken ciddiyim. Her şeyi.

Akşam yemeği ya da içkiler. Konuşmalar. Hayır demek, evet demek. Bana bakışları, ellerini belime koymaları, sohbetleri. Ve sonra vedalaşma.

Bunu yazıyorum ve altını çiziyorum. Bir randevudan sonraki lanet vedalaşma. Ben sadece gitmek istediğimde, ama onlar oyalanmak istediklerinde, bana o yoğun *seni öpmek üzereyim* gözleriyle baktıklarında. Bunu da listeye ekliyorum.

Yazarken West'e bakıyorum. Arkasına yaslanmış, gözleri kalemimde. Kaşları aşağıya doğru çekilmiş.

Kalemimin durduğu yere bakarak, "Hepsi bu mu?" diye soruyor.

"Hayır." Birkaç nokta daha ekliyorum. *Bir erkeği yüz yüze reddetmek. Beni öpmeye çalışırsa onu itmek. Bir erkeği mesajla reddetmek. Tartışmak.*

Bu kısmı West'le çalışmaktan çekinmeyeceğim.

Çatışmayı kaçmadan ele almak. Sınırları belirlemek. İltifat ve hediye almak ve kabul etmek.

Romantik randevulara çıkmak. Ne istediğimi sormak.

Zeina'nın sözleri kafamda çınlıyor. Benden, onların görmek istediğini düşündüğüm versiyonumu değil, gerçek benliğimi göstermemi ve mevcut olmam için pratik yapmamı istiyor.

Otantik olmak, ekliyorum.

Yazabileceğim daha çok şey var. *Öpüşmek. Öpüşmek. Seks yapmak.*

Ama bunu eklemeyeceğim. Çok fazla şey istiyormuşum gibi geliyor ve West'e bakarken dudaklarımı onunkilere bastırma fikri tüm bedenimi geriyor.

Acaba öpüşürken nasıl olurdu? Acaba ben yeterince cesur olabilir miyim?

İşim bittiğinde, kağıdın arkasında neredeyse hiç boşluk kalmadı ve West'in ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"Sanırım bu kadar." Sesim sıradan, sanki az önce madde madde bir makale yazmamışım gibi.

Elini uzattı. Kalemimi geri veriyorum ama notu bırakmıyorum. Onun yerine aramızda tutuyorum. "Pratik yapmak istediğim her şey bu. Eğer sen

Tüm bunları kabul edersen... ailenin önünde de kız arkadaşınmış gibi davranacağım."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Annenin çöpçatanlığını uzak tutmak istemez misin?"

"Bu işte kendine verdiğin değerden daha iyisin." Köşedeki bar arabasına yönelir. Daha öğle vakti ama kendine bir parmak viski dolduruyor. "Biraz ister misin?"

Hayır. Pek sayılmaz. Ama bunu konuşacaksak, elimde bir şeye ihtiyacım var. Yapacak bir şey. "Evet. Lütfen."

West'in dudağı kıvrıldı, sanki mantığımı anlamış gibi. Ama bana bir içki doldurdu. Ben kanepelerden birine kıvrılıyorum, ama o masaya yaslanıp kalıyor.

Sonra da listemi okumaya başladı.

Viskiden uzun bir yudum alıyorum. Tanrım, bundan hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim. Parmaklarımı kristale vuruyorum ve ondan uzağa bakıyorum. Duvardan duvara kitaplara. Her yer karanlık ama rahatlatıcı bir şekilde. Burada daha uzun süre kalmak istememe neden oluyor. Koltuklardan birine kıvrılmayı.

Yan taraftaki ahşap kapı evdeki ofisine açılıyor olmalı. Ernest'in bana yasak olduğunu söylediği kapı.

Sessizlik sağır edici.

Kendime yapacak bir şey vermek için viskiden bir yudum daha alıyorum. "Bu Alex'in viskisi mi?" diye soruyorum.

West listesinden başını kaldırmıyor. "Evet."

"Mhm. Tadını tanıdığımı sanmıştım."

Kaşları birbirine yaklaşmış, aralarında bir çatıklık var. Birkaç uzun saniye daha geçiyor ve ben parmaklarımı tekrar kristal bardağa vuruyorum. Viski, düğümlemiş bir mideyle pek işe yaramıyor.

"Sadece bir şey söyle," diyorum ona.

Dudakları titriyor. "Uzun bir liste."

"O kadar da uzun değil."

Kâğıt parçasını indiriyor. "Bu, biriyle çıkmakla ilgili her şey." Başımı sallıyorum. "Hayır. Her şey değil."

Gözleri benimkilere kayıyor. Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve midem, endişe kapımı çaldığında her zaman yaptığı gibi sarsılıyor. *İçinde seks yok.*

"Hayır, sanırım her şey değil." Çenesi çalışıyor ve tekrar listeye bakıyor.

"Ama neredeyse. Yani bunu uygulamak istiyorsun."

"Evet," diyorum. "Ve dediğin gibi... seni reddetmek. Ya da tartışmak."

Bir kaşını kaldırıyor. "Egomun bunu kaldırabilmesi iyi bir şey." "Bundan emin misin?"

"Öyleyim," diyor. "Ama yanılıp yanılmadığımı anlamamanın tek bir yolu var. O zaman istediğin şey bu. Çiftmişiz gibi davranmamız karşılığında."

Parmaklarını bardağın etrafında sıkılaştırıyor. "Evet."

Kağıdı masasına bırakıyor. "Bu uzun bir emir." "O kadar da uzun değil."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bunu yaptığında daha geniş görünüyor. Şimdiye kadar çıktığı erkeklerden çok farklı. Belki de bu iyidir. Rol yapmayı kolaylaştıracaktır. "Toplum içinde çıkma olayı senin güvenliğin için. Ama bu?" Listeyi elinde tutuyor. "Eğer bunu yaparsak, sorun olur, o zaman ilişkimizin özelde de sağlam görünmesini istiyorum."

"Ironclad," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Partiler. Etkinlikler. Yatırımcı yemekleri." Parmak eklemlerini masaya vuruyor. "Ailem."

"Her zaman rol yapmamızı istiyorsun."

"Evet. Dediğin gibi, çöpçatanlık girişimlerini... uzak tutmak istiyorum."

Dişlerini alt dudağına geçiriyorum. O zaman bunu satmamızı istiyor. Hiç ilişkim olmadı. Ama nasıl rol yapacağımı biliyorum. Kameraya gülümsemeyi ve insanları rahatlatmayı.

"Ne sıklıkla antrenman yapacağız?" "Haftada bir," diyor.

"Haftada üç kez." Sonraki sözcükler ağızından kaçıyor, gergin ve alaycı. "İlişkilerle pek ilgilenmiyorsun, o yüzden bu konuda gerçekten uzman olduğundan emin değilim."

Dudakları köşeden kıvrılıyor. "Öyle olmadığını zaten tespit ettik, o yüzden senden daha tecrübeli olduğuma bahse girerim."

Lanet olsun. Viskimin son damlasını da içiyorum. "Haftada üç kez. Bu benim son teklifim:"

Gözleri kısılır. "Haftada üç kez o zaman."

Zafer düşünmeyi zorlaştırıyor. Pratik yapacağım. Onunla birlikte. *West ile.*

"Son bir şey daha." Ellerini arkasındaki masanın kenarına dayıyor. "Bu dersler mi? Kardeşin bunları asla bilmemeli. Onlar aramızda kalacak."

"Özel hayatımı onunla tartışmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Sakın başlama." Son viskisini de geri atıyor. "Yoksa başım büyük belaya girecek."

GRUP SOHBETİ

ALEX

Haberlerde senin ve küçük Montclair'in fotoğraflarını gördüm. Bize söylemek istediğin bir şey var mı?

JAMES

Resmi gönder.

ALEX

Aşağıya eklenmiştir.

JAMES

Rafe, eğer West'i öldürmeye gidiyorsan, Amerika'da evi olan tek kişinin o olduğunu unutma. New York'u ziyaret etmem gerektiğinde çok kullanışlı oluyor. Bir otelden çok daha iyi.

BATI

Arkamı kolladığın için teşekkürler çünkü ben uygun biriyim.

JAMES

Bir şey değil.

RAFE

Sadece çıkıyormuş gibi yapıyorlar. Takipçiyi dışarı çekmek ya da caydırmak için. İkisi de işime gelir.

BATI

Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca neden durmadan onun yanında olacağımı açıklar.

RAFE

Sanırım ekibimde bir sızıntı var. West, başka bir şey çıkmaması umuduyla Nora'nın korumasını devralacak.

ALEX

Ben de müstehcen bir şey oldu sanmıştım.

JAMES

Hala zaman var.

BATI

Hayır.

RAFE

Sadece göstermelik. West asla yapmazdı.

BÖLÜM 12

BATI

"Herkes bizi izliyor," diyor yanımda. Gülümsemesi hiç bozulmuyor.

"Bu insanlardan bazıları geçen geceki partideydi. Merak ediyorlar." Ona bir kadeh şampanya uzatıyorum ve izleyenleri görmezden geliyorum.

Daha önce buraya gelmedi ama kim olduğunu bildikleri kesin. Francois Montclair'in kızı ve Rafe'nin kız kardeşi. Dünyanın en büyük lüks holdinginin varisi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Gözleri benimkilere döndü. "Çünkü asla herkesin önünde çıkmıyorsun. Bu arada, neden?"

"Bu konuda bir kuralım yok" diyorum ona. Sadece uzun süreli ilişki denemeleriyle ya da sonunda her zaman zehirli ve manipülatif hale gelmeleriyle ilgilenmiyorum. İncitiyorlar ve utandırıyorlar ve ben bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum.

Gözleri benimkileri arıyor, sanki bu yanıtı anlamlandırmaya çalışıyor. "Özel olarak mı çıkıyorsun?"

"Flört hayatımla çok ilgileniyorsun."

"Şey. Ne yaptığımızı düşünürsek, bence bu adil."

Bir elimi sırtına koydum ve onu VIP alanına yönlendirdim. "Benim soruma cevap verirsen ben de senin soruna cevap veririm."

"Yine pazarlık yapıyorsun," diyor. "En iyi yaptığım şey bu."

"Peki. Ne bilmek istiyorsun?"

Başımı eğiyorum, kulağına yaklaşıyorum. Yürürken bize bakan yaşlı bir çiftin yanından geçiyoruz. "Randevun için neden Mark'ı seçtin?"

Nora bana bakıyor. "Bu arada o konuda sana hâlâ kızgınlım." "Hayır," diyorum. "Kızmadım."

Gözleri kısıldı. "Peki neden öyle olmadığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü sen saklamadan önce yüzündeki rahatlamayı gördüm," diyorum. "O zaman mantıklı gelmemişti ama şimdi geliyor. Başından beri o randevuya çıkmak istemiyordun ve bitirdiğime memnun oldun."

Yüzünü öne çeviriyor, dar çenesi yukarı bakıyor. Dolgun dudakları birbirine sıkıca bastırılmış.

Gülümsüyorum, çünkü haklıyım ve onu doğru okumamdan nefret ediyor.

"Eğer teşekkür etmemi istiyorsan..."

"Teşekkürü ihtiyacım yok," diyorum ona. İhtiyacım olan şey onun dürüstlüğü. Bu heyecan verici.

Çimenli VIP alanına açılan beyaz parmaklıklı kapıdan içeri adım atıyor. Yeşil alanın üzerinde, her takımda dört at olmak üzere oyuncular çoktan sıraya girmiş, ilk maçın başlaması için hazır bekliyorlar. Polo sezonu başladı.

Nora ön sırada bir sandalyede oturuyor. Yeşil çiçek desenli elbisesi vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor ve yarışçılara bakıyor. Hepsi rengarenk formalar giymiş; bir takım yeşil ve beyaz, diğeri ise kırmızı ve sarı.

"Benim sorum," diye hatırlatıyorum ona. "Hâlâ cevaplamadın. Neden onu sağa kaydırдың?"

"Çünkü normal görünüyordu," diyor. "Ve korkutucu derecede çekici değildi. Ayrıca pratik yapmaya ihtiyacım var."

Gözlerim kısıldı. "*Bu yüzden mi?*"

"Daha fazla ne olabilirdi ki?" Omuz silkiyor ve oyuna geri dönmekten önce bana kısa bir süre bakıyor. Atlardan birinin kişnemesini ve başını sallamasını duyacak kadar yakınız.

"Bilmiyorum," diyorum sertçe. "Ondan hoşlandığını mı? Onu çekici mi buldun? Onunla daha fazla konuşmak mı istedin? Onu *ilginç* mi buldun?"

Bana dönüp bakıyor. "Bu yüzden mi bu kadar nadir çıkıyorsun? Kadınları hiç ilginç bulmadığın için mi?"

"Benim hakkımda bir sürü varsayımda bulunuyorsun ama beni tanımıyorsun. Gerçekten tanımıyorsun."

"Hayır. Kesinlikle hayır." Şampanyasından bir yudum daha alıyor ve kahverengi saçları yüzünü gözlerden saklıyor. Parlak bahar güneşinin altında parlak görünüyor.

Sezonun ilk maçı ve tribünler dolu.

Ona evet dedi çünkü pratik yapması gerekiyordu ve hepsi bu kadardı. Başka bir şey yok.

"Eğlendin mi? Ben gelmeden önce?" Cevaptan zaten şüpheleniyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "O... eğlenceli değildi."

"Gidebilirdin," diyorum.

Bu onu kıkırdattı. "Nasıl? Bu kabalık olurdu."

Kaba.

Ona yaltaklanan erkekler var. Olmalı da. Çok çekici, nazik ve zeki. Peki ya ayrılmakta ya da sınır koymakta zorlanırsa? Bu bir sorun. Ve bu onun sahip olmasını istediğim bir sorun değil. Işıltılı, güzel ve dünyaya gülümsüyor olabilir ama dişleri var. Onları bana karşı kullandığını gördüm.

Bu onun en sevdiğim versiyonu.

Düdük çalıyor ve oyun başlıyor. Toynak sesleri havayı dolduruyor, bir melodiye dönüşüyor. Topun peşinde dörtlüyle yanımızdan geçip gidiyorlar.

"Benim sıram, Calloway," diyor. "Neden sen çıkmıyorsun?"

"Yanlışı soru." Kolum onunkine geliyor ve cevabımı sadece onun duyabilmesi için daha da yaklaşıyorum. "Sana neden herkesin önünde çıkmadığımı söyleyeyim. Çünkü biriyle göz önüne çıktığınızda, bu sadece ikinizle ilgili olmaktan çıkar. Bir gösteriye dönüşür. Tıpkı bugün senin ve benim bir gösteri olduğumuz gibi."

"Ve sen gözlüklerden hoşlanmıyorsun," diye tekrarlıyor. "Devasa, ışıltılı partiler ve balolar düzenleyen ünlü Calloway varisi mi?"

"Benim şartlarımda olduklarında onları hazmediyorum. Ama başkasının şartlarına göre bir ilişki içinde olmayacağım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Şampanya kadehi koluma yakın iki uzun parmağından sarkıyor. "Tabii ki. Ya senin yolun ya da hiçbir yol."

"Aynen öyle."

"Özel olarak çıktığınız kadınlar için çok güzel olmalı," diyor. "Ödün vermeyeceğinizi ya da eğilmeyeceğinizi bilmek. Bir sır olmak."

Mark'ı ve onun kastetmediği gülümsemeleri düşünüyorum. "Ne istediğimi açıkça söylüyorum, bela. İnsanlar kabul etmekte ya da etmemekte özgürler. Çıktığın erkekler için de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Gözleri yanımızdan hızla geçen atlardan birini takip ediyor, doru postu sağlıklıla parlıyor. "Flört geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır. Ama hoşlanmadığın bir randevuda kaldığını biliyorum. Bu, isteklerini açık açık söyleyen birine benzemiyor."

"Hayır, öyle değil," diyor sonunda, sesi sıkıntıyla kısılmış. "Ama öğrenmeye çalışıyorum. Umarım bir kadın olmakla bir erkek olmak arasında bir orta yol vardır."

ve çok nazik olmak." "Pislik mi dedin?"

"Evet. Sadece bir atış yapmam adil olur."

"Atışlarınızı yapın. Ben hallederim." Tekrar oyuna bakıyorum. Heyecan havayı titretiyor. Polo oyunu gibisi yoktur. Sekiz binici ve at arasındaki senkronizasyon kadar büyük ya da güçlü bir şey yok.

Bu kadar çok toynağın ritmi sabit bir ritim oluşturuyor, dört nala geçtiklerinde o kadar derin ki kemiklerimde yankılanıyor.

Öne doğru eğiliyor. "Alex oynuyor mu?" "Evet."

"Oh. Bunu bilmiyordum."

"Son dakikada oyuna girdi." Ve benim evimde kalmıyor. Bana sadece geçerken uğrayacağını söylemişti. Kendi kardeşi ve James ile birlikte kardeş olarak gördüğüm adamlardan biri.

Hiçbirimizin sahip olmadığı bir aile olmaya karar veren yatılı okul arkadaşları.

"Alex'i seviyorum," diyor Nora. Dilinden o kadar doğal dökülüyor ki bu sevgi ifadesi. Sanki en sevdiği insanlardan biriymiş gibi.

Ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Eğlenceli biri." Bana baktı. "En iyi arkadaşlarından biri olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Onun takımının kazanacağına bahse girdim."

"Elbette oynadınız. Siz dördünüz oyun oynamayı seviyorsunuz." Arkasını dönüp Alex'in kestane rengi bir at üzerinde, sırtında 3 numara ile tarlada yarışmasını izliyor. Yürümeye başladığından beri ata biniyordu. Ailesi İngiltere'nin en iyi haralarından birini işletiyordu. "Çok iyi."

"Evet. Öyle," diyorum. Belmont'ta hepimiz oynardık. Hiçbir zaman tercih ettiğim spor olmasa da. "Onu sık sık görüyor musun?"

"Hayır. Sadece arada sırada kardeşim aracılığıyla." Bana tekrar baktı. "Tıpkı senin gibi."

Tıpkı benim gibi, evet.

Nora maçı izliyor, ben de kolumu sandalyesinin arkasına dolayıp onu izliyorum. Listesi uzundu. Kapsamlı. Randevularla ilgili her şeyi içeriyor ama hepsinin altında bir şablon görebiliyorum. Her şey beklentilerle ilgili. Nefret ettiği şey de bu, tüm flört etkileşimlerinin üzerinde onu boğan bir battaniye gibi ağır duran beklentiler.

"Bu gece," diyorum gözlerimi öndeki gri attan ayırmadan. Binicisi çılgın bir tempoyla topu kaleye doğru vuruyor. "Bir randevuya çıkacağız. Sadece ikimiz ve muhafızlar."

Bir oyuncu gol attığında kalabalık kükrüyor. Sese rağmen yanımdaki Nora'nın nefes alışındaki küçük kıpırtıyı duyuyorum. Cevap vermesi birkaç saniye alıyor. "Güzel."

"Birinci ders, sanırım, bana hayır demek olacak."

Dudağı kıvrıldı. "Ah."

"Eminim bundan hoşlanacaksın."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

İkinci maç sona erdiğinde hepimiz alkışlıyoruz. Skor eşit ve güzel bir maç olacak. Ayağa kalktım ve elimi Nora'ya uzattım. Elini benimkine koymadan önce sadece birkaç saniye tereddüt ediyor.

Bara doğru yürürken gözler bizi izliyor, hareketlerimizi takip ediyor. Bunun hakkında daha çok konuşulacağını biliyorum. Yatırımcılara, iş ortaklarına, aile dostlarına ve aile düşmanlarına ulaşacak konuşmalar.

*Calloway'in bir kız
arkadaşı var. Şu Montclair
varisi. Ne kadar tatlı, değil
mi?*

Bu sadece annemi ve onun saçma çöpçatanlık girişimlerini sırtımdan atmakla kalmayacak, aynı zamanda ailemdeki diğer kişilere de ulaşacak. Otuz yaşına kadar evlenmezsem Fairhaven'ın mirasına konacak olan kuzenim gibi. Aylardır yatırımcılarla konuşuyor, burayı nasıl satabileceğini, içini nasıl boşaltabileceğini, nasıl paraya çevirebileceğini tartışıyor.

Sanki bunun olmasına izin verecekmişim gibi.

Bara varmadan önce üç kez sohbet etmek için durduruluyoruz. Herkes bahar havasının ne kadar güzel olduğunu söylemek, ailemin nasıl olduğunu sormak ve eğer davet edildilerse geçen haftaki parti için teşekkür etmek istiyor. Sonra da Nora'yla tanışmak istiyorlar.

Nezaketin kişileşmiş hali.

Gülüyor ve gülümsüyor, birinin köpeğini soruyor. Partide bunun hakkında konuştuklarını fark etmemiştim bile. Fark etseydim bile hatırlamazdım.

Çitlere doğru yürüyoruz. Alex'e el sallamak için bir kolumu kaldırıyorum ve o da koşarak yanıma geliyor. Kaskının altındaki yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Calloway!" diyor. "Ve küçük Montclair!"

Gözlerimi deviriyorum ve çitin üzerinden elini tutmak için uzanıyorum. Bindiği at taze ve enerjiyle zıplıyor. "Önde gidiyorsun."

"Elbette öyleyim." Sesinde sadece biraz İskoçça kalmış, kenarları yumuşamış, bazı sesli harfleri uzatmış. İsterse sesini tamamen yok edebilir, İskoç'tan çok İngiliz'e dönüşebilir. "Hey, Nora."

Gözlerini kapatıyor ve ona bakıyor. "Akşam yemeği için West'in evine geliyor musun?"

"Keşke yapabilsem. Birkaç saat içinde buradan uçmam gerekiyor." Aramıza bakıyor ve atın kıpırdamaması için dizginleri hafifçe çekiştiriyor, enerjisi olsun ya da olmasın. "Öyleyse ikinizi de tebrik etmek gerek."

"Alex," diye uyarıyorum.

"Sevimli yeni çiftin şerefine! Üzerimde bir şey olsaydı içerdim." Geniş omuzlu ve bir elini kalçasına dayamış. "West'i seviyormuş gibi yapmak nasıl?"

Kelimeler şaka gibi ağzından dökülüyor.

"Bu konuda fazla pratik yapmadım," diyor Nora. Hâlâ gülümsüyor ve gerçek gibi görünüyor. Alex'ten hoşlanıyor. "On yıldan uzun bir süredir onun en iyi arkadaşısın. Herhangi bir ipucun var mı?"

Alex bana baktı. "Bilmiyorum. Hiç sevgili olduk mu?" "Hayır," diyorum sakince. "Alex'in söyleyebileceği hiçbir şeyi dinleme."

"Dürüst olmak gerekirse onu oldukça iyi tanıyorum." Atı onun altında başını sallıyor ve Alex öne doğru eğilerek zarif boynunu okşuyor. "Onun tabağından yemene bayılıyor. Bunu her zaman yapmalısın."

"Sanırım bana berbat bir tavsiye veriyorsun," diye takılıyor Nora. "Öyle."

"Değilim," diye itiraz eder Alex. "Bana bir iyilik yap ve onun parasını bol bol harca, tamam mı? Ve onu sıkıcı bulacağı bir yere götürdüğünden emin ol. Baleye git. Sık sık."

"Gerçekten arkadaşım mısın?" Alex'e sordum. "Çünkü şu anda merak etmeye başlıyorum."

Sırıttıyor, kumral kirli sakalında derin bir gülümseme. "Gerçek bir dost biraz acı çekmeni ister."

Bir düdük sesi duyuldu ve hepimiz oyunun başlamak üzere olduğu yere baktık. Başımı salladım. "Gidip midillileri değiştirmelisiniz."

"Biliyorum. Benim
üzerime bahse girer
misin?" "Tabii ki."

Tekrar sırtlıyor ve miğferli başını Nora'ya doğru eğiyor. "Leydim. Sizin onurunuz için kazanacağım."

Biraz gülüyor. "Senin için bir gül hazırlayacağım."

"Benim için onurdur." Ona göz kırıyor ve sonra atını döndürerek tarlada dörtnala koşmaya başlıyor. Eminim onunla flört etmek onun için kolaydır, çünkü aslında bu sınırı aşmayı düşünmüyor. Zararsız bir eğlence.

Dudaklarının tadının nasıl olabileceğini ya da onu çıkıntıdan aşağı indirdiğinde vücudunun nasıl hissettiğini hiç düşünmemişti.

Benim gibi değil.

Çimlerin üzerinde birkaç adım atmıştık ki Nora yanımda tökezledi. Sol bacağı kıvrıldı ve içgüdüsel olarak uzandım. Kolumu beline dolayarak onu yakaladım.

"Merde," diye nefes alıyor. "Topuğum kırıldı."

Elbisesinin alt kısmının ayak bileklerini öptüğü yere bakıyorum. Kayışlı ayakkabısının ince topuklarından biri kopmuş. Ayakkabısının tabanından yarı gevşek bir şekilde sarkıyor.

Tek ayağının üzerinde dengede duruyor, eli kolumu kavıyor.

"Bu çok utanç verici," diye mırıldanıyor. "İyi ki bir çekimden sonra bedavaya almışım."

"Yürüyebilir misin?"

Ayaklarının üzerinde dengede durarak ayağını hafifçe yere indiriyor. "Evet ama çok fazla şampanya içmişim gibi görünecek. Sanırım onları çıkarıp yalınayak dolaşacağım."

Çevremizdeki insanların pek de belli etmeyen bakışlarını fark ederek etrafa göz gezdiriyorum. Yeterince uzun süredir buradayız. Görüldük ve karşılığında biz de görüldük.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedim ona. "Seni arabaya kadar taşıyacağım."

"Beni taşımak mı?" Sesi ince çıkıyor. "West, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Yanıtını beklemeden onu kollarımın arasına aldım. Birini dizlerinin altına, diğerini de arkasına kilitledim. "Bana tutun."

Nefes nefese kalıyor ve omzumu tutuyor. "Batı," diye itiraz ediyor ama eli enseme sımsıkı duruyor. Ayakları bir yana sallanıyor, kırık topuk açıkça görülebiliyor. Sıcak, yumuşak ve kollarımda rahat bir ağırlık.

Çıkışa doğru yürümeye başladım.

Omzumun üzerinden bakıyor. "Herkes bakıyor." "Güzel,"
diyorum ona.

"Gözlüklerden nefret eden biri için bunu kesinlikle bir gözlük haline
getirdiniz."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Evet. Ama sana söyledim, bela. Benim şartlarımda
olursa sorun yok."

BÖLÜM 13

NORA

İlk antrenman randevumuz için West bana saat sekizde Fairhaven merdivenlerinde beklememi söyledi. *Ben seni alırım.*

Siyah bir pantolon ve bir omzumun üzerinden koluma doğru açılan asimetrik bir üst giydim. Saçlarımı omuzlarımin etrafına düz bir şekilde bırakıyorum ve dudaklarıma biraz kırmızı ton ekliyorum.

Buna odaklanıyorum, böylece sinirlerime odaklanamıyorum.

Gerçek bir randevuya çıktığımda, karşımda oturup bir şeyler bekleyen bir adam olduğunu bildiğim zamanki kadar ateşli ve rahatsız edici değiller. Şakalarına gülmemi, gülümsememi, ima etmemi, ilginç ve ilgili olmamı istiyor. Ona karşı bir şeyler hissetmek istediğimde ama asla hissetmediğimde.

Tüm bunlar West ile nasıl çalışacak?

Sekizden birkaç dakika önce, büyük girişten geçip ön kapıyı iterek açıyorum ve o orada. Çakıllı avluya park etmiş bir arabaya yaslanmış, elleri cebinde, beni izliyor. Sanki burada durmuş kapıyı izliyor ve benim gelmemi bekliyormuş gibi.

Merdivenlerde durakladım.

West'in gözleri yavaşça vücuduma bakıyor, ayaklarıma kadar iniyor ve tekrar yüzüme çıkıyor. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı.

Sanki manzaranın tadını çıkarıyor. "Merhaba," demeyi başarıyorum.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun, Nora."

Merdivenleri çıkarken ayaklarıma bakıyorum. Gözlerinden uzaklaşmak hoş bir mola oluyor. "Bu gece bir rol mü oynuyorsun?" diye soruyorum. Bir ayağım diğerinin önünde.

"Listeni hatırlıyorum," diyor. "İltifatlardan hoşlanmıyorsun."

Ona bakıyorum, ama yüzünde bir yargı yok. Yolcu kapısını benim için açtı. "Önce bayanlar."

Sürücü koltuğuna oturuyor ve ben bunu *onunla* yapıyorum. Burada yanında oturuyorum. Bir kadını genelde böyle mi tavlıyor? West Calloway'i onun randevuları gibi görebilecek miyim?

Midemdeki sinirler geriliyor.

Sağ eli direksiyonun üzerinde kıvrılıyor ve ben yüzüğü görüyorum. Mühür yüzüğü. Kardeşimin taktığının aynısı ve onun kim olduğunu hatırlatan iyi bir şey. O hâlâ yıllar önce beni reddeden adam. Alex'e benimle asla çıkmayacağını söyleyen adam.

Sinirlerim biraz yatışıyor ve nefes almak kolaylaşıyor. Daha önce de ilk randevulara çıkmıştım. İlk buluşmalarda iyiyimdir. Bu benim yeteneklerimden biri. Kendim söylersem, *parlarım*. Her zaman ikinci bir randevu isterler.

Ama terapistim Zeina bana konunun bu olmadığını söylüyor. *Sen kendin değilsin. Onlar için performans sergiliyorsun ve eve yorgun argın geliyorsun. Kendi duygularına hiç yer bırakmıyorsun.*

Zor şeyleri söyleyip kolaymış gibi göstermekte çok iyi.

West uzun araba yolundan ferforje kapılara doğru ilerler ve radyoyu açmak için uzanır. Dingin tonlar arabanın içine yayılır.

"Bu gece nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Öğreneceksin," diyor, sesi alçak. "Ama bence hoşuna gidecek."

Lanet olsun. Bilmemekten hoşlanmıyorum. "Oh. Bu eğlenceli."

West bir bana bakıyor, sonra tekrar yola dönüyor. "Bunu kastetmiyorsun. Beni buna zorla. Nereye gittiğimizi söylet bana."

Bacaklarımı bileklerimden çapraz yapıyorum. Tamam. "Bana anlatır mısın lütfen?" "Daha iyi," diyor. "Ama çok kibar."

"Ben kibarım. Genellikle."

Dudakları titriyor. Sanki eklemediğim kısmı biliyor. *Seninle olmadığım zaman.*

"Bu bir sürpriz," diyor, sesi tekrar derinleşerek. "Ama hoşuna gidecek. Sana söz veriyorum."

"Sürprizlerle aram iyi değildir," diyorum. "Anlat bana."

Batı Kıkırdamalar, el sıkılaştırma etrafında ve

Tekerlek. "Sen çok talepkârsın, Nora. Sabırlı olmayı öğrenmelisin."

Bunu kolaylaştırmıyor.

Tanrım, çok kibirli. Ve benim karşı çıkmamı umursamıyor gibi görünüyor. Sadece aklındaki söylüyor ve dünyanın ona uyum sağlamasını, onun düşüncesine göre şekillenmesini bekliyor.

istekleri ve ihtiyaçları. Bu yüzden ondan biraz nefret ediyorum ama aynı zamanda ona imreniyorum da. "Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum. Bana nereye gittiğimizi söyle."

Yaralı kaşı kalkıyor. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa bu arabadan inerim."

Dudakları kıvrılıyor. "Aferin," diyor. "Çok daha iyi. Sinemaya gidiyoruz."

Övgü içimde sıcak bir dalga gibi yuvarlanıyor. *Aferin.*

Sonra ne dediğini anladım. Film mi? Abartılı bir şey yapmasını bekliyordum. Bir akşam yemeği, karşısında oturmak, onunla saatlerce kibarca sohbet etmek zorunda kalmak. Ama sinema? Bununla başa çıkabilirim.

"Oh," dedim. "Bu gerçekten güzel. Yakınlarda mı?"

"Evet, arabayla on beş dakika sürer." Tekrar bana ve sonra yola bakıyor. "Bana kendinden bahset. Model olmak nasıl bir şey?"

Sinemaya giderken sorularını yanıtlıyorum. Daha önce defalarca aldığım soruların aynısı ve acaba o da bunu biliyor mu?

Eğer bu da oynadığı rolün bir parçasıysa.

Ona gülümsüyorum ve doğru cevap vermek için elimden geleni yapıyorum, arada küçük bir şaka da ekliyorum. Genelde randevularda yaptığım gibi. Konuşmak işin zor kısmı değil. Diğer her şey. Cümlelerin altındaki beklentiler, umut ve daha fazlasını istemek. Sürekli birbirini değerlendiren iki yalnız insan olduğumuzu ve onlar kararını vermeden önce benim onlardan hoşlanıp hoşlanmadığıma asla karar veremeyeceğimi.

West'in ifadesi değişmiyor. Ben konuşurken başını sallıyor, devam soruları soruyor. Ama yüzünde o gülümsemeyi göremiyorum. *Bir aferin* daha alamıyorum.

Sinemada, West ve ben sessizce yan yana oturuyoruz. Işıklar kararıyor ve karanlık kalın bir battaniye gibi üzerimize çöküyor. Aramızdaki tüm kolçağı kaplıyor ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Arabada bana söylediği gibi, geri itmeme için başka bir test mi bu?

Olabilir. Ama bunu yapmaya alışık olduğu için mevcut alanı kaplayan bir adam olması beni şaşırtmaz.

Çünkü o her zaman bunu yaptı ve her zaman bunun için ödüllendirildi.

Film fena değil. Bir çeşit dost-polis filmi. Neden bunu seçtiğini anlayamıyorum. İçeri girmeden önce bana bunu izlememizin sorun olup olmadığını sordu, çünkü ilk filmi çok sevmiştir.

Bunu söylerken yüzü bomboştı, sözlerinden başka hiçbir yüz ipucu yoktu. *En sevdiklerimden biri.*

Ben de başımı salladım ve evet dedim. *Çok isterim.*

Ama film sırasında zihnim dağılıyor ve hala almam gereken kumaşların listesini yapıyorum. Geçen gün harika bir dikiş makinesi buldum, yani en azından o iş halloldu. Ama gerçekten iyi bir streç jarse bulmam lazım...

Jenerik bittiğinde sonunu tamamen kaçırdığımı fark ettim.

Sinemadan çıktık, ben hâlâ bana aldığı kocaman şeker torbasını tutuyordum. Ben çikolatayı tercih ederim, jelibonları değil. Ama en sevdiğinin onlar olduğunu söyledi ve paylaşmak isteyip istemediğimi sordu, ben de başımı sallayarak evet dedim.

Dışarıda bahar havası var. Mükemmel bir koşu havası.

Marquee'nin altında durur. "Yani," diyor. "En az sevdiğin kısım burası."

"Bir randevunun sonu mu?"

"Mhm. Listenizden oldukça açık."

"Evet," diye itiraf ediyorum. Genelde randevu için bulduğum erkeklere hiç benzemiyor.

Biraz inek, hoş, bazıları utangaç ve bazıları çok konuşkan.

Ama West genelde hemen hayır diyeceğim türden bir adam. Yakışıklı, uzun, pürüzsüz. Beklentiler, iltifatlar ve hediyelerle gelirler.

Sanki bir krallığı teftiş ediyormuş gibi sokağa bir aşağı bir yukarı bakıyor. Muhafızlar da arkamızda bir yerde, kaçamayacağımız bir gölge gibi. Sam ve Madison'ın yaptığımız şey hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum.

"O zaman pratik yapalım. Biz West ve Nora değiliz. Benimle iki saat önce, seni aldığımdaya tanıştın."

"Doğru ya. Ve sen de... Paul."

"Paul," diye tekrarlıyor.

"Bu normal bir isim," diyorum. "Daha önce en az bir Paul ile çıktım. Aslında kuzenimin adının Paul olduğunu düşünüyorum."

West'in kaşları kalktı. "Doğru. Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, gergin olman dışında, demek ki bu işe yarıyor."

"Gergin olduğumda gevezelik etmem."

"Evet," diyor elini dirseğıme koyarak, "biliyorsun."

Kaldırımında yürümeye başladık ve bir anda aşinalık kayboldu. O yine bir yabancı ve ben onun gerçekten bir Paul olduğunu varsaymak için elimden geleni yapıyorum. Herhangi bir Paul.

Kuzen Paul hariç.

"Seni taksine kadar geçireceğim." Sesi karanlıkta pürüzsüz.
O hem West hem de değil; bu geceye kadar hiç görmediğim bir versiyonu.

"Teşekkür ederim." Ben de onun yanına düşüyorum. Bu her zaman bütün geceye bağlı. Vedalaşmaya. Erkekler bana o arayan, isteyen gözlerle bakacaklar. Başka bir randevu isteyecekler. Ne zaman boş olduğumu, beni öpüp öpemeyeceklerini, onları eve kadar takip etmek isteyip istemediğimi görmek isteyecekler.

Ve teşekkürler ama hayır dediğimde ortaya çıkan gariplikten nefret ediyorum.

"Film," diyor West. "Beğendin mi?"

"Evet, bence oldukça iyiydi. Ya sen?"

Eli benimkine değişiyor ve sıcaklık koluma hücum ediyor. "Evet. Ama yanımdaki güzel kadın dikkatimi dağıttı."

Ona bakıyorum. Biraz gülümsüyor, ama dosdoğru önüne bakıyor. *Bir rol oynuyor.* Bunu unutmamalıyım. Sadece rol yapıyor ve iltifatlarını eksik etmiyor.

Genellikle beklentileri artırdıklarını hissediyorum. Bazı erkekler onlarla konuşmaktan hoşlanıp hoşlanmadığıma henüz karar vermemişken onları yağmur gibi kullanıyorlar. Sanki her zaman benden beş adım öndelermiş gibi.

"Teşekkürler," diyorum. "Um, iki sıra önümüzde M&M'lerini yüksek sesle yiyen adam dikkatimi dağıttı."

"O torbayı içine çekiyordu ama hiç bitmeyecek gibiydi."

Gülümsedim. "Hayır. Sence birkaç tane mi vardı?"

"En az bir düzine." West bana doğru baktı. Neredeyse arabaya varmıştık. "Bu hafta sonu boş musun?"

Oof. Bu benim çok kötü olduğum bir an, kendimi garip hissettiğim, dilimin tutulduğu ve ne istediğimi söylemekte zorlandığım bir an. "Olabilir," diyorum. "Ama arkadaşlarımla bazı planlarım var ve Pazar günü ailemle akşam yemeği yiyebilirim. Sen ne yapıyorsun?"

West arkamı arabanın kapısına dönecek şekilde dönüyor. "Pek bir şey yapmıyorum," diyor. Sesi alçak, gözleri bana kilitlenmiş. "Seni tekrar görmek isterim, Nora."

Bu ifadeyi daha önce başka erkeklerde görmüştüm ama West'te hiç görmemiştim.

Yüz hatlarında bir yoğunluk var, bana yöneldiğini hiç görmediğim bir odaklanma. Boğazımı kurutuyor.

Bana beni istiyormuş gibi bakıyor.

Benzer ama daha önce yaşadıklarımla *aynı* değil, çünkü bu Batı. Kibirli çizmelerinin altında ezilmeden önce bir zamanlar aşık olduğum adam.

"Beni tekrar görmek istiyorsun," diye tekrarlıyorum.

Gözlerinde bir değişim var. Bir mizah fırçası. "Evet, bu hafta sonu. Cumartesi günü gelip seni alacağım. Aynı saatte."

"Tamam, evet. Bu işe yarayabilir," dediğimi duyuyorum.

Eğildi ve bir elini yanımdaki arabanın kapısına koydu. Beni bir tarafa kilitliyor. Etrafta sadece sokak lambaları varken yüzü gölgede kalıyor. Geniş omuzları bana dönük, gözleri üzerimde ve Tanrım, eğiliyor mu?

Öyle.

Dudakları titriyor ve aramızda sadece bir adım var. Geçen gün annesinin önünde rol yaparken yakaladığım parfümün kokusunu alıyorum. Güzel kokuyor. Ve bana bakıyor. Başka tarafa bakmıyor. Kalbim çarpıyor-

"Bela," diyor. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "İşte o zaman beni reddediyorsun."

"Oh."

"İt beni," diye mırıldanıyor, şimdi dudaklarımdan sadece bir santim uzakta. Sıcak nefesini hissediyorum ve gözlerim içgüdüsel olarak kapanıyor.

Onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Aradaki mesafeyi kapatsa, hoşuma gider miydi? Tüm odağını, tüm gücünü bana yöneltti. Belki de ni-

"*Lanet olsun.*" Geri çekildi. "O da neydi öyle?" Birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

"İstemediğin halde ikinci bir randevuyu *kabul ettin* ve seni öpmeme izin verecektin." Kaşları aşağıya çekildi ve bir dakika önce dudaklarında beliren sırıtış kayboldu. Oynadığı rolü bıraktı ve yine West oldu, benim bildiğim West. Bana istediği her şeymişim gibi bakan kişi değil. "Hadi arabaya binelim."

"Tamam." Yolcu koltuğuna geçtim ve etrafta dolaşmasını bekledim. Hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum, kalbim çok hızlı atıyor. West'i daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim.

Kehribar rengi gözleri düşük ışıktaki neredeyse koyu kahverengi görünüyordu.

Korumaların arkamızdaki arabaya binmesini beklemeden sokağa çıkıyor. Sessizlik baş döndürücü, dişleri olan bir şey.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye soruyor sonunda. Dümdüz önüne bakıyor, bir eli direksiyonda, diğeri yumruk halinde aramızdaki konsolun üzerinde.

"Ne yapmak?"

"Kıpırdama. Sana bahsettiğin o bakışları attığımda ve eğildiğimde donup kaldın."

Dizim zıplıyor. "Bazen olur böyle şeyler."

"Sen istemesen bile seni öpmelerine izin veriyor musun? Benimle yapmak üzere olduğun gibi mi?" Nefesini dışarı üflüyor. "Lanet olsun, Nora. Pratik yapmaya devam etmeliyiz. Bir dahaki sefere beni öyle bir iteceksin ki bir adım geri atacağım."

"Bir dahaki sefere mi?"

"Evet." Elleri direksiyonun etrafında sıkışıyor. "Burada daha fazla pratiğe ihtiyacımız olacak."

Gözlerimi kapatıyorum, West'in yüzünü tekrar görüyorum, kendiminkine çok yakın. Kolunu arabanın kenarına dayamıştı. Randevularında hep böyle midir? Bu onun gerçek cazibesi mi yoksa sadece bu gece için açtığı bir şey mi?

Gerçekten çıktığı kadınlara böyle mi bakıyor?

Donup kaldım. Ama neden olduğundan emin değilim.

"Bence bu gece iyi geçti. Sadece son kısmı yapamadım. Bir dahaki sefere seni iteceğim."

"Güzel," diyor. "Sana bu hafta sonunu sordum. Beni bir daha görmek istemediğini söylemeliydin."

"Bunu birinin yüzüne karşı söyleyemem!"

"Elbette gelebilirsin," diyor West. "*Hayır, seni bir daha görmek istemiyorum. İşte.*"

"Bunu söylemek senin için kolay."

"Her zaman erkekleri geri çeviriyor olmalısın."

"Evet, ilk randevu için. Ama geri kalanıyla mücadele ediyorum. Onlarla görüşmeye başladığımda sanki..." Bir nefes üflüyorum. "Onlara yavaşlamalarını nasıl söylerim? Onları tekrar görmek isteyebileceğimi ama henüz emin olmadığımı? Akşam yemeği istemediğimi, parkta yürüyüş yapmak istediğimi?"

"Buna hiç şaşırmadım." Bana doğru bakıyor ve çenesinin çalıştığını görebiliyorum. "Bütün gece maske takıyordun."

"Maskeleme mi?"

"Maske takmak. *Performans*. Şeker istemedin. Peki ya o film? Berbattı ama bir tercih belirttiğim için evet dedin."

Ona döndüm. "Bunu bilerek mi yaptın?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Ben de pek eğlenmiyordum. Tabii ki bilerek yaptım."

"Beni test ediyordun."

"Eğer ne istediğin konusunda dürüst olursan? Yarıda bırakmak mı? *Bir şey yapar mısın?* Evet." Başını sallıyor. "Çok nazıksın. Benim dışımda herkese iyi davranıyorsun. Onlara benim gördüğüm kişiyi göstermeni istiyorum."

Bu daha önce de duyduğum bir şey. Ancak insanları mutlu etmek o anda çok *iyi* hissettirirken bu alışkanlıktan vazgeçmek kolay değil.

"Sana karşı nazık değilim çünkü bunu kaldırabileceğini biliyorum," diyorum ona.

"Diğerleri de öyle," diyor. "Peki onlara karşı aşırı nazık davrandığında, Nora? Onlara gerçek seni göstermiyorsun. Ve gerçek sen dişleri olan birisin."

O haklı. Ve ben onu itmedim.

Ama sanırım bunun nedeni beni öpmesini istememdi.

BÖLÜM 14

BATI

Nora güzel bir oyuncu.

Şu anda Fairhaven'ın yemek salonundaki uzun ceviz masada karşımda oturuyor. Mükemmel bir kız arkadaş, özenli bir misafir.

Bazen bana gösterdiği sinirli Nora, yeşil gözleri parlıyor ve pençeleri dışarıda, hiçbir yerde görünmüyor.

Şimdi kibar bir gülümseme takınmış, gözleri masanın etrafında aile üyelerimle dans ediyor. Saçlarını geriye doğru topuz yapmış ve boynunda bir dizi inci var. Açık mavi bir kazak ve etek kombinasyonu giymiş.

Parlak görünüyor. Pozitif enerjiyle dolup taşıyor. Bu masanın etrafındaki insanlara gösteriş yapmak için mükemmel bir randevu.

Ben de tam olarak ondan bunu istedim. Anneme bir açıklama. Nora mecbur kaldı ve *hala*. Taktığı maskeye bakıyorum ve onu yırtıp atmak istiyorum.

Kız kardeşim bununla çok eğleniyor. Annem Nora'ya sorular sorarken ve teyzemle eniştem ona Fairhaven'la ilgili hikâyeler anlatırken Amber bana uzun bakışlar fırlatıyor.

"Batı," diyor.

Ona döndüm. "Evet?"

"Tuzu uzatır mısın?"

Ona uzatıyorum ve bir saniye daha tutuyorum. *Terbiyeli* ol, diyorum ona bakışlarımla. Gülümsemesi genişliyor. "Teşekkür ederim, sevgili kardeşim."

Bana bir kez bile böyle hitap etmedi ve ben de gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Annem Nora'ya Rafe'yi ve yetiştirilme tarzını sordu bile,

İşini, buraya ne yapmaya geldiğini. O yardımsever bir kraliçenin resmi.

eskiden yaşadığı evde. Bir zamanlar bu oda sürekli rotasyon halindeydi, o ve babam her gece eğleniyorlardı.

O zaman öyleydi. Şimdi çoğunlukla boş. Aile parçalandı ve hiçbirimiz parçaları toplamak istemiyoruz. Artık şehirde yaşıyor, arkadaşlarına ve kontrol edebildiği dünyaya daha yakın. Operaya. Öğle yemekleri. Bale.

"Ev muhteşem," diyor Nora. Sanırım bu üçüncü kez oluyor. "West bana son tadilatı senin yönettiğini söyledi."

Annemin gülümsemesi gerçek. "Yaptım, evet! Yaklaşık on yıl kadar önce. Bu büyüklükte bir ev için çok çalışmak gerekir. Pencereilerin tamamen yenilenmesi gerekiyordu ve hepsi de kurallara uygundu."

Bunu Nora'ya söylemedim. Fairhaven hakkında bir şeyler okumuş olmalı.

"Çok güzel oldu," diyor Nora. Yine o güzel, sakın gülümsemesini takınıyor.

Bifteğimi gereğinden sert kestim.

"Söyle bakalım," diyor annem. "Siz ikiniz ne zaman çıkmaya başladınız? Birbirinizi yıllardır tanıyorsunuzdur herhalde."

Bu yüzden burada. Neden beni hiç yapmadığımız bu güzel, sıcak aile yemeğiyle tuzağa düşürdü? Bunun ne kadar ciddi olduğunu öğrenmek için.

Nora'nın gözleri benimkilere kayıyor ve biraz gülümsüyor. "Şey, oldukça yeni."

"Benim açımdan o kadar da yeni değil," diyorum. "Uzun zamandır sana çıkma teklif etmek istiyordum."

Gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Ama en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olmak... Kolay değildi." Bakışlarımı anneme çevirmeden önce uzun bir süre daha Nora'ya bakıyorum. "Geçtiğimiz kış, ben Rafe'in İsviçre'deki dağ evindeyken birbirimize bağlandık."

"Evet," diyor Nora. "Bu doğru. Orada olacağını bile bilmiyordum!"

Kız kardeşim ikimizin arasına bakıyor. Benimkine çok benzeyen gözleri uzun kirpikli ve çok fazla eğlenceyle parlıyor. "Sana bir şey sormam lazım," diyor. "West'in kız arkadaşlarından biriyle hiç tanışmadım. En azından liseden sonrakilerle."

Ona uyarıcı bir bakış attım. O bana bakmıyor.

"Elbette," diyor Nora. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sanırım West'i oldukça iyi tanıyorum," diyor kız kardeşim. "İnsanların geç kalmasından nefret eder, her zaman odadaki en zeki kişinin kendisi olduğunu düşünür ve

Her şeyi kazanmak için patolojik bir ihtiyacı var. Bu kısmı çok yorucu. Duygusal *olmadığı* tek şey." Gülümsemesi genişliyor. Bunu bilerek yapıyor, hayatımı zorlaştırmak için. "Söyle bana. Erkek arkadaş olarak nasıl biri? Çiçekler, hediyeler alıyor musun? Seni süslü randevulara götürüyor mu?"

Bence *yardımcı olmuyor*. Ama gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bunu yapmaya çalışmıyor.

Eğleniyor.

Diğerleri gibi ben de Nora'ya bakıyorum. Ama eminim başını hesaplı bir şekilde eğdiğini ya da Amber zekice bir şey söylemiş gibi usulca güldüğünü fark etmiyorlardır.

Söyleyeceği doğru şeyi düşünüyor. Zaman kazanıyor.

"Öyle. Romantik görünmeyebilir ama öyle anları oluyor. Aslında..." heceleri uzatıyor ve annem bile sanki devamını duymak için sabırsızlanıyormuş gibi biraz öne eğiliyor. "Dün gece beni yeni bir filme götürerek sürpriz yaptı. Tüm zamanların en sevdiği filmlerden birinin devamı."

Şarap kadehime uzanıyorum. *En sevdiklerimden biri*, gerçekten. Hem beni trollüyor hem de rolünü oynuyor.

"West sinemaya mı gitti?" Amber soruyor.

"Çalışmaktan başka şeyler de yapabilirim, *sevgili* kardeşim." "Yelken ve seyahat," diyor. "İşte bu kadar. Hangi filmdi o?" Nora gülümsüyor.

"*Hot Pursuit II*."

Teyzem ve amcam gülüyor. Amber sırtıyor ve annem bile kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Kanka-polis serisi agresif bir şekilde vasattır. Kimsenin onu tüm zamanların favorilerinden biri olarak tanımladığını sanmıyorum.

Nora o uzun kirpikleriyle bana göz kırpmıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme. Sanki dünyada en sevdiği insan benmişim gibi. Sanki tüm bunlar gerçekmiş, doğruymuş ve güzel bir yalan değilmiş gibi.

"Hoşuna gideceğini biliyordum," diyorum ona ve diğerlerine dönüyorum. "Nora'nın lüksü sevdiğini sanırsınız ama o biraz normalliği sever."

"Onu çok iyi tanıyorsun," diyor Amber. "Onunla ilgili en sevdiğin şey ne?"

Bundan sonra kız kardeşimi boğacağım.

Ama şu anda yapamam, bu yüzden sahte kız arkadaşıma dönüp bakıyorum.

"O tanıdığım en anlayışlı insan."

Gerçek bu. Geçen gece partide yanımdayken gördüm. Diğer insanların ondan ne istediğini ve bunu nasıl vereceğini biliyor.

"Ah," dedi kız kardeşim.

Amcam bile kıkırdıyor. "West, bundan daha iyi bir şey bulmalısın."

Ama Nora sadece gülümsüyor ve ince elini masa örtüsü üzerinde gezdiriyor. "Teşekkür ederim."

"O da alaycı biri," diyorum. "Elbette güzel. Ve benimle tartışmaktan çekinmiyor. Bu da hoşuma gidiyor."

Gözleri benimkilere kaydı. Orada bir şaşkınlık var. Eğer rol yapmıyor olsaydık, bir izleyicimiz olmasaydı, bunların hiçbirini söyleyemezdim.

Uzun süre ona çıkma teklif etmek istediğimi itiraf edemeyecektim. Sözlerimin sadece göstermelik olduğuna inanacak.

Anne şarabını tazeliyor. "Oğlumun aklından geçenleri söyleyebilecek birine ihtiyacı var. Neyi seviyorsun, Nora? Onun hakkında?"

"Buna cevap vermek zorunda değilsiniz," diyorum karşımdaki kadına.

Ama bana yine gülümsüyor ve lanet olsun, bu kadar inandırıcı görünmesinden nefret ediyorum. Sanki benden gerçekten hoşlanıyormuş gibi. "O komik ve sevecen biri. Bana gerçekten çok iyi bakıyor. Özellikle de şu anda yaşadığım güvenlik sorunu yüzünden."

"Bu konuda iyidir." Annem şarabını tazeliyor. Gözlerinde bir zafer parıltısı var. Eminim düğün çanlarını çoktan duymuştur. "Peki Nora, çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

Bıçağımı yere bıraktım. "Bu uygun bir soru değil."

"Bu son derece yerinde bir soru," diyor ve etini şişliyor. "Doğru ya da yanlış bir cevap yok. Ben sadece kız arkadaşını tanımaya çalışıyorum. Bu bir sorun değil, değil mi Eléanore?"

"Hiç de değil," diyor yumuşak bir sesle. "Evet, sanırım çocuk istiyorum ama bir süre için değil."

"Güzel," diyor annem. "Bu kariyerini etkiler mi?"

"Hâlâ model olsaydım, evet, olabilirdi. Ama bundan uzaklaşmayı planlıyorum. Moda tasarımcısı olmak istiyorum."

Anneme dönmeden önce "Ve öyle olacaksın," diyorum. "Az önce dedin ki *İyi* ama o cevap vermeden önce doğru cevap olmadığını söylemiştiniz."

"Yalan söyledim." Nora'ya dönmeden önce bana kısa bir bakış attı. Yüz ifadesi çok keskin, çok muzaffer. Geri çekilmesini istedim ama onun yerine dişlerini daha da sıkı.

Sonra onunla konuşacağım.

"Ne olursa olsun, ben de sizi tanımak istiyorum," diyor Nora. "Hepinizi. West için önemlisiniz ve o da benim için önemli."

Gözlerim kısıldı. Sesi nazikti. Sanki kendisi için zor olan bir şeyi itiraf ediyordu. Hem annem hem de teyzem yumuşak, mutlu sesler çıkarıyor. *Ah.*

"Daha fazla ayrıntı istiyorum," diyor Amber. "Siz ikiniz çok tatlısınız ve Nora, sana söz veriyorum, *ilk kez* eve bir kız arkadaş getiriyor. Tamam... West. Nora'nın en sevdiği içki nedir?"

"Bir negroni," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden. *Kapa çeneni,* diyorum ona gözlerimle.

Kız kardeşim sadece gülümsüyor. "Nora'nın göbek adı ne?"

"Bilmiyor çünkü utanç verici," diye cevap veriyor Nora gülerek. "Şimdi açıklamak zorunda bırakma beni. Sıradaki!"

"İlk evcil hayvanı neydi?"

"Titou adında bir köpek," diyorum. "Onu her yere götürürdü." Nora'nın gözleri büyüdü. Bunu bildiğimi biliyordu.

Kardeşinin hikayelerini dinledim. O köpeği beşinci doğum gününde aldı. Rafe annesiyle birlikte çoban köpeği seçmeye gitti.

"Peki ilk randevun nasıldı?" diye soruyor kız kardeşim. "Yani, Rafe senin en eski arkadaşlarından biri olduğu için zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Amber, onları sorgulamaya gerek yok," diyor annem. Çatal bıçak takımını yere bırakıyor. "Ama evet. Bize kur yapmalarını anlat."

Aman Tanrım.

Masanın etrafına bakıyorum. Bu onu anlatmaya zorlayacağım bir şey değil. "Dediğim gibi, ikimiz de Yeni Yıl'da İsviçre'deydik. Rafe, James, Alex ve ben sadece birkaç günlüğüne kayağa gitmiştik. Nora kız arkadaşlarıyla geldi."

Bu kısım yeterince doğru. Ama sadece bir günlüğüne yollarımız kesişti, o kadar ve aramızda neredeyse hiç konuşma olmadı. Hepimize gülümsedi, Alex'in yanağını öptü, James'e sarıldı. Bana kısa bir bakış attı ve bu bakışta ne onun hoşluğu ne de yumuşak gülümsemeleri vardı.

Gerçek bir bakış.

"Son gün ona benimle kaymasını teklif ettim," diyorum. "Rafe'nin ilgilenmesi gereken bir işi vardı; Alex akşamdan kalmaydı ve James çoktan gitmişti. Yola çıktığımızı kimse bilmiyordu, sadece biz."

"Beklenmedik bir şeydi," diyor Nora. Gözleri benimkilere kayıyor ve orada da bir meydan okuma var. "Y a m a ç l a r d a bana ayak uydurabileceğinden emin değildim."

Dudaklarım kıvrılıyor. Alpler onun kanında var. "Devam ettim."

"Yokuş aşağı inene kadar bana bunun bir randevu olduğunu söylemedi," diyor Nora. Gülümseyerek anneme bakıyor. "Kardeşıme gelince... onunla bir ay sonra birlikte konuştuk."

Annem alçak sesle düşünceli bir ses çıkarır. "İlginç. Rafe nasıl karşıladı Bu mu?"

"İlk başta şaşırdı. Ama sonuçta destekleyici oldu," diyor Nora. Gülümsemesi değişmiyor ama sesi daha da gerginleşiyor. "O benim mutlu olmamı istiyor."

O asla böyle tepki vermezdi.

Ama diğerlerinin bunu bilmesine gerek yok. Şarabı ağzına götürdüğünde Nora'nın eli kadehi sıkıca kavırıyor, sanki o da yalanı benim kadar net duymuş gibi.

Garsonlar tatlı tabağını temizlemeye geliyor. Annem masanın etrafına baktı. "Oturma odasına geçelim mi?"

"Hadi," diye kabul etti amcam. "Hâlâ biraz viskin var mı West?"

"Evet. Buyurun."

Sandalyemin arkasında durup kollarımı sıvıyorum ve Amber'ın etrafımda dolaşp beni geçeceği zamanı bekliyorum.

"Ne," diye mırıldandım, "bu da neydi böyle?"

Gülümsüyör. "Ben sadece kardeşimin aşk hayatına ilgi gösteriyordum."

"O zaman ilgilenmeyi bırak."

"Sadece eğleniyorum," diyor. Yüzünde masum bir ifade vardı ve ben ona ters ters baktım. "Sen annem için gösteri yapacaksan, ben neden yapamayayım?"

"Sen bir veletsin," diyorum ona.

Omzumu okşuyor ve yanımdan süzülerek geçiyor. "Evet. Ve beni seviyorsun."

Geriye sadece ben ve karşımdaki büyük yemek masasında duran Nora kalıyoruz. Arkasındaki iki büyük Fransız kapısı verandaya ve ötesindeki okyanusa açılıyor.

Yüzü artık sakın ya da yumuşak değil. Omzunun üzerinden bakıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Negronis'ten nefret ederim," diyor alçak bir sesle.

Sağ kolumu kıvrırmak için yer değiştiriyorum. "Çok kötü. Artık en sevdiğin içecek onlar."

"West, birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz!"

"Bence çok iyi iş çıkardın," diyorum kuru bir sesle. "Ben hiçbir zaman *Hot Pursuit II* en sevdiğim filmidir."

"Birlikte olduğumuzda, evet. Ama biz oturmadan önce, sen diğer odadayken, annen bana milyonlarca soru sordu. Ve eminim ki diğerleriyle birlikte içeri girer girmez amcan da sana bir şeyler soracaktır. Ve biz diğerlerinin ne söylediğini bilmeyeceğiz."

Bir adım daha yaklaşp kokusunu alıyorum. Portakal ve başka bir şey, çiçeksi bir şey. "Hikâyelerimizi düzeltmemiz gerektiğini söylüyorsun."

"Evet," diyor. "İlk randevumuz kayak mıydı?"

"Benim de kazanmama izin verecektin, değil mi?" Elimi onunkiyle aynı sandalyenin arkalığına koyuyorum. Sadece birkaç santim uzakta. "Tıpkı dün boktan bir filme evet dediğin ve sevmediğin şekerleri yediğin gibi."

Gözleri kısıldı. "Bu gece benimle ve benim sorunlarımla ilgili değil. Seninle ve seninkilerle ilgili."

"Annem sana ne sordu? Yemekten önce."

"Ne kadar ciddiyyiz. Eğer ABD'de kalıcı olarak yaşamayı planlıyorsam." Nora'nın sesi daha da alçalır. "Eğer evlilik hakkında konuştuysak."

Elim sandalyenin arkalığına sıkıca yapışıyor. "Bunu sana o mu sordu?" "Evet."

"Ne cevap verdin?"

"Hayır dedim. Daha yeni çıkmaya başladık," diyor. "Ama seninle bir gelecek görebileceğimi söyledim."

Kelimeler içime bir taş gibi oturuyor. Bana kısık gözlerle bakıyor, onu içine soktuğum durumdan rahatsız. Sözlerinde ciddi değildi. Onları söylerken ciddi değildi. Ve ben kesinlikle evliliğe uygun değilim.

Ve yine de. *Seninle bir gelecek görebiliyorum.*

"Sen gördüğüm en güzel küçük yalancısın," diyorum ona ve daha da yaklaşıyorum. Geçen gün beni itmediğinde yaptığım gibi. Dudaklarımı üzerinde *istermiş* gibi bana baktığında.

Nasıl bir his olacağını merak eden tek kişi ben değilmişim gibi.

Gözleri kısıldı. "İltifatlarını bir sonraki antrenman randevumuza sakla."

"Yarın," diyorum, "hikâyelerimizin üzerinden geçeceğiz. Onları düzelteceğiz ve

bunu boks yaparken yaparız. Biz benimkiler üzerinde çalışırken senin sorunların üzerinde çalışabiliriz."

BÖLÜM 15

NORA

Sitede bir spor salonu vardır.

Ernest'in bana verdiği turda görmemiştim ama bu beni şaşırtmamalı. Fairhaven'da her şey var.

Geniş arazinin gizli kőşelerine sıkışmış olan ev kendini yavaşça ortaya çıkartıyor. Bakımlı bahçeler, tenis kortu, kademeli bahçelerin dibindeki havuz. Okyanusa sadece bir taş atımı uzaklıkta.

Ernest'in bana verdiği kitapçığı okudum ve King's Point'in mücevheri olarak hikayeli tarihini detaylandıran sayfaları çevirdim. Hikayeye göre, West'in atası Maverick, burayı karısına bir aşk mektubu olarak inşa etmiş. Acaba bu doğru muydu, yoksa kendi zenginliğinin bir kanıtı mıydı? Acaba ona önceden sormuş mudur?

Belki de çiçekleri tercih ederdi.

Ernest bana en üst katta, uzun eğimli bir çatısı ve bahçelere ve okyanuslara bakan dev yuvarlak bir penceresi olan boş bir oda gösterdi. *Atölyeniz, Bayan Montclair*, demişti. Nefes almayı hatırlamam bir anımı aldı.

Çok etkileyici.

Spor salonunu aramaya çıkmadan önce günün çoğunu çalışma alanımı kurarak ve kumaş keserek geçirdim. West onunla orada buluşmam için bana mesaj attı. *Egzersiz kıyafetleri giy.* Geçen akşam ailesiyle yediği yemekten beri onu görmedim. Fairhaven o kadar büyük ki, herkesi yutabilir. Burada mı alışıyor? Gündüzleri şehre iniyor mu?

Aydınlık alanın kapısını iterek açıyorum ve o çoktan orada.

Elinde ağır bir yükle şağ kolunu kıvrıyor ama beni görünce duruyor. Gri bir tişört göğsüne kadar uzanıyor ve üzerinde bir çift

siyah şort.

"Merhaba," diyorum, onu gördüğümde hâlâ etkileniyor olmaktan nefret ederek. Ne kadar iyi görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Ağırlığı yere bırakıyor. "Başardın."

"Evet. *Boks* yapmamızı ister misin?" Su şişemi yan konsola koydum. "Hikâyelerimizi netleştirmemiz gerektiğini düşündüm."

"İkisini aynı anda yapabiliriz." Bana yine o odaklanmayla bakıyor, ağzımın kurumasına neden olan odaklanmayla. "Kendini savunma eğitimi aldın mı?"

"Temel bilgiler."

"Bana ne olduklarını söyle."

Onun duruşunu taklit ederek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bu bir sınav gibi geliyor. "Önlem, gerçekten. Konumumu her zaman başkalarıyla paylaşıyorum. Hızlıca yardım çağırmak için kullanabileceğim bir düğmesi olan akıllı bir saatim var. Yardım için yüksek sesle bağırın. Paris'teki korumalarımın biri bana en iyi kendini savunmanın dövüşmek olmadığını söylemişti. Koşmak ve hızlı koşmaktır." Ona muzaffer bir gülümseme veriyorum. "Bu konuda iyi olduğumu biliyorsun."

Elini saçlarında gezdiriyor. Bugün kahverenginin daha koyu bir tonuna benziyor, nemli gibi. Bundan önce duş almış mıydı? "Peki ya köşeye sıkışırsan?"

"O zaman sanırım savaşacağım. Eğer mecbur kalırsam." "Ama kimse sana nasıl yapılacağını öğretmedi."

"Hayır."

Yüzünde onaylamayan çizgiler belirir. "Rafe neden sana özel bir eğitmen tutmadı?"

"Bana her zaman sapığın bu kadar yaklaşamayacağını söylediler."

"Yapmayacak." West'in sesi çelik gibiydi. "Ama kendini nasıl savunacağını bilmen *senin* huzurun için. Gerektiğinde fiziksel müdahalede bulunabileceğini bilmen."

Bir elimi enseme gezdiriyorum. Saçlarımı at kuyruğu yapmıştım ve kendimi garip bir şekilde açıkta hissediyordum. "Evet... Sanırım bunun bir mantığı var."

"Geçen gece. Randevunun sonunda beni itmedin, o yüzden bugün bunu uygulayacağız."

"Kasıklarına defalarca diz atmamı istiyorsan atarım," diyorum. Ama midemde gergin bir top var ve onun geniş omuzlarına bakıyorum. Bu ona dokunmak anlamına geliyor. Ellerimi doğrudan göğsüne koyacağım.

Görüldüğü kadar sağlam mı bir bak.

"Evet. Ben de tam olarak bunu istiyorum." Dudakları kıvrılmış. "Biraz kas hafızasına sahip olmanı istiyorum. Hiç istemediğin halde seni öpmeye çalışan bir adamı ittiğin oldu mu?"

Su şişemi elime alıyorum ve bakışlarıyla karşılaşmak yerine onu sökmeye odaklanıyorum. Çünkü hayır. Tabii ki yapmadım. Bunun olabileceği durumlardan kaçındım, randevulara hayır dedim ve birkaç nadir durumda, kibar bir gülümsemeyle kendimi kurtarmadan önce bir erkeğin beni biraz öpmesine izin verdim.

"Lanet olsun," diye inliyor.

"Ben bir şey demedim!"

"Yapmak zorunda değildin. Tamam. Isınarak başlayalım." Bir çift boks eldiveni aldı ve bana doğru uzattı. "Bunlar muhtemelen senin için çok büyük ama iş görür."

"Boks yapıyoruz." Elimdeki büyük, vinil şeylere bakıyorum.

"Evet, başlangıç olarak."

"Rafe'le bunu yaptığınızı biliyorum. Bu... James'in olayı, değil mi?"

"Evet, kendini savunmaya kafayı takmış durumda." West kendini hazırlıyormuş gibi boynunu kıvrıyor ve avuç içleri bana bakacak şekilde ellerini kaldırıyor. "Ve bunun için iyi bir nedeni var."

"Bahse girerim senin sorunun yerine onun sorunu olmayı dilerdin," diyorum. "Ne kadar çok zamanın olurdu bir düşünsene."

West'in çenesi gerildi. Sanki hiç konuşmamışım gibi, "Dizlerini biraz bük," diye talimat veriyor. "Evet, işte böyle. Şimdi ellerime vurmanı istiyorum. Bir yumruk ve bir çapraz."

"Ellerin mi? Ped gibi bir şeyin olması gerekmez mi?"

"Dayanabilirim," diyor. "Ped almamı ister misin? İhtiyacım olacak kadar sert vurabildiğini bana kanıtla."

"Gerçekten patolojik olarak rekabetçisin."

"Amber'ın söylediği hiçbir şeyi dinleme." Yaralı kaşını kaldırdı. "Vur bana, bela."

Dizlerimi biraz büküyorum ve sağ avucuna bakıyorum. "Dün gece seni neden böyle sorguladı?"

"Çünkü beni kızdırmak için yaşıyor," diyor, "ve beni terlerken görmek istedi. Erteleme. Vur bana."

Ona sinirli bir bakış attıktan sonra avucuna bir yumruk indiriyorum. Eldiven yumuşak bir şekilde bağlandı.

"Zayıf," diyor.

Diğer eline daha sert vurdum. Arka arkaya iki kez. Birkaç yıl önce spor salonunda boks yapmayı denemiştim ve bu da aynı derecede heyecan verici.

"Daha iyiyim. Ama içinde daha fazla öfke olduğunu biliyorum." "Kızgın değılim," diyorum.

"Tabii ki değılsin."

Ona daha sert vuruyorum. Kıpırdamıyor, sadece elleriyle hareketlerimi takip ediyor, vuruşlarıma karşı geri itiyor. Ve o daralmış, yoğun gözleriyle bana bakmaya devam ediyor. Sanki çok fazla şey görüyor gibi.

"Hobilerin neler?" Sağ eline olabildiğince sert bir yumruk indirirken soruyorum. Hiç irkilmedi bile.

"Yelken" diyor. "Egzersiz yapmak. Seyahat etmek. Eğer sohbet sırasında konu açılırsa, bunlardan birini kullanabilirsiniz."

"En sevdiğin kokteyl?"

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Negronis."

"Harika. Şimdi içmem gerekenlerin hepsini bitirebilirsin." Ona tekrar vuruyorum ve küçük bir adım geri atıyor. Parmağını çenesine vuruyor. "Ne ile çalışıyorsun?"

"Bunu biliyorsun. Cal Steel ve diğer birkaç şirketin sahibi olan Calloway Holdings'i yönetiyorum."

"Buradan mı çalışıyorsun?"

"Burada, Manhattan'daki ofisten, ya da iş için seyahat ediyorum." Başını arkaya yatırıyor. "Şimdi kafama nişan al."

"Ciddi olamazsın."

"Eğilirim." Bir kaşını kaldırdı. "Bana vurma şansının hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Hayal kırıklığının bir kısmını dışarı at, bela."

"Senden o kadar da nefret etmiyorum," diyorum. Gülümsemesi kıvrılıyor. "Bence ediyorsun."

"Sana karşı çok *kayıtsızım*." Ama bana gösterdiği duruşa geri dönüyorum ve kafasına yumruk atmaya çalışıyorum. O da aynen dediğini yaptı. Yere düştü, ellerini kaldırdı. Arka arkaya iki kez vuruyorum. Bunu yapalı çok olmadı ama omuzlarım şimdiden ağrımaya başladı.

"Neden şehirde değıl de burada yaşıyorsunuz?"

Cevap vermeden önce ilk kez tereddüt etti. Kısa sürdü ama yakaladım. "Okyanustan uzak olmayı sevmiyorum. Şehir düşünmene izin vermiyorum."

Bir an duraksadım. "Fairhaven çok güzel." "Öyle.

Ve benim." Boynunu döndürüyor.

"Peki ya evcil hayvanınız? Etrafta gördüğüm kedi?"

"Hiç evcil hayvanım yok," diyor.

Bu beni duraksatıyor. Geçen gün kütüphanede koşan şık gri bir kedi gördüm. Onu dışarıda elma bahçelerinin yanında yatarken, bir güneş ışığı zerresinde yıkanırken tekrar gördüm.

"Malikanede bir tane var gibi görünüyor."

"Belki de çalışanlardan biri onu besliyordur." Ellerime başıyla işaret ediyor. "Haydi. Vur bana."

"Sen bir mazoşistsin," diye mırıldanıyorum ama ona vuruyorum. Tekrar ve tekrar.

Hepsini engelliyor, etrafımda zarif bir çizgide hareket ediyor, böylece ayak parmaklarımda üzerinde durmak zorunda kalıyorum. Bir yumruk, bir kesik. Kafasına bir darbe daha. Kolayca savuşturuyor, yana kaçıyor.

"Neden ailenizle tanışması için eve hiç kimseyi getirmediniz?"

"Ailemle tanıştın," diyor kuru bir sesle. "Neden bir kadına bunu yaşatayım ki?"

"Ben hariç."

"Bunu kaldıracabileceğini biliyordum. Aynı dünyadan geliyoruz." Avuçlarını tekrar havaya kaldırıyor ve bir tanesini çaprazlıyorum. Nefesim daha hızlı geliyor. Bu iyi bir egzersiz. Parmak uçlarımda olmak. Onunla uyum içinde hareket etmek. "Benim sıram," diyor. "Nasıl oldu da hiç ilişkiye girmedin?"

"Bunu sana söylemiyorum."

Gözlerini kısar. "Pekâlâ. O zaman bana neden kızgın olmadığını düşündüğünü söyle."

"Çünkü değilim. Ben asla kızgın değilim." Sağ eline biraz daha sert vuruyorum ve dudakları yine o sinir bozucu, kibirli sırıtışıyla yukarı kıvrılıyor. Sanki en iyisini o biliyormuş gibi. Sol eline vurabildiğim kadar sert vuruyorum ve şapırtı yüksek sesle çınlıyor. "İnsanlar senin sinirlenmenden hoşlanmıyor, ben de onların sinirlenmesine dayanamıyorum. Bu yüzden *asla sinirlenmem*."

West'in gözleri açık kahverengi, güneş ışığında bir viski havuzu gibi. "Bana istediğin kadar kızabilirsin. Bu konuda birbirimize kenetlenmiş durumdayız. O yüzden bana kızmaya çalış."

"Öfkelenme pratiği yapmama gerek yok. *Flört* pratiği yapmalıyım."

"Peki neden ikisini de yapamıyorsun, seni küçük aşırı başarılı?"

Doğrudan kafasına, o kendini beğenmiş gülümsemesine nişan alıyorum. Eğiliyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. Saçları artık dağınık, kahverengi dallar halinde alına düşüyor. Onu bana karşı hiç böyle görmemiştim. Yarı çözülmüş yarı neşeli.

Onu kardeşim ve arkadaşlarıyla gördüğüm zamanki gibi görünüyor. Hayata geldiğinde, kendini rahatlatmıştı. Zengin, yakışıklı bir pakette yaramaz bir güven.

Beni salonda onu takip etmeye zorlayarak kenara çekiliyor. "Bu öfkeye ihtiyacın var," diyor. "Bir erkek hoşuna gitmeyen bir şey yapmaya kalkışırsa kendini savunabilmen için ona ihtiyacın var. Eğer seni sevmediğin bir filme götürmekte ısrar ederse."

"Hikâyelerimizi doğru anlatmamız gerekiyor." Ona bir yumruk daha atıyorum ve o yumruğu engelliyor. "İlk buluşma hikâyesini salladın!"

"Tabii ki yaptım. Ve satın aldılar."

"*Anlayışlıyım.* Bu nasıl bir iltifat?" Ona tekrar tekrar vuruyorum ve o zahmetsizce eğiliyor. Neden gidip pedleri almıyor? Ne kadar sert vurabildiğimi kanıtlamadım mı? Kollarım ağrıyor.

"Gerçek bir tane," diyor. "Numara yapmıyordum. Haydi şimdi. Tembellik etme."

Sol avucuna bir vuruş hedefliyorum. Onun yerine eldivenli elimi yakalıyor ve bileğimdeki cırt cırtı çözmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Bir sonraki aşamaya geçiyoruz." Diğer eldivenimi de çıkarıyor ve ikisini de halı kaplı zemine fırlatıyor. "Bu enerjiyi sakla ve benimle tartışmak için kullan. Beni uzaklaştır."

Oh.

West bir adım daha yaklaşıyor ve aramızdaki on santimlik mesafe, sıcak bir hava şeridinden başka bir şeye dönüşmüyor. Hâlâ göğsümün sıkışmasına neden olan o ifadeyi takınıyor; odaklanmış gözleri, dudaklarının kıvrımı. Uzanıp ellerimi göğsüne koyuyorum.

Tişörtünün kumaşı sıcacık. Herkesin olmaya hakkı olduğundan daha sıcak.

"Bu kadar," diyor West. "Şimdi beni uzaklaştır."

İtiyorum. İki santim kıpırdasa bile dudaklarında bir gülümseme yayılıyor.

"Sorun ne? Beni tekrar görmek istemiyor musun?" Sesi, geçen gece benden hoşlanıyormuş gibi davrandığı zamanki alçak sesine dönüşüyor.

"Hayır, istemiyorum." Bu kez daha sert itiyorum, tüm bedenimi ortaya koyuyorum. Bütün bunlar aptalca, terliyim ve heyecanlıyım. Bu sefer iki sağlam adım geri atıyor.

"Aferin," diyor ve övgü şeker tadı gibi geliyor. "Gerçekten iyi gidiyorsun. Tekrar yap, bela."

Kalbim hızlı atıyor. Tekrar yaklaştığında kulaklarımdaki çarpıntıyı duyabiliyorum. Bu kez bir elini yanağımda gezdiriyor ve tam çenemin altına koyuyor. Hafif bir dokunuş.

Ama bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı.

Başımı kaldırıyor ve yarı kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Geçen gece bana baktığı gibi.

Sanki istediği biriymişim gibi.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor ve başı bana doğru bir santim daha eğiliyor. Kelimeler nefesimi kesiyor. Bana daha önce de böyle demişlerdi. Bir kenara ittim, görmezden geldim. Şimdi sıcak bir okşayış gibi tenimin altına yerleşiyor.

Ellerimi tekrar göğsüne koydum ve ittim. "Hayır, teşekkürler."

West gülüyor. Ses odayı ısıtıyor. "Çok kibarsınız. Bu çok iyiydi. Nasıl hissettiriyor?"

"Garip," diye itiraf ediyorum. Ve iyi. *Bana yine öyle bak.*

"İkinci bir doğa gibi hissedene kadar bunu tekrar tekrar yapacağız" diyor. "Sonra da bu kibarlığı senden de çıkarmak için çalışabiliriz." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve yüzündeki neşe bir perdenin inmesi gibi düşüyor. "Mark. Seni öpmeye çalıştı mı?"

"Hayır," dedim. "Sözümü kestin, unuttun mu? Ayrıca, erkekler genellikle randevunun sonuna kadar denemek için beklerler."

"İşte bu yüzden sizi strese sokan kısım bu."

"Evet. Ama mesele sadece öpücük değil. Sorular da var." Omuz silkiyorum. "Bu tür konuşmalarda iyi değilim. Tekrar yapıp yapmayacağımıza karar vermek. Nasıl hissettiğimi sorarlarsa..."

"Onları da çalışacağız." Bir kaşını kaldırıyor. "Yine mi?"

"Yine."

Bunu birkaç kez daha yaptık. Her seferinde bana ne kadar iyi olduğumu söylüyor, ta ki ben onun alçak sesindeki iltifat sesini arzulayana kadar.

Bir dahaki sefere yüzünü indirdiğinde, farklı bir şey denemeye karar veriyorum. Dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken ve göğsüm beklentiyle gerilmişken, yüzümü sağa çeviriyorum. Onun yerine yanağıma uzatıyorum.

Duraklıyor, tenimden birkaç santim uzakta. "Bunu daha önce de yapmıştın." "Bir ya da iki kez," diyorum. "Her zaman işe yarar."

"Bir şey daha denemeni istiyorum," diyor. Bu sefer tam benim alanımda, 1.80 boyunda ve tişörtünün altında kasları olan bir adam. "Tokatla beni."

Gözlerim büyüdü. "Tabii ki hayır."

"Beni kasığımdan vurmaktan bahsedene sendin." Bir kaşını kaldırdı. "Bu ondan daha hafif."

"Hiç... Yapamam... Bunu daha önce hiç yapmadım." "O zaman şimdi başlamanın tam zamanı."

"Neden bunu yapmamı istiyorsun? Acıdan zevk mi alıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Yarın kendini savunma üzerine çalışacağız. Şimdilik, bence zihinsel engellerin var. Tanrı aşkına, *sinirlenmene* bile izin vermiyorsun. Gerekirse kendini savunabilir misin? Elini kaldırabilir misin?"

"Bilmiyorum. Ben şiddet yanlısı bir insan değilim."

Nefesini dışarı üflüyor. "Hayır. Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin."

"Alaycılık sana yakışmıyor," diyorum kibarca.

"Yalan söylüyorsun ama sorun değil. Bana her şey uyar." Bir elini yanağına koyuyor ve doğrudan bana bakıyor. "Bu sefer üzerine geldiğimde beni tokatla. Eğer göğsüne hafifçe vurmanın işe yaramadığı bir durumla karşılaşırsan ne yapacağını biliyorsun."

Sınırları zorluyor. *Benim*

sınırlarımı zorluyor.

Kızgınlık omurgamdan aşağı kayıyor. Durumu bu kadar çabuk doğru okuduğu için ona kızıyorum. Bir ders içinde temel korkularımdan birini tespit etti. İnsanları üzmemekten çok korkuyorum. Özümde insanları memnun eden biriyim, onun dışında herkese karşı. Ve o buna meydan okuyor.

Biri karşıma geçip benden bir şey istediğinde... Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Bu yüzden randevulara hayır diyorum ya da aileme ve arkadaşlarıma evet diyorum. Orta yolu nasıl bulacağımı bilmiyorum. *Hayır* demek için, *henüz seni öpmek istemiyorum ama seninle bir randevuya daha çıkmak istiyorum.*

Pazarlığa. *Bu şekilde yaparsak ne olur?*

Bir çatışmayla başa çıkmanın en kolay yolu ondan

kaçınmaktır. Her zaman işe yarar.

"Nora," diyor, sesi koyulaşıyor. "Bugün çok iyiydin. Bunu da yapabilir misin? Ne kadar sinir bozucu olduğumu hatırla. Hayatını nasıl kontrol ettiğimi. Seni herkesin içinde benimle çıkmaya nasıl zorladığımı. Bana vurabilirsin. Benden hoşlanmıyorsun bile."

Boynumu döndürüyorum. "Şu anda değil, hayır."

Sırtışı parlıyor. Sonra bir adım öne çıkıyor. Ve bir adım daha. Spor salonundaki büyük makinelerden birine yaklaştık ve sırtım makineye çarptı.

Beni sıkıştırıyor.

"Sapık gibi davranmamı mı istiyorsun?" diye sorar. "Yoksa hayır cevabını kabul etmeyen bir sevgili mi?"

Yaklaştığında nasıl hissettiğimi düşünüyorum. Dudaklarıma değen nefesini ve her seferinde midemde meydana gelen çarpınmayı. Bu farklı olsaydı nasıl hissederdim diye merak ediyorum.

"İkincisi," diye fısıldadım.

Bir elini yanıma koyup beni bir tarafa kilitliyor. Başını eğdiğinde kalbim hızlanıyor. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve sanki tek istediği benmişim gibi beni izliyor. İhtiyacı olan tek şey. "Çok güzelsin, bu beni mahvediyor."

Aman Tanrım.

Kaldıraçları on kat arttırdı.

"Seni öpebilir miyim?" Dudakları yaklaşıyor ve kafamın içinde bir çarpıntı oluyor. "Nora, seni öpmeme izin ver."

Göz kapaklarım kapanmak ister gibi çarpınıyor. *Lütfen yap*, demek istiyorum. Ama ciddi değil. Rol yapıyor, tıpkı ikimizin de rol yapması gerektiği gibi. Bunların hepsi sahte.

Ve onu tokatlamamı istiyor.

Onun yerine ellerimi göğsüne koyuyorum ve daha önce yaptığım gibi onu itiyorum. Ama o hiç kıpırdamadı. Sadece kıkırdıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Bir tutamı kulağımın arkasına itiyor.

Bir keresinde rüyamda bana böyle baktığını görmüştüm.

Şimdi öyle ve bu beni mahvediyor. Ve her şeyden sonra hala ondan etkileniyor olmaktan *nefret ediyorum*. Söylediklerinden sonra. Sadece en iyi arkadaşına iyilik yapmak için bana yardım etmeyi kabul ettikten sonra. Öpücüğünün gerçekten nasıl hissettireceğini merak *etmemeliyim*.

Ve şu anda bu yanımdan nefret ediyorum.

Ben de sağ elimle yanağına bir tokat attım. Ses boşlukta çınlıyor ve düşünmeden onu geriye itip dizimi kaldırıyorum. Kasıklarına çarptı. Çok sert değil, çünkü hâlâ kendimi tutuyorum. Ama West'i geriye doğru savuruyor ve boştaki elim hâlâ göğsünde, peşinden tökezliyorum.

Dengesini ilk kim kaybetti bilmiyorum. Ama yere düşüyoruz ve o boştaki kolunu belime dolayarak vücuduyla darbeyi yumuşatıyor. Bir iniltiyle yere çarpıyoruz.

Yarı yarıya onun üzerindeydim. Bacaklarım onunkilerin arasında, göğsüm ona yaslanmış. "Lanet ol sun," diye inliyor. Boştaki elini kaldırıp göğsünün üzerinde gezdiriyor.

Yüzünü, gözlerini saklayarak.

"Özür dilerim!" Elimi göğsünden hızla çekiyorum. "Seni incittim mi? Tanrım, çok ama çok üzgünüm."

West gülmeye başlar. Elini saçlarının arasından geçirir ve sonra kolunu başının arkasına kilitler. "Bu," der, "bir zaferdi. İçinde biraz öfke var, değil mi? Bana dişlerini gösterdin."

Onun yanında sırt üstü dönüyorum. Ve onun neşesindeki bir şey benim neşemi ortaya çıkarıyor. "Aman Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"İyi hissediyor musun?"

"Evet. Bu korkunç mu?" Hâlâ gülümseyerek gözlerimi kapatıyorum. "Ben şiddet yanlısı bir insan mıyım?"

"Hayır," diyor. "Ve gerçekten iyi iş çıkardın, bela."

Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor, siyah saçları alnına dökülüyor. Bakışlarımın yine o yara izinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Sol kaşının ortasındaki yara. Nasıl olduğunu hep merak etmişimdir.

Ama hiçbir zaman ona soracak kadar yakın olmadım. Bu, bekârlar kralına dönüşen zengin çocuk varis West Calloway'in ardındaki pek çok sırdan biri. "Annen neden evlenmeni bu kadar çok istiyor?" Onun yerine ben sordum.

"Neden hiç ilişkiniz olmadı?"

Birbirimize bakıyoruz. Gözleri ballı, koyu şurup renginde. İkimiz de bir çıkmazda olduğumuzu biliyoruz. Bu işe birlikte kilitlenmiş olabiliriz ama bu tüm gerçeklerin ortaya dökülmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Kapı açılmadan önce sert bir vuruş oldu. West'in çenesi geriliyor ve benden uzaklaşarak ayağa kalkıyor. "Ernest?"

Ağırbaşlı emlak müdürü West'ten hâlâ yerde yatan bana bakıyor. "Böldüğüm için özür dilerim ama başka bir olay oldu."

BÖLÜM 16

BATI

Olay bir zarf.

Kiraladığım uzmanlar önümüzdeki birkaç günü bunu analiz ederek geçirecekler. New York posta damgalı zarfın içinde Nora'nın geçen haftaki fotoğrafları var. Dışarıda koşarken. Korumalarıyla birlikte bir kumaş mağazasının önünde. *Long Island Tribune*'den ikimizin fotoğrafı da eklenmiş, kesin çizgilerle kesilmiş. Hemen analize gönderilen bir el yazısı notu var.

Seni benden uzak tutamaz.

Sinir bozucu. Rahatsız edici. Aynı zamanda Paris'teyken aldığı mektuplara kıyasla açık bir yükseliş. Mektuplar vardı ama bazen aralarında haftalar geçiyordu. Şimdi buket olayından bu yana ancak bir hafta geçti.

Plan işe yarıyor olabilir. Onu kızdırmak, daha da pervasızlaşmasını sağlamak. Polo maçı ya da parti gibi anlara daha çok ihtiyacım var. *Seni benden uzak tutamaz.* Evet, alıkoyacağım. Ve bu saplantılı sapığı bir hata yapması için kışkırtmalıyım... ve sonra onu yakalayacağım.

Ertesi gün, spor salonuna döndüğümüzde, Nora'ya bundan bahsettim. Ona gönderilenlerin görüntülerini ve bunlarla ne yapacağımı gösterdim. Ekibimin neyi aradığını ve analiz ettiğini.

Başını sallıyor ve birkaç soru daha soruyor. Ellerini kavuşturmuş ve yüz ifadesi gergin. Sanki gerçekten ne hissettiğini saklıyormuş gibi. Ama harcadığı çabayı saklayamıyor.

"Tamam," diyor sonunda. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu kadar mı?"

"Gerçekten minnettarım West. Rafe genelde benimle bu kadar çok şey paylaşmaz. Ben de bilmek istiyorum. Ne de olsa bu benim hayatım."

Başımı salladım. "O değil. Teşekküre ihtiyacım yok." "O zaman ne demek istiyorsun?"

"Kızgın mısın? Korktun mu? Rahatsız mı oldun? Burada yaşadığını biliyor. Seni izliyordu," diyorum ve sinirleniyorum. Birinin onun üzerinde herhangi bir hakkı olduğunu düşünmesi...

"Bu verimli olmaz." Kendini tekrar kontrol altına alıyor ve yüzünde gördüğüm çaba kayboluyor. Tekrar durgun bir göle dönüştü. "Bana öğrettiğin hareketlerle devam edelim."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Üretken değil mi?"

"Bu konuda bir şey yapamam," diyor. Bir saattir kendini savunma manevraları üzerinde çalışıyoruz. Bir tutuştan nasıl kurtulunur, bir adamın kolu nasıl bükülür. Boğulmaktan nasıl kurtulunur.

Kendini yetkin hissetmesini istiyorum. Güçlü. O piçin ona yaklaşmasına asla izin vermeyecek olsam bile.

Ona tekrar yaklaştım ve bu sefer tereddüt etmedi. Onu yakalamak için yaptığım tembel girişimden kaçıyor ve dizini bacaklarımın arasına sokuyor.

Çarpmasına sadece bir santim kala durduruyorum. "Güzel," diyorum ona. "Bu gerçekten iyiydi."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bu tür iltifatlardan hoşlandığını fark ettim. Belki de kendisini bir nesne gibi hissettiren iltifatlardan değil. Onlardan yeterince aldı.

Ama övülmeyi seviyor.

İyi ki onu övmeye bayılıyorum.

"Yine," diyor, yanaklarının rengi kızarmış bir halde. "Ve öfkenin üretken olduğunu *biliyorum*. Terapistim bana her zaman söyler."

"Terapistin mi?"

"Evet." Bana doğru hamle yapıyor ve ben de onun hamlelerini yakalamak için avuçlarımı tam zamanında kaldırıyorum. Bugün kendini tutmuyor. "Tüm bunların üstesinden gelmeye çalıştım. Sana söyledim."

"Terapi odasında."

"Evet, ama o da benim dışarı çıkmamı istiyor. Bana çok fazla hayır dediğimi ve evet demeyi ve bunu takip eden zor konuşmaları yapmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor."

"Ona bundan bahsettin mi? Bizden?"

Nora sadece bir saniye tereddüt ediyor, ama bu cevabı duymama yetecek kadar uzun bir süre. *Evet*. "Kimseye söylemeyecek."

"Bunun için endişelenmiyorum." Ona tekrar yaklaşıyorum ve kolumu vücudunun üst kısmına doluyorum. Ön kolumu boğazına sabitliyorum. Bunu daha önce de yapmıştık ve herhangi bir baskı uygulamıyorum. "O ne düşünüyor?"

Nora tutuşumun altında sıcacık. Aynı zamanda hızlı, elime uzanıp başparmağımla işaret parmağımın arasında, bastırduğunuzda çok acıyan noktayı buluyor.

"Bunun benim için iyi olduğunu düşünüyor." Bastırıyor. Keskin bir acı koluma yayılıyor ve onu bırakıyorum.

"Aferin," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Özür dilerim," diyor. Ona bir bakış attım ve o da biraz omuz silkti. "Senden özür dilemememi söylediğini biliyorum ama yirmi dört yıllık pratiğim var. Bunu kırmak zor."

"Biliyorum. Bu yüzden sana hatırlatacağım. Bu gerçekten iyiydi. Hemen buldun."

"Pratik yapıyordum."

"Kendi üzerinde mi?"

"Evet." Bakışımı görmüş olmalı, çünkü gözlerini deviriyor. "Ben yapmıyorum zor. Ben mazoşist değilim."

Ellerimi tekrar kaldırıyorum ve bu sefer bana çarpı işareti yapmadan önce iki kez vuruyor. "Demek terapistinden onay aldım," diyorum. Nora'nın benim hakkımda, *bu konu* hakkında biriyle konuşma fikri içimi merakla dolduruyor. Gerçeğin içinden akıp gittiği bir alan var. "Ona ne söyledin?"

"Bu özel bir bilgidir."

Ona takılmadan edemiyorum. "Muhtemelen benim tarafımdadır, biliyorsun." "Ne konuda?"

"*Ne hakkında?*" diye soruyor ve başımı sallıyorum. "Bunun hakkında. Kendini savunmayı öğrenmen ve öfkeni kucaklaman."

Nora'nın yanaklarına renk yayılıyor. "Ona bunu anlattığımda şok oldu. Bizim pratiğimiz... Şey. Flört pratiği."

"*Parlaklığı* karşısında şok oldum. Ayaklarınızı oynatmayı unutmayın."

Aşağı bakıyor ve sonra etrafımda dönüyor, elleri hâlâ havada. Koyu renk saçları at kuyruğundan kurtulmuş ve yüzünü çevreliyor. "Daha önce bu yaklaşımı kullanan birini hiç duymadığımı söyledi."

"Biz yenilikçiyiz."

"Görünüşe göre." Dudakları çekiliyor. "Daha önce yaptığın şeyi deneyelim." "Seni arkadan yakalamak mı?"

Başını sallıyor ve benden uzaklaşıyormuş gibi dönüyor. Yaklaşıyorum ve bir kolumu beline doluyorum; diğeri ağzını kapatıyor. Hareketlerim yavaş ve onu sıkıca tutmuyorum. Benden istese bile yapmazdım.

Bunu zaten birkaç kez yaptık.

Bana karşı yumuşak ve sıcak ve dudakları nefes verirken avucumun altından ayrılıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ettiğim kısa bir an var-

Sonra elleri kolumu kavramak için yukarı kalktı. Altımda daha geniş bir duruşa geçiyor ve tüm ağırlığını kolumu aşağı çekmeye veriyor. Sonra bacağını geriye savurup dizimin arkasına doğru büküyor.

İleri doğru itiliyorum, dengem bozuluyor ve artık ona tutunamıyorum yoksa düşeceğim. Geniş bir gülümsemeyle dans ederek kollarımdan kurtuluyor. "Bu şimdiye kadarki en iyisiydi!"

"Bu muhteşemdi," diyorum ona dürüstçe. "Peki ya şimdi? Sen olsan ne yapardın?"

"Koş. Hızlı olduğumu biliyorsun." Hâlâ sırtıyor.

"Evet, kaçacaksın. Kaçacaksın ve yardım çağıracaksın. Beni arayacaksın."

"Ve sen gelecek misin?"

Gömleğimin kolunu yukarı itiyorum. "Her zaman."

Uzaklara, pencereden dışarıya ve yeşil bahar çimenlerine doğru bakar.

Ama aynı hızla bana geri baktı. "Tamam."

"Bana söz ver," dedim. "Yardıma ihtiyacın olursa beni arayacaksın."

"Evet, söz veriyorum." Gözlerini deviriyor. "Bazen Rafe'den daha kötüsün."

Göğsümde dikenli bir mızrak gibi hissediyorum. Günlerdir kendime onun benim için ne kadar kız kardeş gibi olması *gerektiğini* hatırlatmadım. Boşunaydı, çünkü onu bu şekilde göremediğim açık. Hiçbir zaman da göremedim.

Ama belki de öyledir.

Taktik değiştiriyorum ve gözlerindeki ateşi, yanaklarındaki kızarıklığı inceliyorum.

En azından benim yanımda rahat.

"İnsanlarla tartışmayı sevmediğini söylemiştin," diyorum. "Ama bunu pek çok kez yapmış olmalısın."

Soru canını sıkmış gibi boynunu çeviriyor. "Hayır, pek sayılmaz. Sanırım nasıl yapılacağını hiç öğrenemedim. Hiç kimseyle tartışmam, ne ailemle ne de arkadaşlarımla."

"Kardeşlerin var," diyorum. "Sen ve Rafe hiç tartışmadınız mı?" "Hayır."

"Komik," diyorum. "Onunla her zaman tartışırım."

"Aramızda beş yaş var ve sonra o seninle, Alex ve James'le birlikte yatılı okuldaydı. Ve kazadan sonra, en büyük kardeşimi kaybettiğimizde... herkesi mutlu etmek benim görevimmiş gibi hissettim." Arkasında okyanus bugün fırtınalı, gökyüzü gri. "İki küçük kardeşim babam üçüncü karısını alana kadar doğmadı ve aramızdaki yaş farkı da çok büyük."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Peki ya arkadaşlar? Çıktığın erkekler? Onlarla hiç tartıştınız mı?"

"Hiç mi?" Sesi sinirli çıkıyor, sanki sorudan utanmış gibi. Bir elini at kuyruğunda gezdiriyor. "Hayır. Pek sayılmaz. Bundan kaçınıyorum; *sana söyledim*. Onlara istediklerini veriyorum ya da kendimi ilişkiden tamamen uzaklaştırıyorum."

"Doğru. Ya sert bir evet ya da sert bir hayır."

"Evet," diyor. "Sanırım bana nasıl tartışılacağını öğretebilirsin."

"Tuhaf bir sapkınlık ama olsun," diyorum. "İstersen bütün gün kavga edebiliriz."

Kalp atışları hızlanıyor; bunu yer değiştirmesinden, nefesinin değişmesinden anlayabiliyorum. "Bu şey gibi değil... Yani, tartışmayı *sevmiyorum*."

"İnsanlar genellikle iyi olmadıkları şeyleri yapmaktan hoşlanmazlar." Su şişesini alıp ona uzattım. Yapacak, tutacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi hissediyor. Bunu düşününce bile geriliyor. "Ama pratik burada devreye giriyor. Tekrarlama. Tıpkı senin erkeklere hayır demen gibi."

Şişenin ağzını açıyor. "Seni dövüşte kim uzman yaptı?"

"Çatışmalarla başa çıkabilirim," diyorum ona. "Herkes yakın olduğu insanlarla kavga eder. Benim ailem biraz fazla kavga etti. Rafe ve ben, Alex ve James... Sence dört genç erkek her zaman aynı fikirde midir?" Ağırılık makinelerinden birine yaslanıyorum. "Ne hakkında kavga etmek istiyorsun?"

"Şu anda aklımda hiçbir şey yok." "Hiçbir

şey mi? Bundan çok şüpheliyim."

"İyi. Belki pek çok şey var ama tartışabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Annenle tanıştım. Babanla da tanıştım," diyorum. "Bana hiç kavga etmeyen insanlar gibi gelmediler."

"Olmadığını hiç söylemedim."

"Hiç öğrenmediğini söylemiştin. Sana inanmıyorum," diyorum ona.

Bakışları benimkine kayıyor. Gözlerinde bir kızgınlık parıltısı var. Zafer kazanmış gibi hissediyorum. Kışkırtmalarımın ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyor.

"Evet, savaştılar. Tüm aile kavga etti. Ama verimli değildi. Verimli değildi. Ve her zaman, her zaman yanlış bir şey yaptığım anlamına geliyordu. Ve hiçbir zaman gerçekten bitmedi. Benimle kavga etmediler. Benimle savaştılar."

"Hiç bitmedi mi?"

"Hayır, hiçbir zaman bir çözüm olmadı. Annem aylar önce yaşanmış anlaşmazlıkları gündeme getirmeyi, yaptığım ve onu hala inciten şeyleri küçük iğnelemelerle bana hatırlatmayı seviyor. Babam hayattayken hiç tartışmazdı. Ya onun bakış açısına katılırdınız ya da konuşma biter ve gidebilirdiniz. Arada bir şey yoktu. Sonrasında da kesinlikle barışmak yoktu." Derin bir nefes alıyor. "Tartışma halının altına süpürülene ve umarım unutulana kadar sessizce beklemek, suları test etmek, kendimi onlara tekrar kanıtlamak zorundaydım."

"Yani ne zaman bittiğini hiç bilmiyordun." "Hayır."

"Bunu da çalışacağız." Ellerimi kaldırıyorum. "Erkeklerle de aynı şeyleri yapıyor musunuz peki?"

"Sanırım," diyor. "Tartışma çıkmaması için ne söyleyeceğimi, duymak istediklerine boyun eğeceğimi biliyorum, çünkü bunu yapmama fikri..."

"Yapmazsan ceza alırsın," diye bitiriyorum. "Annen. O..." "Evet," diyor inleyerek. "Onu tanıyorsun."

"Onunla birkaç kez karşılaştım. Tam bir karakter," diye itiraf ediyorum. Rafe ve Nora'nın annesi bir zamanlar oyuncuydu. İlgiyi beslemiş ve onu arzulamıştı, bu onu ayakta tutan bir çemberdi, ta ki ilgi kesilene kadar. Ta ki bunu çocuklarına yükleyene kadar. Rafe'nin yıllar boyunca onunla nasıl başa çıktığını gördüm.

Hıncını kızından çıkardığına hiç şahit olmamıştım. Duyduğum ve gördüğüm bazı şeyleri yeniden düzenliyor.

"Modellik yapmanı isteyen o muydu?" diye sordum.

Nora su şişesine bakar. "Evet. Bu benim için onun hayaliydi. Çoğunun gerçekleşmesini o sağladı."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Öyle deme. İşi sen yaptın."

"Evet, elbette, ama o..." Biraz omuz silkiyor. "Ben minnettarım. Öyle olmadığımı söylemek istemiyorum ve biliyorum ki hayatım-"

"Tanrı aşkına," diye araya giriyorum. "Burada hiç kamera yok. Seni bir şeye zorlayacağımı mı sanıyorsun? Gerçekten ne hissettiğinizi söyleyin. Bu olmadan

uyarılar."

Nora'nın gözleri tekrar parlar. "*İyi*. Bu onun hayaliydi ve ben bunu onu mutlu etmek için yaptım. Her şeyi. Seçmeler, diyetisyen, burun estetiği, bir koçla nasıl yürüyeceği, nasıl poz vereceği üzerine seanslar. Ve onu mutlu ettiğimi bilmek beni bir süreliğine iyi hissettirdi. Fotoğrafçıları mutlu ediyordum. Babamı, kardeşimi. Herkes Valmont'un sahip olduğu markalara modellik yapmamın çok *akıllıca* olduğunu düşünüyordu."

"Eminim öyledir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki bu kaslarımın öfkeyle gerilmesini engelleyebilirmiş gibi. Söylediği her şey kanımın bir derece daha ısınmasına neden oluyor. "*Burun* estetiği mi?"

"On sekiz yaşına girdikten bir hafta sonra," diyor Nora. Yüzü benim olmadığım bir şekilde sakın. Sanki öfkeyle yanan tek kişi benmişim gibi. "Cerrahı buldu, zamanı ayarladı."

"Ne yaptı?"

"Beni başarıya hazırlamak için, dedi." Nora omuz silkiyor. "Yıllar önceydi."

"Buna hiç ihtiyacın olmadı."

Biraz kıkırdıyor ama kibarca. Gergin. "Doğru. Teşekkürler."

"Hoşuna gidiyor mu? İşten?"

"Modellik mi? Pek sayılmaz. Yine de güzel tasarımcılarla çalışmayı ve onların kıyafetlerini giymeyi sevdim. Bu bana çok şey öğretti." Yüzüne gerçek bir gülümseme yayılıyor. "Bu sayede parçaları yaratan kişi olmak istediğimi fark ettim. Artık modellik yapmak istemiyorum."

"Tasarım yapmak istiyorsun."

"Evet." Bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. "Annem ve Rafe modellik işlerini geri çevirerek bir fırsatı teptiğimi düşünseler bile."

"Bunu size söylediler

mi?" "Evet. Defalarca."

"Terapistin annen hakkında ne diyor merak ediyorum. Ve baban," diyorum karanlık bir şekilde. Tartışan iki devin arasında kalmış, her yönden baskı gören çok daha genç Nora'nın görüntüsü kırmızıya bürünüyor. *Benimle tartışmadılar.*

Benimle tartıştılar.

"Orada da pek çok fikri var," diyor Nora. Ellerini kaldırıyor. "Tekrar çalışmamız gerekmez mi?"

"*Yapmalı* mıyız?" Ona soruyorum. "Ne istiyorsun, Nora? Bu sizin pratik yapacağınız şeyler listeniz ve şu ana kadar kendimi savunma derslerinde karar kıldım. Bu

listende yoktu."

"Hayır, sanırım öyle değildi," diyor yavaşça. "Ama kendimi savunma fikri hoşuma gidiyor. Eğer takipçi bir gün... Şey. Ekibinizin harika olmadığını ima etmek için söylemiyorum."

"İstersen bunu ima edebilirsin. Sana söyledim, egom bunu kaldırabilir."

Bu onu biraz güldürdü. "Ben bundan pek emin değilim."

"Beni sınayın," diyorum. "Bana kız, benimle tartış. Kendin olduğun sürece. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Ona yardım etme kisvesi altında birçok kez öpmeye çok yaklaştığım dudaklar. Sanırım *ben bir pisliğim*. Ama en azından kendini savunmayı ve dürüst olmayı öğrenmesine yardımcı olabilirim.

Birinin ona yapamayacağını hissettirmiş olması tam bir trajedi.

BÖLÜM 17

BATI

Ertesi gün eve döndüğünde kapının önünde bekliyordum. Neredeyse tam altı saatimi uzaktan toplantılarda Cal Steel'in son genişlemesini tartışarak geçirdim ve onu görmek her şeyi silip süpürüyor. Şakaklarıma vuran baş ağrısını kovuyor.

İki büyük çanta, kafasında bir güneş gözlüğü ve ayrık dudaklarıyla arabadan iniyor. "Batı mı?"

"Evine hoş geldin."

"Burada mısın? Beni mi bekliyorsun?" "Bekliyorum."

Çantalardan birini kaldırıyor ve bana meraklı bir bakış daha atıyor. "Buraya beni azarlamaya gelmedin, değil mi?"

"Peki bunu neden yapacağımı düşünüyorsun?" "Çünkü Fairhaven'dan ayrıldım."

"Bu senin hakkın." Korumalarını yanına aldı ve ne düşünürse düşünsün, ben onun gardiyanı değilim. Öyle olmaya da hiç niyetim yok. Onun için kapıyı açtım. "Sana kızgın değilim. Ama istersen öyleymişim gibi davranabiliriz."

Dudakları aralandı. "Yani..."

"Tartışma alıştırması yap. Geçmişte bana karşı çıkmakta pek zorlanmadın, bu yüzden senin için çok zor olmamalı."

"Bu farklı. Sen farklısın." Evimin kapısında duraksıyor ve sonra omuzları düzeliyor. "Tamam. Söyle bana."

Sesindeki kararlılık dudaklarımı titretiyor. Ama bu eğlencenin ses tonuma yansımaya izin vermiyorum. "Neredeydin?"

"Dışarı," diyor. Çantalarını kareli mermer zemine bırakıyor. "Muhafızları getirdim. Amos ve Miguel. İşler arasında hepimize burrito almak için bile durdum. İki kumaş mağazasına, bir kitapçıya ve bir kafeye gittim. Korumaların her zaman bir metre uzakta olduğundan emin oldum." Ellerini kalçalarına koyarak bana döndü. "Memnun oldunuz mu korkusuz liderim?"

Dudaklarım kıvrılıyor. "Bu biraz abartılı, sence de öyle değil mi?"

"Haklısın. Despot. *Diktatör*." Bir adım öne çıkıyor ve gülümsemesi tatlı bir şeye dönüşüyor. "Bu daha mı iyi?"

"Olağanüstü gidiyorsun," diyorum ona. "Ve dışarı çıkmaya izin verildiğini kim söyledi?"

"Ben yaptım. Programımı sen ayarlamıyorsun. Her bir kurala uydum." İçi kumaş dolu büyük çantalarından birini kapıyor. Çantayı ondan alıyorum ve geri çalamasın diye en uzaktaki elime alıyorum.

"Muhafızlarınızı beslemek anlaşılmamızın bir parçası değil." Gözlerini deviriyor. "Bu çok saçma."

"Hayır. Bu pratik. Alerjileri olup olmadığını biliyor musunuz? Ya Amos'un ciddi bir glüten intoleransı varsa ve senin nezaketin onu üç saat boyunca iş göremez hale getirirse? O zaman seni kim koruyacak?" Kitap dolu çantayı almak için onun yanından geçiyorum. İçi kumaş dolu olandan çok daha ağır.

"Bunlarla nereye gidiyorsun?"

Merdivenlere yöneliyorum. "Çalışma alanın."

"Amos'un glüten intoleransı yok."

Omzunun üzerinden bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ekmek yedi. Ve çok sıkıcı görevlerinden biri olan bir metre arkamda yürüme işini acı içinde kıvranmadan yapabiliyordu. Ne istediklerini sordum, o da sokağın aşağısındaki bir yeri sevdiğini söyledi." Topukları tahtaya vurarak beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor. "Neden muhafızlarıma öğle yemeği ısmarlamama izin verilmiyor? Bu çok saçma."

"Onlar senin oyuncağın değil."

"Onlara oldukları gibi davranmıyorum. Bu yüzden onları besledim!"

"Senin evcil hayvanların da değil." Sesimdeki kızgınlık tamamen yapmacık değildi. Amos uzun boylu ve yakışıklı. Kolay bir gülümsemesi var ve o da onun yaşlarında. "Eminim iyi beslenirlerse daha iyi iş çıkarırlar. Ayrıca, içlerinden biri İK şikayetinde bulunun, bu resmen sizi ilgilendirmez."

"Onları işe alıyorum. Paralarını ben veriyorum." Stüdyosunun kapısını omuzlayarak açtığımda çenemi eğerek ona önden gitmesini söylüyorum. "Bu kesinlikle benim işim."

"Götlük yapıyorsun."

"Amos'un önerdiği yere gitmek istediniz mi, yoksa orayı seçerek onu memnun mu ettiniz?"

"Yaptığım her şeyi fazla analiz etme," diye tersliyor.

Çantaları Ernest'in onun için buraya koymuş olması gereken büyük masanın üzerine bıraktım. Odanın ortasında, iki manken ve bir dikiş makinesinin hemen yanında. "Mağazanın yarısını mı aldın?"

"Birkaç kitap aldım. İlham almak için." Derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor. "Ve muhafızları kabul ettim. Muhafızları istiyorum. Ama onlarla nasıl etkileşim kuracağım bana bağlı, sana değil."

Gülümsememi gizlemek için çantalardan birine bakıyorum. "Bunların hepsini benim ödememe izin vermeliydin."

"Ne? Hayır. Bu benim koleksiyonum." "Ve sen de benim kız arkadaşımsın."

"Sahte kız arkadaş."

"Sahte ya da gerçek, sen benimsin," diyorum. Kelimeler olması gerekenden daha iyi hissettiriyor. "Bir dahaki sefere kartımı al."

"Bu koleksiyonu finanse edebilecek durumdayım. O benim." Bir adım daha yaklaşıyor ve ben onun kokusunu alıyorum. Çiçekli şampuan ve temiz kadın. "Paranı harcamam için bu kadar hevesliysen, satın alacak daha eğlenceli şeyler düşünebilirim."

"Eğer bunu bir tehdit olarak algılıyorsam, bu sadece ilgimi çekiyor."

"Yani bu parayı her gün tüm muhafızlarıma öğle yemeği almak için harcarsam," diye mırıldanıyor ve başını eğiyor. "Buna bayılacaksın, değil mi?"

Çenem çalışıyor. "Harcadığın kendi paran değil de benim param olduğu sürece sorun yok."

"Yıllardır profesyonel modellik yapıyorum. Birikim hesabım var."

Arka cebime uzandım ve cüzdanımı çıkardım. Siyah kartlardan birini alıp çalışma masasında onun yanına koyuyorum. "Benimkini kullan."

"Erkeklerin ödeme yapmasından hoşlanmadığımı biliyorsun." "Biliyorum. Listende var."

Kartımı aldı, ters çevirdi ve parmağını kabartmalı ismin üzerinde gezdirdi. *Weston Calloway*. "İnsanlar bunun aptalca olduğunu düşünüyor. Birkaç kız arkadaşım önüme çıkan tüm bedava yemek ve içkileri kabul etmem gerektiğini söylüyor."

"Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Parmakları kartımın etrafında kıvrılıyor ve tekrar bana bakıyor. "Sana söyledim, erkeklerin benden beklentileri olmasından nefret ediyorum. Eğer bana bir şeyler alırlarsa..."

"Onlara hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum. Tartışıyor olmamız gerekiyordu ama bu çok önemli. "Annene bir kariyer borcun yok, bir adama da sırf yemeğin parasını ödemeyi seçtiği için öpücük ya da başka bir randevu borcun yok."

"Entelektüel olarak biliyorum. Ama bu o kadar kolay değil." "O kadar kolay."

Gözleri parlıyor. "Hayır, öyle değil. İnsanları hayal kırıklığına uğratmak kolay *değildir*. Kolay olsaydı, böyle olur muydum sanıyorsun? Belki senin için kolaydır. Aklından geçenleri söylemekte hiç zorlanmadın."

"İşte bu yüzden kolay olduğunu biliyorum."

Gözlerini deviriyor. "Sırf bunun için, bu kartı alacağım ve her türlü aptalca şeye harcayacağım."

"Hayır, düşünmeyeceksin. Bunu düşüneceksin. Ama bunu gerçekleştirmek için beni gerçekten üzmemekten çok korkacaksın." Bir adım daha yaklaşıyorum ve o da ellerini arkasındaki çalışma masasına dayıyor. "Keşke yaparsan."

"Eğer yaparsam, bu *seni* mutlu etmek için olmayacak."

"Aferin." Parmağımı çenesinin altından geçirip yüzünü yukarı kaldırıyorum. Gözleri, arzuladığım o bakışla parlıyor. Sürpriz. Heyecan.

Merak.

"Karşı koyarken çok iyisin," diyorum ona.

"Hoşuma gitmeye başladı." Sözleri fısıltıyla, suçluluk duygusuyla yüklü. Sanki bir itiraf gibi.

Başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Kendini savunduğunda çok güzel oluyorsun."

"Bu yüzden yapmıyorum."

"Biliyorum. Ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Nefesi başparmağımı ısıtıyor. "Bir tartışmayı sonlandırma alıştırması mı yapıyoruz?"

Elimi bırakıyorum. Ona dokunmak bana düşmez. Bunu biliyorum. Alıştırma seanslarımızın dışında, herkesin içinde oynadığımız sahte oyunun dışında. Ve ben unuttum.

"Evet." Sesim hırçın çıkıyor. "Haklıydın. Muhafızlarınızla istediğinizi yapmakta özgürsünüz."

Biraz başını sallıyor. "Endişelerini dinlemediğim için özür dilerim. Ve bu kadar sinirlendiğim için."

"Ben de kızdım."

"Sanırım ortak bir noktamız var." Bana yeni bir şeymişim, daha önce hiç görmediği bir şeymişim gibi bakıyor. "İyi miyiz?"

"Biz iyiyiz," diyorum ona. "Ve ciddiym."

"Ben de ciddiym." Bir an için dişlerini alt dudağına geçiriyor, dikkat dağıtacak kadar güzel, güzel olduğı kadar da ciddi. "Bu konuyu bir daha açmayacağım. Ya da başının üstünde tutmayacağım."

"Ben de

yapmayacağım."

"Güzel," diyor.

"Harika," diyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor. Onun olmadan önce unutulmuş, mobilyaları çarşafarla örtülmüş bu odadaki büyük yarım ay pencerelerden içeri bakan bir güneş ışığı gibi. "Daha önce hiç böyle bir kapanış yaşamamıştım."

"Nasıl hissettirdi?"

"Güzel. Biraz aptalca." Tekrar omuz silkiyor ve gülümsemesi yerinde kalıyor. "Aslında tartışmıyorduk."

"Hayır. Ama sinirleriniz farkı anlayabilir mi?"

"Pek sayılmaz." Hâlâ elinde tuttuğı kartıma bakıyor ve sonra onu giydiğı beyaz kotun arka cebine sokuyor. "Teşekkür ederim." "Bu konuda söylediklerimde ciddiym. Erkeklerin ödeme yapmasına alışma alıştırması Senin için de bir şeyler. Eğer istersen." "Evet. Teşekkür ederim."

Bunu ondan istememeliyim. İyi bir fikir olup olmadığını günlerdir düşünüyordum. Ama yeşil gözlerinin parıltısı bir davet, bir aralık kapı. "Yarın gece benim için rol yapmak ister misin?" diye sordum. "Bir dersle tekrar insan içine çıkmayı birleştirebiliriz."

Başını öne eğiyor. "Randevuya ihtiyacın var mı?" "İhtiyacım var."

"Nereye gidiyoruz?"

Cüzdanımı tekrar açtım. Bu kez birkaç gün önce teslim edilen oyun kartını çıkarıyorum. Bu bir as ve üzerine akıcı bir el yazısıyla tarih ve adres karalanmış.

Arkasında da kırmızı mürekkeple *Come Play* yazıyor. Altında iki kelime var. *Kayıp Cennet*. Partinin bu seferki teması. Adresi düşünürsek, tema çok bilinçli seçilmiş.

Nora kartı ters çevirir, gözleri kısıılır. "Aman Tanrım. Davetiye bu mu?"

"Evet." Sadece bir an tereddüt ediyorum. "Bu... özel bir tür parti. İnsanlar oraya kumar oynamaya gidiyor."

"Oynayacak mıyız?"

"Hayır. Ama görülmemiz gerek." Sapık orada olmayacak. Olmasa *iyi olur*. Ama dünyanın en güçlü insanlarından bazıları orada olacak. Bu partilere hep gelirler ve gecenin karanlığında hepsi Nora'nın benimle olduğunu görür. Benim korumam altında olduğunu. Zincirlerden aşağı süzülüp ağa geri dönecek. Calloway ve Montclair.

"Bir gösteri yapmamız gerekecek," diyor ve bakışları tekrar benimkilere kayıyor. "Öyle değil mi?"

"Yapacağız, bela. Bu bir sorun olur mu?"

"Hayır. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Belki de bu konuda pratik yapmalıyız," diyor. "Daha önce hiç kız arkadaş olmadım. Hiç... PDA yapmadım."

Vücudumdaki her şey geriliyor. "Flört etmenin fiziksel kısmını uygulamak istiyorsun."

"Hayır." Yanaklarına nefis bir renk yayılıyor ve tekrar aldığı kitaplara bakıyor. "Şey, evet. Sayılır. Kavga etmek dışında birbirimize dokunmadık."

Bittim ben.

Sesiyle, ne istediğini sormasıyla ve ifadesindeki açıklıkla. Şu anda benimle tartışmıyor. Başka bir gerçeği sunuyor.

"Toplum içindeyken, ben öyleymişim gibi davranırken..."

"Benim mi?" Bu kelime olması gerekenden daha iyi hissettiriyor.

"Evet." Dişlerini alt dudağının arasına sıkıştırarak endişeleniyor. "Bu neye benziyor?"

"Sana nasıl dokunabilirim?"

"Evet," diye fısıldıyor.

Onun eline uzandım.

Daha önce kendini savunma alıştırmaları yaparken ona dokunmuştum. Partide elimi beline koymuştum. Ama büyük odanın sessizliğinde parmaklarımızı birbirine geçirirken sanki ilk kez dokunuyormuşuz gibi hissediyorum.

"Bunun gibi. Sana dokunuyor olacağım. Sık sık."

"Elimi mi tutuyorsun?" Birleştiğimiz yere bakıyor.

"Evet. Kolumu beline dolardım. Bunun gibi..." Serbest kolumla tam da bunu yapıyorum, dar beline doluyor ve avucumu düzleştiriyorum

Sırtının alt kısmına karşı. Sanki dokunmak için gerçekten benimmiş gibi. Sanki dokunmamam için milyonlarca sebep yokmuş gibi.

Nora'nın gözleri tekrar benimkilere takılıyor. "Bu çok iyi." "Öyle mi? İyi mi?"

"Yani, sorun değil. Bunu yapabilirim." Utanmış gibi birkaç kez hızlıca başını sallıyor.

"Eğer yan yana oturuyorsak, bunu yapabilirim..." Elim sırtında geziniyor ve saçlarının yumuşak uçlarını buluyor. Onları parmaklarımın arasında dolaştırıyorum. "Herkesin birlikte olduğumuzu bildiğinden emin ol."

"Sen de benimsin," diyor. Gözbebekleri geniş ve saçları parmaklarımın arasında yumuşacık.

"Mhm. Güzel saçların var."

"Teşekkürler." Elini göğsümün üzerine koydu. Dikkatlice, nazıkçe, sanki canımı yakacakmış gibi. Bu ana bu kadar odaklanmamış olsaydım bu beni gülümsetirdi. Tek bir kelimeyle paramparça olacakmışım gibi hissetmeseydim.

"Ben de sana dokunabilir miyim?"

diye sorar. "Evet. Dokunabilirsin."

Parmakları biraz açıldı, bana sıkıca bastırdı. Ama beni itmiyordu. "Eğer bunu satmak istiyorsak, öpüşmemiz iyi olur."

Sanki içimdeki havayı yumruklamış gibi. İstek vücuduma yayılıyor, geçtiği sinir uçlarını elektrikleştiriyor. Gözlerim onun dolgun dudaklarına kayıyor.

Bunu yapmayı ne kadar düşündüğümü bir bilse. Bu onu koştururdu.

"Bana anlattığına göre, erkekler seni özellikle istemediğin zamanlarda öpmüşler." Uzaniyorum ve saçının bir tutamını yavaşça geriye itiyorum. Gözleri benimkilerde ve hava fırtına öncesi gibi gerginleşiyor. "Ben onlardan biri olmayacağım. Sırf kibarlık olsun diye erkekleri öpmekten bıktın."

"Daha çok bazen sadece *hamle* yapıyorlar. Bunu neden yaptıklarını hiç anlamıyorum."

"Hamle yapıyorlar. Ne demek istiyorsun?"

"Sanki bunun kendi anları olduğunu düşünüyorlar ve eğer bakışlarıyla bir saniye bile uzun süre karşılaşırsam ya da çok güzel gülümsersem ve havada en ufak bir samimiyet belirtisi varsa, hemen saldırıyorlar." Başını sallıyor, yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.

"Görünüşe göre yanlış adamları öpmüşsün," diyorum.

"Belki, evet. Muhtemelen. Sanki her zaman onların hızının iki adım gerisinde kalıyorum." Nora bana bakıyor ve gözlerinde bir soru var.

Gözleri. Soracak kadar cesur olduğundan emin olmadığım bir soru.

Onun yerine ben sordum. "Eğer öpüşme pratiği yapmak istiyorsan, benimle yap."

"Sakıncası yok değil mi?"

Soru bu kadar ciddi bir şekilde sorulmasaydı beni güldürecekti. Eğer damarlarımdaki kan hemen güneşe akmasaydı, ellerim yanlarımda yumruk haline gelmeseydi. Bundan zevk aldığım için piçin tekiyim.

"Hayır. Ve bana anlattıklarından, öpüldüğünü tahmin ediyorum. Sen kimseyi öpmedin. Bu doğru mu?"

Bir santim daha yaklaşıyor. Bir kez başını sallıyor.

"O zaman hepsi senin." Başını yukarı kaldırdım. "Sen karar ver, Nora. Ne zaman, ne kadar süre, ne şekilde olacağına sen karar ver. Beni düşünme. Tamam mı?"

Çünkü o ne yaparsa yapsın ben bundan keyif alacağım.

Çünkü cehenneme gideceğim ama bunun onunla ilgili olduğundan emin olmalıyım. "Seni... öpebilir miyim?" diye soruyor. Sesi titriyor, yarı heyecanlı ve

yarı sinirli. Ama koyu yeşil gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Evet." *Lütfen* diye eklememek için elimden gelen tek şey bu.

BÖLÜM 18

NORA

"Orada öylece dursan sorun olur mu?" diye sordum. Kulaklarımdaki uğultudan duymak çok zor.

West'in dudakları kıvrılır.

"Evet." "Kıpırdamadan durmak gibi."

"Kımıldamayacağım," diyor. "Ellerim ceplerimde kalacak. Bu nasıl?"

"Güzel." Tam olarak nefes alamıyor gibiyim. *Tam orada* duruyor ve onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim, düşündüm. Ama bu hep varsayımsaldı. Teorik.

Daha önce hiç sorumlu olmamıştım. Tempoyu ayarlamama hiç izin verilmemişti. "Rahatla," dedi West.

"Deniyorum!"

Dudakları yine seğiriyor ama sözüne sadık kalıyor. Orada öylece duruyor, göğsü eşit nefeslerle inip kalkıyor. Yakından güzel kokuyor. O kolonya ve taze bir şey gibi, okyanus, bahar ve güvenlik.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ona ulaşmak için parmak uçlarımda durmak zorunda kalıyorum. Başını fazla eğmiyor. İşimi kolaylaştırmak için hafifçe öne eğiyor ama mesafeyi kapatmıyor.

Bunu kendi şartlarımla yapmama izin veriyor.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre beklememiştim, öpüşmeden önce bu kadar zamanım olmamıştı. Gözlerim kapanıyor ve nefesinin hafif sıcaklığını hissedebiliyorum.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Hızlı, kısa. Çabucak geri çekiliyorum, ama o beni takip etmiyor. Tıpkı bana söz verdiği gibi kıpırdamadan duruyor.

Bunu daha önce hiç yapamamıştım.

Onu tekrar öpüyorum. Sıcak, kuru dudakları benimkilere değiyor. İçime küçük enerji atışları gönderiyor. *West'i. West'i* öpüyorum. Hareket etmiyor, beni geri öpmüyor. Ama ellerimin altında omuzları gergin.

"Bu çok... ilginç," diyorum.

West dudaklarıma doğru sert, oflayarak bir kahkaha atıyor.

"Güzel." "Devam edebilir miyim?"

"Evet," diye nefes alıyor.

Dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırıyorum. Başımı eğiyorum ve dudakları nazikçe benimkilere doğru hareket ediyor. Sadece benim hızımı takip ediyor. Bastırmadan, itmeden, istila etmeden.

Güzelden de öte. Ağzının sıcak baskısı içime ısı yayıyor. Parmaklarımı gömleğinin kenarına götürüyorum. Boynunun arkasındaki pürüzsüz deriyi buluyorum. Saçlarının kısa telleri parmaklarımı gıdıklıyor.

Bir santim geri çekiliyorum. Gözleri kapalı ve açmadan önce derin bir nefes alıyor. Artık koyu kehribar rengindeler ve benimkilerle buluştuklarında hiç olmadığımız kadar yakınlaşıyoruz.

Vücudu ellerimin altında gergin.

"Bu iyi miydi?" Ona soruyorum.

"Evet." Sesi alçak, elleri hâlâ ceplerinde. "Çok iyi gidiyorsun."

Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum. "Bana bunu söyleyip duruyorsun." "Çünkü bu doğru."

"İltifatları zor bulduğumu söylediğim için değil mi?"

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve sertçe yutkunuyor. "Hayır. Bunu düşünmüyordum."

"Gerçekten mi? Belki de bunu sadece derslerimi kolaylaştırmak için yapıyorsundur." Daha yakına kayıyorum. Ona bir kez daha dokunmak için çekiliyorum. "Tekrar denesem sorun olur mu?"

Çenesi bükülür. "Evet."

Onu bu sefer daha güvenle öpüyorum. Kendimi tamamen o anın içinde bulduğumda bunun ne kadar güzel olabileceğini hiç fark etmemiştim. İstediğim zaman geri çekebileceğimi, istediğim zaman derinleştirebileceğimi bilmek. Aniden kışıma dokunmak için hareket eden bir el, içime girmek üzere olan bir dil yok.

Sadece hisler. Onun sıcaklığı. Onun tadı. Dudakları benimkilere karşı kendi hızımın zayıf bir taklidiyle hareket ediyor ve kendimi hiç olmadığım bir şekilde kaybediyorum

Daha önce. Beklentileri unut. Parmaklarım ensesindeki kısa saçların arasından geçiyor ve içinden bir titreme geçiyor.

Dilimi hafifçe alt dudağına dokunduruyorum. İnliyor ve ses mideme doğru ilerliyor, içimde çengel atıyor.

Dudakları ayrılıyor. Beni içeri davet ediyor, eğer istersem.

Belki de yapmamalıyım, ama yine de yapıyorum, çünkü ona daha fazla sahip olmalıyım. Bu yüzden öpücüğü derinleştiriyorum. Bana karşı sıcak ve kendi dili benimkine değdiğinde sanki içimde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Elektrik ya da belki çarpan bir dalga. Sürpriz yapan ve heyecanlandıran bir şey.

Tadı naneli, sıcak ve bir şekilde kendisi gibi. Parmaklarımı boynunun yan tarafında gezdiriyorum ve oradaki güçlü, hızlı nabızı hissediyorum. O da etkileniyor mu? Yoksa bu istekte yalnız mıyım?

Ayrılıyorum ve topuklarımın üzerine düşüyorum. West'in gözleri hiç görmediğim kadar koyu. Benim nefesim hızlı geliyor ama o zorlukla nefes alıyor gibi görünüyor. Sanki taştan yapılmış gibi.

Az önce West Calloway'i öptüm.

Bu kadar iyi hissettirmesi gerekiyor muydu?

Vücudum karıncalanıyor, yanaklarım yanıyor ve o bana derisinin altında zar zor dizginlenmiş bir tahriş varmış gibi bakıyor.

Belki de hoşuna gitmemiştir.

Benimle ilgilenmediğini biliyorum, o şekilde değil. Yine de yıllar önce beni reddetti. *Sıkıcı. Çıkacağım son kadındı.* Ama onun da bundan en az benim kadar zevk aldığını bilmek için aniden çaresiz hissediyorum. Her ne kadar gerçek olmasak da, ben onu istemesem de, o da beni istemese de, *en azından* o öpücükten hoşlanan tek kişi ben değildim.

"Bu... çok iyiydi." Sadece bir dakika öpüşmüş olmamıza rağmen sesi sert, sanki kullanılmamış gibi. "Yardıma oldu mu?"

Doğru. Bu bir alıştırmaydı. Benim şartlarımda öpüşmek için. "Evet. Yardımı oldu."

West'in çenesi çalışır. "Güzel. Tekrar pratik yapmak istediğinde söylemen yeterli."

"Sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordum. Öpüşmeden önceki halinden çok daha gergin görünüyor. Önceden sahte bir kızgınlığı vardı, ama şimdi... Onu okuyamıyorum.

"Evet," diyor, "çok eminim. Ne zaman pratik yapmak istersen, benimle yaparsın. Her zaman. Her yerde."

"Teşekkürler. Bu çok cömertçe."

Kıkırdıyor. Sesi sıcak. "Bana çok fazla teşekkür etme. Zor bir şey değil."

"Değil mi?"

"Hayır." Gülümsediğinde yüzü değişiyor. Canlanıyor, bakması neredeyse zorlaşıyor. "Seni öpmek zor değil."

Oh.

Oh.

Parmaklarım yanımda seğiriyor. West'i istemediği şeyleri söylemediğinden emin olacak kadar tanıyorum. Bu yönden benim tam tersim. Saklamaz, gizlemez. Asla sahte bir kibarlığı yoktur.

Bu bilgiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Beni öpmekten çekinmiyor. *Beni öpmeyi umursamıyor.*

"Bu konuda çok fazla düşünme." Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Burada ince bir çizgide yürüyorum. Benim güvencemi istiyorsun ama erkeklerin seni çok fazla istemesinden de hoşlanmıyorsun. Değil mi?"

"Doğru." Sesim karıncalanan dudaklarımın arasından tahta gibi çıkıyor.

İstediğin zaman öp beni. Her yerde. "Ama sana karşı öyle hissetmiyorum." Güven verici olması gerekiyordu.

Bunun yerine, gülümsemenin ipucu tamamen kaybolur. "Güzel. Çünkü sadece pratik yapıyoruz, değil mi? Bundan sonra çıkacağın zaman için. Gerçek bir ilişki aradığın zaman."

"Evet," diye tekrarlıyorum. "Ama bunu bilmek güzel. Bunu... tahammül edilebilir bulman iyi bir şey. Seni öpmeme izin vermen."

Tavana bakıyor ve ben onun adem elmasını görebiliyorum. Üçe kadar sayıyor mu diye merak ediyorum. "Beni düşünme," diyor sonunda, gözleri bana dönüyor. "Sadece ne istediğini düşün. Bunu benim için yapabilir misin?"

Çabucak başımı salladım. "Evet. Yapabilirim."

"İşte benim kızım," diyor ve bu övgü neredeyse dudakları kadar iyi hissettiriyor.

GRUP SOHBETİ

RAFE

Son yolculuktan sonra iyileştin mi, Alex? Senin çöküşünü tekrarlayamayız.

BATI

Oldukça eğlenceli olsa bile.

ALEX

Siktir git.

RAFE

Son gezideki poker oyununun galibi olarak, Alex'in kötü sportmenliğini zarafetle karşıladığımı belirtmek isterim.

BATI

Evet, onu çok zarif bir şekilde lanetledin.

ALEX

Ya sen? Akşamdan kalmalığını atlattın mı? Yatılı okuldan beri viskiye böyle kötü davrandığını görmemiştim.

RAFE

Ne demek istediğinizi anlamadım.

BATI

Bunun da video görüntüleri var.

ALEX

Zamanın olacak mı, West? Bir sonraki gezimize sadece birkaç hafta kaldı. Yeni bir kız arkadaşın olduğunu düşünürsek.

JAMES

Onu karanlık tarafta kaybettik.

RAFE

Bu şakalar çabuk eskiyecek. Onlar gerçekten çıkmıyorlar.

JAMES

Tabii ki olmaz. Kız kardeşler yasak bölge.

ALEX

Eğer bu doğru olsaydı, şahsen West'i senin için öldürürdüm.

JAMES

Asılmış ve dörde bölünmüş mü?

ALEX

Tüylendi ve katranlandı.

BATI

Teşekkürle

r.

BÖLÜM 19

NORA

Kayıp Cennet partisi Fairhaven'dan çok da uzak olmayan bir malikanede düzenleniyor. Diğer her yönden, tam tersi gibi görünüyor.

Eski bina uzun, iki kulesi gece gökyüzüne doğru yükseliyor. Garaj yolunun tamamı yanan ışıklarla kaplı. Fairhaven'daki gibi görkemli sütunlar ya da kırmızı tuğlalar yok. Ev gri, süslü. Bir İskoç masalına ait olabilecek bir şey.

West arabada yanımda sessiz duruyor. Bu gece onda içe dönük bir şeyler var, sanki koyu gri takım elbisesinin altına çekilmiş gibi. Kol düğmeleri yok, beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açık. Sanki küçük ayrıntıları koordine etmek için çok acelesi varmış gibi.

Derin düşüncelere dalmış gibi.

Bana partiden biraz bahsetti. Davetiyelerin çok rağbet gördüğünü, telefonların yasak olduğunu ve yerlerin her zaman değiştiğini söyledi.

"Bu gece burada kim olacak?" Ona sordum.

Pencereden dışarı, araziye bakıyor. Onunla ilgili her şey, kendi midemin gerilmesine neden olan sarmal bir tür hazır olma hali yayıyor.

Arthur dairesel bir çeşmenin yanında durana kadar cevap vermez. Ortasında yarı diz çökmüş, kanatlarını kaldırmış ve başını eğmiş bir melek var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Herkes," diyor West kısaca. "Bana yakın duracak mısınız?" "Söz veriyorum."

"Muhafızlar bizi içeri kadar takip edemez ama buranın güvenliği çok sıkı. Güvende olacaksın." Arabanın dışına çıktı ve bana elini uzattı. Elini tutuyorum ve uzun parmakları elime dolanıyor.

Hava yoğun yanan mum kokuyor. Araziye çıkan basamakları ve ötesindeki boşluğu kaplıyorlar. Milton'ın *Kayıp Cennet*'i kurtuluş ve ayartılma hakkındadır. Melekler ve şeytanlar, cennet ve cehennem. Parti için kendi elbisemi tasarladım. Vitrin için yaratmam gereken parçalardan biraz uzaklaşmak oldu ama hoş bir şeydi ve bir tasarımı şahsen test etme şansım oldu.

Üzerimde vücudumu saran ve belimi kavrayan dökümlü beyaz bir kumaş var. Sürdüğüm koyu renk göz kalemi ve saçlarımın hafif dağınık dalgaları olmasaydı melek gibi görünebilirdim.

"Bu partileri kim veriyor ki?" West'e sordum. Elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdı.

"Çarpık bir mizah anlayışı olan biri," diyor. "Bu işte bana anlattığından daha fazlası var."

"Evet." İç çekiyor. "Yılda birkaç kez böyle partiler düzenliyor. Oyunlara karşı bir iştahı var diyelim. Ve çok iyi bağlantıları var."

"Burası inanılmaz bir yer."

"Öyle," diyor sıkıca. "Bu geceki yeri seçmesinin bir nedeni var."

Devasa meşe kapılar önümüzde gıcırdayarak açılıyor. Çeşitli kostümler giymiş figürlerle dolu geniş bir koridor ortaya çıkıyor. Birkaçı gerçek melek gibi giyinmiş. Taşıdıkları tepsileri görmem ve yiyecek taşıyan sunucular olduklarını anlamam bir saniyemi alıyor. Şeytanlar da var, fark ediyorum. Elinde bir tepsi içkiyle oturma odasında dolaşan bir tanesini görüyorum.

Birkaç kişi durup selam veriyor. Hepsine gülümsüyorum ve bir kadın elbiseme iltifat ettiğinde teşekkür ediyorum.

West bana bir kadeh şampanya uzattı. Minnetle içiyorum ve yanımda duran iki kişiyle sohbet etmeye başlıyorum. Muhtemelen kırklı yaşlarında bir çift ve içlerinden birini belli belirsiz filmlerden tanıyorum. Bir istiridye yiyor ve benim baktığımı görünce başıyla bitişikteki odayı işaret ediyor. "Orada taze istiridye var."

"Kulağa çok lezzetli geliyor," diyorum. West hâlâ yanımda sessiz duruyor. Bu onun yapacağı bir şey değil; Fairhaven'daki bağış toplama etkinliğinde odaya hükmetmişti. Herkesle onları tanıyormuş ya da en azından onlardan haberdarmış gibi konuşuyordu.

Şimdi kaskatı kesilmiş. Gözleri koridordaki döner merdivenden yukarıya, duvarlarda asılı eski aile portrelerinin yanından geçiyor. Bir ailenin yağlı boya portreleri gibi görünüyorlar. Bir tanesinin ortasında uzun bir kesik var. Her yer çiçeklerle, asmalarla, şarapla süslenmiş. Burası cennet.

Cehennemin nerede olduğunu merak ediyorum.

Ben daha fazla zorlayamadan, parıldayan altın rengi bir elbise giymiş Asyalı bir kadın bize yaklaşıyor. Saçları geceyarısı karası, kafasında yüksek bir şekilde toplanmış ve elmas çivilere benzeyen şeylerle süslenmiş. Yaşlanmamış görünüyor; otuz beş ya da elli beş yaşında olabilir.

"Batı," diyor geniş bir gülümsemeyle. "Geldiniz. Ne kadar güzel." Gözleri bana kayıyor ve gülümsemesi bir milim bile değişmiyor. "Peki bu kim?"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun," diyor West. Gerginliğine rağmen sesi yumuşaktır. "Bu Eléanore Montclair. Kız arkadaşım."

Yanına yaslanıyorum ve dünyanın en mutlu kızıymışım gibi ona gülümsüyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Elbisemi, saçımı, yüzümü inceliyor. İncelemesi o kadar uzun sürüyor ki bilerek yapıyor olmalı.

"Vivienne Cho," diyor. "Sonunda seni küçük partilerimden birinde ağırlamak büyük bir zevk. Kardeşin buraya yeterince sık geldi."

"Bunun için özür dilerim," diyorum şakayla karışık.

"Şimdi nihayet tüm sete sahibim." Işıltılı dikkati West'e kayıyor. "Bu geceki parti için seçtiğim yeri beğendin mi? Bazı torpiller yapmam gerekti ama temayı belirledikten sonra Thorn Hall'da olması gerekiyordu. Ve sana daha yakın olamazdı."

"Tatsız," diyor.

Kadın tekrar gülüyor ve ben şaşkınlıkla West'e bakıyorum. Yüzü taşa kazınmış gibiydi. Onu nadiren böyle görüyorum; yüz ifadesi kızgın, boyun eğmiş.

"Oh, ama eğlenceli olan da bu!" diyor. "Temaya çok iyi uyuyor, öyle değil mi?"

"Bu konuda haklısın. Bu gece burada mı?"

"Onu davet etmek zorundaydım elbette," diyor Vivienne. "Kendini toparlamaya çalışıyor. Yavaş yavaş yeni bir servet inşa ediyor."

"Gördüm," diyor West sıkıca.

"Belki ikinizden küçük bir gösteri alırsız, hmm?"

"Sanmıyorum." Eli belime düşüyor. "Kalabalıklara gösteri yapmayı sevmiyorum."

"Çok yazık, çünkü onu çok seviyorum." Elini cebine attı. Üzerinde kırmızı bir kurdele olan büyük pirinç bir anahtar çıkarıyor ve doğrudan bana uzatıyor. Avucumda ağırlaşıyor. "Alt kata küçük bir ziyarette bulunmayı unutma."

Vivienne kalabalığın içinde kalçalarını oynatarak uzaklaşıyor. "Kimdi o?" diye soruyorum. *Kimseye* cevap verme iznin yok."

West anahtarı benden aldı ve cebine koydu. "Yılda birkaç kez bu partilere ev sahipliği yapar. Çok iyi bağlantıları var. Ve kızılacak biri değil."

"Bence ona partisinin tatsız olduğunu söylediğinizde tam da bunu yaptınız."

"Yer dedim. Parti değil."

"Anlambilim tartışması yapıyorsun." Şampanyamdan bir yudum daha alıyorum. "Peki konum neden tatsız?"

Çenesi gerilir. "Şu anda tartışacağımız bir şey değil."

İtiyorum. Bana söylediği gibi. "Seni kızdırmamı söylemiştin. Pratik yapmamı. Bu yüzden belki de gitmesine izin vermeyeceğim."

Gözlerini bana dikeyor ve sonra dudakları kıvrılıyor. Sadece bir ipucu. "Yaptım, değil mi? Beni bu sözler için pişman edecek misin?"

"Belki denerim."

Elini belime doğru uzatıyor, sonra gözleri keskinleşiyor. Sanki elbisemin açık olduğunu ve elinin çıplak tenime değdiğini yeni fark etmiş gibi. O da sıcak ve dokunduğunda içimden bir ürperti geçiyor. "Güzel," diyor. "Çok iyi gidiyorsun."

"Seni kızdırarak."

"Evet. Ve sen de dikkatimi dağıtmak için çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Bu gece dikkatini dağıtacak bir şeylere ihtiyacın var mı?"

"Zararı olmaz. Burada bizi birlikte görecektir birkaç kişiye ihtiyacımız var." Beni kalabalığın arasından geçirip başka bir odaya götürüyor. Bu oda oldukça geniş. Ortada eski bir taş şömine var ama sıradan mobilyalar yok. Koridor gibi burası da çoğunlukla terk edilmiş görünüyor.

Bir köşede bir barmen ve ortada büyük bir poker masası var. "Kimin için rol yapıyoruz?" diye sordum. "Annen burada değil. "Annen burada değil. sapık burada değil."

Mekâna bakıyor. "Dünyanın en güçlü insanlarından bazıları Vivienne'in partilerine gelir. Fısıltılar her zaman yayılır. Ben de öyle olmasını istiyorum."

Poker masasına, puslu odaya bakıyorum. Birkaç kişiden fazlası bize doğru bakıyor. Tıpkı polo oyunundaki gibi. "İnsanlar bizi izliyor."

"Gösteri yapmak ister misin?"

"Beni bir daha taşımayacaksın."

"Topuğumu kırarsam olabilir," diyor.

"O zaman dikkatli olacağım."

Poker masasının yanından geçerken bize rehberlik ediyor. Burada tanıdığım insanlar var. Ünlü yüzler, birkaç tanıdık yüz. Kardeşimin ara sıra konuştuğunu gördüğüm insanlar.

"Çalıyor musun?" Aptalca bir soru. Oynadığını biliyorum; kardeşim arkadaşlarıyla gittiği gezilerde çok para kaybeder. Bir haftanın yarısını uzak bir yerde cesaret göstererek, hatalar yaparak ve her şeyi bir poker oyunuyla bitirerek geçirdiklerinde.

West alçak bir sesle, "Biliyorsun," diyor. Sırtımı oyuna dönmem için bizi çevirdi ve omzumun üzerinden konuklara bakıyor. "Sanırım bu gece ailemden biri burada. Hiçbir maçı kaçırmaz."

"Kim?"

"Kuzenim."

"O da çöpçatanlık planının bir parçası mı?"

"Bir bakıma," diyor West.

"Yani bir gösteri yapmamızı istiyorsun," diye mırıldanıyorum ve ellerimi göğsünde gezdirmek için uzanıyorum. Kendimi savunma seanslarımızda yaptığım gibi onları düzleştiriyorum.

"Sakin," diyor, "şu anda beni reddetme alıştırması yapma." "Ama bu konuda iyi olmamı istiyorsun."

"Anlıyorum. Ve daha fazla pratik yapacağız. Özel olarak."

Parmaklarım yakalarına dolanıyor. Buradaki insanların bizim bir çift olduğumuzu düşünmesini istiyor. *Bu partide fısıltılar hep yayılır.*

"Sen de beni reddetme," diye fısıldıyorum ve dudaklarımı yanağına değdirmek için ayağa kalkıyorum.

West kıpırdamadan duruyor. Daha önce hiç böyle tepki veren bir erkeğim olmamıştı. Her zaman o andan yararlanmak için acele ederdi, ağzı benimkinde, dili çok hızlıydı.

Topuklarımın üzerine geri çöküyorum ve keyifle gülümsüyorum.

"Seyirciler için mi çalyorsun?" Viski rengi gözleri okunmuyor.

"Bir gösteri yapıyorum. İstedğin buydu, değil mi?"

Kıkırdıyor. Karanlık bir ses ve sakalı gibi cızırtılı. "Sorun, eğer bunun bir gösteri yapmak olduğunu düşünüyorsan, tanımlarımız üzerinde çalışmamız gerekecek."

Gözlerim kısa bir süre dudaklarına kayıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor. "Bana PDA'yı seven bir adam gibi gelmiyorsun."

"Flört hayatım hakkında düşünmek için çok zaman harcıyor gibisin," diye mırıldanarak elini tekrar belime doladı. Bana tutacağını söylediği yere. "Gel. Bakmamız gereken tek bir yer kaldı."

Takım elbise ceketinin cebine uzanıp pirinç anahtarı çıkarıyorum. "Dur tahmin edeyim. Cehenneme mi gidiyor?"

"Temayı yakalamışsın," diyor. "Seni oraya götürmemeliydim ama götüreceğim ve bunun bedelini ödeyeceğim."

Heyecan kanımı kaynatıyor. "Başa çıkabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Elimini tutmak için uzandı. Geçen gün çalıştığımız gibi parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, sıcaklığa karşı sıcaklık. "Bu taraftan."

"Bu eve daha önce de geldin." "Birçok kez."

"Eskiden burada yaşayan kişiyi tanıyormuşsunuz."

"Evet. Ama o ortaya çıkmadan önce içeri girip çıkacağız. Aradığım kişi o değil." Beni bir koridordan geçirip eski ahşap bir kütüphaneye götürdü. Her yer gotik, tasarım olarak Fairhaven'dan çok farklı.

Gökkuşağı renginde saçları ve şeytan kıyafeti olan bir sunucunun çevrelediği süslü ahşap bir kapının önünde durur. Kırmızı deri pantolon ve dar kırmızı bir yelek. Boynuzlar saçların arasından görünüyor.

West anahtarı tutuyor.

Gülümserler ve kapıyı iterek açtıklarında karanlık bir merdivenden bodruma inildiğini görürler.

Karanlık boşluktan aşağı inip kırmızı ışıkla yıkanan kavernöz bir odaya giriyoruz. Tavan alçak, kalın taş sütunlarla desteklenmiş. Duman havada asılı duruyor. Önce koku çarpıyor yüzüme; tutsü, ter ve bir çeşit yoğun parfüm.

Cehenneme kadar yolumuz var.

BÖLÜM 20

NORA

Alan kırmızı ışıklarla aydınlatılmış. Yoğun duman ayaklarımız boyunca yuvarlanıyor ve hava baş döndürücü. Titreşen ritimle dans eden birkaç beden seçebiliyorum. Diğerleri şiltelerde oturuyor ve bir çift de bir şiltenin üzerine uzanmış...

Tembelce öpüşüyorlar.

Ortağı boynunu öperken adamın elinden bir kadeh sarkıyor. Onlara çok uzun süre bakıyorum ve bir garson bize yaklaştığında irkiliyorum. Kırmızı deri bir takım elbise giymiş ve gözlerinin etrafına koyu renk sürme çekmiş. "Cehenneme hoş geldiniz." Elindeki tepside shotlar, birkaç içki ve... bunlar hap mı? "Burada dikkatli ol meleşim," diyor beni başka bir şey olmaya teşvik eden bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler." Uzandım ve içmelerden birini aldım. Yanıyor. Bir çeşit baharatlı viski.

West boş bardağı benden aldı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorsun."

"Alkol," diyorum yüzümü buruşturarak. "Ve sıvı cesaret. Tanrım, viskiyi sevmiyorum."

"Burada ne içtiğinize dikkat edin." Karanlık, keskin elmacık kemiklerinin üzerine gölgeler düşürüyor.

"Burada tehlike varmış gibi konuşuyorsun."

"Var." Tekrar elimi tutuyor. Parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılıyor ve partide yürümeye başlıyoruz.

Her zaman el ele tutuştüğümüz gibi.

Avucu benimkinde sıcak ve biraz kuru ve bu içime bir sıcaklık gönderiyor. Onu dün öptüm.

West Calloway'i öptü.

Ve bunu yapmama, tempoyu ayarlamama, koşmama izin verdi.

Beni barın önünden geçiriyor ve iki kadının hararetle öpüştüğü kadife bir kanepenin yanından geçiriyor, öyle ki kapalı kapılar ardında yapılması gereken bir şeyin başlangıcı gibi görünüyor. Muhtemelen amaç da buydu.

Yukarıdaki cennette erdemler
hüküm sürer. Ama burada, her
şey kayboldu.

Ve West beni buraya getirdi. Bundan kaçınmadı, beni korumak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle buraya tek başına gelmedi. Gelmemeye izin verdi.

Heyecan içime işliyor. Burası
elektrikli.

Yan odada hava yoğunlaşıyor, tütsüyle ısınıyor. Belli ki buraya daha önce gelmiş; bir sütunun etrafından dönüp birkaç küçük basamak aşağı inmeyi biliyor. Burası çok büyük... ama yine de her yerde insanlar var. Çeşitli soyunma hallerinde.

Eli benimkinin etrafında sıcak.

Bunu fark etmeden duramıyorum. Birlikteymişiz gibi bana sarılması nasıl bir his. Bunun bir rol olduğunu biliyorum. Ama bundan hoşlanmıyorum.

Başka bir çift bizi durdurdu. Adam genişçe gülümsüyor ve West'le konuşmak için eğiliyor. Ne dediğini duyamıyorum ama West'in durdurulmaktan duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyorum.

Etrafıma bakıyorum, elim hâlâ onun elinde. İnsanlar etrafta dolanıyor, içiyor, konuşuyor. İki kişi öpüşüyor. Alçak tavandan sarkan perdeler küçük bölmeler, gizli oyuklar oluşturuyor.

Çilek sarısı saçları olan bir kadın odanın karşısındaki bir açıklıkta elinde martini ile durmaktadır.

Bu...?

Dönüyor ve gözleri benimkileri
buluyor. Amber.

West'in hâlâ biriyle konuştuğu yere bakıyor. Bir parmağını dudaklarına götürdü.

Başımı sallıyorum. *Ona söylemeyeceğim.*

Amber hızla gülümsüyor ve sonra köşeden sıvışarak kardeşi tarafından görülmeden odadan kayboluyor. Şimdi her zamankinden daha çok merak ediyorum. Amber burada mı? Vivienne bundan bahsetmedi ama Rafe'den bahsetti. West'in de bilmemesi gerekiyorsa...

Belki bir şekilde içeri sızmıştır.

Bir gün bunu ona sormalıyım.

Müzik çok gürültülü olduğu için West'in konuşmasını anlayamıyorum, bu yüzden etrafa bakmaya devam ediyorum. Hemen yanımızda duvara yaslanmış bir adam var. Kirli sarı saçları var ve siyah ipek gömleği açık, karın kaslarını gösteriyor.

Bir parmağını kıvrarak ona katılmamı işaret ediyor. Dudaklarında geniş bir gülümseme var.

Oh.

Ne evet ne de hayır anlamına gelen küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

"Kavrulmuş görünüyorsun," diyor. "Sana bir içki getireyim. Gel bizimle oyna."

Daha önce fark etmediğim bir oyuga doğru başını sallıyor. Örtülü kumaşla yarıları gizlenmiş ve içeride zaten iki kişi var. Bir kadın, bir adamın yayvan bacakları arasında oturuyor ve adamın iri eli kadının göğüslerinden birini kavıyor.

İkisi de bize doğru bakıyor. "Sen ve arkadaşların mı?" Ben soruyorum.

"Senin için de yerimiz var, güzelim."

Elimdeki el aniden sıkılıyor ve sonra West tekrar yanımda oluyor. "O alındı."

Diğer adam sırtarak ellerini kaldırıyor. "Sen de gelip oynayabilirsin."

"Ben paylaşmam," diyor West karanlık bir sesle ve beni yanına çekiyor. Yakışıklı sarışına küçük bir el sallama vedasıyla onu takip ediyorum. Beşli yapmaya istekli miydi? Bunun lojistik olarak nasıl işleyeceğini bile bilmiyorum.

Belki dört kişiden sonra -some denmeyi bırakır ve bir seks partisine dönüşür. Görgü kurallarının ne olduğunu bilmiyorum. Bir kişiyle bile seks yapmadım.

Bir kemerin altından geçiyoruz ve geniş bir oda açılıyor. Ortada, yukarıdakinin aynısı olan başka bir poker masası var ve bunun üst katta gördüğümüzle aynı konumda olması gerektiğini anlıyorum.

Yukarıda olduğu gibi, aşağıda da.

Masa dolu. Bazı oyuncular kartlarına, diğerleri rakiplerine bakıyor. Siyah bir kadın muhteşem bir elbise giymiş, kollarına kırmızı tüyler iliştirilmiş ve bu tüyler kartlarını tuttuğu parmaklarının üzerine dökülüyor. Ve hepsi sessiz. Tek ses seyircilerden geliyor.

Çünkü duvarlar boyunca bunlardan bolca var.

İnsanlar bize bakıyor.

West bu oyunlara yabancı değil, bundan eminim. Beni bakışlar arasında hâlâ boş olan tek koltuğa götürüyor. Kadife perdeleri arkaya çekilmiş, yüksek arkalıklı tek bir sandalye.

Yolda bir tepsinin yanından geçiyoruz.

Baharatlı shotlardan bir tane daha alıyorum ve o bakmıyorken içiyorum. Tadı şimdi daha iyi ve içimdeki heyecanla birlikte yanıyor.

"Gösteri zamanı, bela," diyor. "Sadece bir sandalye var. Kucağıma oturabilir misin?"

Müziğin nabız gibi atan ritmi göğüs kafesimde yankılanıyor. Kalbimi hızlandırıyor. "Evet." İnsanların bizi arkadan izlediğini hissedebiliyorum. West'i görmelerini engelliyorum... ve onlara sırtı açık elbisemin iyi bir görüntüsünü veriyorum. "Bir sonraki dersimizde tekrar diz çökmeye hazırsan rolümü oynarım."

Dudakları kıvrılıyor. "Senin tarafından mı? Herhangi bir gün."

Oturdu, bacaklarını açtı ve ellerini kalçalarıma koydu. *Sana herkesin içinde dokunacağım*, dedi bana. Kucağına çöküyorum. Yayılmaktan çok bir tünec gibi ve West'in arkamdan kıkırdaması sadece bir saniye sürüyor. Eli belimin kıvrımını buluyor ve göğsüne yaslanana kadar beni geri çekiyor. "Rahatla," diye mırıldanıyor.

İnsanlar hâlâ bizi izliyor.

Eli sıcak ve sabit. Arkamda nefes alıp verişinin yükselip alçaldığını hissedebiliyorum.

Başımı arkaya yaslayıp omzuna yaslıyorum. "İki poker oyunu mu var?"

"Üst katta," diyor West, "para için çalışıyorlar. Burada ise çok daha ilginç şeyler için çalışıyorlar."

"Burada daha önce de çalmıştın," diyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Evet. Daha genç ve aptalken." "Burada çok şey kaybedebilirsin," diye tahmin ediyorum. Masada gerginlik had safhada.

Bazı oyuncular sessiz. Diğerleri çok içiyor ya da poker masasının arkasında oturan biriyle sohbet ediyor.

West, "Her şeyinizi kaybedebilirsiniz," diyor.

Masadan köşedeki şilteye bakıyorum, çift öpüşmekten ellerini bacaklarının arasına götürüyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bakışlarımı fark ediyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Daha önce hiç seks yapan insanları izledin mi?"

Bu cevap kolay bir cevap. "Hayır. Bu partilerde bu yaygın mı?"

"Hayır. Duyulmamış bir şey değil, elbette. Ama sanırım bu gece her şey daha da arttı. Özellikle de burada."

Gözlerim yine köşedeki çifte takılıyor. Bir adam, kadife şezlonga yarı uzanmış bir kadını kendine doğru çekmiş. Kadının eteği sıyrılmış ve adamın eli kadının bacaklarının arasında. Puslu kırmızı ışıktaki hiçbir şeyi net seçemiyorum, adamın elinin kadının bacaklarının arasındaki noktayı mükemmel bir şekilde kapattığı dışında. Ve başını mutlulukla geriye atmasına bakılırsa, adam ona iyi dokunuyor.

Yanaklarımda sıcak bir kızarıklık oluşuyor. Odadaki diğer insanları umursuyor gibi görünmüyorlar. Hatta bundan hoşlanıyorlar. İzlenmek.

West'in parmakları belimde kıvrılıyor ve nefesini kulağımda hissedebiliyorum. "Kardeşin seni buraya getirdiğini öğrenince beni *öldürecek*."

BÖLÜM 21

NORA

"Bilmek zorunda mı?" Ben soruyorum.

"İnsanlar muhtemelen ona söyleyecektir. Bizi burada gören insanlar." Oh. "En azından kimsenin bizi fotoğraflayamaması iyi bir şey." "Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor.

Ama sözleri beni düşündürüyor. "*Bunu...* yaptın mı? Başka partilerde?" Sonra kaskatı kesildim. "Aman Tanrım, kardeşim yaptı mı? Bekle, sakın söyleme."

Kıkırdıyor. "Sana söyledim, gözlükler bana göre değil."

"Ve yine de buradayız," diyorum. Poker masasında West'in burada olduğunu açıkça fark etmiş birkaç kişi var. Bunlardan biri bizden birkaç yaş büyük, tam ortada ve görüş alanımızda oturan bir adam.

Geniş gözlerle yukarı bakar ve sonra kartlarına geri döner.

"Evet, ama diğerlerinin yaptığını yapmayacağız." West'in diğer eli uyluğumun yan tarafına geliyor, kolu üzerime sarkıyor. Bu sahiplenici, sıradan bir jest. Kolunu buraya getirdiği kadına doluyor.

İğneler kendimi daha hafif hissetmeme yardımcı oldu. Daha az kafamda. Parmaklarımı sandalyenin kenarına dayanan kolunda gezdiriyorum. Daha önce bir erkeğe hiç böyle dokunmamıştım. Gelişigüzel, beklentisiz, sadece keşfetmek için.

Kolları kıvrılmış, ön kolları kalın ve koyu renk saçlarla kaplı.

"Çünkü sen kimseyle çıkmıyorsun," diyorum. "Bu yüzden o koltuklardan birine hiç oturmadın."

"Hayır, sorun. Çünkü dediğim gibi, ben paylaşmam. Ve buna bir kadını boşalttığımda başkalarının izlemesine izin vermek de dahil."

Eli büyük ve kolçağın ucunda kavisli ve sözleri içimde sıcak bir yankıyla fısıldıyor. *Bir kadını boşalttığımda.*

Sadece kendim geldim. Kendi yatak odamdaki sıcak dokunuşlara, isimsiz, yüz­süz erkeklerle fantezilere. Hikayelere ve kendi hayal gücüme. Ama onun eli... O olsaydı nasıl hissederdim?

Tırnaklarımı bileğinden dirseğine kadar hafifçe teninde gezdiriyorum. "Kimin için gösteri yapıyoruz?"

West'in ağzı kulağıma doğru kayıyor. "İnce çizgili takım elbiseli adam. Tam karşımızda oturuyor."

Bizi izlemeden duramayan adam. "Bu senin kuzenin mi?"

"Evet." Araştıran parmaklarımın altında, eli kolçağın ucunda sıkılaşıyor. "O bir baş belası."

"Yakın değilsiniz."

"Hayır. Değiliz."

"Ve senin kararlı olduğunu düşünmesi mi gerekiyor? Ya da aşık?"

West'in başı dönüyor ve ben onun kısılmış gözlerini görüyorum. "Bir fark var mı?"

"Tabii ki. Neden senin kararlı olduğunu ve buraya sadece eğlenmek için birini getirmediğini düşünsün ki?" Kucağında kayıyorum. Bu, erkek modellerle poz verirken yaptığım birkaç modellik işinden farklı değil. Koreografisi var. Klinik. Oyunculuk.

Bir hikaye anlatmak için.

"Ciddi olduğumuzu düşünmeli."

"Ben sana aşığım. Bunu mu söylüyorsun?" Elimi göğsüne koyuyorum ve söylediği bir şeyden büyülenmiş gibi gülümsüyorum. Alnımı boynunun sıcak, çıplak tenine bastırıyorum. Güzel kokuyor.

Elleri tutuşunu sıkılaştırıyor. "Evet."

"Rol yapmakta iyiyimdir," diyorum.

"Evet, öyle olduğunu biliyorum."

"Çekimler için daha önce de böyle poz vermiştim." Belime doladığı eline uzanıyorum ve onu iyice kucağıma çekiyorum. Uzun parmaklarıyla oynuyorum, onları kendi parmaklarımın etrafında dolaştırıyorum ve dünyanın en mutlu, en tembel, en memnun kadınıymışım gibi görünüyorum.

Takması zor bir maske değil. Hatta maske bile olmayabilir.

West'in sesi kulağımın dibinde. "Erkek modellerle çok mu poz veriyorsun?"

"Bazen. Ama artık çoğu modellik işini geri çeviriyorum." Ya da en azından deniyorum. Kardeşim sorduğunda bazen zor oluyor. Bir hafta sonra Valmont markası için bir çekimim var ve bir türlü çıkamadım.

"Sana çıkma teklif etmeliler."

"Bazen," diyorum tekrar. Parmağım onun mühür yüzüğünün üzerinde geziniyor. Belmont Akademisi'nin altın B'si. Vermont'taki okul. Kardeşim, Alex ve James'le birlikte gittiği okul. Orada ne olduğunu bilmiyorum. Ama Rafe kabadayı bir genç olarak gönderildi ve en iyi üç arkadaşı, hiç çıkarmadığı bir yüzük ve bir amaçla üniversiteye hazır olarak geri döndü.

"Hiç evet dedin mi?" diye soruyor. Diğer eli şimdi belimde, çıplak tenimi okşuyor.

"Neredeyse hiç. Çok isterdim diyorum ama o kadar çok seyahat ediyorum ki..."

"Yalan söylüyorsun." Sesinde sadece alaycı bir anlayış var. Yargılamıyor. "Onları geri çeviriyorsun, nezaketle gizleniyorsun."

"Evet."

"Sen tanıdığım en güzel küçük yalancısın." İri eli benimkinin etrafında sıcacık, kalçalarımın üzerinde uzanıyor, parmakları benimkilerin arasından geçiyor. "Ve bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun. Ama öyle değil, değil mi?"

"Her zaman değil." Tekrar oyuna bakıyorum. "Neden kuzenin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Sana bir varise ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Eğer bunu yapmazsam, Calloway'in doğrudan sıradaki varisi kuzenim Dave olacak."

"Amber değil mi?"

"Hayır. Bundan nefret ediyor. Ben de nefret ediyorum. Düzeltmek için çalışıyorum," diye mırıldandı West. "Ama ondan hiç hoşlanmıyorum ve her şeyi elde etmeye yakın olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Seni öldürebilir. Sebep tam da bu, değil mi?"

Gülüyor. Bu ses ona tamamen dönmemi sağlıyor. "West?"

"Zihnin bazen harikulade şekillerde çalışıyor."

"Ama yanılmıyorum."

"Hayır, değilsin. Bu gece muhafızları içeri getirememem çok kötü oldu." Sesi sıkıntılı gelmiyor. Sesi eğlenmiş gibi geliyor ve eli benimkinin etrafında sıkışıyor. "Herkes sana bakıyor. Buraya daha önce hiç gelmedin. İlileniyorlar. Ve sen de..."

Nefesim kesiliyor. Solumuzda bir yerden yüksek sesli bir inilti müziğin sesini kesiyor. "Ne gibi?"

"Sanki buraya ait değilmışsin gibi," diyor. "Cehennemde dolaşan bir melek gibi."

Eli elbisemin ipeksi beyazına değiyor. Dizlerimin hemen üstünden bacaklarımın çoğunu gösterecek şekilde yukarı kalkmış. Topuklu ayakkabılarım kucağındaki yüksek yerimden sallanıyor.

"Temaya uygun
giyindim." "Yıkıcı bir
şekilde öyle."

Mekânın bir yerlerinden bir inilti daha yankılanıyor, ardından alçak, erkeksi bir inilti geliyor. Yanaklarım yanıyor ama sese doğru bakmaktan kendimi alamıyorum.

Parmakları boynumda, yanağımda geziniyor. Saçlarımı geriye itiyor. "Yaklaşmak ister misin? Daha fazla izlemek?"

"Hayır," dedim. Çok çabuk.

"Bu parti için fazla iyisin. Seni buraya getirdiğim için kendimi kötü hissetmeliyim.

Seni yoldan çıkardığım için."

"Ama sen bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum. Gözlerim diğer taraftaki çifte takılıyor ve tüm vücudum geriliyor.

Şu an seks yapıyorlar.

Adam dizlerinin üzerinde, kadın da onun önünde sırt üstü yatıyor. Adam yavaş, yuvarlanan hareketlerle içine giriyor. Gözleri kapalı ve kollarını başının üzerine uzatmış. Her itişinde bacaklarının arasında kaybolan ve yeniden beliren kalınlığını görebiliyorum.

"Bu normal olamaz," diyorum.

Parmaklarım hâlâ West'inkilerle oynuyor ve benim kuşkucu ses tonum karşısında seğiriyorlar.

"Seks mi yapıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır, ama hayatında yaşadığı en iyi şeymiş gibi görünüyor." Başım yine dönüyor ve dilim gevşemiş gibi hissediyorum. West'in yanında hiç olmadığı kadar gevşek. "Ona dokunmuyor bile... ona... Tanrım. Boş ver."

"Bu düşünceye devam edin."

Tüm vücudum çok sıcak. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum."

Dudakları kulağıma değiyor. "Bazı kadınlar sadece penetrasyonla boşalabilir, ama bu nadirdir. Boşalmasa bile bundan yine de zevk alabilir."

"Mhm. Ya da belki de partneri ve odadaki insanlar için performans sergiliyordur," diyorum.

"Seksle ilgili deneyimin bu mu?"

"Seks hayatım hakkında konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ama sen benimkiyle çok ilgileniyor gibisin," diye karşılık veriyor West. "Daha birkaç dakika önce bana bu partilerden birinde tam olarak bunu yapıp yapmadığımı sordun."

Lanet olsun.

Sesimi alaycı hale getiriyorum.

"Umurumda değil." "Mhm. Bence yalan söylüyorsun."

"Kendini çok fazla önemsiyorsun."

"Ya da ben seni okumakta iyiyim," diyor, eli belimin kıvrımında düzleşiyor. Büyük ve sabit, bedenime bastırıyor. Başparmağı göğsümün alt kısmından sadece birkaç santim ötede. "Yatakta gösteri yapma. Eğer şimdiye kadar yaptığın buysa."

"Yatakta ne yapmam gerektiği konusunda senden tavsiye almayacağım." Sesim tamamen kabadayıydı. Bir yalan daha. Keşke hiç seks yapmadığımı bilseydi. En fazla biriyle öpüşmüşümdür.

Bu benim en büyük sırrım ve en büyük utancım ve eğer Batı'nın bunu öğrenmesine izin verirsem lanetleneyeceğim.

"Güzel." Sesi sert, kadife perdeler ve dönen dumanla uyumsuz. "Sen ve ben bu konuşmayı yapmamalıyız."

"Merak etme. Rafe'i arayıp her şeyi kelimesi kelimesine anlatacak değilim."

"Eğer yaparsan, önceden haber ver ki güvenliğimi artırabileyim." Yuvarlanır boynunu biraz bükerek ve önüne bakar.

İğne çizgili takım elbiseli kuzeni Dave'e. Gözleri kısılmış, teni kızarmış ve al olmuş. Ne kadar içtiğini ve o masada ne kadar kaybettiğini merak ediyorum. West, paradan daha fazlası için oynadıklarını söyledi.

Kalbim hızlı atıyor. Belki de mekandan, etrafımızdaki inlemelerden, çektiğim fotoğraflardan dolayı içimde kelebekler uçuşuyor.

"Bizi izliyor," diyorum.

West'in nefesi kulağıma sıcak geliyor. "Gerçekten satma zamanı, bela."

Eli çıplak sırtıma doğru kayıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve başımı yukarı doğru kıvrarak kendi yüzünü boynuma doğru eğiyor. Dudakları yanağıma okşuyor ve sonra boynuma doğru iniyor, sanki yumuşak, zar zor öpücükler konduruyor.

Ama öyle değil.

Dudakları tenime değmiyor.

Elimi boynuna doladım. Parmaklarım kısa, kalın saç tellerinin arasına giriyor. O sıcak. Ve yüzü hala boynuma gömülü, orada geziniyor, dudakları yakın ama dokunmuyor, kirli sakalı tenimi okşuyor.

Seyirciye oynamak.

İkimiz de rol yapıyoruz.

"Hâlâ izliyor." West'in kucağında kayarak yüzümü ona daha fazla dönüyorum. Bacaklarım artık tamamen onun kalçasının üzerinde ve elbisem tehlikeli bir şekilde yukarı kalkıyor. Eli orada, dizimin çıplak teninde, fildişi ipeğin altında bir parmak.

"Lanet olası sapık," diye mırıldanıyor West boynuma karşı.

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki kıkırdıyorum. Etrafımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve elimi yanağına ve çenesine doğru kaydırıyorum.

Dün onu öptüm ve hoşuma gitti. Bunun verdiği güven ve içimdeki sıcaklığın çarpması daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Öpüşmeliyiz. Gerçekten satmak için."

Gözleri kararıyor. "Sırf kıbarlık olsun diye erkekleri öpmeyi bıraktın."

"İyi davranmıyorum. Yarın sana yine diz çökeceğim." Bir santim daha eğilip onun havasını soluyorum. "Bana seninle çalışabileceğimi söylemiştin. Ne zaman, nerede olursa."

"Yaptım, değil mi?" Gözleri benimkilere kayıyor. "Bu sefer hareketsiz durmayacağım, bela. Sahte kız arkadaşımı herkesin içinde öpüyorsam olmaz..."

Yavaşça eğiliyor. Bana çekilmem için bolca zaman veriyor.

Ben çekmiyorum.

Dudakları, kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden olan, kışkırtıcı ve zayıf bir temasla benimkilerin üzerinde geziniyor.

Daha önce kimse beni usulca öpmemişti.

Her zaman bir temas telaşı, benimkine karşı bir yüz ve beklenti ve taleplerin tadı olmuştur. Bu öyle bir şey değil.

Dudaklarını kaldırıyor, benimkinden yarım santim uzakta duruyor. Sanki hala onunla olup olmadığını kontrol ediyor.

Parmaklarım karşılık olarak saçlarını sıkıyor. *Evet.*

Beni daha güçlü öpüyor, dudakları benimkilerin üzerinde pratik bir sıcaklıkla hareket ediyor. Aramızdaki her temas noktasının aşırı farkındayım -sırtımın çıplak tenindeki eli, dizimin etrafındaki parmakları, altımdaki güçlü vücudu.

Dudaklarının verdiği hissin ötesini düşünemiyorum. Sanki düşünce sürecim durmuş gibi. Elim saçlarında sıkılaşıyor, tırnaklarım kafa derisinde geziniyor.

West inliyor. Ses ağzından benimkine doğru yankılanıyor. Dili alt dudağımın üzerinde geziniyor, ısrarcı, arayış içinde ve içimdeki sıcaklık aşağı kayıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Oh. Oh.

Artık beni usulca öpmüyor.

Nefes almak zor ama zaten havaya ihtiyacım yok. Sadece bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Ama başını benimkinden kaldırıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor. Gözlerim boğazının dibinde, adem elmasının sallandığı noktaya kilitleniyor. Güzel kokuyor. *Tadı* da güzel.

Geçen günkü gibi.

Ve aynı zamanda tamamen farklı.

West yanımdan geçip odaya bakıyor, bakışları krallığını inceliyormuş gibi her şeyi tarıyor. Nefesini tutmaya çalışmıyor.

Yüzümü tekrar sıcak boynuna çeviriyorum, sanki sadece rol yapıyormuşum gibi. Hızlı nefes alış verişlerimi saklamaya çalışıyorum.

Belki de dünyası değişmiş gibi hissetmiyordur. Neden hissetsin ki? Benim çıkacağı son kadın olduğumu söylemişti. Bunu kendi sebepleri için yapıyor ve istediği için değil.

Eski aşkımın ölü kalması gerekiyor. Bunu kendime hatırlatmam gerekecek.

West'in başparmağı kalçamın derisini okşuyor. "Bu iyiydi," diyor sonunda. "Çok iyiydin."

Övgü içimi ısıtıyor. Belki de olmamalı, belki de büyüklük taşıyor, ama belki de başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Sadece beni iliklerime kadar ısıtıyor ve vücudunun gücüne karşı rahatlamamı sağlıyor.

Bana güven verdiğinde onu memnun etme konusunda endişelenmeme gerek yok.

Yap.

"Ne için oynuyorlar?" Sanki bana en iyisini vermemiş gibi soruyorum.

Hayatımın öpücüğü. Sanki rol yapmaya geri dönmüşüm gibi. "Biliyor musun?"

"Bu gece mi?" Ağzı kulağımın yanında. "Evler. Şirketler. Gemiler. Uçaklar. Seks."

Son kelime gözlerimin köşedeki şezlonga ve çifte kaymasına neden oluyor. Şimdi yer değiştirmişler ve kadın üstte. Kıyafetlerini çıkarmış ve kalçalarını kendinden emin bir şekilde yuvarlayarak yavaşça adama biniyor.

Belki de sahne almaktan hoşlanıyordur. Belki de buradaki insanların onu izlediğini ve bundan hoşlandığını bilmek hoşuna gidiyordur. Altındaki adam kollarını başının altına almış ve ona sanki aya asılmış gibi bakıyor.

Belki o da bundan hoşlanıyordur. Başkasına zevk vermenin gücü. "Başka tarafa bakamıyorsun, değil mi?" West'in sesi gergin.

Beni yine yakaladı.

Bakışlarımın kapüşonlu hale gelmesine izin veriyorum ve oyuna geri dönüyorum. "Zor," diye itiraf ediyorum. "Ne kadar kalacağız?"

"Yakında gideceğiz. Buraya yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık."

Kucağında biraz kayıyorum ve garsonlardan birini arıyorum. Bir tane daha baharatlı içkiye hayır demezdim. Ama işte o zaman hissediyorum, altımdaki belirgin sertliği.

Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Vay anasını. Sadece burada oturuyor. Düşük ve sabit nefes alıyor, eli çıplak sırtımda, diğeri dizimin üzerinde kıvrılmış. Beni vücuduna yasladı.

Sertliğe doğru kayıyorum ve o da dişlerini birbirine geçiriyor.

Aman Tanrım. West Calloway zordur. Bilgi, dokunduğu her yeri ısıtan o atışlardan biri gibi içime işliyor. Bu sertlik neye benziyor olabilir? Nasıl hissettirir?

Öpüşmemiz yüzünden mi?

Bakışlarım partnerine binen çıplak kadına geri dönüyor. Büyük göğüsleri ve kıvrımlı kalçalarıyla muhteşem bir kadın. O olmalı. İnsanların seks yapmasını izliyor. Elbette, onlara karşı oldukça ilgisiz görünüyor, ama o da bir insan. Bir erkek. Bunun onu etkilemesi normal.

Bu olmalı.

BÖLÜM 22

BATI

Cehennemdeyim.

Nora kucağımda, sıcak, yumuşak bir ağırlık gibi. Daha önce onda hiç görmediğim bir odaklanmayla köşedeki çifti izlerken saçları boynumu gıdıklıyor.

Kaya gibi sertim.

Uygunsuzdan da öte. *Uygunsuz*. Randevular ve erkekler konusunda kendini rahat hissedebilmesi ve istediğini istemeyi öğrenebilmesi için benden pratik yapmasına yardımcı olmamı istedi. Bana erkeklerin bazen onun yanında sürüngen gibi davrandığını söyledi.

Ve işte buradayım, dudaklarının ilk tadıyla kanım acıyla güneye doğru akıyor. Onu dikkatlice öperek başladım. Yavaşça. Takip edebileceği ve bunalmayacağı bir tempo. Ama sonra tırnaklarını kafa derim ve dilimle onu tatmaya karşı koyamadım.

Düşündüğümünden daha tatlı biri.

Ve şimdi onu tattığıma göre, asla doyamayacağımı biliyorum.

Poker masasında Dave kartlarına öyle bir bakıyor ki, keşke farklı olsalardı dediğini biliyorum. Bu gece kaybedecek. Tıpkı her zaman kaybettiği gibi.

O bir Calloway, ama sadece babamın kuzeni aracılığıyla. Ve bu partilerden uzak duramıyor... ya da soyadının sağladığı diğer ayrıcalıklardan. Herhangi bir sorumluluk alacağından değil.

Nora'ya sadece gerçeğin yarısını söyledim.

Cesedimi çiğnemedem Fairhaven'a giremez. Otuzuncu yaş günüm geldiğinde hala evlenmemiş olursam ne yapacağını şimdiden planladığını biliyorum. Evim bu oyunlardan birinde ortaya çıkacak, kumar oynanacak.

Çünkü elinde büyük kartlar olduğunu sanıyor ama öyle değil. Bir otele ya da üniversiteye dönüştürülecek. Araziye saygısızlık edilecek ve bir asansör kurulacak.

Nora tekrar yer değiştiriyor ve bir iniltiyi gizlemek için dilimi ısırıyorum. Vücudumun kendini toparlamasına ihtiyacım var.

Geçen gün beni tereddütle, tatlı tatlı, görkemli bir şekilde öptükten sonra soğuk bir duş almak zorunda kaldım. Kendimi tuttum ve göz kapaklarımın arkasındaki yüzünün görüntüsüne fayansları boyadım.

Onu bu şekilde düşünmemeliyim. Ama *düşünmemeliyim* işe yaramıyor.

Çok tatlıydı, beni önce dikkatlice sonra da zevkle öptü. Sanki gerçekten hoşuna gitmiş ve her şeye şaşırmış gibiydi. Kıpırdamamak için içimdeki tüm kontrolü kaybetmem gerekti. Ellerimi ceplerimde tutmak için.

"Yanımızda bir çift daha var." Nora'nın sesi nefes nefese. "Duyduklarımız onlardı."

"Oh? Ne yapıyorlar?"

Görmek için öne eğiliyor ve dudağım kıvrılıyor. Heyecanı büyüleyici. Vivienne'in partilerinde böyle açık seks gösterileri nadiren olur. Bilseydim... ama şimdi buradayız ve Nora'nın seksten büyülenmesini izlemenin karanlık, çarpık bir zevk olduğunu inkar edemem. Kalçalarının altında sikimin zonklamasına neden oluyor.

"Onu yiyip bitiriyor," diye fısıldıyor.

Hay sikeyim. Sesi, bu sözleri söylemesi... Onu yiyip bitirebilirdim. Elimi bembeyaz melek elbisesinin altından yukarı kaydırıp amına sürtmek çok kolay olurdu.

Diğerlerini izlerken ıslanıp ıslanmadığını görmek için.

O Rafe'in küçük kız kardeşi. Korumak ve nasıl çıkılacağını öğretmek için benim ama başka hiçbir anlamda benim değil. Tadına bakmak için *kesinlikle* benim değil.

Ama suçluluk duygusu sikimi indirmiyor.

"Bu kadar sapkın olduğunu hiç bilmiyordum." Onu daha sıkı kavırıyorum ve kucağımdan öne doğru kaydırıyorum. "Katılmak istemeye başlamadan önce gitme zamanı, bela."

"Ben olsam yapmazdım" diyor. Ama sesi yüksek ve heyecanlı.

Tekrar eline uzandım. "Sence o kadın da sadece gösteri mi yapıyor?"

"Hayır. Düşünmüyorum. Aldığı zevk... gerçek görünüyor."

Geldiğinde neye benzediğini merak ediyorum. Nazik, kibar, pratik cazibesi düşerse ve yine kendisi olursa. Sanmıyorum ki

çığlık atardı. Sanırım nefesi kesilir, gerginleşir ve sırtı kamburlaşırdı.

"Daha sonra kullanmak üzere aklındaki resmi al," diyorum ona, "ve sonra gidiyoruz."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ben... Ben..." Kaşımı kaldırıyorum. "Bunu herkes yapar."

"Bundan bahsettiğine inanamıyorum." Kızarmış görünüyor. "Bu insanların öylesine bahsettiği bir şey değil!"

"İnsanların senin önünde seks yapmasını izliyorsun ama mastürbasyon hakkında konuşmayı kaldıramıyorsun." Gözlerimi ona dikiyorum. "Seks hakkında konuşmak derslerine eklememiz gereken bir şey mi?"

Dudağını ısırtıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Dolgun ete batan o mükemmel dişlerin görüntüsü ereksiyonuma yardımcı olmuyor. Tanrı'ya şükür burası karanlık ve Tanrı'ya şükür fermuar acı verici bir şekilde içeri giriyor.

"Belki, ama bunun gerekli olduğundan emin değilim," diyor.

"Amacınız daha fazla kişiyle çıkmak, değil mi? Bir ilişkiye girmek?" Onu odadan dışarı çıkarırken sözlerim biraz sert çıktı. Dans pistindeki titreşen bedenlere doğru geri dönüp merdivenlere doğru kıvrılıyorum.

"Evet," diyor.

"Seni kırmak istemem ama ilişkilerde seks ve yakınlık hakkında konuşulur. Şimdi meraktan kendiliğinden yanmadan önce seni buradan çıkaralım."

"Merak etmiyorum!" "Tabii ki merak etmiyorsun."

"Belki biraz," diyor önümde merdivenleri çıkarken. Fildişi rengi ince, kıvrımlı vücuduna yapışıyor ve o sırtı açık elbise... Koyu renk saçları kürek kemiklerinde oynuyor. Ve kıçı şimdi *tam* önümde.

Lanet *olası* ereksiyonum teslim olmaya başlamıştı.

"Ama sen öyle değil misin West?" diye soruyor küçük bir kıkırdamayla. "Bunu izleyip de nasıl *umursamazsın*? Merak etmiyor musun?"

"Onlar teşhirci."

Üst kattaki cennetin yumuşak mavi bir aydınlatması var ve tüm duvarlar boyunca sahte sarmaşıklar sarkıyor. Whitman ailesinin bazı tabloları hala asılı ama yer yer yırtılmış. Bir zamanların süslü mobilyalarının çoğu da gitmiş.

Bir zamanlar çocukken ziyaret ettiğim yer şimdi bir enkaz.

Uzun bir mahkeme mücadelesi ve şehri tüketen bir skandalla satıldı ve geri alındı. Bir zamanlar her şeyin varisi olan çocuk ortaya çıkmadı. I

Vivienne ne derse desin, umarım çok çok uzakta kalmıştır.

Hadrian'ı yıllardır görmedim. Belmont'taki o geceden beri, her şey bir goblenin iplikleri gibi çözülüp kontrolden çıktığından beri. Şimdi dört kişiyiz ama bir zamanlar beş kişiydik.

Nora ön kapının yanındaki geniş koridorda önümde biraz dans ediyor. Diğer insanlar ona bakıp gülümsüyor.

Farkında değil gibi görünüyor.

Elimi tutuyor ve yukarı kaldırıyor. Kolumun altında dönüyor. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Şimdiye kadar bana karşı takındığı tavırdan o kadar farklı ki, göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

Bu bir maske de değil. Bu gerçek bir gülümseme ve yüzünü güneşin doğuşu gibi aydınlatıyor. "Bu partiyi seviyorum," diyor bana.

Saçının bir tutamını geriye doğru tarıyorum. "Ne kadar içtin?" "Birkaç tek attım."

"Üst kattan mı yoksa alt kattan mı?" diye sordum. "İkisinden de, sanırım."

Vivienne'in partilerinin her türlü yasal kuralı çiğnediği bilinir. İçkilerin içinde ne olduğunu Tanrı bilir. "Eve gidiyoruz," diye emrediyorum.

Biraz somurtuyor ama yine de ön kapıya doğru geriye doğru dans ediyor. Kalçaları, hareketlerini mükemmelleştirmek için saatler harcadığını belli edecek şekilde sallanıyor. "Tamam."

Kapıyı onun için iterek açtım. "Keyfin yerinde." "Evet, sanırım öyleyim. Ayrıca biraz da sarhoşum."

"Söylemiyor musun?"

"Bu gece çok eğiticiydi."

Alay ediyorum. "Buna böyle mi diyoruz?"

Tekrar gülüyor. "Öyleydi! Daha önce hiç *böyle* bir şey görmemiştim. Büyüleyiciydi."

"Seni bozuyorum."

Elini sallıyor, sanki ne burada ne de orada değilmiş gibi. "Hayır, değilsin. Ama aslında beni şaşırttın."

Uzun, mum ışığıyla aydınlanmış araba yolunda yürüyoruz. Arthur'a vaktin geldiğini mesajla bildirmiştim. "Nasıl şaşırdın?"

"Eskiden senin çıldırdığını düşünürdüm. Sen ve çocuklar, gezilerinizdeki gibi."

Ellerimi ceplerime soktum. "Bunlar hakkında hiçbir şey bilmemelisin."

"Rafe'den yeterince şey duydum. *Seninle* ilgili hikâyeler de dâhil." Eski Whitman mülkünü koruyan büyük kapıya doğru yürür ve demirden dışarı bakar. "Bir keresinde bir su scooter'ını ters çevirmiştin."

"Evet, evet. Hadi gel."

"Ve Ibiza'da uçurumdan atladın. Gece yarısı!" "Bu çok uzun zaman önceydi. Ve çok sarhoştum."

"Demek yaşlandıkça olgunlaştınız?" diye soruyor. "İtiraf edeyim, seni sadece sert, ciddi ve kibirli görmüştüm."

"Kibirli mi?"

Bir elini ağzına götürüyor ve parmaklarının arkasından gülüyor. "Evet. Özür dilerim. Sanırım 'beni kızdıramazsın' lafını çok ciddiye alıyorum."

"Güzel. Ciddiydim." Arthur arabayı yanaştırdı ve ben de ona kapıyı açtım. Şoförüne neşeli bir merhaba diyerek içeri girdi. Eski malikânedeki King's Point'teki evime giden kısa yolda biraz sohbet ettiler. Bir zamanlar buraya sık sık gelirdim. Bir ömür önce.

Eve vardığımızda, Nora arabanın kapısını açmamı beklemiyor. Bir eliyle elbisesinin uzun eteğini kaldırarak Fairhaven'ın merdivenlerinden yukarı doğru yürüyor. Ay ışığı fildişi ipekten yansıyor ve gerçekten de bir meleğe benziyor.

Hafifçe bulaşmış rujuyla gülümseyen bir melek. Öpücüğüm yüzünden bulaşmış.

Onun için ön kapıyı açtım ve içeri girdi. Elindeki çantayı orta sehpanın üzerine bırakıyor ve uzun topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. "Sonunda," diyor mutlu bir iç çekişle. "Mutfakta atıştırmalık bir şeyler var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Yine kıkırdıyor. "Burası senin mutfağın. Bu çok aptalca. Ne... oh! Bak!" İkiz merdivenler arasındaki açık kapıya doğru aceleyle ilerliyor. "Şunu gördün mü?"

"Hayır."

"Kedin! Yine içeride!"

Onu takip ediyorum, köşeyi dönüp koridora çıkıyorum. Yarı yarıya kütüphane kanadına doğru koşuyor.

"Benim kedim yok," diyorum.

"Evet, biliyorsun," diye itiraz ediyor. Kedi kütüphanenin yarı açık kapısında kaybolmadan önce iki gri arka bacağının ve yüksekte tuttuğu kuyruğunun ipuçlarını yakalıyorum. Nora da arkasından kayboluyor.

Daha yavaş bir tempoyla takip ediyorum. Kapıyı tamamen açtığımda, büyük deri kanepenin yanına çömelmiş, göremediğim bir kediyle usulca konuşuyordu. "Merhaba tatlım. Sakın korkma. Sana zarar vermeyeceğiz."

"Benim adıma konuşma," diyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Öyle deme! O senin kedin."

"Benim kedim yok."

"Şey, kedi seni yakaladı. Ya da en azından Fairhaven'ın elinde. Ernest'e onu sordum ama o da bilmiyordu." Biraz gülümsüyor. "Eğer o bir kiracıysa, onu düzgün bir şekilde yerleştirmemiz gerekecek."

"Birine ait olabilir."

Daha yumuşak, çağırın sesler çıkarıyor. "O zaman önce çipi olup olmadığını kontrol ederiz."

Köşedeki bar arabasına doğru yürüyorum. Kendime bir bardak viski dolduruyorum ama Nora'ya teklif etmiyorum. Yeterince içti.

Burada ısırik büyüklüğünde atıştırma malıkları dolu küçük bir sepet var. Küçük bir paket fındık ve bir paket cips gibi görünen bir şey alıyorum, sonra da kediye çekmeye çalıştığı yerin yakınındaki kanepeye oturuyorum.

"Al," dedim ve atıştırma malıkları aramızdaki masaya attım. "Ye... ve benim için bazı soruları yanıtla."

Kalın oryantal halının üzerine oturuyor ve bana doğru bakıyor.

"Sorularınız mı var?" "Evet. Biriyle çıkmanın senin için neden bu kadar zor olduğunu tam olarak bilmek istiyorum."

BÖLÜM 23

BATI

Nora hızla başka tarafa bakıyor, bana cevap vermek yerine atıştırma poşetlerine uzanıyor. "Bunu konuşmuştuk," diyor ve küçük bir cips paketini yırtarak açıyor.

"Yeterli değil." Bir elimi karşıdaki deri kanepeye dayıyorum. Bir koltuğa yaslanmış, kıvrılmış bacaklarının etrafında beyaz ipek bir havuz oluşmuş. "Neden hiç ilgini çeken bir erkek bulamadın?"

Bir cips yiyor ve kedinin kaybolduğu kitap raflarına bakıyor. "Bu benim için henüz gerçekleşmedi."

Başımı sallıyorum. Burada daha fazlası var. Olmak zorunda. Bu gece tanış olduğumuz seks açıkça ilgisini çekmişti. Hatta *etkilenmişti*. "Erkeklerden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, öyleyim."

"Nedir o zaman?"

"Sorunlarım var." Biraz omuz silkiyor ve bacaklarını sehpanın altına uzatıyor. "Bunu biliyorsun. Onlar üzerinde çalışıyorum. Sadece bir şeyi çabucak hissetme konusunda pek iyi değilim. Diğer herkes hemen *anlıyor* gibi görünüyor. En azından bazen. Ve ben neredeyse hiç bilemiyormuşum gibi hissediyorum."

"Birini isteyip istemediğini"

biliyor musun?" "Evet."

Elim deri kolçağın etrafında sıkılaşıyor. "Bu bir yarışma değil. Hemen bilmek zorunda değilsin."

"Sanırım değil." Nora başını koltuğa yaslıyor. "Biriyle rahat olduğumda, bir sorunum olduğunu sanmıyorum. Ama rahat olma kısmında zorlanıyorum. Bilirsiniz işte. Açılmak, duygular hakkında konuşmak, flört etmek, tüm beklentiler..." Omuz silkiyor, onun

Hareketleri de sesi kadar durgun. "Tüm bu konuşmaları yapmak beni korkutuyor. İlişkilerim bitmesin diye yapmıyorum."

Viskimden derin bir nefes alıyorum ve bu kadına maskesinin altındakinden daha değerli olduğunun öğretilmiş olmasının ne büyük bir rezalet olduğunu düşünüyorum. Dişlerini göstermesi birilerinin onu istemeyeceği anlamına geliyor.

"Bir şey söyle."

"Ne gibi?"

"Herhangi bir şey. Az önce söylediklerime tepki ver, yoksa en kötüsünü düşündüğünü hayal edeceğim." Biraz gülüyor. "Yani, zaten öyle düşünüyorsun. Bunu biliyorum."

"Daha önce seks yaptın mı?" Ona sordum. Yapmamış olabileceği fikri ve onu bu geceki partiye götürmem... Gördükleri. Alıştırma dersleri. Rafe'nin kız kardeşi olmak. Elim bardağın etrafında sıklaşıyor. *Lütfen bakire olma.*

Bu beni şu an olduğumdan çok daha boktan bir hale getirir.

"Elbette var," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Yıldızların aynı hizaya geldiği anlar yaşadım. Tahrik olabiliyorum."

"Tanrıya şükür." Elimi çenemde gezdiriyorum. "Diğer alanlarda açık sözlüsün. Bana karşı, her zaman. Ve açıkça hırslısın. Her gün tasarımların üzerinde çalışıyorsun. Çalışırken seni izledim." Biri için rol yapmadığında. "Seni tüketiyor."

"Bu farklı." "Öyle mi?"

"Evet. Seninle, yani, *çıkıyoruz.*" Kitaplığın içinden seçilen bir burnun çıktığı kediye bakıyor. "Ve tasarım yaparken, sadece ben varım. Ben ve kıyafetler. Bilmiyorum... Sanki insanlar benden hep bir şeyler istiyor ve ben her zaman vermeye istekli değilim."

"Çünkü sana ilişkilerin ya-ya da olduğu öğretildi," diyorum. Bu kelimeler doğru geliyor. "Ya onların istediğini düşündüğün imajı sunarsın ya da hiç zahmet etmezsin. Çünkü zor konuşmalar yapmanın orta yolu nedir? Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun."

"Evet. Sen ve Zeina konuşmalısınız. İkiniz de her şeyi çözmüşsünüz."

"Terapistin mi?"

"Evet, bir sorunu tespit etmek harika bir şey ama yine de işi yapmak zorundayım ve iş berbat bir şey." O küçük çantalardan birine daha uzanıyor. "Fındık! Bunlardan istemediğine emin misin?"

"Hepsi senin." Kanepenin etrafında yürüyorum ve onun önüne oturuyorum. "Yani terapistin de pratik yapmanı istiyor. Listen sadece sana ait değil."

"Evet. Buna maruz bırakma terapisi deniyor." Terimi ironik bir şekilde söylüyor ve sonra biraz gülüyor. Saçlarının hepsi bir tarafa dökülmüş, uzun boynunu ortaya çıkarmış. Bu gece onu öpüyormuş gibi yaptım. Teninin sıcak kokusunu aldım ve kalçalarının altında sertleştim ama yine de bir şekilde dudaklarımın ona değmesini engelledim.

Şimdi, koyu renkli deri ve oryantal halıya doğru kıvrılmış, dikkat dağıtacak kadar iyi görünüyor. Bu karanlık alanda bir ışık. "Yine de berbat bir şey. Bazen hayatın kendisinin uzun bir maruz kalma terapisi egzersizi olduğunu düşünüyorum. Tanrım, bu kajular çok güzel."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Gerçekten sarhoşsun."

"Oh, evet. Çok," diyor ve tekrar kıkırdıyor. "Olmadığına inanamıyorum."

"O partilere daha önce de katılmıştım."

"Doğru. Sen daha genç ve aptalken," diyor.

Bacaklarımı uzatıyorum ve bunu görmezden geliyorum. Bu çok doğru. "Yani listendeki her şey. Bu, maruz kalma terapisi kadar pratik değil."

"Evet." Biraz omuz silkiyor ve tamamen kitaplığa doğru dönüyor. Gözlerim sırtının uzunluğunu ve orada sergilenen yumuşak teni takip ediyor. İpek, sırtının küçük kısmına kadar kıvrılıyor ve şu anki hareket tarzıyla biraz açılıyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Kediyle göz hizasına gelecek şekilde alçalıyor ve yumuşak, küçük miyavlama sesleri çıkarıyor. Gri bir pati ortaya çıkıyor ve sonra küçük gri bir yüz de, pembe burun dikkatle seğiriyor. "Hey, güzel değil misin?" diyor alçak bir sesle. Fransızcaya geçiyor ve kediye mırıldanıyor.

Tam görüş alanına giriyor ve dikkatlice elini kokluyor.

"Kedine bak," dedi bana.

Başımı sallıyorum. "Hâlâ benim değil."

"Oda arkadaşın o zaman. Burada kira ödemedi yaşıyor." Kedinin bir kulağının arkasını kaşıyor ve kedi yavaşça yaklaşıyor. Eğilmiş bacaklarına sürtünüyor.

"Bunun seni neden korkuttuğunu söyle."

"Sana zaten söyledim," diyor. Sesi alçalıyor. "Oh, çok yumuşaksın."

"Tekrar söyle," diye talep ediyorum.

Nora iç geçiriyor ve dönüp bana bakıyor. "Bir erkeğin benden hoşlanması beni strese sokuyor," diyor. "Benden bir şey *bekliyormuş* gibi hissettiriyor ve şimdi performans göstermem ya da onu hayal kırıklığına uğratmam gerekiyor. Ve bu iki duygu arasında, ondan gerçekten etkilendiğimi hissedebileceğim bir alan kalmıyor."

"İnsanların ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorsun."

"Evet, tabii ki." Sesi yükseliyor. "Diğer herkes için nasıl bu kadar kolay olduğunu anlamıyorum. Sanki yol boyunca bir yerlerde, arkadaşlarım bu konuda çok havalı oldular. Nasıl yapılacağını öğrendiler, anlıyor musun? Nasıl aşık olunacağını ve flört ederken nasıl eğlenileceğini. Birini nasıl tanıyacaklarını. Bense hiç öğrenemedim."

"Bu herkes için kolay değil."

"Kesinlikle öyle görünüyor." Derin bir nefes alıyor. "Her neyse, bu yüzden çoğu zaman birileriyle çıkmaktan kaçınıyorum. Çok fazla zaman ve enerji gerektiriyor. Bir yandan kendi duygularımı çözmeye çalışırken bir yandan da onları nasıl mutlu edeceğimi bulmaya çalışıyorum ve çoğu zaman da uğraşamıyorum."

"Bu yüzden tüm erkekleri geri çeviriyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyor. Ama sonra kedinin sırtını okşuyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sen hariç tabii. Eğer bir erkeksen. Henüz emin değilim."

"Sanırım benimle konuşmuyorsun," diyorum ve kadehimi dudaklarıma götürüyorum. Gülüyor. "Hayır, konuşmuyorum. Senin bir erkek olduğunun farkındayım."

Elimi kanepenin kenarına sürüyorum. Deri parmaklarımda altına iyice aşınmış ama onun teni kadar yumuşak değil. "Yine de istiyorsun. Bir ilişki. Aşk."

"Evet," diyor usulca. "İstiyorum."

"Demek bunu düşündün. Hoşunuza gideceğini düşündüğünüz bir versiyonu var."

Yaz yeşili bakışları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Evet."

"Söyle bana," diyorum, "nasıl kur yapılmasını isterdin? Nasıl öpülmek isterdin?"

"Nasıl öpülmeyi tercih ederim?" diye tekrarlıyor usulca.

"Evet. Bana ideal randevunun nasıl olacağını söyle. Eğer etkilendiğin bir erkek olsaydı, nasıl bitmesini isterdin?"

Düşünerek dudağını ısırtıyor. "Ben... Bunu kelimelere dökebileceğimden emin değilim." "Dene," diye ısrar ediyorum. İsteddiği şeyi asla ondan alamayacak.

Eğer kendisi bunun ne olduğunu bilmiyorsa.

Viski boğazımdan aşağı inerken yanıyor.

Bunu hak ediyorum. Bu gece için. Bu konuşma için.

"Sanırım yavaş olmasını istedim. Sanki ikimiz de anın tadını çıkarıyormuşuz, bir ödül almak için acele etmiyormuşuz gibi." Bakışları kucağındaki kediye kayıyor. "Biraz alaycı olmasını istedim. Sanki her an bitebilirmiş gibi, bir yarış yerine..."

"Bir bitiş çizgisi."

"Evet." Biraz gülümsüyor. "Bu gece beni öptüğün gibi."

Bu kütüphanede eski bir dede saati var. Ani sessizlikte, yüksek sesle tıkladığını duyabiliyorum. Bir kere. İki kez. Üç kez.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Bakışma yarışımızı ilk bozan Nora oluyor, yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Lütfen bunu unut-"

"Seni öptüğüm gibi," diyorum kabaca. "Ne olmuş ona?"

Bir omzunu silkerek kaldırıyor ve kucağında mırıldanan kediye bakıyor. Güzel ipek elbisesini mahvedecek ve bu hiç de umurunda değil gibi görünüyor. "Yavaş başladın ve sonra daha da derinleşti. Daha iyi." Başını sallıyor ve bir elini alnına bastırıyor. "Çenemi kapatmam gerek."

"Sarhoşsun," dedim. "Seni bu konuda tutmayacağım."

"Ama hatırlayacaksın. Söylemediğin kısım bu."

Denesem bile unutamam. Ve denemek isteyen tek bir parçam bile yok. Zafer içimden akıyor, karanlık ve baş döndürücü.

Beni öptüğün gibi.

"Eğer biriyle çıkmanın, kur yapmanın, bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorsanız? Öpüşmenin? Sana hepsini vereceğim. Senin şartlarınla."

Dudaklarında bir gülümseme daha beliriyor. "Maruz bırakma terapisi."

"Benden ne istiyorsan onu iste," diyorum. Hayatında bundan çok az vardı. Eğer bunu ona veren kişi ben olabilirim, her şeye değmiş olacak. "Böylece daha sonra gerçek dünyaya çıktığında ne istediğini bilirsin ve bir maske takmayı bırakırsın. Onun için rol yapmanı isteyen bir adam seni hak etmiyordur."

"Tamam." Başını eğiyor ve bana bir sürprizmişim gibi bakıyor. "Nasıl oluyor da her zaman içini görebiliyorsun?"

"Anlayışlı olan tek kişi sen değilsin," diyorum. Çünkü yıllar boyunca ona çok ama çok fazla baktım.

Ve bir kez gerçek halini gördüğümde, istediğim tek versiyon buydu.

BÖLÜM 24

NORA

Paradise Lost partisindeki akşamdan kalmalığımı atlatmam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor ve elbisemde asla çıkaramayacağım lekeler ve pençe izleri var. Hiçbirine kızgın değilim.

Dün gecenin bir büyüğü vardı. *Gerçek* erkekler ve seks fikri sadece kafamda değil, tam önümdeyken kendimi canlı hissediyordum. West beni tekrar öptü ve bu hoşuma gitti.

Sadece hoş ya da güzel değildi. İnanılmazdı.

Zeina'yla bu konuyu görüntülü olarak konuştum ve profesyonel üslubuna rağmen tüm bu olanlar onu eğlendirdi. Özellikle de West'in maskeyi düşürme alıştırmaları yapmam konusundaki ısrarı karşısında. *Bu sana nasıl hissettirdi? diye sordu. Sence haklı mı?*

Bu yönlendirici bir soruydu, çünkü elbette öyle. Bu Zeina'nın bana defalarca söylediği bir şey. Ben güneşe çok yakın duruyorum, insanları kendime benzetiyorum. Aslında *ben değilim*, gerçeklerim ve kusurlarımla.

West Calloway'in bunu bu kadar net görebilecek bir kişi olacağını hiç düşünmemiştim. O, yüzeyle, mirasla, görünüşle gurur duyan bir dünyada yetişti. Yine de olayların gerçeğine ulaşma konusunda takıntılı görünüyor.

Benim gerçeğim, ne olursa olsun.

Geçmişte kendimi boşalttığım, bu hiçbir zaman gerçek bir erkekle olmadı. Belirsiz bir fanteziye, bir erkek fikrine, ama tanıdığım birine değil. Bu her zaman çok yoğun hissettirdi. Benimkilerle çatışabilecek istek ve ihtiyaçları olan başka bir kişi oldukları çok açıktı.

Ama dün gece, yorganın altında, West'i ve dudaklarını benimkilere karşı hayal ettim. Kulağımda bana ne kadar iyi olduğumu söyleyen sesini. Bana karşı ne kadar sert olduğunu düşündüm. Yaşadığım tüm fanteziler onun başrolde olduğu bir anda canlandı.

İki kez geldim ve ölü gibi bir uykuya daldım.

Ertesi gün evde yoktu. Bu sefer biliyorum, çünkü sordum ve Fairhaven'dan iş için ayrıldığını öğrendim.

Sadece ben ve personel varız, her geçen gün daha fazla tanıdığım hareketli bir ekip. Mutfaktaki Melissa konuşkan ve eğlenceli biri; o ekmek pişirirken ya da yemek hazırlarken sohbet edebilmek için kahvaltımı adada yapıyorum. Ortadaki adada her zaman bir bulmaca ve çalan bir radyo var.

"Kedi mi?" diye sorduğumda, "Haftalardır onu yakalamaya çalışıyorum." dedi. "Haftalardır onu yakalamaya çalışıyorum!" "Onu kütüphanede gördüm.

Onu sevmeme izin verdi ama bir çip hissetmedim." I

Ona sırtıarak. "Biraz kedi maması almalıyız."

"Kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Fairhaven," diyorum. West'in itirazlarına rağmen, kedi onu her gördüğümde burada son derece evindeymiş gibi görünüyor.

Ernest kırılması zor bir ceviz. Mülkte bir gemi kaptanı gibi dolaştığı, her şeyin kendi titiz standartlarına uygun olup olmadığını kontrol ettiği ve iki kez kontrol ettiği hissine kapılıyorum.

Günün geri kalanında kendimi işime verdim. Parçalarımın yarısı çoktan tamamlandı, ancak etek ve blazer set için yeni bir tasarım deniyorum ve kalıbı tam olarak oturtamıyorum. Kalıpları kesmek, ölçmek ve mükemmelleştirmek tüm günümü alıyor.

Güneş battığında, kambur oturmaktan omuzlarım ağrıyor ve şakaklarımda hafif bir baş ağrısı var. Ayrıca ihmal ettiğim telefonumda beni bekleyen iki mesaj var. İsmi duyunca heyecanlanmamam gerekiyor ama yine de heyecanlanıyorum, dudaklarının dudaklarıma değdiği anı hatırlıyorum.

BATI

İş için şehir dışındayım. Sadece yarın akşama kadar yokum. Her zaman güvenlik ekibinin yanında kal. Fairhaven'dan ayrılmamanızı tercih ederim ama sizi buna ikna edemeyeceğimi biliyorum.

Bu ifade beni gülümsetiyor. Hayır, emirlere iyi cevap vermediğimi biliyor. Takipçinin d ı ş a r ı d a bir yerde olduğu fikri

Fairhaven'ın genişleyen güzelliği, beni arazide kalmaktan çok daha mutlu ediyor.

Ev, her duvarına tarih kazınmış, yaşayan bir varlık gibi hissettiriyor. West için sırlar barındırıyor. Ve o, kendininkileri paylaşmaktan çok nefret ediyor.

Komik, buranın bir hapisane gibi hissedeceğini düşünmüştüm ama onun yerine bir sığınak oldu.

Birkaç saat sonra gönderilen ikinci bir mesaj var.

BATI

Evde olduğunu biliyorum. Erkeklerle mesajlaşmanın alıştırmalı listende olduğunu hatırlıyorum.

Sinirlerim midemde kaynıyor. O haklı, ö y l e y d i . Planlar, konuşmalar, istekler. Hepsi çok fazla enerji gerektiriyor.

NORA

Listeyi ezberlediniz mi?

BATI

Cüzdanımda taşıyorum.

NORA

Her gün okuyor musunuz?

BATI

Tabii ki.

NORA

Hiç şaşırmadım. Kendini çok başarılı hissediyorsun.

Cevabı hızlı oldu.

BATI

Birini tanımak için biri gerekir, güzelim.

Gözlerim kelimeye odaklanıyor. Numara yapıyor. Öyle olduğunu biliyorum ama yine de alçak, sıcak sesindeki iltifatı neredeyse duyabiliyorum.

Telefonum gelen bir aramayı işaret edecek şekilde çalıyor ve ekranda onun adı yanıp sönüyor.

"Alo?" Dedim.

"Hey." Sesi kulağıma tanıdık geliyor ve derinliği karşısında gözlerimi kapatıyorum. Arka planda hafif bir müzik ve sesler var. "Cevap vermene sevindim."

Yutkunuyorum. "Evet. Ben sadece... çalışıyordum."

"Tasarım mı? Nasıl gidiyor?"

"Bu... gidiyor. Bir modelle uğraşıyorum ama sanırım sonunda çözdüm. o."

"Tabii ki yaptın," diyor. "Sen yeteneklisin."

Bu kadar içten söylenen bir övgü midemin sıkışmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim."

Sen. Neredesin?"

"Boston."

"Eğleniyor musun?"

Alay ediyor. "Azıcık bile değil. Güvenlik ekibiyle de sürekli iletişim halindeyim. Güvendesiniz."

"Biliyorum," diyorum. "Teşekkür ederim. Dışarıda bir yerde misin?"

"Evet. Calloway Holding için bir yönetici şirket toplantısı. Ortaya çıkmam gerekiyordu." Sesi bu durumdan rahatsız olmuş gibi çıkıyor ve gülümsemem genişliyor.

"Belki de sınır koyma pratiği yapmalısın," diyorum ona tatlı tatlı, "ve istediğini nasıl isteyeceğini öğrenmelisin."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra güldü. Alçak, sıcak bir ses, tenimde geziniyor. "Öğrenci öğretmen mi oluyor?"

"Zaman zaman küçük bir rol yapma oyununu kaldırabilirim."

"Yapabilir misin? İlginç." Sesi imalı ve midem tekrar sıkışıyor. "Yarın benimle çık, bela."

Sesi tenimin üzerinde alçak bir kayma gibi, talepkâr ve yatıştırıcı. "Yarın mı?"

"Özgürsün," dedi bana. "Seni alırım. Eğleniriz." Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

"Hayır. Geri çekilmen gerekiyor. Bana yapamayacağını ama başka bir gün dışarı çıkmak istediğini söyle. Kendin sürmek istediğini söyle."

"Ama bu çok zor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden pratik yapacağız," diyor. "Yarın seni alacağım. Güzel bir şeyler giy."

Gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim, bu çok güzel bir teklif ama yarın gece meşgulüm. Pazar gününe ne dersin?"

"Çok nazik davranıyorsun."

"Hayır, olumlu sınır koyma yöntemini kullanıyorum! Terapistimle birlikte üzerinde çalıştığımız bir araç."

"Adını ne koymuştunuz?"

"Olumlu sınır belirleme ve beni ilk seferinde duyduğunu biliyorum." Yine kıkırdıyor. Bu sesi olması gerekenden daha çok seviyorum. "D u y d u m . Bak, bu iyi. Bana s e s l e n i y o r s u n . Birini onaylamana gerek yok. bir sınır çizmeden önce."

"Bazen yapıyorum. Aslında çok yardımcı oluyor, özellikle de değer verdiğim insanlara karşı." Bir adım öne çıkıp pencereden dışarı bakıyorum. Okyanus bugün sakin. Mükemmel derecede parlak bir yüzey. "Kendimi daha az kötü hissetmemi sağlıyor."

Bir süre sessiz kaldı. "Doğru. Ama rastgele bir adamın sana çıkma teklif etmesi umurunda mı?"

"Belki," diyorum. "Ama belki de... Sadece hayal kırıklığına uğramayacağından emin olmak istiyorum. Ya da bana kızmadığından."

"Kızıyorlar mı?" Sesi alçalıyor ve alttan alta bir kızgınlık hissediliyor. "Hiç böyle bir şey yaşadın mı?"

"Bir ya da iki kez. Yani, kızgın kızgın değil ama evet."

"Siktir et onları," diyor. "Reddettiğinizde nazik olmak sizi daha iyi hissettiriyorsa, bunu yapın. Ama buna mecburmuşsun gibi hissetmeni istemiyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, tamam mı? Ben sadece tek bir randevuya çıktığın, evet demen için seni rahatsız eden bir pisliğim. Tekrar gideriz."

Bunu üç kez daha yapıyoruz ve her sorduğunda onun yerine ne yapmak istediğimi söylüyorum. *Hayır, yemeğe çıkmak istemiyorum. Onun yerine gelecek hafta sonu yürüyüşe çıkalım.* Bu sürekli bir pazarlık. Ve son denemede, ona sadece arkadaş olmakla ilgilendiğimi söylüyorum.

West kıkırdıyor. "O zaman bile kendine engel olamıyorsun, değil mi?" "Ne? Seni tamamen geri çevirdim! Bu konuda iyiyimdir!"

"Evet, ama yine de arkadaşlık teklif ettin. Benimle arkadaş olmak istiyor musun?"

"Sen misin, yoksa sahte sen mi?" "Sahte ben," diyor.

"Hayır."

"Doğru. O yüzden hiçbir şey teklif etme. Bana beklentileri karşılamaktan endişe duyduğunu söylemiştin. Ama onları belirleyen de sen olabilirsin."

Gözlerimi kapatıyorum. "Doğru. Eğer yeterince cesursam."

"Çok cesursun." Başka bir övgü külçesi. Onu göğsümün sıcaklığına katlayıp bir kenara koyuyorum. Arkasında bir ses var, arka plandaki gürültüden daha yakın. Acil bir ses. "Lanet olsun. Gitmem gerek."

"Hayranların arıyor." "Bir konuşma yapmam gerekiyor."

"Bunu da ezberledin mi?"

Kıskandığım o mükemmel özgüveniyle, "Ben kanatlanacağım," diyor. "Peki ya Nora?"

"Evet?"

"Yarın gece seni alacağım. Başka bir randevunun provasını yapıyoruz. Sonuncusu..."

"Başarısız oldum. Biliyorum."

"Başarısız olmadınız. Bu bir sınav değildi ama bilgilendiriciydi" diyor. "Bunu tekrar yapacağız."

"Tamam."

Bir saniye tereddüt ediyor. "Güvende kal." "Bu senin işin değil mi?" Alay ediyorum.

Tekrar kıkırdıyor. "Evet. Öyle."

"İyi eğlenceler," diyorum. "Konuşmanızda iyi şanslar." "Teşekkür ederim, sorun."

Bu konuşma daha sonra saatlerce aklımdan çıkmıyor. Her gün yaptığım gibi annemle konuşurken ve o beni yeni bir modellik işi için teşvik ederken bile tek duyduğum West'in sesi. *Bu beklentileri belirleyen kişi siz olabilirsiniz.*

Annem beni modellığe zorladı. Ama ben de hiçbir zaman açıkça istemediğimi söylemedim. Yatıştırdım, gülümsedim, reddettim ve sessizce angajmanlardan çekilmeye çalıştım. Belki o zamanlar sorun yoktu. Daha gençtim. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Ama artık yaşlandım ve bu benim hayatım.

Ertesi gün Melissa ile mutfakta otururken ön kapının açıldığını duyuyorum. Ses alt kattaki odalarda yankılanacak kadar büyük.

İnsanlar buraya sık sık gelip gider. Ernest. Güvenlik görevlileri. Baş kahya, bahçıvanlar, Melissa'nın kendisi. Çok fazla tepki vermiyorum, takıldığımız *cıva* için altı-aşağı sorununu çözmeye odaklanıyorum.

Ama ayak sesleri mutfığa giden mermer zeminde yankılanıyor.

Ernest görünür. Yüzünün yarısı dev bir bahar çiçeği buketinin ardına gizlenmiş. Yeşil ve pembeden oluşan bir patlama.

Onu tezgâhın üzerine koyuyor ve yanına küçük, ambalajlı bir kutu yerleştiriyor. "Size bir teslimat var," diyor.

"Aman Tanrım. Benim için mi?" Sandalyeden kayıyorum ve sonra duraklıyorum. "Bu..." Göğsümde bir sıkışma hissederek sözlerimi yarıda bıraktım. Bu kelimeyi söylemekten hoşlanmıyorum. *Stalker* bir şekilde çok gerçekçi ve yırtıcı hissettiriyor. Kim olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Hayır. *Ondan* değil." Ernest bu kelimeyi zorlukla gizlediği bir hoşnutsuzlukla söylüyor. "Merak etmeyin."

"Teşekkürler."

Gözleri benimkilerle buluştu. "İçinde bulunduğun durum için üzgünüm." "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Başını sallar ve mutfaktan çıkmadan önce Melissa'ya merhaba der.

Devasa bukete bakıyorum. Zambakların, bebek nefesinin ve şakayıkların göz kamaştırıcı dizisine. *Hediye alma pratiği*. Bu benim listemdeydi. Bu benim üzerimdeki baskıyı hep arttırır. Erkekler çiçek ya da çikolata getirdiğinde.

On dokuz yaşımdayken Milano'da ilkbahar/yaz koleksiyonları için defileleri geziyordum. Kırk yaşlarında bir adam ve tasarımcının bir arkadaşı bana hediyeler vermekten vazgeçmiyordu. Gösteriler arasında makyaj istasyonuma gelirlerdi.

Ona hayır demeyi daha da zorlaştıran devasa, gösterişli şeyler, çünkü şimdi ona minnet borçlu olduğumu hissediyordum.

Bukete iştirilmiş karta uzanıyorum ve dikkatli parmaklarla ters çeviriyorum. Orada, yayılan erkeksi el yazısıyla tek bir cümle var. *Seni yedide alacağım*.

Beklenti beni gülümsetiyor. Bana çiçek gönderdi. West bana *Çiçekler*.

Melissa yapar a küçük ıslık çalmakSes. "Bak at Bu! Bu muhteşem."

"Gerçekten öyle, değil mi?" Küçük ambalajlı kutuya uzandım. "Ve bir vazo içinde geldi."

"Bir kızı nasıl şımartacağını biliyor," diyor ve yoğurduğu hamura geri dönüyor.

"Oh, biz... yani... biz çıkmıyoruz," diyorum ona.

"Tabii ki değilsin," diyor o kadar hızlı ki benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

"Bana bir şey açıklamana gerek yok."

"Teşekkürler."

"Yine de bilmelisin ki," diyor, "yıllardır burada çalışıyorum ve burada asla kadın kalmaz."

"Oh. Bu... güzel."

Biraz başını sallıyor ve ekmekle uğraşırken kendi kendine mırıldanmaya başlıyor. En iyi ekmekleri o yapıyor; onu o kadar çok övdüm ki artık iltifatlarıma gözlerini deviriyor.

Güzel çiçeklerle birlikte teslim edilen küçük paketi açıyorum ve kapağını dikkatlice açıyorum. İçinde, siyah ipeksi bir kâğıda sarılmış bir kart oyunu var. Açılmamış. Yeni alınmış.

Ön yüzünde bir çift tüylü kelepçe resmedilmiştir. Altında pembe bir yazı tipiyle *Çiftler için Yaramaz Sohbetler* metni yer almaktadır.

Ve biliyorum ki bu randevumuz sonuncusuna hiç benzemeyecek.

BÖLÜM 25

NORA

West, Fairhaven avlusundaki çakılların üzerine park edilmiş koyu kırmızı bir arabaya yaslanıyor. Koyu renk pantolon, beyaz gömlek, üst iki düğmesi açık. Tembelce zarif, biraz sıkılmış, uzun boylu ve erkeksi görünüyor.

Ama merdivenlerden indiğimde odağı keskinleşiyor. Gözleri yavaş, yiyip bitiren bir bakışla vücudumun üzerinden aşağıya iniyor. Bakışlarında içime ısı yayan ham bir takdir var.

Yine rol yapıyor, kendime hatırlatıyorum. Alıştırma yapıyoruz.

"Merhaba," dedim.

"Hey." Gözleri hala bedenimde, bende değil. Sanki onları ayıramıyormuş gibi. O kadar bariz ki, bu başka bir test olmalı.

"İşiniz bittiyse," diyorum.

"İşte benim kızım," diyor gülümseyerek. "Yaptığı şeyden hoşlanmadığın bir adamı azarla."

"Bugünlerde her şey senin için bir ders mi?"

"Benden istediğin buydu," diyor. "Çiçekleri beğendin mi?"

Cevap vermeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum. "Evet. Yaptım."

"Senin için başka bir şeyim var." Kadife bir kılıf uzatıyor ve kapağını açıyor. İçinde altın bir kolye var. İnce zincirinden tek bir altın sikke sarkıyor. Üzerinde birkaç küçük mücevher var. Bir zümrüt, iki safir. Elmasa benzeyen bir şey.

"Batı..." Mırıldanıyorum.

"Arkanı dön." Sesi bir emirdi ve ben de dediğini yaptım. Saçlarımı onun için kaldırıyorum. Bir saniye sonra kolye boynuma dolanıyor, altın rengi tenime değişiyor.

Bu çok güzel.

"Bu çok fazla," diyorum. "Bu muhteşem. Teşekkür ederim. Ama sırf yardım etmek için benim için para harcamanızı isteyemem."

"Sormadın ki." Sesi biraz sert ve parmakları enseme oyalanıyor. "Böyle hissederdim. Eğer bir ilişki içinde olsaydın. Bir erkeğin sana doğru davranmasına izin verseydin."

Kolyenin üzerinde bir parmağımı gezdiriyorum. "Bunu kendin mi seçtin?"

Önemli olmamalıydı ve ben de sormamalıydım. Tabii ki sormadı.

Meşgul bir adam ve seyahat ediyor ve bu- "Evet," diyor.

Oh. Kolyeye gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Parmakları tenimde kayboluyor. "Bir şey değil."

Bana kapıyı açıyor ve parfümünün kokusu bana doğru yayılıyor. Hafif ve odunsu. Onun gibi hissettiriyor, bu evin odaları, derin, koyu renkli ahşap ve masmavi okyanusun sabit manzarası gibi.

Ağaçlarla çevrili araba yolundan aşağı iniyor ve üzerinde karmaşık C harfi bulunan ferforje kapıya varıyor.

"Ne nasıl hissettiriyor?"

"Yine evden ayrılıyor." West aynaya ve bizi takip eden arabaya bakıyor. Miguel, Sam ve Madison bu gece bizimle. "Bu gece bizi izleyebilir."

"Evet. Amaç da bu, değil mi? Bizi birlikte görmesi için."

"Evet. Ama sana nasıl hissettirdiğini sordum."

Pencereden dışarı, King's Point'in karanlık yollarına bakıyorum. Fairhaven, Great Neck'in en uzak kıyı şeridinde yer alıyor ve buradan itibaren her yer çitlerle ve gizli evlerle kaplı. En az on dakika daha ışıkları ve dükkânları göremeyeceğiz. "Neyse o," diyorum.

Geçen hafta teslim edilen fotoğraflar dehşet vericiydi. West'in önünde soğukkanlılığımı korudum ama daha sonra yatak odamın güvenliğinde yıkıldım. Sapık beni *izlemişti*.

Herkes çiçek teslim edebilir. Dünyanın öbür ucundaki biri bile olsa. Ama korumalarım kumaş alışverişi yaparken fotoğrafımı çekmek...

O buradaydı.

"Daha açıklayıcı kelimeler kullanabilirsin." West'in sesi kuru. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Berbat bir şey. Ama bunun beni hayatımı yaşamaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim." Göğsüm sıkışıyor ve gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Bana gönderdiğin kart oyununu getirdim."

Konuyu değiştirdiğimi çok iyi biliyormuş gibi bana bakıyor, ama o kadar da kurnazca değil. Ama itiraz etmiyor. "Aferin," diyor.

Bu iltifat bana bir sıcaklık aşısı gibi geldi. Belki de tek ihtiyaım olan budur. West Calloway'in bana ne kadar iyi olduğumu söylemesi. Bunu arzulamaya başladım. "Bu gece nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz," diyor.

"Hayır. Bana söyleyeceksin. Değil mi?" Ona soruyorum. Sesimi alaltıyorum, başkalarının yaptığını gördüğüm flrtün aynısını yapıyorum. Benim hiç böyle bir şansım olmamıştı. Hep geri planda kaldım, adamın istediğinin iki adım gerisinde. "Srprizlerden hoşlanmam, Calloway."

Dudağı kıvrılıyor. "Soyadımı sadece bana kızdığın zaman kullanıyorsun."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bunu sadece bana kızdığın zaman yaptığına göre, hoşuma gidip gitmemesi önemli olmamalı."

Bu beni kıkırdattı. "Bazen benim bir pisliğe dnüşmemi istediğini düşünüyorum."

"Bir pislik dürüsttür," diyor, "ve özellikle sevillebilirlikle ilgilenmez."

"Bu konuda biraz deneyiminiz varmış gibi konuşuyorsunuz."

Kocaman gülümsüyor ve bu onun yüzünü değiştiriyor. Canlanmasını sağlıyor. "Biliyorum, evet. Bazıları bu konuda uzmanlaştığını söyleyebilir."

"Hep A mı aldın?"

"Her zaman."

"Nerede yemek yiyeceğiz Calloway?"

Gülümsemesi yerinde kalıyor. "Yat kulübünde akşam yemeği yiyeceğiz."

"Yat kulübü m? Eskiden yelken yaptığın yer mi?"

"Evet." nce bana sonra da yola baktı. "Bu konuda bu kadar heyecanlanacağını düşünmemiştim."

antamın tokasıyla oynuyorum. Bu onun bir parçası ve şehirdeki iyi bir restorandan çok daha iyi. Ama bunu ona söyleyemem. Onun yerine "Daha önce hiç denize aılmadım," diyorum.

Sanki bir anlamı varmış gibi.

"Pekala," diyor, "bunu bir noktada değiştireceğiz."

Kulağa bir söz gibi geliyor. Tenime yaslanan kolyeye bakıyorum ve geride bıraktığımı sandığım bir aşkın ağırlığına karşı mücadele ediyorum

Yıllar önce. Beş yıl önceki Noel partisinde beni hâlâ geri çeviriyor. O şeyleri dört yıl önce Alex'e söylemişti.

Ve yine de.

İşte burada, bana tekrar bir şeyler hissettiriyor.

West marinaya yanaşır ve okyanus kıyısındaki büyük beyaz bir binanın arkasına park eder. Bitişikteki restoran denizcilik temalarıyla dekore edilmiş ve görünürde tek bir beyaz masa örtüsü bile yok. Neşeli bir genç bize deniz kıyısındaki pencerelerin hemen yanındaki bir masaya kadar eşlik ediyor.

West ikimize de bonfile almamızı önerdi ve bunu garsonun önünde yaptı. Sözüünü kesip onun yerine ravioli istediğimi söyledim. Sonra bana başını salladı. "Güzel. Öğreniyorsun."

"Şu anda her şeyin senin için bir meydan okuma olduğunu biliyorum."

"Çünkü onlara karşı koyabileceğini biliyorum. Sen insanların düşündüğünden çok daha fazlasısın."

Şarap kadehime bakıyorum. Benim eskiden ne olduğumu düşündüğünü kastediyor.

Yeterince güzel ama sıkıcı.

"İnsanların yanıldığını kanıtlamak eğlencelidir," diyorum.

Gözleri benimkilerde kalıyor. Orada bir eğlence ve başka bir şey var, içimi ısıtan bir şey. "Kart oyununu bana ver."

"Sihirli kelimeyi söyleyebilir misin?"

Dudakları kıvrılıyor. "Lütfen, baş belası, beni bu ıstıraptan kurtarır mısın ve sana seks hakkında sorular sormama izin verir misin?"

Boynumda sıcak bir kızarıklık oluşuyor. Mor kart oyunu için çantamı karıştırıyorum. *Çiftler için Yaramaz Konuşmalar*. Ve altında, daha küçük puntolarla. *Birbirinizin fantezileri, arzuları ve istekleri hakkında daha fazla bilgi edinin.*

Parmağını kapağın üzerinde gezdiriyor. "Açmışsın."

"Bazı sorular okudum. Nereden buldun ki?"

"İnternette her şeyi bulabilirsin." Desteyi çıkardı. "Bunu neden önerdiğimi sanıyorsun?"

"Bana söyletecek misin?" "Evet."

İç çektim. "Parti yüzünden. Kayıp Cennet. Gördüklerimiz yüzünden."

"Evet. Seks yapan çifte baktığında ve kadının zevk aldığını düşünmediğini söylediğinde. Zevkinin performatif olduğunu." Kaşını kaldırıyor. "Ve o kelimeyi söylemek istemediğinde. *M* ile başlayan kelimeyi."

"Bana söyletecek misin?" Şimdi yanaklarım yanıyor.

"Sana hiçbir şey yaptırmayacağım. Senin şartların, bela. Her zaman. Ancak nihai hedefiniz daha fazla kişiyle çıkmak ve bir ilişkiye girmekse, bu konular hakkında konuşmayı öğrenmek önemlidir. İstedğin şeyi istemeyi hiç öğrenmedin. Değil mi?"

"Kolay değil."

"Öyle olduğunu söylemedim." Kartları çeviriyor, sanki bir oyun oynayacakmışız gibi karıştırıyor.

Elimi enseme gezdiriyorum. Tamamen pislikle dolu kartları ustalıkla çevirirken parmaklarının uzunluğunu düşünmek zor. "Ben iffetli biri değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim. O gece seni diğer çiftleri izlerken gördüm."

"Ve sen değil miydin?" Ona sordum.

"Odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı." Karıştırma işlemini bitirdi ve desteyi bana uzattı. Kartlar geniş avucunun içinde küçük görünüyor. "Önce bayanlar."

En üsttekine uzanıyorum.

"Herhangi bir sapkınlığınız var mı?" Okudum. Bu oldukça geniş bir soru ve bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "İlk sen başla."

"Bazıları" diyor.

"Neymiş onlar?"

Tüm odağı benim üzerimde ve ben onun altında genişlediğimi hissediyorum, katlanmış ve düzeltilmiş bir kağıt parçası gibi. "Birlikte olduğum kadınları övmeyi severim," diyor. "Bunu fark etmiş olabilirsin."

BÖLÜM 26

NORA

"Övgü," diye tekrarlıyorum. "Bu..."

"Tam olarak kulağa geldiği gibi." West şarap bardağına uzanıyor. "Partnerimi iyi ve değerli hissettirmekten hoşlanıyorum."

"Herkes öyle değil mi?"

"Yapmalılar. Yapsalar *iyi olur*. Ama sanırım herkes bundan benim kadar hoşlanmıyor." Kehribar rengi gözleri kararıyor. "Rehberlik etmek, hayranlık duymak. Bir kadının nelerden hoşlandığını öğrenmek. Onu neyin iyi hissettirdiğini. Beni memnun ederken ne kadar iyi olduğunu söylemek."

"Oh." Kelime biraz boğuk çıkıyor. Önceki derslerimizde bana birkaç kez iyi demişti. *İşte benim kızım*. Bu beklenmedik bir şeydi... ve onun derin, yumuşak sesinden beklenmedik bir şekilde hoştu. "Bunu yapmayı seviyorsun."

Eli durdu, şarap kadehi yarısına kadar ağzına geldi. "Fark edip etmediğinden emin değildim."

Ağzım kurudu. "Bunun bir sapkınlık olduğunu bilmiyordum."

"Herkes bundan hoşlanmıyor. Bazı kadınlar bunu paternalist bulabilir. Bunu önce ben tartışırım."

"Övgü," diye fısıldıyorum. Tüm hayatım boyunca onaylanma arzusuyla yaşadım. Peşinden koşarak. Bunun için savaştım. Bunu elde edemezsem iyi değilmişim gibi hissetmek. Tüm hayatımı belirledi.

Bakışlarını kaçırmak zorundayım. Çok bilgili. Sanki o da benim bunu ne kadar arzuladığımı biliyor.

"Birinin bundan nasıl hoşlanabileceğini anlayabiliyorum," diyorum. "Birinin mi," diye soruyor, "yoksa senin mi?"

Gözlerim tekrar ona kayıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. "İkisi de. Sanırım."

"Mhm. Bu iyi, sorun. Ne istediğini ifade ediyorsun."

"Başka bir şey var mı? Zincir sever misin? Kırbaç? Um... rol yapmayı?"

Elini çenesinde gezdiriyor. "Bu kartta var mıydı?"

"Hayır. Freestyling yapıyorum."

"Ve aklına gelen ilk şey kırbaçlar mı oldu? Bu da beni *senin sapkınlıkların* hakkında meraklandırıyor."

"Kırbaç değil," diyorum hemen. "Aslında o n u boş ver. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum."

"Merak etme. Bunu unutmayacağım." İnledim. "Tabii ki unutmayacaksın." "O zaman acı ilginin çekiyor mu?"

"Emin değilim-" Yaklaşan garson tarafından bölünüyoruz. West masadaki kartları zahmetsizce alıp avucunun altına sıkıştırıyor. Raviolim önüme kondu. Harika kokuyor.

Garsona "Çok teşekkür ederim," diyorum ve ona kocaman gülümsüyorum. "Çok lezzetli görünüyor."

Bir an duraksıyor, bana göz kırpmıyor. Genç görünüyor. Muhtemelen hâlâ lisede okuyor. "Teşekkür ederim."

"Şefe söylersin, değil mi?"

"Yapacağım. Teşekkürler. Tekrar teşekkürler." Biraz gülümsüyor ve sonra aceleyle uzaklaşıyor. Karşımda West karanlık bir şekilde kırdıyor. "Az önce onun gecesini güzelleştirdin."

"Basit bir iltifatla mı?" Başımı sallıyorum ve hâlâ elimde tuttuğum kartı ters çeviriyorum.

West, "Ona gülümseyen en güzel kadın olarak," diyor.

Bu iltifat içimde fırtına gibi kopuyor.

Sahte sesiyle, rol yapan sesiyle söylemedi. Gerçekçi bir şekilde söyledi. Biraz eğlenerek. Karanlık bir şekilde memnun. Ciddiymiş gibi. "Acıdan bahsediyordun ve bununla nereye varmak istediğini çok merak ediyorum."

Boğazımı temizliyorum. *Doğru ya*. "Hoşuma gittiğini sanmıyorum," diyorum. "Zevk almak yeterince zor ve acıya karışmanın nasıl yardımcı olduğunu anlamıyorum. Ama hiç denemedim, ne bilebilirim ki? Peki ya siz?" Sorum biraz nefes nefese geliyor.

West'in seks hayatı hakkında bilgim var. Nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını. Ve bunu benimle *paylaşıyor*, bu konuda açıkça konuşuyor ve ben birdenbire bunun neden ısrar ettiği bir şey olduğunu tamamen anlıyorum.

Korkutucu bir konuşma. Ve heyecan verici.

"Acı çektirmekten hoşlanmam," diyor. "Benim açımdan sakıncası yok ve eğer tırnaklarınla sırtımı kaşımak istersen, izlerini gururla taşıyım. Bu bana senin zevk aldığını gösterecek. Sert seks tabii ama acı yok. Partnerimin boşalmasını istiyorum. Tekrar tekrar."

West'e birçok kez başımı salladım. "Bunu bilmek güzel." Bir elimi boynumda gezdiriyorum. Kalın saçlarımın altında tenim sıcak hissediyor. "Çok fazla karışıklığım olduğundan emin değilim."

"Herkesin bir şeyi vardır."

Belki herkes biliyordur. Gerçekten seks yapan herkes. Ben sadece hayalini kurdum. Kitaplara, filmlere ve kendi dokunuşlarıma dayanarak fikirlerimi oluşturdum. En azından bu da bir şeydir.

"Ben... birçok şeyi seviyorum."

Gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "Ne kadar açıklayıcı."

"Belki de çok fazla karışıklık keşfetmedim."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Ne denemek istersin?" Birkaç dakika sessiz kaldım, beynim yarışıyor.

West'in ağzı yine o gülümsemeye dönüşüyor. Geçen hafta boks yaparken bana verdiği o meydan okuyan gülümseme. *Hadi ama. Vur bana.* "Vanilya olmak sorun değil, bela. Buna sahip olabilirsin. Beni etkilemek için bir şeyler düşünmene gerek yok."

"Seni etkilemeye *çalışmıyorum* Calloway."

West kıkırdar. "Tabii ki hayır. Ben değilim. Ama ben senin çıktığın biriymişim gibi davranıyoruz. Fikirlerine önem verdiğin biri. Seni bir konuda zorlasalar bile, yine de hayır diyebilirsin. Ya da ilk cevabının arkasında durabilirsin."

"Bunu biliyorum." Boynumu kıvrıyorum ve üzerimden atmaya çalışıyorum. O haklı. Tabii ki haklı. O söylediğinde kulağa çok doğal ve çok doğru geliyor. Sadece oraya kendi başıma ulaşamıyorum. "Aslında biraz sertliğe aldıracağımı sanmıyorum... eğer güvendiğim biri olsaydı. Sevdiğim biri olsaydı." Derin bir nefes alıyorum, kendimi tamamen utandırmadan önce bu konuşmanın bitmesini istiyorum.

Üstümdeyken nasıl hissedeceğini düşündüm. Beni daha çok övmeni istiyorum. Ben boşalırken bunu yapmanı istiyorum. Bu bir sapkınlık mı?

"Tamam. Sen bir kart al," dedim.

O da öyle yapıyor, geniş elini masanın üzerinde aramıza koyuyor. "Şey," diyor, sesi koyulaşıyor. "Bir ilişkiniz olduğunda bu konu kesinlikle gündeme gelecektir."

"Olacak mı?"

"En son ne zaman check-up yaptırdın?" diye soruyor. Gözlerim açılıyor. "Batıda."

"Çıktığınız biri için bu normal bir soru."

"Tamam. Ama..." Ondan uzaklaşıp etraftaki garsonlara bakıyorum. Sadece birkaç masa dolu ve onlar da epeyce uzaktalar. "Önce sen cevap ver."

West'in eli masaya bastırıyor, beyaz ahşaba karşı büyük ve bronz. "Peki. Bana sor o zaman."

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi tekrar onun viski içen gözlerine dikiyorum. Orada bir eğlence var. Bu durumdan zevk alıyor, beni ne kadar garip ve rahatsız ediyor.

"En son ne zaman check-up yaptırdın?" diye sordum. "Neden bilmek istiyorsun?"

İnledim. "Batı."

"Haydi. Bana baskı yap."

Peçetemin kenarıyla oynuyorum. "Bence bu iyi bir alıştırma. Genel olarak konuşursak. Biriyle çıkarken."

"Mhm. Şey, ben temizim."

Ona gülümsedim. "Harika, teşekkür ederim."

"Hayır, sorun. Bu yanıtı asla kabul etmemelisin." "Neden kabul etmeyeyim? İstedigimi aldım."

Başını sallıyor. "Sana yalan söylüyor olabilir." "Yani bu konuda ona baskı mı yapmalıyım?"

"Evet." Gözlerini bana dikiyor ve sesini sertleştiriyor. "Bu konuda endişelenme. Ben temizim."

"Ah. Doğru. Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Hiçbir belirti yok."

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "West, birinden yüzüne karşı temiz raporu göstermesini talep edemem!"

"Tabii ki yapabilirsin. Onlarla tartış. Asla onların sözlerini kabul etme." Sesi karanlık ve ölümcül olmaktan biraz uzak. "Eğer yapmazsa prezervatif olmadan içine girmesine kesinlikle izin vermemelisin."

"Bunu çok zorlaştırıyorsun," diyorum. "Bu konuşmayı nasıl halledeceksin ki?"

Bardağına uzanıyor. "Öncelikle, ben olsam ilk buluşmanın yarısında içmezdim. Biraz küstahça."

Bu, kendime rağmen dudaklarımın seğirmesine neden oluyor. "İyi karar."

"Ve ben..." ile başladım. Elindeki kırmızı bardağı bıraktı ve doğrudan bana baktı. "Hadi doğum kontrolünden konuşalım."

Gözlerim açıldı. "Oh."

"Konuşmayı açar. Ben olsam her zaman prezervatif kullandığımı açıkça belirtirdim," diye devam ediyor o derin, törpülenmiş sesiyle. "Her türlü... sonuçtan korur. Onsuz yapmak daha zevkli olsa bile."

Ben onun kucağındayken altımdaki sertliğini düşünüyorum. Nasıl görünebileceğini ve prezervatif takan o büyük elini düşünüyorum.

"Tamam. Evet." Birkaç kez göz kırptım. "Bu iyi."

"Geçmişte bununla nasıl başa çıktın?"

Yemeğime bakıyorum ve dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Her zaman prezervatif kullandım. Sana söyledim, hiç ilişkim olmadı."

"Onsuz gitmeyi buna sakla. Ve o piçin sana bir doktor raporu göstermesini sağla." Sesi de biraz sert ve çenesi çalışıyor. Bifteğini gereğinden fazla güç kullanarak kesiyor.

Yarım dakika sessizlik içinde yemek yiyoruz. Kendimi çok sıcak hissediyorum, bacaklarım masanın altında birbirine sürtünüyor. Daha önce bir randevu sırasında hiç tahrik olmuş muydum bilmiyorum. Ama şu anda tek düşünebildiğim, elinin biftek bıçağından başka bir şeyi kavrarken nasıl görüneceği.

Başka bir karta uzanır, yüzü yumuşar. Kızgınlığı kaybolur. "Şey," diyor. "Başa çıkamadığın tek kelimenin bu olduğunu düşünürsek komik. Ne sıklıkla mastürbasyon yaparsın?"

Yumuşak, kibar bir kahkaha atıyorum. "Vay

canına." "Evet."

"Bu çok kişisel bir soru."

"Bu dersin amacı da bu zaten, bela. Kişiselleşmek."

Parmaklarımı şarap kadehimin etrafında dolaştırıyorum. Yüzey çok sıcak tenime karşı serin. "Bunu daha önce hiç kimseyle konuşmadım."

"Kimse yok mu?"

"Hayır. Bu, sohbet sırasında ortaya çıkan bir şey değil." Dudaklarım ayrılıyor. "En azından benimkinde değil. Senin için öyle mi?"

West bir elini çenesinde gezdirerek gülümsemesini gizliyor. "En azından her gün değil."

"Sanırım çiftler bu tür şeyler hakkında konuşuyor. Ve bu oyun bir çift için."

"Evet. Ama bir erkekle çıkıyorsan, onunla yatmayı planlıyorsan," diyor, kelimeler dişlerini sıkarak çıkıyor, "onunla tüm bu şeyler hakkında konuşabilmelisin. Koruma, güvenlik, sınırlar, güvenli kelimeler, istekleriniz, ihtiyaçlarınız. Kendi zevkiniz."

Midem sıkışıyor, kelekler kaynayan bir yılanla savaşıyor. Eskiden rahatsız olmaktan kaçmam ne garip. Şimdi her gün kendimi rahatsızlığın içine atıyormuşum gibi hissediyorum.

"Haftada bir ya da iki kez," diyorum şarabıma doğru.

"Sanırım." West'in kaşları hafifçe kalkıyor. "Tahmin mi ediyorsun?"

"Şey, tam olarak bir *kayıt defteri* tutmuyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Pekâlâ. Haftada iki kez iyi. Oyuncaklar?"

"Ben hiç denemedim. Sanırım bir şey... işe yaradığında rutine girmek kolay oluyor."

Arkasına yaslanır. "Öyle. Ama belki de kendini daha fazla tanımak tüm bunlara yardımcı olacaktır. Eğer ne istediğini soracaksan, bunun ne olduğunu bilmek yardımcı olur."

Raviolimi kestim. "Evet, olabilir. Olabilir. Ama bunun anlamlı hale gelmesi için oraya bir erkekle gitmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Tekrar." Son kelimeyi ekliyorum ve umarım sonradan söylenmiş bir söz gibi gelmiyordur. "Peki ya sen? Sen ne sıklıkla...?"

Sessizlik birkaç uzun saniye boyunca uzar. Belki cevap vermez. Belki de bu oyunla işi bitmiştir.

"Bundan daha sık," diyor sonunda. "Özellikle de son zamanlarda."

"Oh. Bu benim yüzümden mi?" diye sordum. Gözleri benimkilere kaydı ve sonra hemen kısıldı. Vur. "Yani, benimle çıkıyormuş gibi yaptığın ve meşgul olduğun için mi? Yani her zamanki gibi takılmak için vaktin yok."

Etinin son parçasını da kesiyor. "Haklısın," diyor West, "sen New York'a taşındığından beri kimseyle birlikte olmadım."

"Yani ben senin yoluna çıkıyorum," diyorum ve eğer *burada* benimle olmasaydı, onun dışarıda bir yerlerde birileriyle çıkıyor olabileceğini fark ediyorum.

"Hayır. Bir saniye bile böyle düşünme. Tamam mı? Ben olduğum yerde mutluyum."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"İstemediğim bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun."

Bu dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor ve korku, kıskançlığın ani yumruğu eriyip gidiyor. "Evet. Seni bunu bilecek kadar iyi tanıyorum." Aramızdaki gerilim o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. Kesmek zorundayım. "Peki oyuncak kullanıyor musun?"

Dudakları titriyor. "Hayır. İstemiyorum."

"O zaman bana denememi söylemen adil değil."

"Kadın zevki daha karmaşık olabilir."

Şarabımdan uzun bir yudum daha alıyorum. "Yani sağ elinle gayet mutlu musun?"

West'in gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "*Çok mutlu olduğumu* söyleyemem ama işe yarıyor."

"Benimki de öyle," diyorum. Belki şaraptan ya da daha önce cevapladığım sorulardan, ama kendimi daha cesur hissediyorum. Bakışları elimdeki şarap kadehine kayıyor.

Elime.

"Yine de," diyor, "biriyle çıkmak ve sonunda bir ilişki yaşamak istiyorsunuz. Yani o kadar da iyi olamaz."

"Umarım erkekler seksten daha fazlası için iyidir."

Gülümsemesi ani oldu. "Bazılarımızın öyle olabileceğini duymuştum. Ara sıra." "Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

"Seni normal konular üzerinde kıvrandırken izlemek mi? Kim istemez ki?"

"*Normal* olamazlar. Çıktığın kadınlarla bu konuyu gerçekten konuşuyor musun?"

"Çıkmadığıma karar verdiğini sanıyordum. Hem de hiç. Sırf beni bir partide biriyle hiç görmedin diye."

Gözlerimi deviriyorum. "*Gerçekten* böyle şeyler hakkında mı konuşuyorsun?"

"Evet," diyor. Gülümsemesi kaybolur. "İyi bir deneyim yaşamak istiyorsanız yatakta nelerden hoşlandığınızı konuşmanız gerekir. Kimse zihin okuyucu değildir."

"Çok kötü," diyorum ve başka bir karta uzanıyorum. "Bu işleri kolaylaştırırdı."

"Nora." Elini benimkinin üstüne koyup masaya bastırdı. Kartı okumamı engelliyor. "Geçen gece söylediklerin... Sırf istediğin şeyi istemene izin verilmediğini düşündüğün için erkeklerle vasat bir seks yapıyorsun. Değil mi? Yatakta da performans göstermiyorsun, değil mi?"

Farlara yakalanmış bir geyik gibiyim. Tutamayacağım bir yalan ve katlanamayacağım bir gerçek arasında kaldım. "Hayır," diyorum ona. "Söz veriyorum, değilim."

Geniş omuzları bir iç çekişle çöküyor. "Güzel. Bununla başa çıkamazdım eğer..." Başını sallar. "Az önce aldığın kartı sakla. Bir sonraki durağımızda bunu konuşuruz."

"Randevu bitmedi mi?"

"Hayır," diyor ve gözlerinde bundan sonra ne olursa olsun hoşuna gideceğini söyleyen bir parıltı var. "Söylediğın bir şey aklıma bir fikir getirdi. Alışverişe gidiyoruz."

BÖLÜM 27

BATI

Haftada bir ya da iki kez kendine dokunduğu görüntüsüyle akşam yemeğinde beni sertleştirmişti. Sahip olmamam, düşünmemem gereken bir görüntü, ama şimdi tek düşünebildiğim bu.

Övgüden bahsettiğimde gözlerinin parlaması... Aramızda bir uyum olacağından şüphelenmiştim. Ama güzelce kızarmış yanakları bunu doğruladı.

Ama gelecekte çıkacağı erkekleri hatırlamak, sıcaklığını alıp buza dönüştürmeye yetecek kadar soğuk bir kovaydı. Henüz tanışmadığı erkekleri kıskanıyorum. Mantıksızca, umutsuzca kıskanıyorum.

Ve onu hak etmekte başarısız olacakları için öfkeli.

Nora arabada yanımda sessiz. Afterglow'un önündeki otoparka girene kadar Nora boğuk bir ses çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diyor. "Aman *Tanrım*." Yüz ifadesi açık. Orada harikulade bir şey var ve sonra gergin. Ve sonra bakışları tekrar benimkine kayıyor.

"Çok mu fazla?"

Başını sallıyor ve emniyet kemerini çözüyor. "Hayır. Daha önce bir seks dükkanına gitmişim."

"Ne zaman?"

"Yıllar önce. Yurtdışında okuyordum. Birkaç arkadaşım la gece dışarı çıkarken bir tanesine girdik. Bütün zaman boyunca çoğunlukla kıkırdadık." Dudaklarını ıslatıyor. "Hiç oyuncak denemediğimi söylediğim için mi?"

"Senin için biraz alırsız," dedim.

Diğer çiftleri izlerken gözlerindeki bakış hiç aklımdan çıkmadı. Oral sekse olan hayranlığı. Geçmişte ona iyi bakılmamıştı ve bir daha böyle bir şey olursa lanetleneceğim.

"Oh. Oh." Sesinde heyecan var. "Senin için oyuncaklara da bakabiliriz."

"İhtiyacım yok."

"Adil olan adildir!" diyor ve kapıyı açıyor. Onu dükkâna kadar takip ediyorum, sadece Sam ve Madison'a başımı sallamak için duruyorum. Yanımıza park etmişler ve birkaç adım arkamızdan dükkâna giriyorlar.

Onlar en iyinin de iyisi. Konum hakkında yorum yapmayacaklar.

Afterglow şık bir dekora ve soluk bir pembeye sahip, içeri girdiğimizde gülümseyen bir görevli bize merhaba diyor. İlk gördüğümüz şey bir şekerleme sergisi. Nora'nın bakışları üzerinde kalıyor, ama sonra baş döndürücü çeşitlilikte prezervatif ve kayganlaştırıcı içeren bir rafa geçiyor. Kimsenin ihtiyaç duymayacağı kadar çok çeşit.

Kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyor ve artık parmaklarımı saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yasak bilgi.

Nora prezervatif kutularından birinin üzerinde "XXL" yazdığını okuyor. "Sanırım bu gösterişli bir alışveriş."

"Hiç bunlardan birine ihtiyacı olan biriyle birlikte olmadın mı?"

"Hayır. Beden çeşitliliği olduğunu biliyorum ama XXL?" Omzunun üzerinden hızla bana bakıyor, sonra tekrar paketlere. "Kaç beden alıyorsunuz?"

Bir daha sertleşme, bir daha sertleşme.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Onun zevki için yivli olanlar."

Biraz gülüyor ve kayganlaştırıcıların yanından geçerek rafta ilerliyor. "Bu sorudan kurtulmanın akıllıca bir yolu."

"Benim büyüklüğümle ilgilendiğini mi söylüyorsun-"

"Batı!" diyor, arkamdan Sam ve Madison'ın ön kapıyı kuşattıkları yere bakarak. Onu mağazanın derinliklerine kadar takip etmemi işaret ediyor.

Sırıtıyorum. "Gizlilik anlaşması

imzaladılar." "Yine de," diyor.

Eğer sapık bizi burada izliyorsa... İçime karanlık bir memnuniyet yayılıyor ve suçluluk duygumu bastırıyor. Nora'ya ne kadar iyi bakıldığını görmeli. Muhtemelen ona kaç orgazm yaşattığımı düşünerek onu rahatsız etmesini istiyorum.

Bence daha da pervasız ol. Gölgelerden çık.

Böylece etrafındaki ilgiyi kapatabilirim.

Nora başka bir oyuncak sırasının önünde durur. Bunların hepsi deri. Duraklıyor ve başını eğiyor. "Bu bir..."

"Sanırım öyle, evet." Raflardan birinde bir tıkaç var. "Sana göre değil."

"Beni ayıplıyor musun Calloway?" "Asla,"

diyorum ona. "Yine de tahmin ediyorum."

Rafa geri dönmenden önce gözleri bir saniye benimkilerde oyalanıyor. "Hayır. Bana göre değil. Benim olayımın ne olduğunu bildiğinden bile değil..."

"Biliyorsun," dedim. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"İstediğin şeyi küçümse." Bir adım daha yaklaştım, sözlerim sadece onun içindi. "Fantezilerin var. Yıllardır kendine dokunuyorsun. Seni neyin tahrik ettiğini biliyorsun."

Nefesi kesilir. "Evet."

"Sevdiğiniz ve sevmediğiniz şeyler olduğunu biliyorsunuz. Ve neyi denemek istediğini de biliyorsun." Raflardan birinin kenarına yaslanıyorum. Kanım güneye doğru akıyor ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. "Bunu küçümseme. Ne benimle ne de başka bir erkekle."

Alt dudaklarını ıslatıyor ve tüm dünya o tek harekete daralıyor. "Bana nereden başlamam gerektiğini söyle."

Kaşımı kaldırıyorum. "Görevliye sorabiliriz-"

"Hayır," diyor çabucak. "Sen."

Ben.

Bir adım daha yaklaşp elimi uzatıyorum. Hiç tereddüt etmeden elini benimkinin içine sokuyor. Sıcaklık ve zafer, bir ve aynı, dokunuşta içimde zonkluyor. "Gel."

Ucuz polyester kostümlerden oluşan bir koridorda yürüyoruz. Hemşireler, şeytanlar, hizmetçiler ve melekler. Sağa dönüyorum ve bir dizi kırbaç, kürek ve kelepçenin yanından geçiyoruz. "Aman Tanrım," diye nefes alıyor Nora. "Şuna bakın."

Duraklıyorum, eli hâlâ benimkinde. "Evet. Acıyı seven insanlar için."

"Bu konuda okumuştum. Tüm BDSM olayını. Domlar... ve subslar," diyor.

"Evet," diye mırıldandım. Kendi arkadaşlarım arasında da onlardan biri var ve onun hakkında bunu keşfetmek hiç tahmin etmediğim kadar samimi gelmişti. "Yine de doğru yaptığı bir şey var."

"BDSM mi?"

"Evet." Koridorda yürüyoruz ve vibratörlere gelene kadar bir dizi tıkaç ve oyuncağın yanından geçiyoruz. "Bu güvenle ilgili. Ve seks *her zaman* güvenle ilgili olmalıdır."

"Herkesin böyle hissettiğini sanmıyorum."

"O zaman yanlış yapıyorlar." Sesim niyetlendiğimden daha sert çıkıyor. Nora'nın yatakta insanları memnun etme fikri içimde bir şeylerin öfkeyle sertleşmesine neden oluyor. Ona değil. Asla ona değil. Beni dinlememiş olabilecek erkeklere.

Bu beni kendi cinsiyetimden nefret ettiriyor. Erkeklerin bir randevuda onun güzelliğini, nezaketini ve gülümsemesini görüp sadece kendi tatminlerini düşünmeleri fikri.

"Batı," diyor. Çatık kaşlarıyla bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet."

"Böyle mi yapıyorsun o zaman? Seks mi?" Yanakları kızardı. "Her şey güvene mi dayalı?"

"Evet." Sanırım *seninle olacak. Güvenini kazanmak ve sana dokunmak büyük bir ayrıcalık olurdu.*

Onun yerine uzanıp mor bir kutu içindeki küçük cep vibratörlerinden birini alıyorum. "Başkalarını memnun etmeyi seviyorsun. Ama iyi seks kendini memnun etmekle de ilgilidir."

"Bu küçük." "Amaç da bu zaten."

Çeviriyor ve açıklamasına bakıyor. "Oh. Titreşimleri var." "Mhm." Seçime bakıyorum. "Sanırım daha iyileri var." "Seni kim bu kadar uzman yaptı?"

"Sana söyledim. Zevki severim." Bir tane daha almak için uzandım, onun yerine bunu ona verdim. Kurşunu al ve yerine koy. "Bunun emişi var."

Küçük, duyulabilir bir nefes alışıyla vücudumdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. Aletim sertleşiyor ve fermuarımı acıyla itiyor.

Lanet olsun. Bu rolde daha iyi olacağımı düşünmüştüm. Ne yanılsama ama.

"Oh," diye fısıldıyor. "Yani biri onu... birinin klitorisine karşı mı tutacak?" Bu dudaklarımın seğirmesine neden oldu. "Evet, öyle."

"Bu ilginç..." Dikkati elindeki oyuncağa kilitlenmiş durumda ve lanet olsun, kendimi ayarlamam gerekecek.

Ondan uzaklaşıyorum ve daha büyük bir şey arıyorum. Bir sürü var ama ben orta boy kavisli bir vibratörde karar kılıyorum. İç uyarım için de kullanılıyor. Emme yok, eğer bunu çok fazla bulursa...

"Sanırım," diyor, "bunu satın almak istiyorum."

Hâlâ ona verdiğime bakıyor. Onu kullanırkenki görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Saf güçten başka bir şey kullanmadan onu itiyorum. Şimdi zamanı değil. Ama geri geleceğini biliyorum. Geri çekilmesi gereken sertlikle birlikte. *Onun bükülmüş bacaklarını, oynucağı kavrayan elini hayal etme.*

"Birkaç tane alacağız," diyorum

ona. Bana baktı. "Birkaç tane mi?"

"Evet."

"Ve... biz?"

"Benim kartımla ödeyin." Diğerini ona uzattım. "Bunu da."

Kutuyu bir el kitabı gibi okuyor, sanki hala restorandaymışız ve menü seçeneklerine bakıyormuşuz gibi ve yüzünde öyle meraklı bir odaklanma var ki dilimi ısırmama neden oluyor. Kendime gelmem lazım.

Hiç kimsenin beni onun kadar çabuk, onun kadar kolay tahrik ettiğini sanmıyorum.

"Evet, bu kulağa hoş geliyor," diyor.

"Bunu mu demek istiyorsun? Yoksa sadece ben seçtiğim için mi söylüyorsun?"

Gözlerini deviriyor ve içimdeki sıcaklık daha da artıyor. "Bunu öylesine söylemiyorum. Her zaman senin yanında insanları memnun etmeye çalışmıyorum, biliyorsun."

"Biliyorum. Bunu diğer insanlarla daha çok yapıyorsun." "Evet."

"Benimle ilgili aklınızdan hiç geçmediği için gurur mu duymalıyım yoksa gücenmeli miyim bilemiyorum."

Vibratörü benden alıyor ve diğerinin üzerine koyuyor. "Sen seç Calloway," diyor gülümseyerek.

Benim seçimim.

Gururum okşandı o zaman. Gururdan da öte. Yanında çoğunlukla kendisi olabilecek kadar güvende hissettiği birkaç kişiden biri olmam beni *mahvediyor*. Benim için süslenip püslenmemesi, bana sahte gülümsemeler sunmaması ya da fikrini saklamaması.

Giderek tuhaflaşan dildolardan oluşan uzun bir sıra boyunca yürüyor. Nervürlü, kıvrımlı, renkli, ışıltılı. Fantezi esintili ve acı verici görünümlü.

Dükkanın alçak aydınlatması altında akkor gibi parlıyor. Biraz şarap içmiş ve yaptığımız konuşmalarla kafayı bulmuş.

Çok iyi bir kız oluyor.

Arkasından takip ediyorum ve onun için seçtiğim vibratörleri kullanırken hayal etmemeye çalışıyorum. Başaramadım.

Koridorun sonunda olduğu yerde durur ve hızla iki adım geri gider.

"Sorun nedir?"

"Sam ve Madison bizi kasada görecekler. Ne aldığımızı görecekler." Dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. "Bunu umursamamam gerektiğini biliyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var ve sonra yapacağım."

"Onlara geri dönmelerini söylememi ister misin?"

"Hayır."

Çok tatlı, bu kadar telaşlı ve ateşli. Yüzü modellik yaparken sunduğu sakın, gülümsemeyen güzellik tablosu değil. Şimdi duygularının güzel bir kaleydoskopu. Yanaklarında, gözlerinin yeşilinde, dolgun dudaklarında oynuyor.

"Onları satın almamı ister misin?"

Nora başını sallar. "Bunu yapmalıyım. Yanlış bir şey yapmıyorum ki."

"Hayır, değilsin." Gerginim, saatlerce diken üstünde olmanın verdiği zevk-acı şakaklarımda ve omurgamın tabanında oynuyor. Yani yapmamalıyım ama yine de yapıyorum. Elimizi uzatıp başını yukarı kaldırıyorum. "Herkesin olduğu gibi senin de arzuları ve istekleri olan bir vücudun var."

Gözleri sarmaşıkların koyu yeşili ve güven dolu. Onunla başım dönüyor, onun gücüyle sarhoş oluyorum.

Başparmağımı kızarmış yanağında gezdiriyorum. "Utanacak hiçbir şeyin yok. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü önemli değil. Kendin olmaya iznin var, bela. Ve zevk almak isteyen bir kadın olmaya hakkın var."

Dudakları ayrılıyor ve ılık nefesi başparmağımın üzerinde geziniyor. Onu şu anda öpebilirim.

Ben de istiyorum.

"Ben alırım," diyor. "PIN kodunuz nedir?"

Ona gülümsedim. "İşte benim kızım. Ve bir-dokuz-bir-iki. Fairhaven'ın tamamlandığı yıl."

Başparmağımın altından gülümsüyor ve ben kayboluyorum. Belki de hep öyleydim. Ama şu an onu tamamen ve bütünüyle tanıdığım an.

Ondan kurtuluş yok.

BÖLÜM 28

NORA

West sonunda Fairhaven'ın kapısından içeri girdiğinde, ben bir kor gibiydim. *Saatlerdir* yanıyorum. Kucağımdaki pembe çantanın ipeksi kayışlarıyla oynuyorum. Yan tarafında *Afterglow* yazıyor, içinde de aldığım iki vibratör.

Biz aldık.

"Beni eve bırakmak üzeresin," diyorum. "Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı... ve iyi bir randevu olsaydı... belki seni içeri davet ederdim."

Sessiz. Dosdoğru araba yoluna bakıyor. "Peki iyi bir randevu oldu mu, sorun?"

"Sanırım iyi bir randevu oldu." Parmaklarım boynumdaki kolyeyi bulup altın plakanın üzerinde geziniyor. "Ya sen?"

Arabayı ön merdivenlerin önüne çekiyor ve motoru kapatıyor. Arkamızda, güvenlik ekibi arazide devriye gezen diğerleriyle buluşuyor. *Hedeflerimiz bir seks dükkanını ziyaret ettikten sonra güvenle evlerine döndüler*, dediklerini hayal ediyorum. *Şüpheli bir durum yok.*

"Olduğun yerde kal," diyor. Bu bir cevap değil ve o arabanın etrafında yürüyüp benim için kapıyı açarken bekliyorum.

"Beni bununla şımartacaksın, biliyorsun," diyorum ona. "Çoğu erkek bunu yapmaz."

"Sana layık olan bir adam bunu yapmalı." "Soruma cevap vermedin."

Kapıyı arkamdan kapatıyor. Gözleri aşağıya kayıyor, boynumdaki altınlara takılıyor. "İyi vakit geçirdim. Seninleyken eğlenmemek zor."

Rol yapıyor. Rol yaptığını biliyorum ama yine de... "Bu gece için teşekkürler," diyorum. "Ben de gerçekten iyi vakit geçirdim."

Elini belime koydu. "Seni içeri götüreyim."

İçeri girdiğimizde, geniş fuayede duraklıyoruz. Bir yerde eski bir saat tik tak ediyor. Calloway'lerin nesilleri çift merdiven boyunca üst duvarlarda sıralanıyor. West'in ataları bize tepeden bakıyor.

"Seninle tekrar çıkmak istiyorum." Her zamankinden daha yakın duruyor. Bunu daha önce de yapmıştık ama *yine* de kalbim çarpmaya başlıyor. "Seni dışarı çıkarayım, Nora."

"Belki," diyorum.

"Belki mi?"

"Mhm. Şimdi ne yaptığına bağlı." İki kadeh şarap içtim ve gecenin tadını çıkarıyorum. "Beni ne kadar iyi öptüğüne bağlı."

Elini yanağımda gezdiriyor. Tıpkı daha önce seks dükkanında yaptığı gibi. "Seninle başka bir randevuyu hak etmek zorunda mıyım?"

"Evet."

"İşte bu," diye mırıldanıyor ve aramızdaki santimler kapanıyor. "İstediğin şeyi istediğinde çok güzel oluyorsun."

Kendisi gibi, sıcaklık ve şarap gibi kokuyor ve başımı geriye doğru eğerek dudaklarıma yapışıyor. Beni yavaşça öpüyor, yavaşça, ona sevdiğimi söylediğim gibi.

Islak ıslak, sıcak bir kaydırak ve ben içinde kayboldum. Kaçmak istemediğim bir labirent. Batı'yı öpmek bunu yapıyor gibi görünüyor.

Her seferinde dünyamı yeniden düzenliyor.

Başını benimkinden kaldırıyor, sadece birkaç santim ötemde duruyor. Ona doğru sallanıyorum, öne doğru eğiliyorum ama dudaklarını ulaşamayacağım bir mesafede tutuyor.

Kendini tutuyor.

Elim gömleğinin yakasını buluyor. "Daha fazla," diyorum ona. "Daha iyisini yap."

Kıkırdaması boğuk ve boştaki eliyle belimi buluyor. "İşte benim kızım. Dil?"

"Evet." Çok ateşliyim, çok yakınım, saatlerdir öyleyim. "Kendini tutuyorsun."

"Hayır. Değilim."

Başımı bir kez sallıyorum. Öyle. Bunu vücudunun gergin kıvrımlarında, kolalı kumaşın altındaki sıkı sıkıya bağlanmış enerjide hissedebiliyorum. "Beni *düzgünce* öp. Sanki... sanki gerçekten çıkmak isteyeceğin bir kadınmışım gibi."

Gözleri kısılıyor ve dudağının kıvrımı kayboluyor. Bunu kaldırabileceğimden emin değilmiş gibi bakıyor bana.

Hafife alınmaktan, şımartılmaktan, korkmaktan ve endişelenmekten çok yoruldum.

Ondan hiçbir şey istemiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Sertçe yutkunuyor ve başparmağı alt dudağıma doğru bir daire çiziyor. Kararmış gözleri hareketi takip ediyor. "Çıkacağım bir kadın gibi."

"Evet. Sanki bu *gerçekmiş* gibi."

Çenesinde bir kas esniyor. "Sanki bu *gerçekmiş* gibi," diye tekrarlıyor ve elini geriye doğru itip saçlarıma doluyor. Bana daha önce hiç böyle sarılmamıştı.

Aramızdaki boşluk daralıyor ve geçen gün ona yaptığım gibi dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Uslu durup seni düzgünce öpmeme izin verecek misin?"

Başımı sallıyorum. *Lütfen*.

Beni öne doğru çekip dudaklarımı onunkilere yapıştırıyor. Düşüncelerimin duman gibi dağılmasına neden olan güçlü, ısrarlı vuruşlarla öpüyor beni.

Ve dili alt dudağıma değdiğinde, ona açılıyorum.

İnliyor. Dili ağzımın içinde sıcak ve hissedebildiğim tek şey, düşünebildiğim tek şey o. Bir anda kayboluyor, alaycı bir dokunuş, yerini dudaklarının alt dudaklarımı yakalamasına bırakıyor.

Bana karşı sert, geniş göğüslü ve sert kalçalı, ve orada bir şey var, karnıma karşı bir şey, ve bu... o... mı?

Merakın bu kadar acıtıcı, acı verici bir duygu olabileceğini hiç bilmezdim.

Eli kalçamın üzerinde, popomun kıvrımına doğru sert bir okşayışla ilerliyor. Sanki bunu sonsuza dek istemiş gibi dokunuyor bana; sanki sonunda ona izin vermişim ve o da bunun bir saniyesini bile boşa harcamayacakmış gibi.

Ben de boşa harcamayı planlamıyorum. *Sonunda* burada olduğuma göre, içimdeki o sıcak, çarpık duyguyu hissettiğime göre, daha da yakınlaşmak istediğime göre olmaz. *O* bana böyle dokunurken olmaz. Sanki kollarında tuttuğu en iyi şey benmişim gibi.

Eli kaburgalarımı sıyrıyor ve sol göğsümün üzerinden geçiyor. Başparmağı kıyafetlerimin kumaşının arasından sert meme ucumun üzerinde kayıyor.

İçimde bir tel kopuyor.

Ellerim boynuna karşı pençelere dönüştü. *Vay canına*. Titrek bir nefes almak için ağzından ayrılıyorum.

West de aynı şekilde zor nefes alıyor. Sanki sonunda onun dengesini bozmuşum, kontrollü öğretmen rolünü yerle bir etmişim gibi. "İyi misin?"

Tekrar ona doğru eğildim. "Evet. Sadece daha önce kimse bana dokunmamıştı."

"Ne?"

"Sorun değil," diyorum parmak uçlarımda yükselerek. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-" "Özür dileme." West'in elleri bedenimden ayrılıyor. "Asla yapmamalısın

Benden özür dile. Ama Nora..."

Başımı tekrar sallıyorum, sanki tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılmaymiş gibi.

O bilemez. "Batı-"

"Bana bunu saklamadığını söyle." "Neyi saklamadım?"

"Erkeklerle olan tecrübesizliğin." Bana onu mahvetmişim gibi bakıyor. Sanki dikişlerinden ayrılacakmış gibi. "Bana daha önce seks yaptığını söylemiştin. Bana söyledin... ve şimdi... bu doğru değildi. Doğru muydu? Kimsenin bu kadar yaklaşmasına izin vermedin."

Yüzüm sıcak. Kendi korkumun tadını alabiliyorum. "West, sorun yok. Her şey yolunda.

Biz-"

"İyi *değil*." Yüz ifadesi gevşek. "Sen bir bakiresin."

Kelime aramızdaki boşluğa bir lanet gibi iniyor. Çirkin hissettiriyor. Yıllardır karşı çıkmaya çalıştığım bir şey. Olmak istediğim, arzuladığım ya da değer verdiğim bir şey değil. Erkeklerle, ilişkilerle, aşkla ilgili kendi başarısızlığımın bir kanıtı gibi geliyor.

Kendi korkumun bir kanıtı.

"Bu hiçbir şeyi *değiştirmez*," diyorum.

"Siktir." Gözleri bir an için kapanıyor ve elmacık kemiklerinin üst kısımları renkleniyor. Saçları ellerimden dolayı karışmış ve o kadar yakışıklı ki acıtıyor. "Bu konuda nasıl yalan söyleyebildin?"

"Bu hiçbir şeyi *değiştirmez*." Utanç gözlerimi yaşartıyor. *Yalan* kelimesi de çirkin hissettiriyor, aramızda savruluyor. Yaptığımız ateşkese ve o kadar yavaş, o kadar sessizce gelişen güvene gözyaşları döküyorum ki şu ana kadar fark etmemiştim.

O Rafe'in arkadaşı.

Ve bir şekilde o da benim oldu.

West'in yüzü dehşetle buruşur. "Bu *her şeyi* *değiştirir*. Eğer bakireysen..." Başını sallar. "Siktir. *Siktir*."

Ona bakamıyorum. İnançsızlık ve iğrenme ifadesini göremiyorum. Öfke. Şu anda benim ne olduğuma ve neye ihtiyacım olduğuna karar veriyor. Onu *değiştiriyor*

Ben algısı ve tüm *bunlar*, tüm bu dersler, pratikler... hepsi bitecek.

Gözlerinde oluşan kararı görebiliyorum.

Ben de ona sırtımı dönüp çift merdivenin arasından koşarak dışarı çıkıyorum.
Fransız kapılar gece havasına ve teraslı Fairhaven bahçelerine kolayca açılıyor.
Pembe çantayı arkamda bırakıyorum ve rıhtımın ucunda göz kırpan ışıkla birlikte
uzaktaki kayıkhaneyi görüyorum.

Her şeyi berbat ettim.

BÖLÜM 29

BATI

Suçluluk duygusu beni mermer zemine bağı tutuyor.

Gözlerinde yaşlarla gözden kaybolurken hızlı adımlarının sesini duyuyorum. Benim koyduğum gözyaşları, sanki yanlış bir şey yapmış gibi yanaklarından aşağı dökülmek üzereydi.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Hala dilimde onun tadını alabiliyorum, ellerimin altında onun sıcak, istekli bedenini hissedebiliyorum ve ezici *istek* azalana kadar nefes almak için yapabildiğim tek şey bu.

Bunu daha önce fark edemediğim için aptalın tekiyim. Onu Kayıp Cennet partisine götürdüğüm ve alt kata indirdiğim için.

Melek gibi elbisesiyle orada oturuyordu. Kuzenime karşı savaşımında kullanmam için tepside sunulan bakire bir adak. Kucağıma oturup insanların seks yapmasını izledi ve ben de kardeşine ona göz kulak olacağıma *dair söz verdim*.

Yaptığım şeyin çok fazla katmanı var.

Beni gerçekten çıkacağı bir kadın gibi öp.

Adrenalin patlaması neredeyse başımı döndürüyordu. Tam olarak bana söylediği şeyi yaptım. Onu sertçe öptüm, ağzının tadına baktım, vücudunun benimkine yapıştığını hissettim. Dudakları ayrıldı ve diline dokundum. Çünkü o tam da benim çıkacağım türden bir kadındı.

Haftalardır arzuladığım gibi ona dokundum, sonunda kıcının tatlı kıvrımlarını ve göğüslerinin yumuşak tepelerini hissettim ve sonra gerildi.

Donmuş.

Tam yanımda olduğunu düşünmüştüm. Bunu, doğrudan sikime şok dalgaları gönderen nefes nefese küçük inlemelerinde, parmaklarının enseme pençelere dönüşmesinde hissetmişim.

Ama yanılmışım. Çünkü *donda* kaldı ve ben tüm işaretleri kaçırdım.

Haftalardır yalan söylüyor. Seks hakkında konuştuğumuz akşam yemeği boyunca yalan söyledi. Ve sonra onu lanet olası bir seks dükkanına götürdüm.

Tanrım. Ona seks oyuncakları aldım.

Bir şey bacaklarıma dolanıyor. Aşağı baktığımda bir çift sarı göz ve pembe bir burunla karşılaşıyorum. Gri kedi kuyruğunu sallayarak baldırıma kafa atıyor.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Ernest'ten duyduğuma göre Nora onu veterinere götürmek için yakalamaya çalışıyormuş. Birine mi ait yoksa sadece burada mı olduğunu öğren. Çitlerin arasından geçti ve hoşuna gitti.

Yavaşça eğildim. Eğer onu onun için yakalayabilirsem, eğer-

Onu sevmeme izin vermiyor. Hızlı patileriyle ilerliyor, hala açık olan Fransız kapılarının yanında durup bana bakıyor.

"Onu bulacak mısın?" Soruyorum ve *harika*, şimdi bir kediyle konuşuyorum.

Bahar gecesine, karanlığa, taze çimenlere ve muhtemelen düşünmek istemediğim kadar çok fareye karışmadan önce bir saniye daha bana bakıyor.

Yan masada unutulmuş vibratör torbasına bakıyorum. Alaycı bir pembe tonu var.

Ve lanet olsun, bana tartışmada iyi olmadığını ve sonrasında barışma kısmında da iyi olmadığını söyledi. Ona pratik yapacağımızı söyleyen bendim.

Kediyi bahçeye kadar takip ediyorum.

Işıklar terasın kenarını ve deniz kenarındaki havuza ve tenis kortuna giden patika yolu aydınlatıyor. Ama o orada değil. Meyve bahçelerinin yanında ya da çardakta değil. Avucumun içi gibi bildiğim arazide, çocukken kaçıp oynadığım yerlerde yürüyorum.

Sadece bir yer kalana kadar.

Açık kayıkhanenin etrafındaki rıhtımda yürüyorum. En uçta, yumuşak dalgaların üzerinde sıcak bir ışık saçan fenerin yanında oturan bir kadın silueti var. Dalgalar iskelenin sütunlarının etrafında dans ediyor ve King's Point'in تنها kenarında önümüzde okyanustan başka bir şey yok.

Söyleyebileceğim her kelime dilimin üzerinde kül gibi hissediyorum. Ben onları çıkaramadan yanıyor ve ölüyorlar.

"Seni duyabiliyorum." Dizlerini yukarı çekiyor, kollarını dizlerine dayıyor. Karanlık dalgalara karşı küçük görünüyor. Sanki her an dalgaların içine yuvarlanabilirmiş gibi. "West seni nöbet tutman için mi gönderdi?"

Elim yanımda esniyor. "Ben Sam, Madison ya da Miguel değilim."

"Ah." Nora alnını bükülmüş dizlerine dayıyor. "Artık yalnız kalabileceğim hiçbir yer yok. Fairhaven'dan ayrılmayı düşündüm ama... bu, bugünlerde en az yedi kişiyi rahatsız etmeyi gerektiriyor."

"Düşünme-"

"Düşünüyorum," diyor ve sesi sert çıkıyor. "Böyle şeyler hakkında düşünüyorum ve belki de bu her zaman yanlış değildir."

"Üzgünsün."

"Evet,

üzgünüm."

Rıhtımın kenarında onun yanına oturuyorum. Arkamızda su, yelkenli teknemin gövdesine usulca çarpıyor. "Evet."

"Lütfen buraya ne söylemeye geldiysen söyleme. Duymak istemiyorum. Ben zaten her şeyi biliyorum."

"Peki buraya ne söylemeye geldiğimi nereden biliyorsun?"

Nora dönüyor ve gözlerindeki bakış beni dehşete düşürüyor. "Yeterince utandım."

"Neden üzgünsün?"

"Senin yüzünden," diyor ve derin, titrek bir nefes alıyor. "Üzgünüm çünkü... çünkü... bu benim başarısızlığım. Bunu biliyorum. Acınacak haldeyim ve şimdi sen de bunu biliyorsun ve bu her şeyi değiştirecek. Değil mi?"

Sözcükleri ayrıştırmaya çalışarak ona bakıyorum.

Biraz gülüyor ve elinin tersini yanağında gezdiriyor. "Sahip olmam gereken deneyime sahip olmamamın garip ve tuhaf olduğunu biliyorum. Neden en başta bu konuda yalan söylediğimi sanıyorsun? Benden dürüst olmamı istedin ve ben olmadım. Ve şimdi bu benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirecek."

"Üzgünüm, evet. Kızgınım." Sesim boğuk çıkıyor. "Ama sana değil."

Tekrar okyanusa bakıyor. "Doğru."

"Ciddiyim. Yaptığımız şeyler... O partide seni cehenneme götürdüm. Orada gördüğün şeyler mi? Bunu asla yapmazdım eğer-"

"Bunu biliyorum. Elbette biliyorum. İşte tam da bu yüzden yalan söylemek zorundaydım. Bana zaten Rafe'in bakıcılık yapmak zorunda olduğun sinir bozucu küçük kız kardeşi gibi davranıyordun. Ve o anlaşılmayı yaptığımızda, flört dersleri karşılığında sahte flört, sana söylersem..."

"Hayır derdim."

"Evet." Gözleri benimkilerle buluşuyor, ısıltılı ve gururlu. "Sen yapmaz mıydın?"

Gerçek aramızdaki sessizlikte duruyor ve yüzündeki ifade kalbimi yerinden söküyor.

"Nora," diyorum.

"Tüm bu olanlar yeterince utanç verici zaten. Sen ve ben, ve şimdi biliyorsun... Ama mesele şu ki, bu konuda yalan söylediğim için beni suçlayabilir misin? Bana daha önce hiçbir erkekle elde edemediğim bir şey teklif ettin. Pratik yapma şansı, beklenti yok, baskı yok. Öpüşmekten *gerçekten* hoşlandığım ilk erkeksin." Sanki onu bütünüyle yutmasını istemiş gibi okyanusa bakıyor. "Bu çok utanç verici."

"Hayır." Daha da yaklaşıyorum, kalçam rıhtımda onunkine değiyor. "Utanma. Bana kız, bağır, ne istersen yap. Ama bu yüzden utanma."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Bana ne hissedeceğimi söyleme," diye fısıldıyor.

Ve lanet olsun, bu beni gururlandırıyor. "Haklısın. Söylemeyeceğim. Ama sana güçlü, akıllı ve güzel olduğunu söyleyeceğim. Sende yanlış olan hiçbir şey yok." Gözyaşını silmek için sağ elimi uzattım. Cildi pembeleşmiş. Şaraptan, duygusallıktan. Ona dokunurken bu kadar rahat olmam ürkütücü.

Ne kadar bağımlıyım.

"Bir erkekle en fazla ne kadar ileri gittin?"

"Sadece öpüşüyoruz." Aramıza bakıyor ama devam ediyor. "Öpüşmek, bilirsin işte. Gençken bir adam elimi kot pantolonunun üzerine koymuştu ama o... kıyafetlerin arasındaydı."

Ondan hemen nefret ettim.

"Seks yapmak istiyorum," diyor. "Bu yüzden flört pratiği yapmaya devam etmek istiyorum. Bir gün bir ilişki yaşamak istiyorum. Kasım ayında yirmi beş yaşıma giriyorum ve kendime o zaman bakire olmayacağımı söyledim. Olmayacağım-"

"Kendine bir son tarih mi verdin?"

"Evet." Başını hafifçe sallıyor ve sesinde sertlik var. "Sana hepsinin üzerinde çalıştığımı söyledim. Sadece hoşlandığım, kendimi yanında rahat hissettiğim birini bulmam gerekiyor."

Beni öldürüyor. "İstiyorsun..."

"Devam etmek istiyorum. Bir anlaşma yaptık Calloway. Bu derslere ihtiyacım var."

Saçlarını kulağının arkasına tarıyorum. Temasa ihtiyacım var, onun ayaklarının yere basmasına ihtiyacım var. "Bu her şeyi değiştirir."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmmez." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.
"Bana seninle öpüşme pratiği yapabileceğimi söylemiştin. Her yerde, her zaman."

"Yaptım." Elim aşağı kayıyor, boynunun yan tarafına oturuyor. Hızlı nabzını hissedebiliyorum.

"Berbat  p ş yor muyum?" Bu fısıltılı bir soru, neredeyse altımızdaki dalgaların sesinde kayboluyor.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Artık ne kadar tecrübesiz olduğumu biliyorsun. Belki de ben..."

"Kötü  p şm yorsun." Bu fikir g l n , mantıksız, bir şaka. "Yakınından bile ge miyorsun. Sen... hayır. Hayır."

"Teşekkürler."

Parmaklarım boynuna doğru esniyor, ipeksi saçları parmaklarımı gıdıklıyor.
"Ben özverili bir adam değilim, bela. Kalbimin iyiliği için öpüşme alıştırması yapmana yardım etmeye gönüllü olmadım."

İşte bütün sorun da bu.

Pratik yapıyor.  ğreniyor. Benimle rahat hisseden ve kendi sınırlarını öğrenen bir kadından faydalanan benim. Benden bu şekilde *hoşlanm yor*. Ve onun için sertleşmeden duramıyorum.

şimdi bile ona dokunmadan duramıyorum.

"Ah." Dudaklarında küçük, kararsız bir gülümseme yayılıyor. "Dışarı çıkıp bu sorunu kendi başıma çözmeye çalışabilirim. Ben de bunu yapmaya çalıştım. Ama pek şansım olmadı, çünkü ben aslında... ben aslında o erkeklere ilgi duymuyorum. Eğer bana yardım etmezsen, bunu yapmak zorunda kalacağım. Tekrar randevulara çıkacağım. Belki benim yaşımdaki güvenlik görevlilerinden biriyle arkadaş olmayı deneyebilirim. Sam, belki, ya da Amos."

"Hayır."

"O zaman bana yardım et West."

"Sana yardım edeyim." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkartıyorum. "Seni evde öptüm ve donup kaldın."

"Donmadım. Beni şaşırttı ama hoşuma gitti." Karanlıkta bile yüzünün kıvardığını görebiliyorum. Bu konuda bana güveniyor. Bu gecenin sırrı konusunda, duyguları konusunda, beni öpmekten hoşlandığını söylemesi konusunda.

Tüm bunların verdiği güven beni bir metre boyunda hissettiriyor. Onun her şeyini istiyorum, her şeyini. Bu gece ona iyi seksin her zaman güvenle ilgili olduğunu söyledim.

Onunla seks yapmak güzelden de öte olurdu.

Ama bu benim rolüm olamaz. O kadar piç olamam.

Gerçi geri kalanı... belki ona bu konuda yardımcı olabilirim.

"Hoşuna gitti," diye tekrarlıyorum. "O zaman istediğin bu mu? Bir randevudan sonra olabilecek her şeyi pratik etmek mi?"

"Evet. Belki." Sözleri aceleye geldi. "Eğer benimle ilgileniyorsan, hatta beni çekici buluyorsan. Muhtemelen deneyimli ve yavaş gitmeye ihtiyaç duymayan kadınlara alışkın olduğunu biliyorum ama-"

"Tatlım." Başparmağım yanağını yumuşatıyor. "Bana bir erkeğin seni erkenden istemesinin seni strese soktuğunu söylemiştin, değil mi? İstemiyormuşum gibi mi davranalım, yoksa bu konuda net olmamı mı istersin?"

Gözlerini hızla kırıştırıyor, kirpikleri uzun ve ıslak. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sana daha önce de söyledim, ben bencilim. Benden bir iyilik istediğini düşünme."

"Bu işte iyi olamayacağım," diyor. "Hepsinde berbat olma ihtimalim var. Ne yaparsak yapalım. Tıpkı benim olduğum gibi-"

"Hayır. Bu düşünceyi bitirme."

Biraz gülümsüyor. "Bu doğru, değil mi?"

"Neden daha önce hiç denemediğin bir şeyde harika olmanı bekliyorsun? Bu ne kadar mantıksız bir standart?" Onu kendime yaslamak, kucağıma çekmek istiyorum. "Benimleyken bir saniye bile bu konuda endişelenme. Bana bunun sözünü verebilir misin?"

"Tamam. Evet. Sanırım... Bunu yapabilirim."

"Güzel. Seni yargılamıyorum. Puan çetelesi tutmuyorum."

Dudakları kıvrılıyor ve bakışları içimi rahatlatıyor. "Ne tür bir öğretmensin sen?"

"Notlara inanmayan biri." Başparmağım alt dudağının üzerinde geziniyor. Vücudumdaki tüm kaslar sımsıkı kenetlenmiş durumda ve içimde yuvarlanan arzu o kadar güçlü ki nefesimi kesiyor. "Daha fazla pratik yapacağız. Senin hızında."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor, sanki ona bir iyilik yapmışım gibi. Sanki yalvaracak, yanacak ve günah işleyecek olan ben değilmişim gibi. "Sana bu konuda yalan söylediğim için özür dilerim."

"Neden yaptığını anlıyorum." Şimdi ona daha yakınım, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görebilecek kadar yakınım. "Çok cesur davrandın."

Dudakları yumuşak bir iç çekişle ayrılıyor. Onu övmemden hoşlanıyor.

Şüphelenmişim ama bu gece ona sordum çünkü söylediğini duymam gerekiyordu. Tepkisini ölçmek istedim. Her kadın kendisiyle bu şekilde konuşulmasını istemez.

Ona ne kadar tatlı olduğunu söylemek için can atsam bile. O vibratörü bacaklarının arasında kullanmak ve ona benim için iyi olmasını söylemek, bana ne hissettiğini söylemek. Beni ne kadar sertleştirdiğini görmesini sağlamak için.

Ona BDSM'den hoşlanmadığımı söylemişim, hoşlanmıyorum da. Ama övgünün sevdiğim baskın bir yönü var. Hep sevmişimdir.

Yavaş, kendime hatırlatıyorum. Ve *cehennem*. Ben de oraya gidiyorum.

"Hoşuma gidiyor. Beni övmen hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor. "Bunu sana daha önce yemekte söyleyecektim. Ama söylemedim."

"Mhm? Öyle mi?"

Biraz başını sallıyor. Hevesli, geniş gözlü. "Evet. Rahatlamama yardımcı oluyor. Bir şeyleri doğru ya da yanlış yapıp yapmadığımı çok fazla düşünmüyorum. Çünkü sen bana söylüyorsun."

"Bunu yapmaya devam edeceğim. Hoşuna gider mi?"

"Evet." Nefesi başparmağımın üzerinde ılık. "Hem de çok."

"İşte benim kızım. Benimle konuşmanı istiyorum, aynen böyle. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Ne gibi?"

"Dürüstçe. Eğer ben sana dokunacaksam.... sen de bana dokunacaksan... Konuşmamız gerek." Başını yukarı kaldırdım. "Artık yalan yok."

"Söz veriyorum."

"Güzel. Bu gece çok iyiydin. Akşam yemeği, seks shop, sevişme... ve sonra benimle tartışma. Ve şimdi de barışıyorsunuz. Neredeyse bir ilişkiniz varmış gibi."

Gözleri parlıyor. "Yaptım, değil mi?"

"Mükemmel sahte kız arkadaş," diyorum.

İçini bir ürperti kaplıyor. Onu ısıtmak istiyorum. Onu içeri götürmeliyim, ama önce...

"Seni öpmek istiyorum."

Gözleri bir an için ağzıma kaydı. "Neden?"

"Çünkü bazen," diyorum, "konuşmak için daha kolay bir yol." Dudakları aralanıyor ve bir santim daha öne doğru sallanıyor.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Sıcak ve yumuşak ve bu işte kötü olduğundan, kendisinde bir sorun olduğundan korktuğu düşüncesi yıkıcı. Ağzı benimkine karşı gevşiyor ve öpücüğü derinleştirdiğimde biraz iç çekiyor.

Altımızda dalgalar usulca rıhtıma çarpmaya devam ediyor. Her zaman yaptıkları gibi. Her zaman yaptıkları gibi.

Ama her şey değişti.

GRUP SOHBETİ

ALEX

Gelecek hafta Kosta Rika'da. Mücadele listesini tamamladım. Kimler hazır?

JAMES

Sen değil, çünkü o listeyi uçakta yazacaksın.

ALEX

Bir kez olsun yalan söylememe izin verir misin, lütfen?

JAMES

Hayır.

RAFE

Bu sefer yine ben kazanıyorum. Bunu söylediğim için üzgünüm.

BATI

Bunu her yolculuktan önce söylüyorsun. Ayrıca, bu sefer oturuyorum.

JAMES

Potansiyel bir eşle yiyip içtiğin için mi? Kabul edebileceğim tek mazeret bu. Bu gezileri aylar öncesinden ayarlarız.

ALEX

Kesinlikle olmaz, Weston Maude Calloway. Gidiyorsun.

BATI

Göbek adım değil. Bir eşe de kur yapmıyorum. Nora'nın sapığı işleri kızıştırırken, New York'tan ayrılmayacağım. Bu çok önemli.

JAMES

İzin veriyorum. Aile önce gelir.

RAFE

Bir yolunu bulacağım.

BATI

Yalnız kalmamalı.

RAFE

Biliyorum. Bana bırak.

BÖLÜM 30

BATI

En iyi arkadaşınızın küçük kız kardeşi size bakire olduğunu ve yakınlaşma konusunda yardımınızı istediğini söylediğinde, ertesi gün işe konsantre olmak biraz zor oluyor.

Suçluluk duygusu, Rafe ve Alex'in polo konuştukları grup sohbetinden kaçınmama neden oluyor. Kardeşlerine bakmanın onun için ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Ve işte buradayım... onun ihanet olarak göreceği bir şey yapıyorum ve bunu durduracak gücü kendimde bulamıyorum.

şehirde toplantıları var ve Japonya'dan yatırımcılarla bir telefon görüşmesi daha yapacağım. Nora da meşgul. Bu sabah erkenden, korumalarıyla bir koşuya daha çıkmaya hazırlanırken, o gece kendi toplantısı olduğunu söyledi. Kız kardeşimle akşam yemeği yiyecek.

"Siz ikiniz gerçek arkadaş oldunuz, değil mi?" Karşı koyamadım. At kuyruğunu çekip parmaklarıma doladım ve büyük fuayede onu öptüm.

O da beni öptü, ağzı benimkine karşı yumuşak ve açıktı, beni itmeden önce. "Evet," dedi gülümseyerek. "Ve daha fazla değil, teşekkür ederim. Gitmem gereken yerler var."

"Hızlı koş."

"Ben her zaman yaparım."

Uzun bacaklarını ve dolgun poposunu saran bir çift taytla merdivenlerden inişini izledim. Sam ve Madison onun yanında duruyorlardı, keplerini indirmişlerdi. İki de göz göze geldiler ve kısa bir selam verdiler. *Onu koru*, diye düşündüm.

Sonsuza kadar kapalı kalmak istemediğini biliyorum. Hayatını yaşamaya devam etmesinin onun için önemli olduğunu. Ama bunu teyit edene kadar rahatlayamazdım.

Fairhaven'a dönmüştü.

Günün geri kalanında onu görmedim.

Akşam yemeğimi Fairhaven'ı ziyaret eden yatırımcılarla yiyorum, gerekli olduğu kadar sıkıcı da. Yerden, eski ihtişamdan çok etkilendiler ve sorularına kibarca başımı sallıyorum. İstedğimden daha uzun süre kalıyorlar, kütüphanede bilardo oynuyorlar. Arkadaşmışız gibi omzuma vuruyorlar.

O gece nihayet merdivenlerden yukarı çıktığımda, Nora'nın kendi yemeğinden eve döndüğünü biliyorum; güvenlik şefim bana haber verdi.

Geç oldu. Yatmış olmalı.

Odasının kapısının önünden geçerken yavaşlıyorum. Şimdiye kadar ona uyum sağlamak neredeyse doğaldı. Nerede olduğunu dinlemek.

İşte o zaman duydum.

Boğuk bir inilti.

İki hızlı adımda kapının önündeyim. "Nora?"

Yanıt olarak yüksek sesli bir inleme duydum. Kapıyı itip açtım ve kilitli olmadığını gördüm. Oturma odası boştu. Sapiğı içeride mi? *Nasıl?* Yatak odasının açık kapısından içeri girdim, ellerim çoktan iki yanımda yumruk olmuştu.

Nora yalnız. Yatağında uzanıyor.

Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Aman Tanrım!"

Davetsiz misafir yok. Sadece Nora, elini şortunun kemerinin altına sokmuş... ve sürekli titreşen bir ses.

"Bati!" Elini çeker ama vibratör orada kalır. Örtüyü üzerine çekiyor, yüzünden başka hiçbir şey görünmüyor.

"Kahretsin." Gözlerimi ondan alamıyorum. "Sesler çıkarıyordun. Tehlikedeymişsin gibi geliyordu."

"Ben değilim." Sesi ince çıkıyor ve hâlâ o titreşim sesi var. "Tanrım, kapatmam lazım..."

Arkamı dönüyorum ve şifonyerinin koyu renkli ahşabına odaklanıyorum. Yataktan boğuk bir nefes daha geliyor ve sonra sessizlikten başka bir şey olmuyor. Vibratörü kapattı.

"Onları deniyorsun." Tüm kanım bir anda güneye hücum etti ve bir elimi kapıya koymak için uzandım. Hay sikeyim.

"Evet. Henüz ikna olmadım."

"Sesin oldukça... ikna olmuş gibiydi."

"Çok yoğunlar," diyor. Bir kolunu yüzüne sardığını görmek için ona bakıyorum. "Burada olduğuna inanamıyorum. Ben..."

"Utanma." Ayaklarım kendi iradesiyle beni yatağa yaklaştırıyor.

"Nasıl olmayabilirim?" Bana bakmak için kolunu indirdi. "Hiç kimse beni *bunu* yaparken görmedi..."

"Biliyorum. Daha önce bu konuda zar zor konuşabiliyordun. Ama pratik yapmak iyi bir şey, tatlım."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle düşünüyorum. Gelebildin mi?"

"Hayır. Henüz değil."

"Ama sen yaklaşıyordun."

"Sanırım," diye mırıldanıyor ve derin bir nefes alıyor. Yanakları alev alev yanıyor. "Evet. Yapıyordum. Ama titreşimleri doğru ayarlayamadım. Sanırım çok güçlüydüler."

"Utanmayı bırak."

"Yapamam!"

Bir adım geri çekiliyorum. "Devam etmek istersen gidebilirim... ve bana daha sonra rapor verirsin. Ya da kalabilirim ve pratik yapabiliriz. Bu tamamen size kalmış."

Gözleri yanıyor, tıpkı yanakları gibi. Ama ben onlarda zevk almaya başladığım ateşi görüyorum. "Kal."

Bu kelime başımı döndürüyor.

Yavaşça, dikkatlice yatağa, yanına oturuyorum. Ani hareketler yok. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan yanına uzanıyorum.

O yorganın altında. Ben onların üstündeyim.

"Küçük olanı kullanıyorsun. Değil mi? Emişli." "Evet."

Yoğun."

"Klitorisine dayamadan önce de tahrik olmuş muydun?"

Yumuşak bir nefes verirken dudakları aralanıyor. Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve gözlerimle tam olarak buluşamıyor. "Birazcık."

"Şimdi kendine dokun," diye mırıldanıyorum, yüzüm onunkinin yanında olacak şekilde dönüyorum. "Titreşimleri ya da emişi açmayın."

Omzu kayıyor ve yorganın altından kumaşın belli belirsiz hışırtısını duyuyorum. İçime dolan ihtiyaç dalgasıyla gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, ama bunu görmek istiyorum.

Nora'nın nefesi kesiliyor ve lanet olsun, bakmak zorundayım. Ağzı açık ve gözleri benden tavana doğru kayıyor. Yüzünü ona çevirmek için uzandım.

Benim. "Burada senin yanıdayım. Çok cesursun," diyorum ona. "Benim için çok iyi oluyorsun, sinirlerinle böyle mücadele ediyorsun."

Başıyla küçük bir selam veriyor ve gözlerinin etrafındaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. "Bu iyi hissettiriyor mu? Kendine dokunmak?"

"Evet," diye fısıldıyor. Beni izliyor, eli yorganın altında hareket ediyor.

"Sana dokunmayacağım. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye mırıldanıyorum. "Ama her zaman yanında olacağım."

"Belki... beni öpebilirsin." Sesi biraz ince ama teni kızarmış.

Biraz gülümsedim. "Bunu yapabilirim."

Yavaşça, alnımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum. Nefesi dudaklarımı ısıtıyor ve onu yavaşça, derinlemesine öpüyorum. Acele etmiyorum, tadını çıkarıyorum, dilini emiyorum. Dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve tadının ne kadar güzel olduğunu fısıldıyorum.

Dudakları açlıkla benimkileri takip ediyor. Bunun zaferi beni daha da sertleştiriyor. Benden önce bir erkeği öpmekten hiç hoşlanmadığını söylemişti.

Bu iltifatı ölene kadar bir onur nişanı olarak taşıyacağım.

Bunun yerine dudaklarımı yanağına, boynunun güzel kokulu kıvrımına doğru sürüyorum ve nefesini tutmasına izin veriyorum.

"Beni daha önce hiç böyle öpmemiştin," diyor. "İşleri ağırdan alıyoruz."

"Hoşuna gitti mi? Beni öpmek?"

Soru çok masum. Keşke aletimin pantolonumun fermuarına nasıl dayandığını bilseydi. "Sen mükemmelsin. Seni saatlerce öpebilirim, tatlım."

"Oh." Tüm vücudu gevşer.

Muhtemelen daha önce kimse onun boynunu böyle öpmemiştir. Gömleğinin yakasını ağzımla kenara itiyorum ve köprücük kemiğinin kenarını öpüyorum. Teninin kokusu doğru düşünmemi zorlaştırıyor.

"Vibratörü aç," dedim ona. "En düşük ayarda. Klitorisine doğru bastır, ama emme kısmını değil."

"Tamam."

Onu tekrar öpmek için bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor, dudakları benim için aralanıyor. Vibratörün açıldığını, yorganın altında debelenirken anlıyorum çünkü ağzı benimkine karşı kekeliyor.

Alçak bir uğultu havayı dolduruyor.

"İşte bu kadar. Parmaklarından daha güçlü, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor. İçinden bir enerji akımı geçiyor ve bunun beni yakmasını istiyorum. Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Ne düşünüyordun? Ben içeri girmeden önce?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Ben... um. Hiçbir şey değildim."

"Hiçbir şey mi?" Boynunu tekrar öpüyorum ve nefesi kesiliyor. Evet. Bu hoşuna gitti.

"Bence yalan söylüyorsun." Boğazının çukurunu öpüyorum ve boştaki eli yukarı kalkıp saçlarımın arasından kayıyor. Kafa derime yaptığı baskı sikimin zonklamasına neden oluyor.

Bundan sonra en kötü mavi toplara sahip olacağım.

"Sana ne söylememi istiyorsun?" Sesi şimdi daha keskin, ağır nefes alışverişlerle karışık.

"Gerçeği."

"Sen," diye fısıldıyor. "Ben de seni düşünüyordum."

Boynunun kıvrımına doğru inliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, eli boynumu okşuyor, "eğer bu-"

"Özür dileme. Benden asla özür dileme, bunun için değil." Onu tekrar öpüyorum. Bu sefer çok daha sert, kendi ihtiyacımdan kaynaklanıyor. Daha dikkatli olmalıyım. Daha yavaş.

Ama Nora sadece saçlarımı sıkıca kavırıyor ve sanki o da çok istiyormuş gibi beni öpüyor. Tıpkı bana erkeklerle her zaman yaptığını söylediği gibi.

Başımı kaldırıyorum, ağzım onunkinden birkaç santim uzakta.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var." Gözleri kocaman oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer artık kendini rahat hissetmiyorsan. Herhangi bir noktada, yaptığımız herhangi bir... uygulamada..." Başımı kaldırıyorum ve bakışlarımla buluştuğundan emin oluyorum. "Bana dur dersin dururuz. Bu kadar. Kızmayacağım, sinirlenmeyeceğim ya da sinirlenmeyeceğim. Bana ne istediğini söylediğin için hiçbir şey değişmeyecek. Senin hakkında ne düşündüğümü değiştirmeyecek."

Nora hafifçe başını sallıyor ve yüzünde bir utanç ifadesi beliriyor. "Evet."

"Bana söz vermeni istiyorum, tatlım. Bana dur de ve duralım.

Aklına geldiği anda bana söyleyeceğine söz ver."

Başını sallıyor. Teni dudaklarımın altında kızarıyor ve ısınıyor. "Evet. Durmak istersem sana söylerim."

"Ve kızmayacağımı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, West."

Boynunu tekrar öpüyorum ve nefesi kesiliyor. "Hiç burada öpüldün mü?"

"Hayır. Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti."

Tenine karşı gülümsüyorum. Bu üzerinde çalışabileceğim bir şey. "Ben de seni düşündüm."

"Öyle mi? Sen..."

"Evet. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yaptım." Yorganını bu şekilde yukarı çekmişken ulaşabildiğim en uç noktayı öpüyorum. Cildinde tüyler diken diken oluyor. "Bunu çok seviyorsun."

"Evet," diye fısıldıyor.

"Benim tatlı, duyarlı kızım. Çok iyi gidiyorsun." Onu tekrar öpüyorum. "Oyuncağı kaydırmanı istiyorum. Emişi tam klitorisinin üzerine koy. Bunu benim için yapabilir misin?"

Boştaki eli hâlâ ensemde, sanki kendini bana sabitliyor. "Tamam, ben... oh. Oh."

Ateş omurgamdan aşağı vuruyor. "İyi mi?" "Evet."

Boynunu tekrar öpüyorum ve bu sefer yorganı aşağı itiyor. Göğsünün yeni açılmış tenini takip ederek kaşkorsesinin kenarına kadar iniyorum. Kumaşın arasından göğüslerinin belli belirsiz kabarıklığını ve meme uçlarının sert çıkıntılarını görebiliyorum.

Parmaklarımı kaşkorsesinin kenarında gezdiriyorum ve onun titreyişini izliyorum. "Çok iyi gidiyorsun," diyorum ona. "Çok güzel. Nasıl bir his?"

"Sıcak hissediyorum. Çok yoğun." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Daha önce hiç böyle bir arzu hissetmemiştim."

"Anın içinde kal. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet," diye fısıldıyor. Göğsü hızlı bir nefesle yükselip alçalıyor ve sırtı kavisleniyor. "İstiyorum..."

"Söyle bana, güzel kız."

"Boynumu tekrar öpmeni istiyorum. Ağzını ağzımda istiyorum..."

Göğsünü kavislendirdiği yere bakıyorum. Meme uçlarının sert hatlarına. "Beni nerede istediğini biliyorum." Göğsünü öpüyorum. "Titreşimleri arttır."

Nefesi kesiliyor ama bir saniye sonra sesin yükseldiğini duyuyorum. Kumaşın üzerinden göğsünü öpüyorum, meme ucunun sert noktasına kadar.

Pamuğun içinden emiyorum.

Tekrar inliyor, yumuşak, uzun bir ses, sikimin zonklamasına neden oluyor. Elini bacaklarının arasında, yorganın altında hayal ediyorum. Tatlı amını, şişmiş klitorisini.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum ve bakışlarıyla buluşacak kadar uzun süre ağızımı kaldırıyorum. Gözbebekleri kocaman açılmıştı. "Bu kumaşı aşağı itebilir miyim? Gömlek olmadan meme ucunu emebilir miyim?"

Hızlı bir baş sallama var.

"Söylediğini duymam gerek."

"Evet," diyor hemen. "Lütfen."

Lanet olsun, yalvarmasına alışabilirim. İki sıkı pembe meme ucu bana göz kırpana kadar kumaşı yavaşça göğüslerinin yumuşak kabarıklığı üzerinden aşağı indiriyorum. Bu manzara karşısında inledim. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Pembe benim yeni favori rengim."

Birini ağızıma almak için başımı eğıyorum. Sertçe emiyorum ve tekrar inliyor. Başımı kaldırdığımda yüzünü yastığa yaslamış, boynunu eğmiş olduğunu görüyorum. Burası da hassas.

Memeleri değıştiriyorum, diğetine de aynı sıcak emme muamelesini yapıyorum. Ve sonra dişlerimi onun meme ucuna geçiriyorum.

Nefesi gürleşiyor, kesiliyor. Saçlarımdan geçirdiğı parmakları neredeyse acı veren bir sıkılıkla geriliyor. "İşte böyle, bebeğim. Bırak seni alsın."

Nefes nefese kalıyor ve sonra vücudu altımda eğiliyor. Kolumu altına sokuyorum ve boşalırken onu tutuyorum.

"şu haline bak," diyorum, çünkü duramıyorum, çünkü bunu asla unutmayacağım.

Çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

Titriyor ve yorganın altında bir hareketlenme oluyor. Titreşimler devam ediyor ama ses daha boğuk. Onu hassas klitorisinden uzaklaştırmış olmalı.

Nora yüzünü boynuma gömüyor. "Aman Tanrım."

Onu daha yakına çekiyorum, böylece örtü bizi ayırırken olabildiğince içime doğru kıvrılıyor. "Ne kadar iyi, vahşi bir kız. Çok iyi iş çıkardın."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyor. "Sadece başka biriyle geldim."

Bir elimi ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Yaptın, tatlım."

BÖLÜM 31

BATI

GörünüŖe göre, en iyi arkadaşınızın küçük kız kardeşinin orgazm olmasına yardım ettikten sonraki gün işe konsantre olmak daha da zor. Onu yatağında uykulu ve sersemlemiş bir halde bıraktıktan sonra o kadar sertleşmişim ki, bitkin bir uykuya dalmadan önce iki kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldım.

Yine de ağrıyla uyandım.

Bütün gün asistanım ve iş arkadaşlarımla kısa konuşuyorum. Bunu fark ediyorlar ama kimse yorum yapmıyor ve Fairhaven'dan ayrılıp Nora'yı şehirdeki bir moda çekiminden almak için yola çıkana kadar dakikaları sayıyorum - çok önceden rezervasyon yaptırdığı ve iptal edemediğı bir çekim.

Onu çekimden sonra doğrudan Moda Enstitüsü'nün bağış toplama etkinliğine götüreceğim. Gerçekten gitmek istiyor ve bizim de insan içine çıkmamız gerekiyor. Kazan-kazan.

Arthur zamanı geldiğinde beni şehre götürüyor. Nora'nın moda çekimi Manhattan'ın merkezinde, dev pencereleri olan eski bir tuğla binada. Bir çeşit dönüştürülmüş depoya benziyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve bir kapının önünde duran korumalarımı görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet," diyor Miguel. Kendisi eski bir denizcidir ve işinde mükemmeldir. "İçerideler. Çekim gecikiyor gibi görünüyor."

"Teşekkürler." Kapıyı iterek açtım.

Oda çok büyük. Her yer hareket dolu, insanlar koşuşturuyor. Bir makyaj istasyonu ve devasa bir giysi rafı var. Önce diğer iki korumayı fark ediyorum. Biri pencerelerin yanında, diğeri de fotoğrafçıya yakın duruyor.

Ve işte orada.

Olduğum yerde durdum.

İç çamaşırı giymiş... ve *sadece* iç çamaşırı.

Etrafında başka modeller de var ama tek gördüğüm o. Saçları dağınık, yüzünün etrafına koyu renk dökülüyor. Solgun, altın sarısı teni, neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen birkaç parça koyu dantelle sergileniyor.

Kadife bir kanepeye uzanmış, bacakları hafifçe kıvrılmış. Bir kolu arkaya sarkmış, diğeri çıplak kalçasının üzerinde duruyor. Kameraya bakıyor ve yavaşça pozunu değiştiriyor. Baktığı yer, çenesinin eğimi, uzanmış bacağı.

Her şeyi akıcı gösteriyor. *Sakin ol.*

Sütyeni dantelli ve süslü, göğüslerinin arasında küçük bir inci sarkıyor. Gözlerim ona odaklanıyor, orada sallanıyor. Sanki güzelliğinin süslenmeye ihtiyacı varmış gibi.

Takım elbiseli bir adam arkasında durmuş, garson gibi ona üzerinde bir kadeh şampanya olan bir tepsi uzatıyor. Genç bir adam. Yüzü tıraşlı, sert bakışlı.

Başka bir erkek model onun önünde yere uzanmış, içinde bir kase üzüm olan başka bir tepsiyi tutuyor.

Fotoğrafçı yol tarif eder ve Nora yerinden kayarak şampanya bardağına uzanır. Kadehi alırken parmakları adamınkilere değiyor. Kapüşonlu gözlerle adama bakıyor ve bu bakışta hiç de bakire bir yan yok.

Güçlü görünüyor. Ne istediğini bilen ve karşılığında istendiğini bilen bir kadın. İnandırıcı.

Ama ne kadar inandırıcı olabileceğini biliyorum.

Sırtını dikleştiriyor. Bakışlarım göğüslerinin şımarık tepelerine kayıyor, mükemmel bir tutuş ve ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Onu örtmek istiyorum.

Tüm bu çekimi bitirmek istiyorum.

Burada olmak istemiyor. Modellik yapmak bile istemiyordu, bu işi bırakmaya çalışıyordu ama yine de *burada* çok güzel bir iş çıkarıyor. Çünkü ondan istendi. Çünkü nazık, destekleyici ve kimseye rahatsızlık vermek istemiyor.

Madison çekimin sol tarafında duruyor, görevlilerin ve fotoğrafçının tık tık tıklarının yanından geçiyor. Kilitlenmiş kaslarımı hareket etmeye ve ona ulaşmaya zorluyorum.

"Efendim," diyor.

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Günün çoğu. Şüpheliden teslimat yok."

Başımı salladım. Fotoğraflarla birlikte gönderilen mektuptan sonra hepimiz takipçinin başka temaslarda bulunmasını bekliyoruz. Ve bu ne zaman olursa olsun, Nora'ya ulaşmadan önce durdurulmasını istiyorum.

Nora sonuna kadar uzanmış, başını bir koluna dayamış.

Ona bakmak acı veriyor. Onun güzelliği böyle: bir hançer, keskin ve delici. Yine de acı bakmamı engellemiyor.

Burada çok fazla insan var. Hepsi onu ve ona hâlâ çok yakın olan iki erkek modeli izliyor. Herkese başka tarafa bakmalarını emretmek istiyorum. Ama yapamıyorum ve kıskançlık içimde acı veren bir şey. Böyle hissetmek doğru değil. Buna hakkım yok. Ama işte burada.

Nora başını kaldırdı, uzaklara baktı... Ve beni gördü.

Hareketleri duraksıyor. Zarif, yavaş pozisyon değişimi kekeliyor ama sonra nerede olduğunu hatırlıyor ve kameraya doğru geri bakıyor.

Fotoğrafçının "kes" diye bağırması yaklaşık on dakika daha sürer. Her bir dakika sonsuzluk gibi geliyor.

"Tamamdır!" diye sesleniyor fotoğrafçı. "Tamamdır!"

Müzik hemen kısılır. Sesler yükselir ve arkada iki kişi beşlik çakar. Sette, Nora rahatlar. Gülümser ve erkek modellerle sohbet etmeye başlar. Daha önce yüz ifadeleri boştu. Şimdi gülümsüyorlar, iki heykel aniden canlanıyor.

Nora ayağa kalkıyor, üzerinde hâlâ dantelli bir iç çamaşırı var, kumaş kıcının kıvrımlarını sarıyor. Ona doğru ilerliyorum.

Mankenlerden biri geldiğimi gördü. "Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum, Nora," diyor ona. Anlam veremediğim bir Avrupa aksanı var.

Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp ona sardım bile. "Hey."

"Merhaba," diyor ve bana gülümsemesi daha rahat nefes almamı sağlıyor. Adama bakıyorum. "Öyle. Oldukça yeni."

"Çok tatlı bir çift olmuşsunuz," diyor.

Nora ceketimi daha sıkı sarıyor. "Bugün için teşekkürler," diyor modellere. "Sonunda o üzümlerden birini yiyebilirsin, Pawel."

"Bütün gün bunun hayalini kurdum."

"Beyler," diyorum ikisine de. Göğsüm sıkışıyor ve sesimi bundan daha iyi çıkaramıyorum. Yanlış bir şey yapmamış olsalar bile.

"Sonra görüşürüz çocuklar," diyor. Onlar da onun sıcak gülümsemesine karşılık veriyor. İçlerinden biri üzüm dolu tepsiyi ona uzatıyor ve o da gülerek geçerken bir tane kapıyor. "Nihayet!"

Aydınlatılmış setten çıktık, ceketim hala onun üzerindeydi. İnsanlar toparlanıyor, giysi raflarını yuvarlıyorlar.

Ama birçoğu da bize bakıyor.

O bu sektörde bir isim. Gençliğinden beri birçok çekim yapmış. Belki de takipçi böyle bir çekimde çalışmıştır. Işıklar, ses, stil. Sağlıksız bir takıntı edinmiş.

Ondan tüm modellik işlerinin bir listesini istemeliyim. Onları güvenlik ekibime ver. *Her bir personeli kontrol edin.*

"İyi misin?" Ona sordum.

"Evet. Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Ben mi?"

"Kızgın görünüyorsun. Bugün bir şey mi oldu?"

"Hayır. Her şey yolunda."

Nora bana bir kez daha uzun uzun bakıyor, gözleri araştırıyor. "Bir şeye sinirlenmişsin. Çekim biraz uzun sürdü ve özür dilerim. Beklemen istemedim."

"Erken geldim. Sorun olmadı."

Köşedeki deri spor çantasının yanında durur. Yanında yarısı bitmiş bir smoothie ve prize takılı bir telefon var. "Emin misin? Her zaman dürüst olduğunu söylemiştin." Çantasını karıştırabilmek için ceketimin kollarını yukarı itiyor.

"Evet. En azından size atıştırmalık verdiler."

Küçük bir kahkaha atarak smoothie'ye bakıyor. "O benim öğle yemeğimdi."

"Daha bitirmedin bile."

"Bütün gün iç çamaşırlarımlaydım." Boynunu döndürüyor. "Tanrım, bir hamburger yemek için sabırsızlanıyorum. Ve patates kızartması."

İçimde soğuk bir öfke dolaşıyor. Bu iş biter bitmez ona düzgün bir yemek hazırlayacağım. "Bir yerlerde soyunma odası var mı?"

"Evet. Hemen döneceğim."

"Seni oraya kadar takip edeceğim," dedim.

Kıkırdıyor. "Artık yeni muhafızım sen misin? Madison ve Amos burada, biliyorsun. Miguel ve Sam de."

"Ben her zaman senin korumanım." Köşedeki derme çatma soyunma odasına doğru yürüyoruz. O bir örtünün arkasında kayboluyor ve ben dışarıdaki duvara yaslanıyorum. Ellerim bir sıkılıp bir açılıyor.

Ama dürtüye karşı koyamıyorum.

"Bu çekimi neden yaptın?" Ona sordum.

Perdelerin diğer tarafında sessizlik var. "Sana söyledim, kardeşimin aldığı yeni bir marka içindi. Gelecek vaat ediyor."

"Bu yüzden sormadım."

"Modellere ihtiyaçları vardı."

"New York'ta binlerce model var."

Perdenin arkasında kıyafetler hışırdıyor ve dantelin kalçalarından kayışını, göğüslerinin serbest kalışını hayal ediyorum. "Mankenlik ajansım kardeşimle yakın çalışıyor. Bu markayı Maison Valmont için yeni satın aldı ve satın alma sonrası ilk kampanyalarında yer almam... onlara olan güvenimi gösteriyor."

Bunlar ona söylenmiş sözler. Muhtemelen Rafe tarafından. "Ama artık modellik yapmak istemiyorsun," diyorum ona.

Birkaç saniyelik uzun bir sessizlik daha oluyor. "Yine tartışma alıştırması mı yapıyoruz?"

"Seninle senin için tartışıyorum."

"Bu pek mantıklı değil."

"Çok mantıklı." Gözlerim perdenin mikroskobik yarığının ardındaki belli belirsiz hareketi yakalıyor. "Orada, o erkek modellerle birlikte sahne aldın. Değil mi?"

"Tabii ki yaptım."

"Sana dokundular mı?"

"Sadece birkaç kez." Perde geri çekildi ve işte orada, bana ceketimi uzatıyor. Siyah bir kokteyl elbisesi giymişti. Vücudunu sarıyor, neredeyse ayak bileklerine kadar iniyor. Saçları iri, kabarık bukleler halinde, bütün bir öğleden sonrayı yatakta geçirmiş gibi yüzüne dökülmüş. "Yapmak için eğitildiğim şey bu. Bir beklenti var, evet... ama bunu karşılayabileceğimi biliyorum." Biraz omuz silkiyor ama yanaklarına renk gelmiş. "Kontrol bende çünkü bir karakteri oynuyorum."

"Peki ya erkekler?"

"Rol yapıyoruz," diyor. "Gerçek bir samimiyet yok."

"Bugün çekim yapmak istedin mi?" diye soruyorum.

"Ne istediğimin bir önemi yok. Bana soruldu ve ben de evet dedim. Ve şimdi çekimle işim bitti." Sesi rahatsız edici. Güzel.

"Ama bir dahaki sefere menajerin, annen ya da Rafe sana sorduğunda ne yapacaksın?" Bir kolumu uzatıp açıklığın diğer tarafına dayayarak yolu kapatıyorum. "Onlara ne söyleyeceksin?"

Keskin bir nefes verirken dudakları aralanıyor. "Bilmiyorum. Olduğu zaman anlayacağım."

"Onlara karşı duracaksın," diyorum ona. "Çünkü bu senin hayatın ve onunla ne yapacağına sadece sen karar verebilirsin. Bunun harika bir fırsat olduğunu düşünmeleri önemli değil. Onları mutlu edip etmeyeceği önemli değil."

"Çok zorluyorsun." Sözleri keskin ama gözlerindeki kıvılcım öyle değil. "Onlar benim ailem. Çıkmaya çalıştığım adamlar değiller."

"Fark etmez, değil mi? Hepsini memnun etmek istiyorsun. Ama herkesi memnun edemezsin, tatlım."

"Bunu biliyorum. Tabii ki biliyorum."

"Peki ne diyeceksin? Tekrar modellik yapmanı istediklerinde?" Bir santim eğildim. "Lütfen, Nora. Yüzün satışlara yardımcı olur. Sadece bir öğleden sonra."

Elini göğsüme koydu. "Yoluma çıkıyorsun, Calloway." "İşte benim kızım."

"Mankenliği bıraktım," diye devam ediyor. "Teşekkürler ama kalsın."

Dudaklarım kıvrılıyor. Bir sınır çizerken bile hep çok kibar. "Bu kadar. Daha da zorlarlarsa ne yaparsın biliyor musun?"

"Ne?"

Daha yakına eğildim. "Kızacaksın."

BÖLÜM 32

NORA

Bilmesem West'in kışkandığını söylerdim.

Köşede durmuş Henri ve Pawel ile beni izliyordu.

İç çamaşırı çekimlerine alışkınım. En sevdiğim çekimler değil ama benden ne beklendiğini biliyorum ve makyaj ve gardırop departmanının bana kişisel olmayan bir şekilde dokunmasına alışkınım. *Burada dur. Böyle uzan. O baldırı nemlendirmem lazım.*

Bu beklentileri bir pelerin gibi taşıyorum ve performansı zırhım haline getiriyorum.

Fotoğrafi çekilen ben değilim. Pek sayılmaz. Bu, izleyicinin istediği şeye dönüşebilen bir izdüşümüm.

Ama bunu hiç West izlerken yapmamıştım ve *onun* bakışları neredeyse çıplak bedenimdeydi. Bir fotoğrafçının ya da görüntü yönetmeninin değil. Sonra da sanki kendi bölgesini işaretliyormuş gibi hala onun sıcaklığını ve kokusunu taşıyan bir ceketle üzerimi örttü.

Belki yanlış ama bu hoşuma gitti. Sonrasında birinin gelip beni alması, bana kim olduğumu hatırlatması.

Olmamı istedikleri kişi değilim.

Şimdi yanımda, kolum onun koluna dolanmış. Elimi tutup kolunun kıvrımına koyan oydu. Moda Enstitüsü'nün bağış toplama etkinliğinin merdivenlerinin dibinde duruyoruz. Bütün gün dört gözle beklediğim şey buydu. Çekimi değil. *Bunu.* Bu gece burada sergilenen parçalar efsanevi.

Kırmızı halıda birlikte yürüyoruz, her fotoğrafçıya bakıyoruz. Kameralar parlak ve baş döndürücü bir şekilde yanıp sönüyor ve o her adımda yanımda.

"Maske taktın mı?" diye soruyor
kulağımın dibinde. "Evet.
Seninki iyi görünüyor." "Ben
senin kadar güler yüzlü değilim."
"Bu beni hiç şaşırtmadı."

Bir fotoğrafçı bana kendi tarafına bakmam için bağırdığında, West yarı eğlenmiş bir ses tonuyla, fotoğrafçıların kahkahaları arasında *Nora'nın istediği yere bakacağını* söylüyor.

Bir başka parlak ışık patlarken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Moda Enstitüsü'nün içi devasa ve hikayelerle dolu. Efsanevi bir bina. Ben çocukken yazları Maine'de büyükanmem ve büyükbabamın yanında geçirirdik ve ara sıra şehirde birkaç gün geçirirdik. Annem ve ben hep buraya gelirdik.

Güzel, iyi giyimli insanlar bağış gecesine girişimizi izliyor. Tanıdığım bir sürü insan var. Tanıdığım tasarımcılar, birlikte çalıştığım fotoğrafçılar. Biz etrafta dolanırken West yanımdan ayrılmıyor.

Birkaç kişiden fazlası ona spekülatif bakışlar attı.

Bir tasarımcı bana açıkça göz kırıyor ve Calloway'i yakalamakla iyi yaptığımı söylüyor. Calloway değil. Calloway. Çok sayıda akrabası var -uzak kuzenleri, bir kız kardeşi, teyzeleri ve amcaları- ancak West, babası ve ondan önceki varisler gibi bu neslin ana Calloway'i haline geldi.

Sergiyi gördüğümde, elimi aşağı kaydırıp onunkini kavırıyorum. "Gel!"

Onu satılık eşyaların yanına sürüklememe izin verdi. "Bunun için mi buradayız?"

"Evet. Şuna bak. İnanılmaz değil mi? Bunlar arşivlik parçalar. Şuradaki elbise? Pek bir şeye benzemiyor ama sektörde devrim yarattı. Grace Kelly 1972'de giymişti."

Yanımda alçak sesle *hmm* diyor. "Bir tanesine teklif vermeyi düşünüyor musun?" "Hayır, hayır, onlar çok pahalı."

"Ama yapabilseydin?"

"Belki bu... bu zümrüt rengi elbise. Çocukken Cannes Film Festivali'nde giyildiği zamanı hatırlıyorum da, çok etkilenmiştim. Defterime defalarca çizerdim, kumaştaki drapeleri doğru yapmaya çalışırdım."

West'in gözleri elbiselerde değil bende. "Peki ya bu?"

Sırada ilerliyoruz, sesim her geçen tasarımda daha da heyecanlanıyor. Ona karanlık bir yarığın nasıl

Elimi ağızıma götürdüğümde donanma elbisesi türünün ilk örneği idi. "Özür dilerim. Seni sıkıyorum."

"Hayır. Değilsin."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Çünkü modadan hoşlanmayan insanlar genellikle bunu ilginç bulmazlar."

"Seni ilginç buluyorum." West'in eli sırtımda geziniyor ve parmakları saçlarıma ucuna dolanıyor. Kafa derimi hafifçe çekiştirmesi iyi hissettiriyor. "Devam et."

"Bu işte iyisin," diyorum ona. Belki de önce onu etkisiz hale getirirsem, bunun beni ne kadar telaşlandırdığını, tüm dikkatini verdiğini, elinin saçlarımla oynadığını görmez. "Rol yapıyorum."

"Belki de iyi bir sahne partnerim vardır," diyor.

"Bu gece buraya geldiğin için teşekkürler. Sensiz gidemezdim."

Arkamızda bir yerde müzik hızlanıyor, klasik bir parçadan modern bir cover'a geçiyor. "Bu gece ikimize de hizmet ediyor," diyor. "Bu yarın gazetelerde olacak."

"Calloway varisi ve Montclair varisi," diye mırıldandım. Son fotoğraflarımız ortaya çıktıktan sonra internetteki bazı konuşmaları gördüm. "Hoşlarına gitmiş gibi görünüyor. Yani halkın."

Eli öne doğru kayıyor, yüzümün yan tarafına oturuyor. Tenime karşı sıcak. "Biz iyi bir eşiz."

"Mhm. Annen hala mutlu mu?"

"Evet, öyle."

"Yoluna çıkan kadınlardan oluşan bir harem yok mu?"

Dudağı kıvrılıyor. "Hayır, benim yanıma taşındığından beri değil."

"New York'un en nefret edilen kadını ben olmalıyım," diyorum. Sesimde flört var ve bu iyi hissettiriyor. Uzanıp gömleğinin sert yakasını düzeltmek iyi hissettiriyor. "Sen ülkenin en gözde bekârsın ve işte ben seni piyasadan çekiyorum."

"Kimse senden nefret edemez."

"Bundan emin değilim," diyorum gülümseyerek.

"Ve eğer alıcı tarafta olması gereken biri varsa, o da benim." Adem elması parmaklarıma çok yakın. Parmak eklemimin arkasını ona sürtüyorum. Teni sıcacık. "Sen çok güzelsin. İnsanlar modellik yaptığın şeyi almak, sana benzemek, seninle çıkmak istiyor. Seni piyasadan çeken benim."

"Ben o kadar ünlü değilim." Parmaklarım çenesinin kenarı boyunca ilerliyor. Ona bu şekilde dokunabilmem benim için hâlâ bir mucize.

"Mmm?" Boştaki eli belime oturuyor, sıcak ve büyük. "Bir kişinin benden çok nefret etmesini istiyorum."

Nefesim kesildi. "Takipçi."

"Evet. Yarın o kırmızı halıdaki fotoğraflarımıza bakmasını ve bana duyduğu nefretle içinin yanmasını istiyorum. Şu anda benim olduğum yerde, sana sarılmış olmayı dilemesini istiyorum." West'in gözleri dudaklarıma düşüyor. "Onun için asla yapamayacağın şeyleri benim için yaptığını hayal etmesini istiyorum."

"Bunu düşünmüşsündür."

"Yaptım," diye itiraf ediyor karanlık bir şekilde. "Çünkü onun pervasızlaşmasını ve aptallaşmasını istiyorum, böylece onu yakalayabilirim."

Gözlerindeki sertlik, takım elbise ceketini üzerime örttüğü zamanki gibi hissettiriyor. Sarılmış, sıcak, özenli. Yıllarca kardeşim böyle bir şey yapmaya çalıştığında bundan nefret ettim. Annem çok uzağa taşındığından şikayet ettiğinde.

Ama West'le birlikte bu beni daha da güçlendiriyor.

Birkaç kişi bize ilgiyle bakıyor. İnsanlar her gün bu tür bir sevgi gösterisinde bulunmuyor.

Ve hiçbir zaman ben olmadım.

Ama işte buradayım, bir çiftin diğer yarısı. Sahte bir çift olsa bile.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Seni öpebilir miyim?"

"Artık sormana gerek yok."

"Hâlâ doğru geliyor. İstemiyorum-"

"Eğer avantaj sağladığını söyleyeceksen," diyor West, "seni yirmi kişilik bir ekibin önünde iç çamaşırından başka bir şey giymeden gördükten sonra, rahatsız olduğunu bile bile, parçalanabilirim."

"Bu seni rahatsız mı

etti?" Çenesi çalışıyor.

"Evet."

"Buna alıştım. Ve daha fazla çekimi geri çevireceğim." Anneme, kardeşime ve menajerime modellik işimin tamamen bittiğini söyleyecek cesareti topladığımda.

"Güzel," diyor. "Ne istiyorsan onu yap, bela."

"Ne düşündünüz? Onların koleksiyonuydu. İç çamaşırları." Elimini onun gür saçlarına sürüyorum ve bu beni heyecanlı sinir seline karşı dizginlememe yardımcı oluyor.

West'in dişleri birbirine çarpıyor. "Nora..."

"İltifatlarının ne zaman gerçek ne zaman oynadığımız oyunun bir parçası olduğunu asla bilemiyorum," diyorum. "Ama belki de fark etmez. Belki yine de duymak istiyordum. Belki de bu gece tapılan bir kız arkadaşımı gibi davranmak istiyordum."

Elleri belime dolanıyor ve içindeki gerginlik tek bir darbeye paramparça olabiliyor. "İnanılmaz görünüyordun. Duymak istediğin bu mu? Güzel olduğunu biliyorsun. Ama seni o dantelden başka bir şey giymemiş görmek beynimi parçaladı tatlım. Onu yana kaydırmanın ne kadar kolay olacağını bilmek..."

"Oh."

"Çok mu fazla?"

Başımı sallıyorum ve dudakları karanlık bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bu gece cesursun. Ve eğer tapılmak istiyorsan, ben de sana taparım. Benden başka hiçbir erkeğin görmemesi gereken bir iç çamaşırıyla ne kadar güzel, ne kadar mükemmel göründüğünü söyledim. Göğüslerinin arasında küçük bir inci vardı. Bunu fark ettin mi? Çünkü ben fark ettim."

"Evet. Bu onların... özel görünümünün bir parçası." Elbisenin altında yine sıcak hissediyorum. "Ne yapardınız? Eğer seyircimiz olmasaydı."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Bir soru ve sevinç ve bununla nereye varmak istediğimi çok iyi biliyor. "Ben olsam seni o kanepede tutardım. Diğerlerini odadan çıkarırdım. Sana söyledim, bir kadını boşaltırken başkalarının izlemesinden hoşlanmıyorum."

"Ve sen beni boşaltacaksın."

"Önce bana kendine nasıl dokunduğunu göstermeni isterdim. Ne kadar güzel göründüğünü, ne kadar iyi yaptığını, beni ne kadar memnun ettiğini söyle." Daha yakına eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Vibratörün emiş gücü hoşuna gitti, değil mi?"

"Yaptığımı

biliyorsun." "Bunu

yapabilirim."

Bacaklarımın arasında bir zonklama var. "Yani..." "Yani, evet."

Nefes almak zor. Odaklanmak zor. Dudakları şakağımda geziniyor. "O kanepede seninle yapacağım şey bu. Sana hak ettiğin şekilde tapardım."

"BEN... BEN..."

"Bu sefer çok mu fazla?"

Başımı küçük bir *hayır* anlamında sallıyorum.

Şakağıma doğru inliyor. "Beni en uygunsuz zamanlarda sertleştiriyorsun, tatlım."

"Gerçekten mi?" Aramıza bakıyorum.

"Gerçekten. Siktir, dikkat çekme. Ve bu kadar mutlu görünme."

Gülüyorum. "Neden olmayayım ki? Bu harika."

"O kelimeyi kullandığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Başka hangi kelimeyi kullanmamı istiyorsun?" Ayağa kalkıyorum, dudaklarımı kulağına değdiriyorum ve ona söylemediğim şeyleri Fransızca fısıldıyorum. Onun tapılan kız arkadaşı olmaktan hoşlandığımı düşünüyorum.

Tekrar inliyor ve elleri belimde sıkılaşıyor. "Fransızcamı tazelemem lazım."

Kalçamda bir şey titreşiyor. Israrcı, aralıksız. Bu bir arama değil. Mesaj olmalı. Bir kez, iki kez. Sonra üçüncü kez. Sanki biri bana durmadan mesaj atıyor. "Özür dilerim," diyorum. "Sanırım biri bana ulaşmaya çalışıyor."

Çantamı açtım ve telefonumu çıkardım. Annemin bazen bir sivrisineğin tüm hararetiyle dikkatimi istediği nöbetleri oluyor. *Dekorasyon projeksiyonum için doğru kanepe bu mu? Mavi mi beyaz mı? Söyle bana!*

Ama annem değil.

Mesajlar bilinmeyen bir numaradan geliyor. Arka arkaya yedi merhaba, noktalama işareti yok, büyük harf yok.

Hemen ardından başka bir metin geliyor. *Güzel. Şimdi dikkatinizi bana verin.*

Midem bulanıyor ve telefonumu Batı'ya çeviriyorum. Üç küçük nokta beliriyor ve kişinin yazmakta olduğunu gösteriyor.

Başka tarafa bakamıyorum.

O siyah elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun. Ama sana öyle dokunmasına izin vermemelisin.

"Kahretsin," diye homurdanıyor West yanımda. Hemen ardından kolunu bana doluyor ve hızlı bir el hareketiyle korumalarımızı öne doğru sallıyor.

Telefonu tutarken ellerim titriyor. Bakmaya devam ediyorum ama üç nokta yine görünmüyor. Başka bir mesaj yok.

"Nora," derin sesi kulağımın dibinde ısrar ediyor. "Gel. Biz gidiyoruz. Telefonu bana ver."

Yürürken gözlerim odada bir yüzden diğerine kayıyor. Bir insandan diğerine. Sapık burada. İçeride. Başka bir açıklaması yok.

Burada kaç kişi var? Yüz mü? İki yüz mü?

Amos ve Sam de orada, arkamda yürüyorlar. West alçak sesle emirler veriyor. Telefonumdaki bir şeye dokunuyor ve sonra birine verip takip etmesini söylüyor.

Sonra arabanın arka koltuğundayım, Arthur ön koltukta, West yanımda ve sonunda tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum.

West şoföre "Evim" diyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel kelime.

BÖLÜM 33

BATI

Nora yol boyunca sessizdi. Yol kısa değil ama içine kapanıyor ve çok az cevap veriyor. Avrupa'da saat gece yarısını geçiyor ama Rafe uyanık ve beş dakika içinde ikimizi de arıyor.

Kardeşiyle alçak ve teselli edici bir ses tonuyla konuşmasını, güvenlik görevlilerinin ne kadar iyi olduğunu ve bütün gece ne kadar güvende olduğunu hatırlatmasını dinliyorum.

Parmak eklemlerimi beyazlatıyor.

Gecesi mahvolan kendisi olduğu halde *başkalarıyla* ilgileniyor. Sorumlu olan benim ve bu gece onu yakalama fırsatı bulan benim ekibimdi. Yarısı mekanı gözetlemek için orada kaldı.

Bu gece, onu daha önce hiç olmadığı kadar pervasız yaptık. Ama bedelini ödeyen o oldu.

Fairhaven'a döndüğümüzde hala Rafe ile telefonda konuşuyordu. Kavisli merdivenleri ikinci katın sahanlığına kadar yürüyor, sesi sakın ve güven verici.

Bu başka bir performans. Bundan eminim.

O kaybolduktan sonra bir dakika boyunca orada durup düşündüm. Sonra işe koyuldum. Güvenlik şefim on dakikasını benimle bilgi almak için harcadı. Bütün gece analiz edilecek. Güvenlik kamerası görüntülerine girilecek, incelenecek. Daha önce elimize hiç bu kadar iyi bir fırsat geçmemişti.

Telefonunu aldırdı ve söylemek istediği şeyi söylemeden önce onun açmasını bekledi. Çünkü onu izliyordu.

"Numaranın izini sürdük," diyor Michael. "Burner telefonu." "Davranışları değişiyor."

"Evet, ama hiçbir zaman bir düzeni olmadı. Sanki her şey kasıtlı olarak bizi şaşırtmak için yapılmış gibi."

"Beni
bilgilendirmeye
devam et." "Her
zaman," diyor.

Telefonu kapattıktan sonra ellerimi masama dayıyor, sıkıttığım parmaklarımın altında masamın sağlamlığını hissediyorum. En iyi insanlardan bazılarını işe aldım. Gerekirse kuralları çiğnemekten çekinmeyecek insanlar. Ama bu sapık hâlâ parmaklarımızın arasından kum gibi kayıp gidiyor.

Çok iyi. Çok profesyonel.

Bu sadece güzel bir modele sağlıklı bir şekilde takıntılı hale gelen sıradan bir adam olamaz. Kaynakları olan bir adam.

Kaçırdığım bir şey var.

Tam oturmayan bir yapboz parçası.

Ve ben bunu çözeceğim.

Ev sessiz. Güvenlik hariç personelin çoğu evde. Nora da doğru düzgün yemek yeme fırsatı bulamadı. Yemek siparişi verdim ve teslim edilmesini beklerken doğrudan Moda Enstitüsü'nün açık artırmasını aradım.

O zümrüt elbise onun olacak.

Onu bulmaya gitmeden önce yemeğin gelmesini bekliyorum. İkinci kattaki odasına doğru yürüyorum, benimkinden çok uzun bir koridor var. Buraya taşındığında, ona benimkinden olabildiğince uzakta bir misafir odası vermek zekice bir hamle gibi görünmüştü.

Sanki uzay işe yarayacakmış gibi.

Kapıyı iki kez çaldım. Cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha sertti. Gitmemeliydim-

Nora kapıyı açar, telefonu kulağının altındadır. Uzun siyah elbisesini bir çift eşofman ve atletle değiştirmiştir.

"Hayır," diyor telefonda, sesi alçak ve yumuşak, "endişelenmene gerek yok."

Elim yiyecek torbasının etrafında sıkılaşıyor.

Nora geri çekildi ve kapıyı benim için açık bıraktı. "Ben iyiyim, söz veriyorum." Sessizce iç geçiriyor. "Hayır, kıl payı kurtulmadım. Başından beri güvendedim... Hayır, anne."

Yemeği oturma odasındaki masanın üzerine koyuyorum ve pelüş halının üzerinde yürümesini izliyorum. Omuzları iyice gerilmişti. "Rafe beni güvende tutuyor ve

West de öyle. Takımı gerçekten iyi... Hayır, hayır, bu bir sorun olmayacak. Söz veriyorum. Lütfen endişelenmeyin."

Elimi uzattım.

Nora bana bakıyor. "Onu rahatlatabilirim," diyorum. "Eğer senin güvenliğinden endişe ediyorsa."

Bir an tereddüt ediyor ama sonra başını sallıyor. "Anne? West burada. Sana güvenlik ekibi hakkında bilgi vermekten mutluluk duyar. Tamam mı? Şimdi seni ona bağlayacağım."

Telefonu bana verirken parmakları benimkilere değiyor. Parmakları soğuktu. Bu

z. "Bayan Beaumont," dedim. "Sizinle tekrar konuşmak bir zevk." Tiz, neredeyse transatlantik aksanı kulağımı dolduruyor. "Weston?"

"Evet." Yıllar boyunca Rafe'in annesiyle birkaç kez konuştum. Annesi Eski bir aktris. Uzun boylu, salkım söğüt, muhteşem. Lüks kralı ile felaket bir boşanmanın ardından Avrupa'yı dolaşmış ve çocuklarına terör estirerek onları kendi şartlarına göre kendisiyle vakit geçirmeleri için manipüle etmişti. "Anladığım kadarıyla Nora için endişeleniyorsun."

"Endişeli misin? Çıldırılmış durumdayım," diyor. "Sapık bu gece çok yaklaştı. Rafe beni aradığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı."

"Şu anda kızınızı koruyan güvenlik ekibi, dünyanın değilse bile ülkenin en iyilerinden biri" diyorum. "Nora'ya atanan her bir korumayı şahsen inceledim. İki eski Navy SEAL, bir eski deniz piyadesi ve üst düzey ünlüleri koruma konusunda geniş deneyime sahip üç adam var. Hepsi iyi maaş alıyor ve işlerinde iyiler. Hiçbiri sorumluluklarını hafife almıyor."

"Oh," diye nefes alıyor. "Tamam. Bu fikri sevdim. Ama ya takipçi denerse-"

"O asla yalnız değildir." Nora'ya bakıyorum. Beni izliyor, dişleri dolgun alt dudağına batıyor. "Ben asla uzakta değilim. Sapık bir şey yapmaya kalkarsa onu yakalarız. O tehlikede değil."

"İyi, Weston. Çok iyi." Lauren Beaumont uzun, dramatik bir iç çekti. "Onu koruyacak senin gibi bir adama sahip olduğu için çok şanslı."

Nora'ya bakıyorum. "Ve yapacağım. Ne olursa olsun."

"Çok tatlısın," diyor. "Sanırım sonunda biraz uyuyabileceğim."

"Sen öyle yap. Nora seni yarın arayacak." Telefonu kapatmadan önce cevap vermesine fırsat vermedim.

Nora'nın ağzı açık kalıyor. "Hey," diyor ama bu hakaretin ardında hiçbir enerji yok.

"O iyi. Ona güvence verildi. Şimdi yemeğini ye."

Gözleri kahverengi çantaya kayıyor. "Bu her neyse, harika kokuyor."

"Hamburger istediğini söylemiştin."

Kanepeye oturdu ve çantayı yırtıp açtı. Odalarını dolaşmak için zaman ayırıyorum. Pencereleeri iki kez kontrol ediyorum. Her giriş noktasında alarmlar var, ama hepsinin de çalıştığından emin oluyorum. Bu gece risk almıyorum.

"Sen yemiyor musun? Burada iki hamburger var" diye sesleniyor.

Son kontrolümü bitiriyorum - oturma odasındaki karanlık okyanusa bakan köşede. "Annen hep böyle üzülür mü?"

"Evet," der iç çekerek. "Rafe'in ona hemen söylemesi aptalcaydı."

Karşısına oturdum ve o da diğer hamburgeri bana doğru itti. Onu aldım, ellerimde çevirdim. Hâlâ sıcaktı. "Onu rahatlatmalıydın."

"Evet." Nora birkaç patates kızartması yer. Gözlerinin etrafında yorgun çizgiler var. "Çok duygusal biri."

"Başkalarını teselli etmek zorunda kalmamalısın. Böyle bir gecede olmaz."

"Annem... şey..." İç çekti. "İyi olduğundan emin olmalıydım." "Annenin nasıl olduğunu biliyorum. Rafe'den duydum. Ama bu senin işin."

Hamburgerden bir ısırık daha alıyor. Neredeyse bitmek üzere ve bu manzara karşısında içimde karanlık bir memnuniyet oluşuyor. Yapmaktan hoşlanmadığı çekimlerde öğle yemeğine zar zor dokunmasını istemiyorum. Onu burada istiyorum.

Benim evimde, benimle birlikte, ne isterse yiyor.

"İşler böyle yürüyor. Rafe de endişeliydi."

"Endişeliler ama bu yine de onları rahatlatmanın senin işin olduğu anlamına gelmez." Hamburgerimi yiyorum ve onun kendi içine çekilmesini izliyorum. Dizlerini kanepeye çekiyor ve kapaklarını sıkıyor. Bu başka bir performans değil. Ama benzer bir şey, çok iyi bildiğim bir tür geri çekilme.

"Evet," diye nefes alıyor. "Peki. Olan oldu."

"Bu gece hakkında gerçekten ne hissediyorsun?"

Gözleri önce benimkilere, sonra da pencerelerden birine kayıyor. "Olan oldu. *Ondan* önce çok eğlendim. Benimle geldiğin için teşekkürler."

"Hayır, gerçekten hissettiğin bu değil," diyorum. "Beni rahatlatmak zorunda değilsin. Hislerimin ne olduğunu düşünüyorsan ona göre davranmak zorunda değilsin. Bana nasıl olduğunu söyle."

"Madem beni bu kadar iyi tanıyorsun, neden bana söylemiyorsun?" Sesi şimdi daha sert ve dudağım bu sesle kıvrılıyor. Güzel.

"Bence korkuyorsun. Bence hayal kırıklığına uğradın. Ve bence teselli edilen kişi olmak yerine bir saatini telefonda ailenle cesurca konuşarak geçirmek zorunda kaldığın için kızgınsın. Bu gece o mesajları alan sensin. Bana değil. Rafe değil. Annen değil."

Gözleri parlıyor. "Belki bunların hepsini hissediyorum, ama bunu söylemenin ne faydası var?"

"Tekrar boks yapman gerekiyor mu? Çünkü ihtiyacın varsa eldivenleri hemen getireceğim."

"Hayır, hayır, sadece ihtiyacım var..." Ayağa kalkıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Köşeye doğru yürüyor ama hemen dönüp kanepenin üzerinde volta atmaya başlıyor. "Hayal kırıklığına uğradım. Sinirliyim. Ben... Annem bir kez bile nasıl hissettiğimi sormadı. Yirmi dört yıldan sonra bu şaşırtıcı olmamalı."

"Söyle o zaman. Ben soruyorum. Nasıl hissediyorsun?"

"Berbattı. Erken ayrılmak zorunda kaldık." Derin bir nefes alıyor. "Tüm bu güvenlik görevlileri benim yüzümden soğukta beklemek zorunda kalıyor. Bundan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum ve bana bunları yaptıran her kimse ona kızgınım."

"Bunlar başkalarının duyguları," diyorum. "Senin değil."

"O kadar uzun zamandır herkesin duygularıyla ilgileniyorum ki. Artık benimkinin ne olduğunu bile bilmiyorum." Ellerini yüzüne götürüyor ve derin bir nefes alıyor. "Tüm o insanları rahatsız etmekten nefret ediyorum. Nefret ediyorum, nefret ediyorum, *nefret* ediyorum."

"Başkalarına rahatsızlık vermenin canı cehenneme. Bu senin suçun değil."

"Ama öyleymiş gibi geliyor ve yük olmaktan *nefret ediyorum*. Sana yük olduğumu biliyorum." Koltuğun arkasında volta atıyor. "Ya da en azından şu sahte flört olayını kabul etmeden önce öyleydim. En azından şimdi sen de bundan bir şeyler çıkarıyorsun." Sesi yükseliyor. "Ve herkesin nasıl hissettiğine karar vermek için nasıl tepki verdiğimi görmek üzere bana bakıyor gibi görünmesinden nefret ediyorum. Bu gece annemle telefonda üzgün olsaydım, stresten katatonik olurdu. Rafe'e *korktuğumu* söyleseydim, yıllardır üzerinde çalıştığı anlaşmayı sonuçlandırmak yerine bir sonraki uçakla buraya gelirdi."

"Sen bir yük değilsin. Hiç kimse için değilsin." Sesim alçak ve sert çıkıyor. "Korkmaya hakkın var."

"İyi olmaya iznim varmış gibi hissetmiyorum. Çünkü *ben* iyi olmazsam, başkaları da iyi olmayacak... ve bunun için kendimi kötü hissetmeme neden olacaklar." Göğsü hızlı nefeslerle yükseliyor. "Bunu yapan kişiye beni bu duruma soktuğu için çok kızgınım. Daha güçlü olamadığım için kendime kızgınım. Beni kararlara dahil etmediği için, hala beni koruması gerektiğini düşündüğü için kardeşime kızgınım." Gözleri doluyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Ve tüm bu takipçi olayıyla onun haklı olduğunu kanıtlamış olmaktan nefret ediyorum. Korunmaya ihtiyacım var."

"Güzel," dedim. "Sinirlen."

Tekrar adım atıyor, gözlerini öfkeyle kırıştırıyor. "Öfkeliyim. Bu adamın hayatımı etkileme *hakkına* sahip olduğunu düşünmesine çok kızgınım. Beni korkutmaya ve güvensiz hissettirmeye hakkı var. Sabahları korumalar olmadan, omzumun üzerinden bakmadan koşuya çıkamamaktan nefret ediyorum. Ve başka ne var biliyor musunuz?" Oturduğum yerin önünde durdu, gözleri parlıyordu.

"Anlat bana," dedim.

"Her şey hakkında çok iyi ve güçlüymüş gibi davranmaktan yoruldum. Gülümsemekten, omuz silkmekten ve 'evet, çılgınca değil mi?' diyerek olayı küçümsemekten, takipçinin muhtemelen zararsız biri olduğunu söylemekten yoruldum. Çünkü öyle olmayabilir ve ben durumun bundan çok çok daha ciddi olduğu konusunda endişelenerek çok fazla zaman harcıyorum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Bu gece benimle aynı odadaydı West."

Elim yanımda sıklaşıyor. "Biliyorum."

"Korkunç bir şey. Dehşete düştüm." Gözlerini kapatıyor ve bir başka gözyaşı ilkinde katılıyor. "Ve bunu yüksek sesle söylemeye bile iznim yokmuş gibi hissediyorum."

Ona ulaşmam iki adımımı aldı. Yüzünü avuçluyorum ve gözyaşlarından birini fırçalıyorum. Yazdan kalma gözleri koyu yeşil ve ışıktaki parlıyorlar. "Beni dinle," diyorum ona. "Korkmak için her türlü hakka sahipsin. Kızgın olmaya. Ne hissetmek istiyorsan onu hissetmeye."

"Şimdi kızgınım," diye fısıldıyor, "kızdığım zaman hep ağladığım için."

Onu kendime doğru çekiyorum.

Başı boynumun kıvrımını buluyor ve sıcacık, yakama bastırıyor. Onun korkusuyla içimde bir şeyler kırılıyor. Çok iyi saklamıştı. İlk hafta aptal olduğunu düşünmüştüm. Aldığı riskler için. *Anlamıyor muydu?*

Ama o yaptı.

Tabii ki yaptı. Her zaman öyleydi.

"Güzel," dedim. "Kızgın olmanı seviyorum." "Tuhafsın."

"Ben alırım. Trouble, rol yapmana gerek yok. Benim yanımda olmaz. Benim yanımda *asla*." Sesim sert çıkıyor. Ezici beklentilerle yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Benim çözümüm kendimi ilişkilerden tamamen uzaklaştırmaktı.

Ama Nora'nın onların altında ezilmesini izlemekten nefret ediyorum. Geriye doğru eğilip onun gerçek güzelliğini takdir etmeyen bir seyirciye oynamak.

"Tişörtünü ıslatıyorum," diye fısıldıyor.

"Bende yüz tane daha var. Buraya geldiğinden beri çok cesur görünüyorsun." Saçları güzel kokuyor. Çiçek gibi. "Bazen aptalca, hatta sınırları zorlamak ister gibiydin. Central Park'ta korumalarını kaybetmek gibi."

"O zaman onları kaybetmek istememiştim. Ama bunu size söyleyemezdim. Ben... Ben cesur olmak için çok çabalıyordum." Derin bir nefes aldı ve bana bakmak için biraz geri çekildi. Gözleri parlıyor. "Bu adamın hayatımı durdurmasını istemiyorum, anlıyor musun? Ona, kendime, herkese, hakkımda düşündüklerinden daha fazlası olduğumu kanıtlamak istiyorum. Ama bu demek değil ki..."

Başparmağımı tekrar yanağında gezdiriyorum. Bu kez gözyaşı yok, sadece yumuşak, pembe bir ten var. "Bu korkmadığın anlamına gelmez."

"Evet." Bunu utanç verici bir sır gibi fısıldıyor. Islak kirpiklerinin birbirine yapıştığını görebileceğim kadar yakın. Artık hiç makyaj yapmıyor. Bugün sahnede gördüğüm, iç çamaşırlarıyla kameraya gösteri yapan Nora artık yok.

"Korkmak normaldir."

"Asla korkmuyorsunuz" diyor.

Dudaklarım kıvrılıyor. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Her zaman çok kontrollü görünüyorsun. Bu geceki gibi. Gitmemizi sağladın ve hiç sarsılmış görünmüyordun. Bu yüzden tehlikede olsan bile." Yutkundu. "Benim yüzümden."

"Ben kendim için endişelenmiyorum. Sen de benim için endişelenmeye kalkma," diyorum. "Tamam mı?"

"Tamam."

"Ve belki..." Başparmağım alt dudağını okşuyor. "Performans konusunda iyi olan tek kişi sen değilsin."

Başparmağımı ısıtarak yumuşak bir nefes veriyor. Omurgamdan aşağı ısı gönderiyor. *Senin için* korkuyorum, sanırım. *Ve beni mahvedeceğinden* korkuyorum.

Gittiğinde. Her şey bittiğinde.

"Yorgun musun?" diye sordum.

"Evet. Ama fazla uyuyabileceğimden şüpheliyim." Eli benimkini buluyor, parmakları avucumun içinde dikkatle kıvrılıyor. Temasa izin verildiğinden emin değilmiş gibi.

"Şimdi korktun mu? Burada mı?"

"Birazcık." Yatağına bakıyor. Diğer odada, açık kapı aralığında, özenle yapılmış. Açık mavi bir örtü ile örtülü. "Fairhaven'ın güvenli olduğunu bilsem bile. Ama yine de hissediyorum..."

"Sarsıldım. Anlıyorum," diyorum. "Bu gece burada seninle kalmamı ister misin?"

BÖLÜM 34

BATI

Gözleri rahatlamayla açılır. "Evet, lütfen. Yapacak mısınız?"

"Bütün gece kalacağım." Bitişikteki oturma odasında iki kanepe var. Yeterince uzun değiller ama kendini daha iyi hissedecekse rahatsız olmak küçük bir bedel. Ve onun burada yalnız olmadığını bilmek beni de kesinlikle daha iyi hissettirecek. Ağlamadığını bilmek.

"Teşekkür ederim. Eğer... eğer senin için sorun yoksa." Eli benimkinin etrafında sıkışıyor. "Yatak büyük."

Yatak.

Yatağı paylaşmak istiyor.

Kelimeleri bulmam bir anımı alıyor. "Tatlım, artık beni istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun," diyorum. "Pencereye en yakın tarafı alacağım. Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Gülümsüyor. Küçük bir şey ama gerçek. "Evet. Sinir bozucu derecede dürüstsün. Seni rahatsız etme konusunda asla endişelenmeme gerek yok."

Rafe'i düşünüyorum. Onun güvenliğini kontrol etmek için onunla yaptığım düzenli aramaları. Dürüst olmak en son isteyeceğim şey. "Yorgun musun?"

Başını sallıyor, eli hâlâ benim elimde. "Daha önce hiç bir erkekle aynı yatakta yatmamıştım."

Kahretsın. Tabii ki yapmadı. "Bunu bir ders olarak kabul et."

"Bir ders," diyor ve belki de yanlış bir şey söylüyor, yanlış bir şey öneriyor ama sonra gülümsemesi genişliyor. "Tamam, bu iyi. Dikkatimi dağıt."

"Bunu yapabilirim." Saçlarını geriye taradım. "Git yatmak için hazırlan. Ben hiçbir yere gitmeyeceğim."

Gözlerini bana dikeyor ve gecenin duygularının altında bir parça şakacılık var. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Tamam. Hemen döneceğim." Bana son bir kez bakarak banyoda kayboluyor, sanki gerçekten kaldığımdan emin olmak istermiş gibi.

Taşındığından beri ona ait olan odada öylece kalakaldım. Şifonyerin üzerinde bir yığın kitap ve bir koltuğun arkasına atılmış bir takım kıyafet var. Pencerenin altında yerde iki gümüş kase yakalıyorum. Birinde su, diğesinde kedi mamasına benzeyen bir şey var.

İçime işleyen öfke nefesimi kesiyor.

Bu kadar iyi ve *nazik*, her zaman herkesi memnun etmek için bu kadar çok çalışan birinin böyle hissettirilmesi.

Sapığın onu bu kadar korkuttuğunu fark etmemiştim. Her şeyi içine atmıştı ve bunu saklamakta o kadar güzel bir iş çıkarmıştı ki, şimdiye kadar ben bile tam boyutunu görememişim.

Kim olursa olsun, bunu onlara ödeteceğim. Gecelerimi, *gündüzlerimi*, onun heyecanla beklediği bir geceyi çirkinleştirdikleri için nasıl acı çekeceklerini hayal ederek geçireceğim. Her bir gözyaşı için.

Banyoda su akıyor ve ben sakinleşmek için nefesimi zorluyorum. Öfkemi bastırmak için. Bu gece bir koruyucuya ihtiyacı var, teselli edecek başka birine değil.

Banyo kapısı açıldı. "Gerçekten de aynı yerde kalıyormuşsun."

"Sana söz vermişim."

Biraz gülümsüyor, utangaç ve çekingen ve çıplak ayakla alanda ilerliyor. Üzerinde bir kaşkorse ve bir çift şort var ve fotoğraf çekimindeki makyajı tamamen silinmiş. Çilleri, iri yeşil gözleri ve öpmeye bayıldığı bir ağzı var.

"Odalarınızdan bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Evet. Ama seni bırakmak istemiyorum." Elimi uzattım. "Benimle gelir misin?"

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Evet. Sorun olur mu? Burada güvende olduğumu biliyorum ama yine de... bu gece..."

Elini çekiştiriyorum ve o da biraz gülüyor. "Tamam, sorun yok yani." "Tabii ki sorun yok."

Ben dişlerimi fırçalarken ve takım elbisemi değiştirirken o odamı inceliyor. Dolabımın kapısı açıktı, ama arkası dönüktü.

zaman. Bir eşofman altı ve siyah bir tişört giyiyorum ve onun etrafa bakışını izliyorum.

Yatak odamda güzel görünüyor. Kelimeler dilimin ucunda.

Tam orada durup, ondan istediğim gibi beni beklediği için onu övmek için.

Onun yerine elini tutuyorum. "Doydun mu?"

"Mhm. Senin odan benimkinin aynası."

"Evet, öyle. Hadi seni yatağa götürelim, tatlı kız." Sevgi sözcükleri yine de ağzından kaçıyor ve parmakları benimkilere dolanıyor.

"Bir daha söyle," diye fısıldıyor.

Odasına doğru yürürken onu yanıma çekiyorum. "Tatlı kızım? Bu gece çok iyiydin. Sinirlendin. Ağladın. Bana gerçekten nasıl hissettiğini gösterdin."

Titrek bir nefes alıyor. "Benim hakkımda gerçekten kötü düşünmüyorsun."

"Tabii ki bilmiyorum. Sen cesursun." Odasının kapısını açıyorum ve önümde yatağına doğru yürüyor. *Ve sen her zaman diğer herkesle ilgileniyorsun.*

Şimdi seninle ilgilenmeme izin ver.

Yorganı geriye itiyor ve yatağa tırmanıyor. Perdelerini pencerelerin üzerine çekiyorum ve sonunda yatağına girdiğimde beni izliyor. Yan yatmış.

Saçları yastığının mavisine karşı sıcak kahverengi bir fırça gibi. Örtüyü çenesinin altına kadar çekmiş, çıplak bir kolu örtünün üzerinde duruyor.

"Merhaba," diyor parmaklarını yorganın kenarına sürterek. "Uykumda tekme atabilirim. Ya da horlayabilirim. Ya da öksürebilirim."

"Olabilir. Ama beni rahatsız etmeyeceksin."

"Ya on dört kez tuvalete gitmem gerekirse?"

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum. "O zaman senin için üzgünüm. Ama sana zaten söyledim, bela. Duygularıma hitap etmiyorsun."

Elini başının altına sıkıştırıyor. "Neden tanıdığım herkesten bu kadar farklısın?"

"Çünkü ben çok, çok daha iyiyim."

Nora biraz güler ve örtünün kenarıyla oynar. Parmakları kumaşın dikişi üzerinde geziniyor. "Her zaman kibirliydin."

"Benim tek kusurum."

"Dördünüz de öylesiniz," diyor. "Sen, Rafe... Alex ve James."

"Mhm. Bu yüzden birbirimize bağlandık."

Tekrar gülümsüyor, gerçek bir gülümseme ve bunu sonsuza dek yapamazsam lanet olsun. Saçmalıklarla dikkatini dağıtın. "Bu ve evden gönderilmek," dedi.

öneriyor. "Ve sorunlara neden oluyor."

"İnanılmaz derecede yakışıklı olmayı unutma. Arkadaşlığımızı pekiştiren şey buydu."

"Sen bir aptalsın," diyor yumuşak bir sesle ve bu bana yaptığı ilk iltifat gibi geliyor. "Bana liseden bahset."

İnledim. "Sorabileceğin onca soru varken."

"Bilmek istiyorum. Bunu sadece Rafe'in bakış açısından duydum." Sesi yumuşaktı. "Vermont'a geldiğini ve bir hafta içinde kovulmayı planladığını biliyorum. Etienne'i kaybettikten hemen sonraydı, kazada... Ama onun yerine, sinir bozucu derecede kendini beğenmiş Amerikalı bir oda arkadaşı verildi ve o da arkadaşı oldu."

"Demek böyle anlattı, ha?" "Mhm.

Senin için nasıldı?"

"Belmont'a gittiğimde ben de kızgındım. Ama çok çabuk sevdim." Bir kolumu başımın arkasına koydum. Fairhaven'dan gönderilmek bir cezaydı elbette, ama sıkı bir şekilde düzenlenmiş akademik programlarla tamamen düzenlenmemiş boş zamanlar arasında bir özgürlük dünyası keşfettim. "Rafe ve ben ilk birkaç hafta durmadan tartıştık. Sonra Alex geç geldi, o da kovulmak isteyen bitkin bir İskoç'tu. O ve Rafe böyle kaynaştı."

Nora kıkırdıyor. "Bunu görebiliyorum."

"Rafe bu konuda hiçbir zaman ciddi olmadı. Alex ciddiydi. Onu bir gece müdürün evine girerken bulduk."

"Gerçekten mi?"

"Mhm. Onu oradan çıkardık ve bir rakun çöpe girmiş gibi gösterdik. Tarihteki en kötü örtbas."

"Ama yakalanmak istedi."

"Evet. Ona aptal olduğunu söyledik. Sanırım dinledi, çünkü sınıfta hala dikkatini vermese de, ondan sonra etrafımızda kaldı. Belmont'taki ilk birkaç ayı..." Başımı salladım. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Ama daha iyi oldu. Konu matematik olduğunda o bir dahi, bunu biliyor muydun?"

"Matematik mi?"

"Evet, öyle. Bunu düşünmezsiniz ama o akıllıdır."

"James ne zaman katıldı?"

"Biz kaytarırken o hep kütüphanedeydi. İleri Latince çalışırdı. O zamanlar da sigara içerdi. Tanrım. İyi ki bırakmış."

Eli aramızdaki yastığın üzerinde. Uzanıp parmaklarımı tekrar onunkilerin arasından geçirmek istiyorum.

"Latince ödevimize yardım etmesi için onu çemberimizin içine çektim." "West!"

Kıkırdıyorum. "Karşılığında bir şey almadan kimseye yardım etmeyeceğini açıkça belirtti."

"Aferin ona."

"Mhm."

"Beşinci adam," diyor. Sesi kararsız. "Kayıp Cennet partisinin yapıldığı evin sahibi oydu, değil mi? O zamanlar beş yaşında olduğumu hatırlıyorum. Rafe pek bir şey paylaşmazdı. Ama bunu paylaşırdı."

Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Belmont'taki ilk yılımızda birbirimizi sadece Hadrian ve ben tanıyorduk. Her şeyi çözen ne oldu, bir goblende çekilen iplikler gibi.

"Evet ama işler değişti," diyorum. "Yorgun olduğumu sanıyordum." "Öyleyim. Ama aynı zamanda..."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ayrıca ne?"

"Buradasın. Yatağımdasın." Tekrar gülümsüyor. "Nasıl rahatlayacağımı bildiğimden emin değilim."

"Sana hiç sarılan oldu mu?"

"Hayır. Hiç kimseyle kucaklaşmadım." Bunu herhangi bir üzüntüyle söylemiyor. Sadece bir gerçeği ifade ediyor.

Ona uzanıyorum. "Buraya gel."

Onu daha yakına çekmeme izin veriyor. "Böyle mi?"

"Neredeyse." Kolumu kıvrıyorum, bir kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Başını omzuma koyup elini göğsüme koyarak yerleşiyor. "İşte bu kadar. Sana sarılmama izin ver."

Vücudumun yanında sıcak bir ağırlık gibi duruyor. Yavaşça, nefes nefes, kollarımın arasında gevşiyor. İçindeki gerginlik dışarı sızıyor. "Oh. Bu çok güzel."

"Mhm. O kadar şaşırmış görünme."

Sesinde bir gülümseme var. "Sıcaksın."

"Homeostazım konusunda her gün iltifat almıyorum."

Gülüyor. Bacağı benimkinin üzerine geliyor ve bana sokuluyor. Sanki bir yastıkmışım gibi. Dünyanın en şanslı yastığı.

Kollarımda ne kadar iyi hissettirdiği dikkatimi dağıtıyor. Dikkat dağıtıcı çünkü bu düşünceleri düşünmemem gerekiyor, bu gece değil. Sertleşmem.

Her şeyi mahvedecek.

"Kolun uyuyacak mı?" diye soruyor. Parmağı göğsümde daireler çiziyor, sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi. Kumaşı çiziyor.

"Olabilir. Ama bu beni ilgilendirir, seni değil." "Tamam. Madem öyle diyorsun."

"Sesin şüpheli geliyor. İkimizin arasında, erkeklerin nasıl düşündüğü konusunda kim uzman?"

"Sana uzman diyebileceğimden emin değilim," diyor. Sıcak nefesi boynumda geziniyor. "Nasıl düşündüğünü *biliyorsun*. Bunun çoğu erkeği temsil etmediğinden şüphelenmeye başlıyorum."

"Senden duyunca bunun bir iltifat olduğunu anlıyorum," diyorum kuru bir sesle.

Gülümsüyor. Tişörtümün kenarına değen dudaklarının hareketini hissedebiliyorum. "Belki, evet. Çoğu erkeğin bunu sorun etmeyeceğini hissediyorum. Yani, senin için sorun olmadığını biliyorum, çünkü sadece pratik yapıyoruz. Bu gerçek değil. Ama gerçek olsaydı, bunun daha fazlasına yol açmasını beklerlerdi."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum.

Ama şu anda benim olduğum yerde yatıp umut eden adamlar var. Ellerini gezdiren. Ve ben de aynı şeyi arzuladığım için lanet olası bir pisliğim.

"Umut edebilirler," diyorum ona, "ama seni önemseyen bir erkek seni ve sinyallerini dinleyecektir. Ve inan bana, güzel bir kadına yakın olmak isteyen yalnız ben değilim. Herhangi bir erkek şu anda benim yerimde olduğu için şanslı olurdu."

Bana karşı bir kez daha gevşiyor, vücudu benimkine uyum sağlıyor. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kırptığında kirpikleri boynuma değiyor ve bu kısa, alaycı temas sinirlerimi geriyor. Dokunduğumuz her noktanın farkındayım. Göğsünün yan tarafındaki kıvrımı, bacağının benimkine sarılışı... eli göğsümde.

"Sence şu anda dışarıda mıdır?" diye sorar. "Yakınlarda bir otelde yaşıyor, düzenli olarak evin dışında araba kullanıyor..."

Onun dikkatini tamamen dağıtmayı başardığımı ummak çok fazlaydı. "Belki," diye itiraf ediyorum. "Ve eğer öyleyse, ekibim onu yakalayacaktır."

"Bu gece bu kadar yakın olmasından hoşlanmadım."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Burada güvendesin, bela. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve daha önce hiç kimseyi böyle rahatlatmamıştım.

Nefes alışları derinleşiyor ve eşitleniyor. Kıvrımlı kolumun altında aldığı her nefeste gövdesinin genişlediğini hissedebiliyorum. Bana duyduğu güven bir erkeği bağımlı yapmaya yetiyor.

Uyuyor.

Dudaklarımı saçlarının ipeksiliğine bir kez bastırıyorum ve sonra yastığa yaslanıyorum. Tüm konuşmalarımıza rağmen, ben de yatağımı nadiren biriyle paylaşıyorum. Yalnız olmak daha kolay. Hep öyle olmuştur.

Onu mahvetmekten korkuyordum, ama işte o beni mahvediyor. Ders ders ve gün gün.

BÖLÜM 35

NORA

Kapalı pencerelerden içeri sızan yumuşak ışıkla yıkanan bir odaya uyanıyorum. Yatak sıcak ve yumuşak. Arkamdaki kişi de kesinlikle sıcak ama yumuşak değil. Ve beni vücudunun kıvrımlarına sarıyor.

Batıya.

Dün gece geçirdiğim sinir krizi yüzünden geceyi yatağımda geçiren kişi.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve bir santim bile kaymamaya çalışıyorum. Göğsü benimkinin arkasında derin ve sabit bir şekilde yükseliyor. Bu daha önce hiç olmamıştı. Bunu daha önce hiç yapmadım ve bunun verdiği keyif beni neredeyse sersemletiyor.

Bütün gece onun kollarında uyudum.

Uykumuzda yer değiştirmiş olsak bile. Çünkü şimdi beni sıkıca tutuyor, küçük kaşık büyük kaşığın yanında ve iki kolunu da bana dolamış durumda. Biri boynumun altında, diğeri belimde.

Böyle tutulmak iyi hissettiriyor. Çok sıcak olsam bile. Sanki o benden daha sıcak koşuyor, çünkü elinin karnımın çıplak tenine dayandığı yerde, gömleğim yukarı doğru kıvrılmış, avuç içi sıcak.

Ve belime kalın bir şey bastırıyor.

Çok sert. *Yine sert.* Poker oyununda kucığına oturduğumda olduğu gibi ve dün gece beni nasıl boşaltacağını anlattığında olduğu gibi. Seks hakkında konuşma pratiği yapmama yardım etti ve aynı zamanda sertleşti.

Belli ki o da yaptığımız şeyden keyif alıyor.

Bana baskı yaptığı hissine odaklanıyorum. Büyük hissettiriyor. Ama ben ne biliyorum ki? Vücutlarımız bu şekilde birbirine çok iyi uyuyor, benimki onunkinin kıvrımında, ama pratik yapmak nasıl olurdu... hepsini?

Onu içime almak için mi?

Hiç gerç k bir erkekle Şu an istediğim gibi istememiştim. Hiç bu kadar meraklı olmamıştım. Ama Şimdi, onunla.

Omzumun üzerinden bakmak için biraz kayıyorum.

Bu bir hata. West inliyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Karnımın yanında gevşemiş olan eli benimde düzleşiyor ve beni ona doğru düzgünce oturtuyor.

Ereksiyonuna karşı.

Nefesi ensemdede sıcak, başparmağı karnımın üzerinde küçük daireler çiziyor. Uyumuyor. Ama tam olarak uyanık da değil.

DokunuŐuyla içime bir sıcaklık yayılıyor. Eli daha güneye gitse nasıl olurdu? Sadece biraz... ve başparmağı o daireleri ovmaya devam etse? Bana zeki kızım dediğini duymak nasıl olurdu? Bana çok iyi hissettiğimi, çok iyi yaptığımı söyleseydi, bedenimi sadece kendime verdiğim orgazmlarla kandırırken?

Tıpkı geçen hafta ben vibratörü kullanırken beni öptüğü zaman yaptığı gibi.

"Mmm," diye mırıldanıyor ve kalçaları öne doğru kayarak sikini kı ımın kırımlarına s rt yor. "Günaydın."

"Günaydın," diye fısıldıyorum.

Eli bir santim aşağı kayıyor. Serçe parmağı pijama Őortumun bel bandına değiyor.

Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum.

"Güzel kokuyorsun." Sesi uykunun verdiği sertlikte. Dudaklarının boynuma değdiğini hissediyorum ve nefesim kesiliyor.

Eli karnımın alt kısmında duruyor. Sonra inliyor ama artık çok daha az memnun. "Kahretsin."

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Ben iyiyim."

Ereksiyonunun  ğ t c  baskısı kayboluyor ve West benden uzaklaşıyor. Vücudunun sıcak beŐiđi yok oldu. Onu tavana bakarken görmek için sırt üstü döndüm.

"İyi gitti," diyorum. "Sarılma alıştırması yaptık. Sorun yok. Benim açımdan yani. Olur böyle Şeyler."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Evet."

"Ve buna gerek yok... Yani, erkeklerin sabahları sertleŐmesinin olağan olduğunu biliyorum. Bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum." Sa maladığımın farkındayım ama duramıyorum.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Seninle bir ilgisi yok mu?"

"Evet," diyorum. "Ki bu iyi bir şey! Yani demek istediğim... sorun yok."

Gülüyor, sesi hâlâ biraz sert. Pek de mutlu bir ses gibi gelmiyor. Hâlâ tavana bakıyor, profilini inceliyorum, çenesindeki gölge bir gecede daha da büyümüş. "Beklentilerim yok," diyor. "Ama ben bir erkeğim, Nora. Tabii ki etkileniyorum. Ve bunun kesinlikle seninle bir ilgisi var."

"Oh," diye nefes alıyorum.

Bana bakmak için dönüyor, gözleri sabahın yumuşak ışığında alışılmadık derecede aydınlık. "Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmez. Şimdi beni düşünmeye başlama. Biz sadece senin yapmak istediklerini yaparız."

"Hiç... Yani... rahatsız edici olmalı. Zor olmalı. Değil mi?" Örtü belimize kadar inmişti ve ben dayanamayıp aşağıya baktım. "Ve yapamamak...?"

Tekrar inliyor. "Bana bunu sorduğuna inanamıyorum."

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Merak ediyorsun ve sana bir şeyler öğreteceğime söz verdim." Bana bakmak için döndü. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Yanaklarım kızarıyor. "Her şey. Her şeyi. Dün gece de sertleştin. Partide. Ve poker oyununda."

Gözleri kararıyor. "Bunu hissettiğinden emin değildim." "Hissettim."

"Mhm."

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Ulaşamamak..."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gelmek mi? Evet. Hoş değil ama idare ediyorum. Yalnız kaldığımda da işimi bitirmeye özen gösteriyorum."

Boğazım kuruyor. Bunu randevumuzda söylemişti. *Daha yakın bir zamanda.* Tekrar aşağı bakıyorum ve neye benzediğini merak ediyorum. Onu çoktan bana karşı hissettim.

"O gözlere sahipsin. Seks dükkanında yaptığın gibi." Uzandı ve başımı tekrar onunkine doğru kaldırdı. "Görmek ister misin? Beklentim yok, tatlım."

"Ben sadece... Yani... Evet." Biraz boğuk çıktı. "Evet. Daha önce hiç bir erkeğe yakın olmamıştım. Hiç..."

"Biliyorum." Yorganı ikimizin üzerinden aşağı doğru itiyor. Eşofmanının içinde kalın bir çizgi var. Yanında dizlerimin üzerine oturuyorum ve nefes alamadığımı, heyecandan düşünemediğimi hissediyorum.

"Çok fazla gelirse her zaman gidebileceğini unutma," diyor. Tişörtünü yukarı çekiyor ve başparmaklarını eşofmanının kemerine geçirmek için aşağı uzanıyor. "Gücenmek yok. Asla kızmayacağım."

"Biliyorum."

"Bana tekrarla."

"Evet Calloway, senin yanında güvende olduğumu *biliyorum*. Çok fazla gelirse gidebilirim. Yorganı üzerine örtebilir ve seni yatak odamdan kovabilirim."

Biraz kıkırdıyor. "İşte benim kızım."

Kalçalarını yataktan bir santim kaldırıyor ve eşofmanını indiriyor ve altından boxer külotu görünüyor.

Aleti karnına doğru kalın ve ağır bir şekilde ortaya çıkıyor. Alaca bir rengi var ve çok büyük görünüyor. Her zaman bu kadar büyükler mi? Daha önce de ereksiyon görmüştüm elbette. Ama hiç şahsen görmemiştim. Sert şaft boyunca kıvrılan bir damar var.

West inliyor. "Bana daha önce hiç böyle bakılmamıştı."

"Ne gibi?" Gözleriyle buluşmak için sikinden uzağa bakıyorum. Onun yerine havada, vücudunun her rahat çizgisinde, yanaklarımdaki kızarıklıkta durgun bir sıcaklık asılı duruyor.

"Böyle bir odaklanmayla," diye mırıldanıyor.

Ona tekrar baktım. Kalın, kavisli kafasına. Bakışlarımin altında, boyu seçiriyor. Zevkle gülümsüyorum. "Bunu yaptıklarını duymuştum."

"*Duymuşsunuzdur*." Alçak sesle iç geçirdi. "Yüce Tanrım."

Yatağında uzandığı yere doğru yaklaşıyorum. Ona dokunma dürtüsü parmaklarımı karıncalandırıyor.

"Sana dokunmak istiyorum," diyorum. "Dokunabilir miyim?"

Ellerini kaldırıp başının arkasına koydu. "Ellerimi senin için burada tutacağım. Hareket etmeyeceğim."

"Güzel. Ve senin de bana dokunmana izin yok."

"Dokunmayacağım, tatlım."

Dizlerimin üzerinde ilerliyorum, gözlerim şimdiden gövdesinde geziniyor. Daha önce bir erkeği hiç böyle inceleyememiştim. Tembel, endişesiz, acelesiz. Bu kadar güvenle. Karnında oluklar var, kaslı bir karın kasından izler taşıyor. Koyu renk saçları göbeğinin altından geçip sikiyle buluşuyor.

Elimi oyulmuş karnında gezdirmek için uzattım ama derisinin hemen altında durdum. "Güvenli bir kelimeye ne dersin? Bunun önemli olduğunu söylemiştin."

Gözleri kapüşonlu. "İhtiyacım yok."

"Evet, öyle. Kendini güvende hissetmeni istiyorum. Tıpkı benim için yaptığın gibi."

"Güvendeyim. Şey," diye düzeltiyor ve kendine bakıyor, "Acı çekeceğim, ama sevdiğim türden bir acı."

"Güvenli kelime," diye tekrarlıyorum.

Dudakları seğiriyor. "İyi. Benim güvenli kelimem

Nora." "Benim adımı kullanamazsın!"

"Neden olmasın? Bu *benim* güvenli kelimem,

değil mi?" "Bunu ciddiye alın lütfen."

West tavana bakar ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Bunu ciddiye alıyorum. Güzel. Güvenli kelimem pembe."

Pembe.

Geçen gece yeni favori renginin bu olduğunu söylemişti. Ağzını meme ucuma dayayıp, tenime işleyen övgüler mırıldandığında.

Bana dönüp baktı. "Bu seni hemen susturdu." "Sessiz ol," diye mırıldanıyorum ama yüzüm kızarıyor.

Tekrar gülümsüyor ve yastığa yaslanıyor. "Hazır olduğunda, cesur kaşif."

Yaklaşıyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum. Dokunuşumun altında sertleşiyor, teni o kadar geniş ki. Bir dakika boyunca ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Göğsündeki kılların arasından, karnından aşağıya, çakıllı meme uçlarının üzerinden. Kolları da kalın ve esnemediği zamanlarda bile kaslarla dolu. Pazusunu dürtüyorum ve benimkinden farklı olarak merak uyandıracak kadar sert buluyorum.

West, "Kendimi ameliyat masasındaymışım gibi hissediyorum" diyor.

Açık avucunu izliyorum, yüzük parmağını ve onu çevreleyen altın bandı geçiyorum. Kalçasının üstünden, kılların kalınlaştığı ve ön kollarından daha koyu olduğu yere kadar devam ediyorum. Spor yapıyor. Bunu çalışırken görmüştüm ve şimdi de vücudunun her uzun çizgisinde görebiliyorum.

"Kesik burada..." Mırıldanıyorum ve parmağımı teninde gezdiriyorum.

Sessiz bir kahkaha atıyor. Ereksiyonunun düz karnına yaslandığı yere doğru dönüyorum. Başını neredeyse mor görünüyor, şişmiş ve biraz parlak.

Parmağımı boylu boyunca gezdirdim. Dokunulamayacak kadar sıcak ve yumuşak, düşündüğümünden çok daha yumuşak. Memnuniyetle ona gülümsüyorum, ancak onun bana gergin bir yüzle baktığını görüyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Ben iyiyim." Ama sıkılmış dişler arasından çıkıyor.

Damarlardan birinin izini sürüyorum, kadifemsi başını yumuşatıyorum ve dikkatli bir şekilde aldığı her nefesi dinliyorum. "Her zaman bu kadar büyükler mi?" Ona soruyorum. Parmaklarım onu zar zor sarıyor. Tüm bunların içimde olması fikri... içimi acıtıyor.

"Tecrübesiz olduğunu biliyorum ve bu benim hatam, ama eğer bu gurur verici değilse," diye homurdandı. "Her boyda olabilirler. Prezervatif seçeneklerinde gördüğün gibi."

"Ama bu sıradan bir boyut mu?" Tabandan uca doğru okşuyorum. Derisi yumuşak olabilir ama sert bir çekirdeği var. Bükülemez ve kırılmaz.

"Eğer dürüst bir cevap istiyorsanız, sizi isteyen bir adama asla bu soruyu sormayın."

Bu beni kıkırdattı. "Yani ortalamanın üstünde diyorsun, öyle mi?" "Tabii ki derim. Sikime dokunan güzel bir kız var."

"Çok büyük görünüyor. Tüm bunlar nasıl sığabilir ki? Yani, sığacağını biliyorum. Sığacağını." Parmaklarımı shaftının üzerinde gezdiriyorum.

"Uyar, tatlım." Sesi sertti. "Eğer yeterince tahrik olursan ve ben de... eğer bir erkek seni iyice ısıtırsa. Siktir, bela."

Duraklıyorum, parmaklarım taşaklarının yumuşak derisinde. "Burada değil mi?"

"Evet, *işte*. Her şeyi yapabilirsin." Ama nefes alış veriş daha sık.

Keşfime devam ediyorum, yavaşça avucumun içine alıp yuvarlıyorum. Beklediğimden daha ağırlar ve dokunuşum altında nasıl kaydıklarını ve hareket ettiklerini görünce büyüleniyorum. West'in nefes alışları da benim dokunuşlarımla hızlanıyor. Bu hoşuna gidiyor.

Ve birdenbire bununla birlikte gelebilecek güç patlamasını fark ediyorum.

"Nasıl bir his? Bir erkek olarak gelmek?"

West inliyor. "Tanrım."

"Yani, kadınların orgazmını merak etmiyor musun?"

Gözleri açık, karanlık bir şekilde benimkilere bakıyor. "Bir kadının orgazmını çok merak ediyorum."

Boyuna ve altında sımsıkı duran ikiz taşaklarına tekrar bakıyorum. Tepki veriyor. Tüm vücudu bakışlarımda altında iri ve gergin. Sağ dizinin üzerinde küçük bir yara izi ve sikiinin dibinde daha kalın kıllar var.

Onu okşamaya devam ediyorum. "Anlat bana."

"Çok yoğun. Tıpkı sizin için olduğu gibi. Giderek artıyor ve tüm bu baskıyı üzerimizden atmaya odaklanıyoruz." Göğsü derin bir sesle kabarıyor

nefes alıyor ve bu konuşmayı sürdürmenin onun için giderek zorlaştığını hissediyorum. "Senin için nasıl bir his?"

"Genellikle hoş, sıcak bir duygu. Bazen yoğun, bazen değil." Tekrar elimdeki ona bakıyorum. "Ama sende daha güçlüydü. Geçen gün. Normalden çok daha iyiydi."

West'in kolları geriliyor, kasları esniyor. Sanki uzanıp bana dokunmamak için gerçekten düşünmek zorundaymış gibi. Hızlanıyorum ve başparmağımla her kalkışta sızıntı yapan başını ileri geri ovuyorum. Sikini kavradığımda seğiriyor.

"Oh!"

Boğuk bir nefes çekti. "Evet. Oh. Eğer devam edersen, tatlım..." "Yaklaştın mı? Şimdiden mi? Ne yaptığımı bile bilmiyorum."

"Şimdiden, diyor. Sanki bir haftadır mavi çağrı yememiş gibiyim ve sen bana büyük olduğumu ve seni çok iyi boşalttığımı söylüyorsun." Tavana bakıyor, çenesi gergin. "Evet, tatlım. Şimdiden yaklaştım."

Almak için orada. Ona istediğini ve tüm vücudunun hazırlanmak için gerildiği şeyi verebilirim. Onu mutlu edebilirim.

Ama eski alışkanlıkları değiştirme alıştırmaları yapıyoruz.

Aletini bıraktım ve dizlerimin üzerine oturdum.

Bir inilti çıkarıyor ve siki tekrar karnına doğru sarsılıyor. Öncekinden daha da büyük görünüyor, ucu tenine doğru ağılıyor.

"Lanet olsun," diyor.

Kontrol bende ve elleri başının altında kalıyor. Sözümden dönmüyor. Belki ben...

"Batı," dedim ona.

Bana bakıyor. Elmacık kemiklerinin üzerinde renk var. "Evet."

"Eller olduğu yerde kalsın," diye hatırlatıyorum ona ve kaşkorsemin eteğine uzanıyorum. Yukarı çekip çıkarıyorum.

Altıma sütyen giymiyorum.

Nefesi kesiliyor ve küfrediyor. "Çok güzelsin." Biraz gülümsedim.

"Sana bakacak bir şey vermek istiyorum."

"Her zaman yapıyorsun." Viski gözleri tenimde gezindiği yerleri yakıyor. "Meme uçların sertleşmiş. Şu haline bak tatlım, yanımda diz çökmüşsün. Çok iyi gidiyorsun."

Ona tekrar uzanıyorum. Onu okşadığımda inliyor. "Bana neyi sevdiğini söyle. Bana yaptırdığın şeyi," diyorum onu daha sıkı kavrayarak. Tepkileri için yüzünü izliyorum.

West'in gözleri benimkilere kilitlendi. "Bana dokunup da beni tahrik etmemenin hiçbir yolu yok."

"Anlat bana," diye ısrar ediyorum.

"Pekâlâ. Şu anda gittiğin hızda mı?" Aşağı bakıyor, karın kasları gergin. "Bu iyi. Mükemmel. Biraz daha hızlanırsan oyun biter. Eğer uzatmak istiyorsan yavaşlayabilir ya da taşaklarımı sıkabilirsin."

Yavaşlıyorum ve sikini daha sıkı kavıyorum. "Böyle mi?"

"Evet. Tam olarak böyle..." Derin bir nefes daha alarak göğsünü genişletiyor. "Bak nasıl da iyi bir kız oldun, beni nasıl memnun edeceğini öğreniyorsun."

Göğsümde sıcak bir kızarıklık yayılıyor ve kalçalarımı birbirine daha sıkı bastırıyorum. "Ve eğer hızlanırsam..."

Tam da bunu yapıyorum, kavrayışımın altındaki deri, başından çoktan damlayan ıslaklıkla pürüzsüzleşiyor. West tekrar inliyor, kalçaları yukarı doğru kayıyor ve kavrayışıma giriyor. "Siktir. Evet."

"Yaklaştın."

"Çok," diye homurdanıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, nefes almakta zorlanıyor. İri bedenindeki her kas kilitlenmiş görünüyor. Sanki sarmal bir yay gibi, hareket etmeye hazır ve can atıyor ama hareket etmeyeceğine dair verdiği sözü hatırlıyor.

Yüksek sesle inliyor, sanki acıyla parçalanıyormuş gibi. Kalçaları elimde bir kez kalkıyor ve sonra karnına doğru kalın fişkırımlarla boşalıyor. Aleti avucumda seğiriyor ve son damlası da çıkana kadar diplerini okşuyorum.

Yatağa yaslanıp gevşiyor. Birkaç dakika önce sımsıkı sarılmış olan bedeni artık gevşemiştir.

Daha önce hiç bu kadar çok harcama görmemiştim. Bir erkeğin içime girmesi fikri beni her zaman büyülemiştir, ama bu kadar çok mu? Kesinlikle dışarı damlayacaktı. Merakla uzandım ve parmağımı karnındaki sıvıda gezdirdim. Parmaklarımın arasında kaygan ve sıcak. "Çok fazla var."

West beni izliyor. Gözbebekleri kocaman açılmış, kolları hâlâ başının arkasında kilitli. Maraton koşmuş gibi görünüyor. Piyangoyu kazanmış gibi görünüyor. "Tam da egomu daha fazla büyütemeyeceğini düşündüğüm anda," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Bir resim kadar güzelsin," diyor, "ve az önce beni öldürdün."

Aleti hâlâ yarı sert, kalçasına dayanmış durumda. Uzanıp parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve West dişlerini sıkıyor. "Dikkatli ol. Hassas."

"Doğru. Tıpkı benim gibi."

"Tıpkı senin gibi. Artık gidebilir miyim?"

Kalçalarımın üzerine oturuyorum. "Ne yapmayı planladığınıza bağlı."

"Sana sarılmak istiyorum," diyor ve üstünü silmek için tişörtünü aşağı çekiyor. "Yapmayı planladığım şey bu. Ve sana ne kadar iyi yaptığını söyleyeceğim."

Yanına uzandım. "Evet. Bunu yapabilirsin."

"Tanrıya şükürler olsun." Yüzünü saçlarıma dönüyor ve iliklerime ılık bir bal gibi sızan saçma sapan övgüler mırıldanıyor. Ne kadar iyi olduğumu, ne kadar gurur duyduğunu, ne kadar iyi yaptığımı. Nasıl doğuştan yetenekli olduğumu ve sikiinin daha önce hiç bu kadar sertleşmediğini. Boşalmasına izin vermezsem ölecekmiş gibi hissettiğini.

"Benim cesur, güzel kızım. Merakını görmenin bu kadar tahrik edici olacağını bilmiyordum. Ama öyle oldu. Hareket edemememin yardımı oldu mu?"

"Evet," diyorum. Midemde kelebekler uçuşuyor. Şimdi onları hissetmeyi seviyorum. Arkadaş olduk. "Ama bence bir dahaki sefere hareket edebilirsin."

Boynumu öpüyor. "Tanrıya şükür."

WEST & RAFE

RAFE

Bu kadar yaklaşması hoşuma gitmedi. Onunla aynı odada olmasından.

BATI

Sence öyle mi? Pervasızlaşıyor. Bu bir ilk.

RAFE

Ekibiniz bir şey buldu mu?

BATI

Şu an üzerinde çalışıyoruz. Baz istasyonlarını üçgenleme. Yasal değil ama izi sürülemez.

RAFE

Bundan nefret ediyorum. Oraya uçmalıyım.

BATI

Hayır, bırak ben halledeyim. Eğer kurumunuzda bir tür sızıntı olduğunu düşünüyorsanız, bu en iyisi.

RAFE

Bununla nasıl başa çıkıyor?

BATI

Çok güzel.

RAFE

Bu ne anlama geliyor?

BATI

Bunun onu durdurmasına izin vermiyor. Korkuyor ama cesur. Moda gösterisi için kıyafetleri üzerinde çalışıyor. Bence burada iyi, dostum.

RAFE

Tekrar teşekkürler. Sana borçlandım.

BATI

Lafı bile olmaz.

RAFE

Sen de gelecek hafta Kosta Rika'ya gidiyorsun. Ben ayarladım.

BÖLÜM 36

BATI

Fairhaven eskiden sessizdi. Babam öldükten sonra geri taşındığımdan beri, bu ev nihayet tekrar benim olduktan sonra, partiler azaldığında ve akşam yemekleri nadirleştğinde bu şekildeydi.

Ama artık sessiz değil.

Üst katta olduğunu bilmek. Onu penceremin dışındaki bahçede yürürken görmek. Ernest'in bana kediyi başarıyla yakaladığını ve çıplı olup olmadığını görmek için veterineri gideceklerini söylediğini duymak. Onun varlığı artık her yerde, mekanın mozaigine yerleşiyor ve onu canlandırıyor.

Tüm bunlar burayı yeniden bir ev gibi hissettiriyor.

Ve daha önce hiç böyle hissetmediğimi fark ettim - gerçekten değil.

Ben büyürken sessiz bir yerdi, sonra annemle babam kavga ettiğinde öfke dolu bir yer oldu. Kuytu köşeleri, kaçabildiğim yerleri, kayıkhane, meyve bahçesini, yelkenliyi, havuzu, tenis kortunu çok severdim. Arazide, kütüphanede ve şimdi onun çalıştığı tavan arasındaki alanda koşturmayı seviyordum.

Ama şimdi hepsini sevmeye başladım. Kış bahçesinde yemek yerken onunla konuşmak, Melissa ile sohbet ederken onu mutfakta yakalamak. Ve zamanımın çoğunu alan yükümlülüklerime kızmaya başlıyorum. Beni uzaklara, toplantılara, telefon görüşmelerine ve araziye götürüyor.

Bir akşam Cal Steel'in yönetim kurulunu ağırlıyordum. Calloway Holdings'in açık ara en büyük şirketi ve büyük büyükbabamın kurduğu şirket. Yönetim kurulu üyeleri büyük yemek masamın etrafında oturuyor ve iş konuşmalarından küçük sohbetlere geçiyoruz.

Nora katılmadı.

Ona gelmek isteyip istemediğini sordum ve açıkçası bunun çok sıkıcı olacağını söyledim. Yanağımdan öptü ve bana giyim hattı üzerinde çalışmayı tercih ettiğini söyledi.

Ona kendi sınırlarını koyduğu için ne kadar iyi bir kız olduğunu söyledim.

Beni beş dakika boyunca odaklanamaz hale getiren bir gülümsemeye ofisimden dans ederek çıktı. Bugünlerde onun yanındayken sürekli gerginim - her zaman sertim. Geçen sabah bana hayatımın en erotik el işini yaptıktan sonra, günde iki kez mastürbasyon yapmaya başlamak zorunda kaldım. Yoksa delireceğim.

Yaşadığım ilişkiler kısa, hoş ve karşılıklı anlaşmaya dayalı oldu. Cüzdanım ve erişimimle birlikte sağlayabileceğim eğlenceyi isteyen kadınlarla. Zeki. Eğitilmiş. Ama hiçbir zaman bundan daha derine inmedi. Engeller hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmadı.

Ve onların varlığını hiçbir zaman Nora'ninkini arzuladığım gibi arzulamadım. Son birkaç yönetim kurulu üyesi de Fairhaven'dan ayrıldığında saat geç olmuştu. Gömleğimin kollarını sıvayarak kütüphaneye doğru yürüyorum. Bir baş ağrısı

Şakağıma vuruyor.

Ama gün bitmeden önce gözden geçirmem gereken son bir şey var. Avukatlarımın son yaklaşımımızı test etmek için birkaç günleri daha var, ama iş yaramazsa Eylül'e kadar evlenmem gerekecek.

Ya öyle olacak ya da Fairhaven'ı sonsuza dek kaybedeceğiz.

On üç yaşında ve kızginken, bu mükemmel bir çözüm gibi gelebilirdi. Ama şimdi burası evim. Burayı geri aldım ve biri beni dışarı çıkmaya zorlarsa lanetleneceğim.

Kütüphanenin kapısını açtım ve olduğum yerde durdum. Nora kanepede oturuyordu. Gri kedi yanına kıvrılmış ve üzerinde ince ipek bir elbiseden başka bir şey yok. Kollarını ve göğsünün büyük kısmını açıkta bırakıyor. Ve o uzun bacakları.

"Merhaba," diyor sağ elinde bir bardak viskiyle. "Yemeğini bitirdin mi?"

Eğer evleneceksem, bu neden onunla olmasın? Bu düşünce hainceydi ve aklıma geldiği anda onu bir kenara ittim.

Çünkü ona iyi bir koca olamayacağım. İşte bu yüzden. Ve çünkü o bir koca aramıyor, nasıl *çıkılacağını* öğrenmeye çalışıyor.

Çünkü o benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi.

Yaptığımız şeyin yanlış olduğuna dair binlerce neden var ve her biri ruh halimi bozuyor. Sahip olduğumuz şey gölgelere ait. Rafe

asla öğrenemez.

"Hey," dedim. "Burada oturmuş beni mi bekliyordun?" "Kısa bir süre için, evet," diyor.

Onun sözleriyle içimde karanlık bir sevinç kıvılcımları çakıyor. "Akşam yemeği yedin mi?" "Evet, atölyede yedim. Melissa bu gece gerçekten harika kuzu eti yaptı." Kaşlarımı çattım. "Yine Alex'in viskisini mi içiyorsun?"

"Tadına alışmaya çalışıyordum," diyor. "Ve serin hissettirdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Serin mi hissettirdi?"

"Evet. West Calloway olmanın nasıl bir şey olduğunu deniyorum," diyor, sesi görkemli. "O kadar da kötü değil aslında."

"Ve ben olmak için gereken tek şey bu mu?"

"Hayır, sanırım birkaç şey daha var. Ama henüz hepsini öğrenmedim," diyor ve kediye bakıyor. Ernest'in verdiği bilgiye göre kedi erkek ve çipli değil. "Yelkencilik gibi."

Bar arabasına doğru yöneldim. "Bu hafta sonu sana öğreteceğim." "Gerçekten mi?"

"Evet. Eğer zamanın varsa."

Ayağa kalkıp beni takip ediyor ve yanındaki bilardo masasına yaslanıyor. "Bu hoşuma giderdi. Ee... yemek nasıl geçti?"

"Her şey yolunda gitti."

Beni inceliyor, gözleri sıcak ve nazik. "Görünüyorsun..."

"Evet," diyorum. "Pek iyi bir ruh halinde değilim."

Bardağını bilardo masasının kadifesine bırakıyor ve yanıma gelmemi işaret ediyor. Geliyorum, giderken bardağın yarısını boşaltıyorum.

"Akşam yemeği iyi geçmedi mi?"

"Gitti," diyorum. Sinir bozucu olan evle ilgili yasal şeyler. Kemikli bir köpek gibi içimi kemiriyor.

Gömleğime uzandı ve beni öne doğru çekti. Ellerimi onun iki yanındaki bilardo masasına dayıyorum. "Zavallı West," diyor bir elini yanağımda gezdirerek. "Calloway Holding'i yönetmek çok karmaşık."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kendini çok komik sanıyorsun."

"Çünkü öyleyim." Biraz gülümsüyor. "Bana bir şey söyleyecek misin?"

"Mhm."

Başparmağı yukarı kayıyor, kaşımın kenarını buluyor. "Sonunda bana bunu nasıl aldığını söyleyecek misin?"

"Sonunda mı? Daha önce hiç sormamıştın."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Ama merak ettim. Senin hakkında merak ettiğim pek çok şey var."

Şu anda oynadığımız oyun tehlikeli. Tehlikeli çünkü hiç de oyun gibi hissettirmiyor. Parmağı kaşımı okşuyor. "Bu bir kavgaydı," diyorum.

"Kiminle?"

Onu içime çekiyorum, sabun, parfüm ve viski kokuyor. "Geçen gece konuştuğumuz beşinci adam."

"Eskiden o evde kim yaşırdı. Seninle ve çocuklarla Belmont'a giden."

"Arkadaştınız." Parmağı yanağıma yumuşatıyor. "Sana zarar verene kadar mı?"

"Hepimize zarar verene kadar." Babası tarihteki en büyük saadet zincirini yönetti. Milyonlarca dolar kaybedildi, halka açık bir duruşma yapıldı, ünlü aile çamura battı. Hepimizin ailesi para kaybetti ve Hadrian bize bunların hepsini bildiğini söyledi. Arkadaşlıkların hepsinin sahte olduğunu. "Ve Amber'la oynadı."

Dokunuşu durdu. "Oh."

"Kız kardeşler yasak bölge. Onlar her zaman yasaktı." Neredeyse on beş yıl önce, bir yurt odasında buruşuk hazırlık okulu üniformaları giymiş ve sigara içmek için pencereyi aralamış beş erkek olarak üzerinde anlaştığımız şeylerden biriydi bu.

Her şey olduğunda... Kavga kötüydü. Hadrian kovuldu. Belmont'u ve hayatlarımızı terk etti ve onu bir daha görmem yıllar aldı.

O sırada Amber olanların yanlış olmadığı konusunda ısrar etti. Adam ondan, o da adamdan hoşlanıyordu. Ama bu, arkadaşlıklarının bir oyun olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Bu hiç adil değil." Nora elini ensemde gezdiriyor, enseme buluyor. "Bu denklemde kız kardeşlerin söz hakkı yok mu?"

"Rafe yine de bunu bir ihanet olarak görecektir."

"Arkadaşlığınıza son vermez. Siz onun ailesi gibisiniz."

Onu zar zor örten ipeksi kumaşa bakıyorum ve yine kızgın, hüsrana uğramış ve yarı sertleşmiş durumdayım. Kontrol edemediğim şeyleri hiç sevmedim ve şu anda hayatımda kontrol edebileceğim neredeyse hiçbir şey yok.

Ona davranış biçimim dışında hiçbir şey. Bunu kontrol edebilirim ve ona ihtiyacı olanı verebilirim. Bunu yaptığım sürece, karşıma çıkacak her türlü acıyla başa çıkabilirim.

"West," diyor. "Öğrenmeyecek."

"Yapamaz." Ellerim kalçalarındaki ipeksi kumaşı buluyor. "Bu elbise. Neredeyse hiçbir şey."

"Mhm. Biliyorum. Bugün erken saatlerde artıklardan yaptım." "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

Belini buluyorum ve ellerimi beline doluyorum. Dokunuşumun altında çok kıvrak ve benden sadece yarım baş daha kısa. "Yaptığın işte çok iyisin."

"Bu seferki aptalca derecede basitti."

"Ve sen de yarı çıplak giyinip beni burada beklemeye mi karar verdin?"

"Belki de iyi bir sahte kız arkadaş olma pratiği yapmak istiyorum," diyor, "ve seni neşelendirmek. Bu gece ne istiyorsun?"

İyi bir sahte kız arkadaş. Elimi saçlarına doladım ve başını geriye yatırdım. Hoşuna gittiğini bildiğim boynunun kokulu tenini öpüyorum. "Bu senin ne istediğinle ilgili."

"Biliyorum. Ama... ya..." Nefesi kesiliyor ve o noktayı sevdiğini biliyorum. Tenini olması gerekenden daha sert emiyorum. "Ya ne istediğini bilmek istersem? Eğer ben... eğer bu gerçek olsaydı, şu anda ne yapardın?"

"Eğer bu gerçek olsaydı," diye mırıldanıyorum. "Bu sana gerçek gibi geliyor mu?"

"Evet ama ne demek istediğimi biliyorsun" diyor ve ben de biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Eğer benim olsaydı. Tüm bunlar bundan sonra çıkmak isteyeceği başka bir pislik için hazırlık olmasaydı. İsteddiği aşk için, istediği ilişki için.

Ona veremediğim her şeyi.

Kalçalarından tutup onu bilardo masasının üzerine kaldırıyorum. Dizlerini ayırıp

Ben.

"Seni daha iyi hissettirmeme izin ver." Zor nefes alıyor, ağzım hala boynuna. Sözleri etrafımda bir yumruk gibi kapanıyor. Sanki onun yanında olmanın beni daha iyi hissettirmediği tek bir an varmış gibi. "Bana ne yapacağımı söyle."

Başımı kaldırıyorum ve cehenneme gidiyorum, ama bana o kadar güzel bir şekilde sorduğunda... "Beni ne daha iyi hissettirir biliyor musun tatlım?"

"Ne?"

"Sen, bu masanın üzerinde çırılçıplaksın," diyorum, "ve başım bacaklarının arasında. İyi davranıp seni boşaltmama izin verir misin?"

37. BÖLÜM

NORA

Yayvan dizlerimin arasında duruyor, elleri belimde, bal rengi gözleri derin bir renkte. Sözleri nefes almamı zorlaştırıyor. Düşünmesi zor. "İstiyorsun..."

"Seni görmek istiyorum." Elleri çıplak kalçalarımın yukarı kayıyor. Daha önce bir erkekle hiç çıplak olmamıştım.

Beni tekrar öpüyor, damarlarımda yavaş hareket eden bir bal gibi ısıyı harekete geçiren derin, araştırıcı dokunuşlar. Ona dokundum. Beni yarı çıplak gördü, boşalırken bana sarıldı... istediğim buydu. Hep istediğim şey buydu.

Başımı sallıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor. "Evet."

"Sana güvenebileceğimi bilmem gerek." Eli yukarı kalkıyor, boynumdaki ipek elbisenin düğmesiyle oynuyor.

"Bana güvenmek mi?"

"Evet." Düğümü çekiştiriyor ve ipek bir şerit halinde düşüyor. Çıplak göğüslerimin üzerinde tüylerim diken diken oluyor. "Bana karşı dürüst olacağına. Hayır, evet, dur ya da daha fazlasını diyeceğine. Çok güzel çalıştığın gibi beni uzaklaştırmak için." Başparmağını sert meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve bakışlarında uyuşturan bir şey var, gözleri donuk. "Bunu benim için yapabilir misin, benim zeki kızım?"

"Evet, bunu yapabilirim," diye söz veriyorum. Bacaklarımda bir titreşim var, ellerinin kumaşımı yukarı kaldırdığı yere çok yakın. Orama dokunursa bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Yapmazsa bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

"Güzel. Çünkü senin vücudun da gerçeği söylüyor." Tenimi öpüyor ve ben ellerimi arkamda kadife masaya dayamak zorunda kalıyorum.

düşüyor. "Meme uçların sertleşiyor. Benim için ıslanabilirsin. Bunların hepsi dürüstçe."

Göğüslerimi, meme uçlarımı öpüyor. Birini ağzına çekiyor ve ıslak, sıcak his nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Bunu en son yaptığımda, sen vibratörünü kullanırken mi?"

"Evet mi?" Kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. Zor bir kelime. Ufacık bir hece.

"Hepinizi görmek istedim. Sana dokunmayı bir sonraki nefesimden daha çok istedim." Eli bacaklarımın arasından yukarı kayıyor ve külotumun kumaşını okşuyor. "Tam burada."

Parmakları beni ürperten yavaş, keşfedici dokunuşlarla aşağı yukarı hareket ediyor. Klitorisime dokunduğunda nefesim kesiliyor. "Genelde kendine dokunduğun yer orası mı?"

"Evet."

"Güzel. Devam edip edemeyeceğimi söyle. Bu külotu indirip sana bakabilir miyim, söyle." Dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve sanırım *bu kadar*. Elinin nasıl bir his vereceğini merak ediyordum, eğer benim elim değil de *onun* eli olsaydı ve bir vibratör olmasaydı. Elleri elbisemin ipeğinin altından yukarı kayıyor.

Külotumun kenarlarından tutuyor.

"Güzel. Benim için yukarı kaldır, tatlım."

Söylediğini yapıyorum ve onları bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, bir ayağımın üzerine asıyor ve sonra diğerinin üzerine bırakıyor.

Dizlerim içgüdüsel olarak kapanıyor. Hâlâ ipeksi elbisemle örtülüüyüm ve kaçacak yerim yok ama kaçmama gerek yok. Çünkü o o, ben de benim ve bu işte güven var.

"Benim için arkana yaslan... Aynen böyle. İşte benim kızım." Bükülmüş bacaklarımın arasında duruyor ve ben bilarde masasına uzanıyorum. Sırtımın altında sert, parmaklarımın altında kadife yumuşaklığında. "Bana bak."

Ben bakıyorum. Genişliği, koyu renk gözleri, kaşının ortasındaki yara izi. Açlıktan ölmek üzere olan bir adama benziyor. Bana öyle bir bakıyor ki, ondan başka biri olsa tedirgin olurum.

Biz hariç her durum.

Ona ne istediğini sordum. Onu zorladım ve işte burada, beni ne kadar istediğini gösteriyor.

Elleri dizlerimde sıcacık. "Benim için aç."

Eğilmiş dizlerim yarıyor ve ona bakamıyorum ama başka tarafa da bakamıyorum.

"Biraz daha geniş... ve işte buradasın." Gözleri bacaklarımın arasına kilitleniyor ve dünya sona eriyor. Ama sonra sert sesiyle yeniden başlıyor. "Kahretsin, çok güzelsin. Şuna bir bak. *Kendine bir bak.*"

Ama onun yerine onu ve yüzündeki ifadeyi izliyorum. İri eli kalçamın iç kısmında geziniyor. "Çok mükemmel. Şimdiden benim için biraz parlıyorsun. Demek istediğim buydu, bebeğim. Vücudun yalan söylemez. Mükemmel amcığın dürüst." Bir parmağını üzerimde gezdiriyor ve nefesim kesiliyor. "Şu pembeliğe bak."

"Batı..."

Kapüşonlu bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bana bu kadar açık olmak garip hissettiriyor mu?"

Başımı sallıyorum. Karnımda ısı birikiyor, onu kızdırmak için yaptığım ipek parçasının örttüğü tek yerim. Onu giydim ve kendimi cesur, arzulu ve cüretkâr hissettim. "Ama iyi de."

"Harika gidiyorsun. Kendini bana gösterdiğin için çok cesursun." Parmakları çıplak tenimde ateş gibi hissediyorum. Oraya benden başka kimse dokunmamıştı ve kendi elin olmadığında çok farklı hissettiriyor.

Klitorisimin üzerinden tekrar geçtiğinde ve ben bu hisle inlediğimde, dudağı kıvrılıyor. "Mükemmel küçük klitoris," diyor. Üzerinde yumuşak bir davul hareketi yapıyor ve ani ritim nefesimi kesiyor. "İşte böyle. Ne kadar güzel tepki verdiğini görüyor musun? Neyi sevip neyi sevmediğini anlamamı sağlıyor."

Yavaşça eklemlerimi gevşeten ve içime zevk veren sabit bir hareketle daireler çizmeye başlıyor. Benim yaptığımdan daha iyi. Daha iyi çünkü onun eli, onun kapüşonlu bakışları ve bana mırıldanarak ne kadar iyi yaptığımı söylüyor. Onu ne kadar memnun ettiğimi, önünde böyle uzandığımı, ne kadar güzel olduğumu. Onun için ıslanmamın onu nasıl sertleştirdiğini.

Böyle olabileceğini bilmiyordum.

Umuyordum. İstedim.

Ama bilmiyordum ve şimdi bu bilgi göğüs kemiğimin altına yerleşiyor, içimde bir şeyleri yeniden düzenliyor. İşte böyle hissetmek gerekiyor. İstenmek ve bu isteğin tadını çıkarmak.

Parmağını aşağı kaydırıp girişime sürttüğünde yaklaştım. "Şu haline bak. Sırılsıklam olmuşsun." Sesi boğuk. "Seni tatmam gerek."

Bunu denemek ister misin, bela? Ağzım üzerinde mi? Bakalım o şekilde boşalabilecek misin, boşalamazsan vibratörünü alırsın."

Sinirlerim geriliyor ama heyecan da var. "Evet."

"Evet, ne?" Büyük ellerini k a l ç a l a r ı m d a gezdirerek beni daha da açıyor. "Söyle bana."

"Evet, senden... üzerime inmeni istiyorum."

Dudakları kıvrılıyor. "İşte benim kızım," diyor yine ve ben buna bayılıyorum. Her şeyini seviyorum

o.

Yavaşça, ağız açık öpücüklerle kalçalarımı öpmeye başladı. O Tenime karşı sıcak ve o *orada*. Hassas tenimi öpüyor.

Tavandaki lambaya bakıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. West Calloway beni yiyip bitiriyor.

Bu saçmalık başımı döndürüyor. Gerçekten burada olduğumu, birinin bunu yapmasına izin verdiğimi, birinin bunu yapmasından zevk *aldığımı* ve bunun o olduğunu.

Ergenlik aşkım. Yetişkin gıcıklığım. Sahte erkek arkadaşım ve koruyucum. Ve sanki en mahrem yerime bastırılmaktan başka yapmak istediği bir şey yokmuş gibi tenime doğru inliyor.

West'in dili klitorisimde geziniyor ve ben genişlemiş gözlerle ona bakıyorum.

"Benimle kal, tatlım," diyor. "Aklını kaçırma."

"Buradayım," diye fısıldıyorum. Çıplak kalçalarımın yanında duruyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyu.

Elimi tutuyor ve saçlarına doğru çekiyor. "Bana tutun. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı sallıyorum. Sesim konuşmak için yeterince güçlü değil.

"Güzel. Çok iyi gidiyorsun." Klitorisimi tekrar öpüyor ve dilini kullanarak sürekli bir basınçla yanlardan kızdırıyor. Onu bunu yaparken izlemek sarhoş edici. Uyluklarımın arasındaki kahverengi saçlarını, alnını görmek. Parmaklarım saçlarında sıkışıyor.

"Bu... iyi hissettiriyor."

Tenime değen hafif bir kıkırdama beni soluk soluğa bırakıyor ve sonra dili hareketlerine devam ediyor. Boşta kalan eliyle kalçamı geriye doğru tutuyor ve beni okşarken arada bir dudaklarını kaldırıp tadımın ne kadar güzel olduğunu söylüyor. Ne kadar güzel olduğumu. Bunu bütün gece yapabileceğini.

Vücudum aynı anda hem ağır hem de gergin hissediyor. Kalçalarımı açık tutması iyi, yoksa onları eğik tutamazdım.

Parmakları amımın üzerinde geziniyor ve sonra bir tane s i n i ilk boğumuna kadar içime sokuyor. Sanki orgazma bir santim kalana kadar dokunulan kendisiymiş gibi inliyor. "Sıkışıyorsun. Benim için gevşeyebilir misin, tatlım?"

Derin bir nefes alıyorum ve o bir santim daha içeri kayıyor. Bu giriş çok lezzetli, aynı anda hem çok fazla hem de az. Klitorisimi emmeye devam ediyor ve o kadar yakınım ki bu yasadışı olmalı. "İşte bu kadar. Bırak gireyim..." İnliyor. "Kahretsin, bu benim yeni takıntım, parmağımın etrafındaki dar amın. Pembe kesinlikle yeni favori rengim."

İçim sızlıyor gibi hissediyorum ve parmağının yavaşça pompalanması bunu yatıştırabilecek tek şey. "Batı," diyorum ona, parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. "Sanırım... Sanırım ben..."

"İşte bu kadar. İyi bir kız ol ve parmağımın etrafına gel."

Dili klitorisimin üzerinde hızlanıyor, hassas alt tarafa karşı ileri geri hareket ediyor ve beni yuvarlamak için gereken tek şey bu.

Nefesim kesiliyor ve kalçalarım yüzünün etrafında sıkılıyor. Saçlarını bırakıyorum, kollarımı bilardo masasının üzerine uzatıyorum. Bilardo topunun serin ağırlığına sürtünüyorum. Bu çok yoğun ve durmayacak ve ben asla durmasını istemiyorum.

West'in ağzı her şey boyunca üzerimde kalıyor. Bittikten sonra beni yavaşça öpüyor, en hassas olduğum yerlerden kaçınıyor.

Gülümsüyorum. Geniş, tembel bir gülümseme. "Sanırım bana bu dersleri vermeyi seviyorsun," diyorum ve ayağa kalkışını izliyorum. Kollarını dizlerimin altından geçirerek beni kendisine doğru uzatıyor. "Bence öğretmen olmayı seviyorsun Calloway."

"Yine mi Calloway?" Yavaşça üzerime bakıyor ve yüzünde kendinden emin, kibirli bir ifade var. Bunu bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum. "Tabii ki seviyorum. Bacaklarının arasına girmesine izin verdiğin ilk erkeğin ben olmamın nasıl bir heyecan olduğunu biliyor musun? Gerçekten bu şekilde istediğin ilk erkek? Her bir deneyimi senin için sarsıcı kılmak, benden sonra gelen herkes için çıtayı çok yükseğe koymak istiyorum. Hepsinde hayal kırıklığına uğramanı istiyorum."

Biraz gülüyorum ve dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "Bu durumda, belki de son teslim tarihime yetişebilirim."

Sırıtsı kaybolmuyor. Ama donuyor ve ipeği tekrar kalçalarımın üzerine indiriyor. "Benimle değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Beni kucaklıyor, vücuduna doğru çekiyor ve bilardo masasından indiriyor. Çıplak ayaklarım oryantal halıya inene kadar yavaşça vücudundan aşağı süzülüyorum.

"Benimle olamaz." İpeğin kenarlarını bulup yukarı kaldırıyor, tekrar örtünene kadar boynuma bağlıyor. Bacaklarım güçsüz hissediyor ve belki de bunu biliyor, ne kadar bitkin olduğumu biliyor, çünkü beni kendine yakın tutuyor.

"Batı..."

Onun VİSKİ gözler bak karanlık kahverengi içinde Bu Işık. "Sen istiyorum bir ilişki. Sen aşk istiyorsun. Başından beri bana söylediğin buydu."

Bana dokunduğundan beri ilk defa kendimi çok çıplak hissediyorum. "Evet. Bu benim... bu benim nihai hedefim. Bir gün. Biriyle."

Çenesi çalışıyor. "İlk seferinin bir anlamı olmalı."

İçime dolan ani utanç duygusu gözlerimi diken diken ediyor. "Senden benimle yatmanı istemedim, biliyorsun. Sadece belki dedim-"

"Bunu biliyorum. Hiçbir şey ima etmiyorum." Şakağımı, yanağımı öpüyor. "Ama bunu yapacağın gün, sevdiğin biriyle olmalı. Pişman olmayacağın biriyle."

Seninle birlikte olduğum için pişman olmayacağımı düşünüyorum. Yaptığımız hiçbir şeyden pişman olmayacağım.

Ama bunu ona itiraf edecek gücü kendimde bulamıyorum. Şimdi olmaz.

"İstedığimi biliyorsun." Başımı kaldırıyor. Bunu biliyorum ve kaçmama izin vermiyor. Kendi içime kapanmama izin vermiyor. "Benim güzel kızım. Bunu biliyorsun. Ve kendine bir bak. Çok iyi iş çıkardın."

"Yaptım, değil mi?"

"Evet." Ellerini aşağı kaydırıyor ve beni yukarı kaldırıyor. Devrilmemek için kollarımı boynuna doluyorum. "Hadi yukarı çıkalım. Uzun bir gün oldu."

Bizi kütüphaneden geçirip merdivenlere doğru götürürken ona tutunuyorum. "Son birkaç gecedir benimle kaldığın için teşekkürler. Eğer kendi odana taşınmak istersen, anlarım."

Cevap vermiyor. Gözlerimi omzuna yaslıyorum ve bu kadar mı diye merak ediyorum. Bu anı kendi kanadına çekilmek için kullanırsa. Aramızda boşluk yaratır.

"Kalacağım," diyor.

BÖLÜM 38

NORA

Kapının keskin bir şekilde çalınmasıyla uyandım.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yanımdaki sıcaklığa daha da gömülüyorum. Bir vuruş daha. Sıkıştırdığım yastık bir iniltiyle titriyor. West'in göğsü. Belime dolanan kol kayıyor. "Genelde böyle mi uyanırsın?"

Güzel kokuyor. "Hayır."

Ses geri geliyor, bu sefer daha güçlü. Beş keskin, ısrarlı vuruş. Bunu daha önce defalarca yapmış birinin sesi gibi.

"Bu Ernest." West inliyor ve eli kalçamı okşamak için aşağı kayıyor. "Uyuyakalmışız."

"Daha önce hiç kapıyı çalmamıştı."

"Bir şey olmuş olmalı." West'in sesindeki sertlik keskinleşiyor ve elimden kurtulup yatağa doğru kayıyor. Onu yatak odamda yürürken izliyorum. Eşofmanlarını giymiş ama bu sefer tişört giymemiş. Örtüyü çeneme kadar çekiyorum ve onu gün ışığında oturma odamda yürürken izliyorum.

Saate baktım. Uyumuşuz.

West kapıyı açtı. Kapının arkasını göremiyorum ama onu, profilini ve uykudan dağılmış saçlarını görebiliyorum. Üst üste dördüncü kez yatağında uyuyor. Sapiğin olduğu o geceden beri.

Ve her gece şaşırtıcı derecede iyi uyudum.

Eskiden bunu merak ederdim. Aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir şey olacağını. Ama o bunu kolaylaştırdı. Geceler geçtikçe, onun vücudu benimkine değdikçe daha da rahatlıyorum. Onun sert olup benim olmadığım yerleri öğreniyorum,

Boğazının dibindeki yumuşak deriyi, göğüs kıllarının parmaklarıma verdiği hissi buluyorum.

"Evet mi?" West soruyor.

"Efendim." Ernest'in sesi, ağırbaşlı ve kontrollü. "Burada olacağınızdan şüphelenmiştim."

Eğer bunun sessiz kalması için bir umut varsa... Yorganı boynuma kadar çekiyorum.

"Ne oldu?" "Bay

Montclair burada."

Gülümsemem olduğu yerde

donup kalıyor. "Rafe?

Nerede?"

"Şu anda mutfakta, Melissa ve ben onu yemekle oyalıyoruz." Kısa, gergin bir duraklama oldu. "Ona henüz güne başlamadığınızı söylediğimde yukarı çıkmak istedi."

"Eminim yapmıştır, piç kurusu," diye mırıldandı West. "Onu mutfakta tut. Ben aşağıda olacağım."

"Kız kardeşini soruyor." "O

da aşağıda olacak."

Kahretsin. Kapının kapandığını duydum ve yataktan fırladım. Rafe burada mı? "Bana geleceğini söylemedi," diye sesleniyorum West'e. Yatak odamın açık kapısına yaslanmıştı.

Çenesi sıkılmış. "Bana da söylemedi." "Ne

yapacağız?"

"Acele etme," dedi bana. "Ben aşağı ineceğim."

"Tamam. Teşekkürler."

West dönüp gidiyor ve ben de duşa girmeden önce kapımın açılıp kapanma sesini bekliyorum. Saçımı yıkamayı atlayarak aceleyle duşa giriyorum ve üzerime bir kot pantolon ve atlet giyiyorum.

Klasik Raphael. Ortaya çıkacak, gülümseyecek ve etkilemeyi sevdiği o yumuşak, nazik sesiyle bize *onu gördüğümüze sevinmediğimizi* söyleyecek.

Uyku sersemi saçlarımı fırçalıyorum ve omuzlarıma yayıyorum. Aynaya hızlı bir bakış atmam yeterli olacak. Ayaklarımı bir çift katırın içine sokuyorum ve okyanusa bakan kuytuda uzanmış, şu anda hissetmeyi dilediğim kadar huzurlu görünen kedinin yanından geçiyorum. Hâlâ bir ismi yok.

Seslerini mutfağın yarısında duyuyorum ve köşeyi dönmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Rafe genellikle sabahlarını geçirdiğim mutfak tezgahına yaslanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yakışıklı yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Hey. Uyumak sana göre değil."

Ona sarılmak için boşluğu geçiyorum. Kardeşim 1.80 boyunda, West kadar uzun, ama babamızdan miras kalan dağınık siyah saçları var.

"Ama giriş yapmak tam sana göre," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Geleceğini neden bize söylemedin?"

"Sürpriz olmasını istedim." Eli omzumu buluyor ve yeşil gözlerini kısarak bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet."

"West seninle ilgileniyor mu?"

Yanımızda duran adama bakamıyorum. Bacaklarımın arasındaki yüzünü, bana nasıl iyi davrandığını düşünmemeye çalışıyorum. "Evet, öyle."

"Burada olduğun kadar kalmakla akıllılık ediyorsun," diyor. "Takipçi gittikçe yaklaşıyor. Ama bu iyi bir şey."

"Elini fazla zorlamasını istiyoruz," diyor West. Kendine bir fincan kahve dolduruyor, saçları nemli ve lacivert gömleğinin kolları dağınık bir şekilde kollarına katlanmış. Atletik bir rahatlığın resmi gibi görünüyor. Rahat. Saklayacak bir şeyi yok.

"Geçen gece çok tuhaftı," diyorum ikisine de. "Buraya taşınmadan önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Rafe bir elini çenesindeki kirli sakalda gezdirir. "Takipçinin kalıbı üzerinde çalışan profildecim vardı. Ama bu adam... dışarıdaki pek çok arketipe uymuyor."

"Harika," diyorum. "Gidip o *tuhaf* sapığı yakalamam gerekiyordu."

Rafe şaşırmış bir şekilde kıkırdar. "Evet. Hayatımı daha karmaşık hale getirmek için her şeyi yaparım."

"Evet." Gözlerimi deviriyorum. "Çünkü alt üst olan *senin* hayatın, değil mi? Bu mu?"

"Bugün pençelerinle uyandın," diyor. Sesinde bir şaşkınlık var. Onunla nadiren bu şekilde konuşurum.

"Onları keskinleştiriyordum." Kahve makinesine ve hemen yanında duran West'e doğru yürüyorum. Kıpırdamıyor ve kolumun onunkine değmesine sadece bir santim kaldı.

Hiç bir santimin bu kadar farkında olmamıştım.

"Bunu yanlış anlama," diyorum Rafe'e. "Ama neden New York'tasın?"

İç çekiyor. "Ve sevgili, sevgili ailemden aldığım karşılama da bu."

"Mather & Wilde'ı satın alma görüşmeleriyle meşgul olduğunu biliyorum." Kahvemden bir yudum aldım ve aralarında durmak için hareket ettim. Kendi küçük dolap parçama yaslanıyorum, sanki bir savaşta üç dövüşçüyümüştük de karşı karşıya geliyormuşuz gibi. "Nasıl gidiyor?"

Rafe yumuşak bir sesle, "Korkunç," der. "Wilde'lar iyice köşeye sıkıştılar. Onları milyoner yapmayı ve markalarını dünya çapında bir başarıya ulaştırmayı teklif ediyorum ama onlar ufak tefek şeyler için tartışıyorlar."

"Muhtemelen onlar için önemsiz değildir." Kahveme üflerim.

West, "Yönetim kuruluyla güven oylaması yapacağınızı biliyorlar," diyor. "Sence zamanın dolmasını mı bekliyorlar?"

"Olabilirler." Kardeşimin yüzü sertleşiyor ve o yeşil gözleri parlıyor. "Ama ben kaybetmek üzere değilim."

"Elbette değilsin," diyor West. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Yolculuk için buradasın, çünkü kaybetmekten nefret ediyorsun ve buna yenilmek de dahil."

Rafe arkadaşını görmezden geliyor. Onun yerine bana bakıyor. "Yarın Alex, James, West ve ben başka bir yolculuğa çıkıyoruz."

"Kayıp bir hafta sonu mu?"

"Onlara yıllardır böyle hitap etmedik," diyor West, "ve ben hiçbir yere gitmiyorum." Gözleri benimkilerde sabit. "Rafe'e takipçi meselesi tırmanırken şehirden ayrılmayacağımı söyledim."

Beni bırakmayacak.

Gerçekte söylediği bu.

Kahveme bakıyorum ve West'in yanında beni incitecek türden duygular hissetmemeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Bunun sadece geçici bir düzenleme olduğunu hatırlamak için.

"Ne kadar centilmence," der Rafe kuru bir sesle. "Bu da tek bir olası çözüm olduğu anlamına geliyor." Bana geniş bir gülümsemeye bakıyor. "Birkaç günlüğüne Kosta Rika'ya gitmek ister misin?"

"Kosta Rika mı? Bu sefer oraya mı gidiyorsun?"

"Evet. Güneş, kum, deniz." Beni dürtüyor. "Birkaç mağara keşfedeceğiz, denize gireceğiz. Senin için iyi olur."

"Bir yolculuk... Ne kadar sürecek?" "Dört gün."

"Nora'nın yapacak işleri var." West'in kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş. "Biliyorsun, birkaç hafta içinde defilesi var."

"Birkaç gün izin onun için iyi olacaktır."

Yapacak işlerim var. Her gün uzun saatler çalışıyorum, dikiyorum, drapaj yapıyorum, kalıp çıkarıyorum. Ama yarısından fazlasını bitirdim... ve yaklaşan bir çekimim yok.

Haftalardır, *aylardır* çok korkuyorum ve her şeye rağmen hayatı yaşamaya odaklanmış durumdayım. Bu birkaç günlüğüne bir kaçış. Takipçiden ve düzenli programlardan uzakta.

Ve bu bir fırsat.

West'in bakışları ağır bir şekilde üzerimde. Eğer ben gitmezsem, o da gitmeyecek. Ve Rafe evet dememi çok istiyor. Ama belki de bu onlarla ilgili değildir. Belki de benimle ilgilidir.

"Bu beklenmedik bir şey." Saçlarımı geriye tarayıp ensemde topluyorum. "Bu da demek oluyor ki sapık bunun geldiğini görmeyecek. Eğer kartlarımızı doğru oynarsak ülkeyi terk ettiğimi bile fark etmeyebilir."

Rafe bana bakıyor. "Stratejik mi düşünüyorsun?"

"Bir tuzak kurabiliriz." West'in sesi alçak ve gözleri boynumun açıkta kalan sol tarafına kayıyor. Başka tarafa bakıyor ama bir adım daha yaklaşıyor.

"Evet," diyorum. "Fairhaven'daki tüm rutinler aynı kalsın ama güvenlik biraz gevşesin. Bir açıklık sağlayın. Bakalım kabul edecek mi?"

"Ve eğer yaparsa, onu yakalayacağız," diyor West. "Zeki kız."

Tam gülümsemeye başlamıştım ki Rafe güldü ve az önce ne dediğini anladım. *Kardeşimin önünde*. Ama Rafe mutfak tezgâhına doğru yürüyor ve Melissa'nın bıraktığı hamur işi kâsesine bakıyor. "Bu akıllıcaydı," diye kabul ediyor. "Güvenlik ekibiyle bir toplantı yapmalıyız."

"Ben ayarlarım." West aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapatıyor ve omzunun üzerinden Rafe'in sırtını döndüğü yere bakıyor. Saçlarımı öne doğru iterek boynumun sol tarafına bastırıyor.

Ona göz kırpıyorum.

"Hickey," diyor ve aynı hızla benden bir adım uzaklaşıyor. Yanaklarım kızarıyor. Hayatımda hiç morluğum olmamıştı.

West, ellerini arkasındaki taş tezgâha dayamış, yine rahatlığın timsali gibi görünüyor. "Benim uçağımı alacağız," diyor Rafe'e. "Kontrolörü arayıp hangi slot saatlerini alabileceğimize bakacağım."

Rafe elinde bir çörekle ikimize de gülümsüyor. En iyi arkadaşı ve küçük kız kardeşine sahte randevu öneren oydu ve şimdi özelde neler olduğunu öğrenemeyen tek kişi o.

"Eğlenceli olacak," diyor.

BÖLÜM 39

NORA

West'in uçağı vardıgımızda pistte bizi bekliyor. Uçağı bindiğimizde ilgili personel bizi karşılıyor. Üzerimde bir çift eşofman var ve köşedeki bir koltuğı kıvrılmaya hazırım. Ilık bahar havasına rağmen üzerimde yüksek yakalı bir kazak var.

West bunu fark etti ve gülümsedi. Gözlerimi ona diktim. *Morluk mu?* Bu tamamen onun işiydi.

Uçağın içi çok güzel. Detaylar, renkler, hepsi tanıdık. Nedenini anlamam biraz zaman aldı. Fairhaven ile aynı renk düzeni. Koyu ahşap, açık mavi detaylar ve peluş bej. Her koltuğun arkasında, ferforje kapılarda pek çok kez gördüğüm kavisli süslemelerle tamamlanmış bir *C* amblemi var.

Bundan bahsetmeden önce havalanmamızı bekliyorum ve parmağımı masanın tahtasında gezdiriyorum. "Bu uçak Fairhaven'a benziyor."

"Bu şekilde tasarlamıştım." West'in sesi alçak, eli bir bardak viskinin etrafında.

"James mi yaptı?"

"O yaptı. Bizimkiyle aynı." Rafe boynunu döndürüyor, bacaklarını koridora doğru uzatıyor. O kadar kolay söylüyor ki. *Bizimkiler*. Ama Montclair uçağının nereye ve ne zaman gideceğinden o sorumlu. Yıllardır öyle. Babam ikimizi de önemli kararlara hiç dahil etmedi, sonra beklenmedik bir şekilde vefat etti ve şimdi... Rafe bu uygulamayı sürdürüyor.

Kardeşim pilotlarla sohbet etmek için ayrıldığında, onun geri çekilişini izliyorum. O gider gitmez, Batı'ya doğru eğilirim.

Zaten bana bakıyor.

"Batı!" Elimi kumaşın örttüğü boynuma dayadım. "Bunu neden yaptın?"

"Seni bilerek işaretlemedim." Elini uzatıyor ve kumaşı katlarken ben kıpırdamadan duruyorum. Gözleri çürüğe odaklanmıştı. "Biraz... dikkatim dağılmıştı."

"Kumsalda balıkçı yaka giyemem." Parmağının sert pedi boynumu okşuyor. "Ama makyaj malzemesi getirdim."

"Akıllıca." Kumaşın tekrar yukarı kaymasına izin vermeden önce başparmağı tenimi bir kez daha okşuyor. "Üzgün olduğumu söylemeliyim. Üzgün olmalıyım."

"Sen değil misin?"

"Hayır. Üzerindeki işaretimi seviyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı. Daha önce kardeşimle sohbet ederkenki dalgın havası gitmiş. Şimdi tüm odağı benim üzerimde.

"Pislik," diye yarı fısıldıyorum. Rafe hâlâ yok, ben de tekrar öne doğru eğiliyorum. "Biliyor musun? Sana sormak istediğim bir şey var."

"O da ne?"

"İlk seferin" diyorum. "Özel biriyle miydi? Aşık mıydın?"

Elleri hala kolçağın üzerinde. Arkasına bakmıyor ama bakmak istediğini anlayabiliyorum. "Nora..."

"Benim için bu kadar önemli olduğunu düşünürsek, yani. Bu sizin de iyi bir deneyim yaşadığınız anlamına geliyor olmalı?"

"Nereye varmak istediğini biliyorum," diyor, "ve tartışma pratiğinde harika bir iş çıkarıyorsun, ama bunun için uygun bir zaman *değil*."

"Tartışmıyorum. Sadece basit bir soru sordum."

"İyiymi," diyor, "ama ne ben aşıktım ne de o." "Senin için farklı, benim için farklı kurallar mı?"

Çenesi çalışıyor. "*Evet*. Ve bu demek değil ki ben-"

Perde açıldı ve Rafe elinde bir şişeyle dışarı çıktı. "Şuna bak!" dedi bana. Şişeyi havaya kaldırdı. "West'in malını buldum. 2006 mahsulünü stokluyor."

Maison Valmont'un sahibi olduğu şampanya şirketlerinden biri tarafından üretilmektedir.

"Elbette biliyorum," diyor West. Yine rahatlığın resmi gibi görünüyor. Uzun bacaklarını uzatmış, yüzü bomboş. "Çünkü 2005'i ne kadar çok tercih ettiğini biliyorum."

Rafe kıkırdar. "Yani bu sadece beni kızdırmak için, öyle mi?"

West yumuşak bir sesle, "Hayatımdaki her şey seni kızdırmak için tasarlandı," diyor. Rafe bana sırtıyor. "Ona bir Avrupalının nasıl içtiğini gösterelim mi?" West, "İkiniz de İsviçreli ya da Fransız olduğunuz kadar Amerikalısınız," diyor. "Ve ben kazanacağım."

"Tüm yolculuk böyle geçecek, değil mi?" Ben soruyorum. "Siz ikiniz yeterince kötüsünüz, bir de James ve Tanrım, Alex'i ekleyin..."

Rafe sırtıyor. "Eğer tüm yolculuk boyunca havuz kenarında kalmak istersen, bunu anlayışla karşılarım."

Bana uzattığı bardağı kabul ediyorum. "Belki ben de katılırım."

Villa okyanus manzaralıdır.

Devasa ve aydınlık bir yer ve varışta bizi bekleyen personel ile donatılmış. Villa yöneticisi bize etrafı gezdiriyor ve ikinci katta parlak beyaz çarşafı ve balkona ve okyanusa açılan Fransız kapıları olan bir oda tutuyorum. Nefes kesici bir yer. Yeşillik ve güneşle çevrili, derin bir nefes alıyorum.

Sapığın beni buraya kadar takip etmesine imkan yok.

En azından birkaç gün boyunca, hareketlerimin tamamen farkında değil.

Alex zaten orada. Verandada oturuyor ve onu gördüğümde sırtıyorum.

"Alex!"

Beni kaldırdı ve etrafımda döndürdü. "Küçük Montclair!"

"İçki içiyorsun," diyorum gülerek, ellerimi omuzlarına dayayarak.

"Evet," diyor. "Bu kayıp bir hafta sonu. Bu bir kural." Beni yere bırakıyor, hâlâ kocaman gülümsüyor. Parlak güneşin altında kumral saçları kahverengiden çok kırmızımsı görünüyor ve İskoç aksanı beni gülümsetiyor.

Alex'i hep sevmişimdir.

"İlk kez bu gezilerden birinde aile üyelerimiz de bizimle birlikte oluyor," diyor ve bana bir bardak uzatıyor. "Rafe'e bakış açın önümüzdeki birkaç gün içinde büyük ölçüde değişecek. Sabırsızlanıyorum."

"Ona fikir verme!" Rafe evin içinden seslenir.

Gölüyorum ve Alex'ten West'in durduğu yere bakıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izliyor. "Yolculuğunuzu böldüğümü biliyorum ama heyecanlıyım."

"Güzel." Beni bırakıyor ve elindeki viski şişesine uzanıyor. "Bu yolculukta macera pokeri oynayacağız. Her şeyi ayarladım."

"Macera pokeri mi?"

Rafe arkamdan geliyor, elinde büyük bir şişe su var. "Oynamıyor," diyor.

"Buna Nora karar verecek, sence de öyle değil mi?" West

öyle diyor. Ağabeyime muzaffer bir ifade veriyorum.

İç çekiyor. "Buraya güvende olmaya geldin, Alex'in bu sefer hayatlarımızı riske atmamız için planladığı aptalca şeyi yapmaya değil."

"Buradayım," diyor Alex. "Ve ayrıca, teşekkür ederim. Bu sefer olağanüstü bir aptallık hedefledim."

West elini çenesinde gezdiriyor. "Bu sefer ne için oynuyoruz?" "Gelecek yılki geziler için yer belirleme hakkı."

Islık çalıyor. "Lanet olsun. James'in bunu kabul etmesine imkân

yok." Alex elini sallar. "Bugünlerde hiçbir şeyi kabul etmiyor."

"Ödül bu olduğuna göre, ben kazanmak istiyorum." Gülümseyerek Rafe'den West'e bakıyorum. "Üst üste dört kez Sibirya'ya gitmeye hazır mısınız?"

Rafe yine, "Oyun oynamıyorsun," der.

Gözlerimi ona dikiyorum. Ağabeyim kaslarını esnetmeyi sever ama yıllar geçtikçe bu neredeyse ikinci doğası haline geldi. Benimle ya da çalışanlarından biriyle konuşurken ses tonu hiç değişmiyor. Annemizle, küçük kardeşlerimizle ya da asistanıyla.

Masanın kenarından atlıyorum. "Kaybetmekten bu kadar mı korkuyorsun?" Ona soruyorum.

Bu sahte bir kabadayılık.

Ama Rafe dönüp bana bakıyor, gözlerinde hafif bir şaşkınlık var. "Oyunun ne olduğunu bilmiyorsun."

"Burada olduğumuz süre boyunca evde oturmayacağım," diyorum. "Bunu bir ömür boyu yapmaktan bıktım." West'e bakıyorum ve onun bana sabit bir şekilde baktığını görüyorum.

Gözlerinde yanan bir şey var. Arzuladığım bir bakış.

İşte benim kızım, duydum.

"Macera pokeri nedir?" Ben soruyorum.

West, "On yıldan uzun bir süre önce bulduğumuz bir şey," diyor. "Tedbirsiz, umursamaz ve zaman zaman da yasadışı. Günler boyunca fiş kazanmak için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Son gece, kazandığımız fişlerle poker oynuyoruz."

"Bazı aptalca şeyler yaptık," diye onaylıyor Alex. "Çıplak olarak bungee-jump yaptığın zamanı hatırlıyor musun, Rafe?"

Kardeşim inleyerek elini yüzüne kapatıyor. Ona öylece bakıyorum. "Ne yaptın?"

"Bunu grupla paylaştığın için teşekkürler," diye mırıldanıyor Rafe. "Evet. Tanrıya şükür hiç fotoğraf yok."

Alex aksanlı bir sesle, "Olmadığını söyleyemem," diyor. "Belki bir yerlerde bir kasam vardır, sadece hazır-"

"Seni öldürürdüm," der

Rafe. "İstersen

deneyebilirsin."

"Bu yolculuk için masada ne tür zorluklar var?" diye sordum.

"Çok vahşi bir şey değil," diyor Alex. "Sadece zip-lining, dalış, sahilde at yarışı. Beyaz su raftingi. Her zamanki şeyler."

Alex'ten Rafe'e, Rafe'den West'e bakıyorum. "Ben varım."

BÖLÜM 40

NORA

Ertesi gün hayal edebileceğimden daha vahşiydi. Kosta Rika sıcak ve çocuklar acımasız bir tempo belirlediler. Öğleden sonra nemli, yemyeşil bir ormanda zip-lining yapılacak. Daha önce hiç yapmamıştım ve eğitmen beni fermuarla bağlıyor ama alnımda ter boncukları oluşuyor.

Sıcaktan olmalı.

Kayışları son bir kez daha çekiyorum ve James'in gidişini izliyorum, sonra Alex ve Rafe. Sonunda platformda sadece West ve ben kaldık. Eğitmen de West'in ne yaptığını bildiğinden emin bir şekilde ayrıldı.

"Nasılsın?" diye soruyor bana. Kendi teçhizatı sıkı sıkıya bağlı ve üzerinde bej keten bir gömlek var, kolları kıvrılmış ve üstteki üç düğme açılarak koyu renk saçlarının tozunu gösteriyor.

"Güzel. Sanırım. Yükseklikler en sevdiğim şey değil ama heyecanlıyım."

Dudakları kıvrılıyor. "Bunu kendine mi söylüyorsun, yoksa bana mı söylüyorsun?"

"İkisi de." Diğer platforma bakıyorum. Yaprakların arasından diğer adamları zar zor seçebiliyorum ve burada gizlenmiş durumdayız. "Yalnızız."

"Evet."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum ve alnımı silmek için atletimin kenarını yukarı çekiyorum. Neredeyse tamamen yukarı çıkıyor, karnımı ve giydiğim spor sütyenini ortaya çıkarıyor. "Çok sıcak."

"Nora..."

Üstünü tekrar indiriyorum. "Ne?"

Gözleri göğsümde, çenesi gergin. "Gitme sırası sende."

"Benden kurtulmak mı istiyorsun?" Bir adım daha yaklaşıyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor. "Bizi burada göremezler."

"Yapamayacaklarını biliyorum." Başını eğiyor ve dudaklarını hızlı bir öpücükle benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Ama ne yaptığını bilmediğimi sanma."

"Peki ben ne yapıyorum?"

"Flört ediyorsun."

"Ne istediğimi sormayı öğreniyorum. Ve şu anda ne istediğimi..." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı çenesinin kenarına bastırıyorum. Dudaklarımı bir santim aşağı indiriyorum, sonra bir santim daha, ta ki boynunu öpene kadar. "Bunu benim kadar sevip sevmediğini bilmek istiyorum."

West inliyor, teni dudaklarımın altında titreşiyor. "Bu bir soru değil." "Değil mi?" Bir elimi göğsüne koyup aşağı doğru kaydırıyorum... ta ki Pantolonunun kemerini kavrayabiliyorum. "Nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum." "Derslerimiz senin hakkında."

"Bunlar seksle ilgili, değil mi? Ama biz seks yapmıyoruz."

"Bu doğru. Biz... diğer her şeyi yapıyoruz." Eli çenemi buluyor ve yüzümü yukarı çekiyor. "Beni kımıldatmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Dudaklarını kışkırtıcı bir yavaşlıkla benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Sen söyle," diye mırıldanıyor ve kalçalarını öne doğru kaydırıyor.

Elim belirgin sertliğin üzerinde geziniyor. "Hoppala."

Başımı arkaya yatırdı ve boynumu öpmek için tekrar eğildi. Yüzündeki morluğu kapatmak için makyaj yapmak zorunda kaldım. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Söylediğimde ciddiydim. Ateşliyim," diyorum. Dudaklarının oradaki hissiyle gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Kafam düşünemeyecek kadar kalınlaşıyor.

"Kesinlikle öylesin," diye mırıldandı. "Sorun hep buydu." "Calloway!" diye bağılıyor bir ses. "Bugün geliyor musun, gelmiyor musun?"

West boynuma doğru inliyor ve bir adım geri atıyor. Ağacın gövdesine yaslanıyor ve pantolonunun üzerinden avuçlamak için aşağı uzanıyor. "Önce sen git," diyor.

"Özür dilerim."

Gözleri kısıldı. "Zerre kadar üzgün değilsin."

Gülümsüyorum. "Hayır, değilim."

"Git. Buraya yeterince zarar verdin," diyor ama üzgün de görünmüyor.

Günün geri kalanı bir aktivite telaşıyla geçiyor. Öğleden sonra beyaz su raftingi ile sona eriyor ve aşağıya indiğimizde kulaktan kulağa gülümsüyorum. Kayak yapmak gibiydi ama çok daha az kontrollüydü.

West küreklerle teknenin arkasındaydı. O bir denizci. Sırf bunun için fazladan bir çip topladı. Günün sonunda, hepimiz adil bir miktar kazandık. Alex önde gidiyor, James'in söylediğine göre bu sıra dışı bir şey değil. "Kendi hayatını en az önemseyen kişi o," diyor.

Villadan bir blok ötede bir barda oturuyoruz. Sandalyeler ve masalar kumun üzerinde, dalgalar sadece birkaç metre ötede. Ayaklarımı ayakkabılarımdan çıkarıp kuma gömüyorum.

Kardeşimin arkadaşlarıyla böyle takılmayalı yıllar olmuştu.

James hala en sessiz olanı. Konuştuğunda, bunu keserek yapıyor. Tam da onu hatırladığım gibi. Onun İngilizliği Alex'in İskoç küstahlığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

West karşımda oturuyor. Koyu lacivert bir gömlek giymiş, iki üst düğmesi açık, kolları kıvrılmış. Uzun bacaklarını iki yana açmış, bir bardak rom içiyor.

Ve dikkati sık sık bana kayıyor. Özellikle de kısa elbisemin içinde bacak bacak üstüne attığımda ya da içkimden bir yudum aldığımda. İfadesi nötr kalsa bile gözleri ister istemez bana kayıyor.

Daha önce hiç böyle bir güç hissetmemiştim. İstendiğimi bilmek ve bundan zevk almak. Kardeşim tuvalete gitmek için ayrıldığında, West'in bıraktığı izi ortaya çıkarmak için saçlarımı kasıtlı olarak tarıyorum.

Bakışları hemen bana odaklanıyor. Gözleri uyarı ile daralıyor. Bu gece izi makyajla kapatmadım.

Omuz silkerek bir omzumu kaldırıyorum ve tekrar bacak bacak üstüne atıyorum. İç çamaşırı giymiyorum ama West bunu bilmiyor. Henüz bilmiyor.

Çenesi geriliyor.

"Nora," diyor Alex. Sağımda oturuyor, uzun kolunu sandalyesinin arkasına dolamış. "Şu ana kadar yolculuğu nasıl buldun? Beklentilerini karşılıyor mu?"

"Biliyor musun, sanırım Kayıp Hafta Sonu'nun amacını şimdi anlıyorum. İnsana yaşadığını hissettiriyor. Bu yüzden mi yapıyorsunuz?"

Alex başını sallar. "Hiçbir şey bir yönetim kurulu odasını uçurumdan atlamak kadar çabuk unutturamaz."

James alay ediyor. Bu sıcakta bile üzerinde bembeyaz bir gömlek var. "Bazılarımızın yaşadığını hissetmek için uçurumlardan atlamasına gerek yok."

Alex çarpık bir gülümsemeyle "Hayır," diye karşılık veriyor. "Bazılarımız asla yapamaz, ha?"

"Oldukça canlıyım. Ve sen de bundan şikâyet edecek kadar uzun süredir bir yönetim kurulu odasında değilsin," diyor James. "Şirketini ihmal ediyorsun."

Alex kumral başını sallar. "Kendi kendine çalışıyor. Ben daha çok Nora'yla ilgileniyorum. Takipçiyle işler nasıl gidiyor?"

James bardağını indirir. "Alex."

"Bunun hakkında konuşmamamız mı gerekiyor?"

Bakışlarını West'e kayıyor ama o sadece beni izliyor. Orada beni kendime getiren bir kararlılık var. "Sorun değil," diyorum. "Bunun hakkında konuşabiliriz. Dürüst olmak gerekirse çok fazla gelişme yok. Ama ben uzaktayken aptalca bir şey yapmasını umuyoruz. West'le çıkıyormuş gibi yapmak iyi geldi. Onu eski alışkanlıklarından biraz uzaklaştırmış gibi görünüyor."

West, "Nora güvende," diyor. "İlmiği kapatıyoruz, ancak bu istediğimizden daha uzun bir süreç oldu."

"Bu adam bir profesyonel," diyor James. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle. Bunu araştırıyordum," diyor West. Araştırdığını biliyorum. Ekibine, Rafe ve benim ona verdiğimiz isim listelerine dayanarak kalıpları araştırıyor. Son bir yılda yaptığım tüm çekimler listelendi ve gönderildi.

"West'le çıkıyormuş gibi yapmak nasıl bir şey?" Alex sırtarak bana bakıyor. "Bana berbat olduğunu söyle, lütfen."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Oh, evet."

"Bize cephane verin," diyor James.

West'e bakıyorum. O da benim bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor ve içinde kuru bir eğlence var. "Bu... gerçek bir öğrenme deneyimi oldu."

James bana baktı. "Ne öğrendin?"

"Ne kadar sinir bozucu olabiliyor," diyor Alex. "Yetkili olmaktan *nefret* ettiğini iddia ediyor ama bir şekilde kendini hep orada buluyor. Görevini yapmayı seviyor. Her ne olursa olsun. Sanırım bu onun sapkınlığı."

James, "Onun *sapkınlıkları* hakkında herhangi bir bilgiye sahip olman rahatsız edici," diyor.

West sakince, "İkiniz de benim sapkınlıklarımı bilmiyorsunuz," diye cevap veriyor. Hâlâ bana bakıyor ve zihnimde onun tatlı, iğrenç övgülerini fısıldadığını duyuyorum. "Ve sorulan kişi sen değildin. Nora'ydı."

"Şey..." Uzanıp boynumu ovuyorum. "Rol yapma konusunda şaşırtıcı derecede iyi. İsteddiği zaman kalabalığa oynuyor. Ama aynı zamanda inatçıdır. Son derece dürüst. Tartışmacı."

"Hepsi doğru," diyor James.

"Oyuncak bebek koleksiyonunu keşfettin mi?" Alex soruyor.

Ona bakıyorum. İri yarı İskoçyalı bana çok parlak, çok masum gözlerle bakıyor. "Hayır."

"Bu konuda utangaç olabiliyor ama görülmeye değer bir şey." West inliyor. "Yine mi bu?"

"Onun da göbek adı Maude." "Hayır, değil."

"Belmont'taki ilk yılımızdan beri. Onu yeniden vaftiz ettirdik. Değil mi James?"

James kadehini kaldırıyor. "Weston Maude Calloway Junior'a, soyunun en büyüğüne."

Gülüyorum ve West'in bıkkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Günün ve gecenin ikinci margaritasının adrenalini hâlâ damarlarımda dolaşıyor. "Bunu bilmiyordum! Kız kardeşin aile yemeğinde bize göbek adlarımızı sorduğunda bunu bilmek harika olurdu."

Başını sallar ama dudakları kıvrıktır.

"Ailesinin önünde de rol yapmana bayılıyorum," diyor Alex. "Ona gerçekten iyilik yapıyorsun, biliyorsun."

"Annesinin ona güzel kadınlar atmasını engellemek mi?" Tekrar bacak bacak üstüne atıyorum. Elbise bir santim daha yukarı kalkıyor ve West'in gözleri düşüyor. "Evet, ona *böyle* bir iyilik yapıyorum."

James West'ten bana bakıyor, gri gözleri kısılıyor. "Zaman kazanmasına yardım ediyorsun," diyor Alex.

"Zaman satın almak mı?"

West öne doğru eğilir. "Daha fazla içki sipariş etmeliyiz."

"Öyle yapmalıyız." Rafe der ki. West'in arkasında belirir ve omzuna vurur. West gerilir. Dokunuş acıtmış gibi. "Bir sonraki raunt benden."

"Ben de seninle geleceğim." Ona katılmak için ayağa kalkıyorum ve telefonumu yanıma aldığıma emin oluyorum.

Rafe bir içki daha sipariş eder ve bara yaslanır. "İyi gidiyorsun," der. "Ayak uyduruyorsun."

"Ayak uydurmak mı? Poker oyununu kazanmayı planlıyorum." Sırtışı genişliyor. "Nasıl oynandığını hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Sen ve James bana bir tatil öğretmiştiniz, hatırladın mı?" diye sordum. James yatılı okul günlerinde birkaç tatili bizimle geçirmişti. Dönüşümlü olarak bazen bizde, bazen West'lerde kalırdı.

"O yıllar önceydi." "Hâlâ bende," diyorum.

Bakışları boynuma düşüyor. "Yaralanmışsın."

Kahretsin. Saçımı geriye atmayı unutmuşum. "Sadece bir yanık." Kaşlarını çattı. "Yanık mı?"

"Evet, geçen haftaki çekimden," diyorum omuz silkerek. "Saçımı kıvırdılar ve çok yaklaştılar."

"Moronlar," diye mırıldandı. "İyi misin?"

Ona gözlerimi deviriyorum. Yalan kolay söylenmişti ama kalbim hızla çarpıyordu. "Evet. Şahsıma karşı yapılan bu ağır hakareten sağ çıkacağım."

Rafe'in kaşları kalkar. "Bu gece keyfin yerinde. Bütün yolculuk boyunca öyleydin."

"Eğleniyorum."

"Anlayabiliyorum. Sende farklı bir şeyler var. Daha mutlu görünüyorsun."

"Belki de öyleyimdir. New York'a gitmek iyi bir karardı." Başımı sallıyorum. "Annem hâlâ neredeyse her gün Fransa'ya ne zaman döneceğimi sorsa bile. Bunu bir türlü kabullenemiyor."

"Tekrar eve yaklaştığında hepimiz daha iyi hissedeceğiz." Barmene büyük bir hesap uzatıyor. "Geliyor musun?"

Başımı salladım. "Kendim için ekstra bir şeyler sipariş edeceğim."

Ve West'e iç çamaşırımı unuttuğumu mesaj atacağım.

BÖLÜM 41

BATI

Rafe döner ama Nora barda kalır. Barmenlerden biriyle sohbet eder. Adam çekicidir. Ona biraz fazla geniş gülümser.

Üzerinde uzun bacaklarını çıplak bırakan, kalçalarının yarısına kadar inen kısa bir elbise var. İzlediğimi bildiği için daha önce bacak bacak üstüne atıp açmıştı.

Kendine göre bir oyun oynuyor ve buraya gelirken söylediklerinin intikamını aldığından hiç şüphem yok. *İlk seferin romantik miydi?*

"Dinliyor musun?" James

soruyor. Bakışlarımı başka

yöne çeviriyorum. "Evet."

Bana bir saniye kadar uzun süre bakıyor. "O zaman sana ne sordum?"

"Yarın kazanmana izin verip vermeyeceğimi. Ve cevabım hayır."

"Sana kazanmama izin verip vermeyeceğini *sorduğum* gün aklımı kaybettiğim gündür," diyor James. "Sana kaybedeceğini *söyledim*. Bu bir ifadeydi. Bir soru değil."

"Doğru." Tekrar Nora'ya bakıyorum. Biraz gülüyor ve barmene gülümsüyor. Sanki *flört ediyormuş* gibi.

"Emlak meselesini çözebildiniz mi?" Rafe soruyor.

"Bırak da adam bir gece rahatlasın," diye itiraz ediyor Alex, "ona atalarının evini kaybettiğini hatırlatmadan önce."

Rafe Alex'e, "Kendinden nefret ederken bunu söylemek senin için kolay," diyor. Bana döner. "Anladın mı?"

"Hayır. Ama kaybetmiyorum."

"James, "Bu bir cevap değil," dedi.

"Avukatlarım bu sabah erkenden beni aradı. Üzerinde çalıştığımız son seçenek muhtemelen çok yüksek riskli."

"Güvene itiraz mı ediyorsun?" Rafe soruyor.

"Evet. Bunu bir kamu davası haline getirerek daha güçlü bir dava açma ihtimalimiz var."

"*Halka açık* mı?" James başını sallar. "Yapma bunu."

"İdeal değil," diye itiraf ediyorum. Hiçbirimiz özel işlerimizin seyirciler önünde konuşulmasından hoşlanmayız. "Ama işe yarayabilir. Tröstün günümüzün eşit haklar ve adalet ilkelerini ihlal ettiğine dair açık bir argüman var. Amber tröstün karmaşık kuralları yüzünden mirası bile alamıyor, Tanrı aşkına."

"Çok öfkeli olmalı," diyor Alex.

"Öfkeli. Buna hakkı var."

"Bir kamu davasını kaybederseniz ne olur?"

Omuz silkiyorum ve içkimden derin bir yudum alıyorum. Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi.

"Şey. Kahretsin," diyor Alex.

"Evet. Hepsi bu kadar," diyorum. "Maverick'e teşekkür etmem gereken çok şey var ama bunun için onu yumruklamak istiyorum. Dava işe yarayabilir, evet, ama evlenmeden önce bunu yapmak çok riskli. Bu halledildikten sonra, vakıfta kalıcı bir değişiklik üzerinde çalışmak için yıllarımız var."

James bir kolunu sandalyesinin arkasına doluyor, ifadesi keskin. Onun çoğu her zaman keskin olmuştur. Bıçaklamaya hazır bir kılıç. "Atalarımız bize nasıl kazık atacaklarını biliyorlardı," diyor. "İngiltere'de kalan en eski mülklerden birine sahibim ve bana bir servete mal olsa bile tarihi koruma yasası gereği onu korumak zorundayım."

"Bu bir sorun değil," diyorum ona. "Birkaç tane var."

Bana sert bir bakış attı. "Özür dilerim," dedi. "Basit çözümleri olan şeylerden şikâyet ettiğimizi sanıyordum. Yoksa bunu yapmaya bir tek senin mi iznin var?"

Alex güler ve Rafe gülümseyerek başını sallar.

"Evlenmek zorunda kalmak basit bir çözüm mü?"

"Kolay değil. Basit." James omuz silkerek geniş bir omuz kaldırdı. "Onlara teklif edeceğin herhangi bir anlaşmayı kabul edecek binlerce kadın var."

"Evlilik sözleşmem hazır ve nakit para teklif edeceğim. Ayrı yaşarız, mahkemede evleniriz. Ama biliyorsun ki hiçbirimiz gerçek bir evlilik için uygun değiliz." Tekrar Nora'ya baktım. Şu anda bar taburesinde oturuyor, çıplak bacaklarından birini uzatmış ve ayak parmaklarını sivriltilmiş. Kocaman gülümsüyor. Gerçek gibi görünüyor. Ve

Yıkıcı. Elim bardağımın etrafında sıklaşıyor. "Hepimiz bunu sürdüremeyecek kadar berbat durumdayız."

"Bu gece kötü bir sarhoşsun," diyor Alex.

"Bana yanıldığımı söyle," diyorum, bakışlarım ona kayıyor. Gülmeyi ve meydan okumayı sever ama hepimiz onun yıllar önce ne kadar berbat durumda olduğunu biliyoruz. Hâlâ ne kadar berbat durumda olduğunu da. "Hiç evlenebilecek misin? Aile geçmişinle?"

Yüzündeki gülümseme kaybolmuyor ama sertleşiyor. "Evet. Kesinlikle kötü bir sarhoş."

Rafe, "Yarın kaybedeceğinden korkuyor," diye teklif eder.

James ikisini de görmezden geliyor ve çelik grisi gözlerle bana dönüyor. "Ona para teklif et, bazen koluna girsin, malını mülkünü al. Ayrı hayatlar yaşayın. Emaneti sessizce ve iyice idare edin ve çocuk istemiyorsanız, hepsini Amber'e bırakın. Boşan."

Cebimdeki telefonum çalıyor. Hemen Nora'ya bakıyorum ve onun da kendi telefonunu çantasına geri koyduğunu görüyorum. Barmenle sohbet etmeye devam etmeden önce bakışları bir an üzerimde kalıyor.

Karanlık bir şey omurgamdan yukarı doğru yılan gibi kıvrılıyor ve soğuk bir elle göğsümü kavlıyor.

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun," diyorum James'e.

"Çünkü öyle," diye savunuyor. "Bazen seni asla anlayamayacağım."

"Hepimiz duygularımızı kapatamayız," diye çıkışıyorum.

"Hayır, kesinlikle değil," diyor soğuk bir hassasiyetle. "Güvenle savaş ya da ona t e s l i m ol. İkisi de umurumda değil."

Rafe iç geçirir. "Kavga etmek için daha çok erken."

"Üstelik eğlenceli bir hafta sonu da değil," diye itiraz ediyor Alex. "İbiza'da geçirdiğimiz hafta sonu gibi değil."

Üçümüz de homurdanıyoruz ve Alex'in gülümsemesi genişliyor. "Ne oldu?"

Bu epikti.

O yata ne kadar zarar verdik?"

"Tabii ki bilmiyorsun, çünkü bunun için çek yazan benim," diye mırıldandım ve başımı salladım. "Teknelere hiç saygın yok."

"Bence," der Rafe, "West az önce seni bildiği en kötü şekilde aşağıladı."

Biz vardı daha genç O zaman, ve ve Kayıp Hafta Sonları vardı uzak daha zarar vericiydi. Hepimizin daha az sorumluluğu vardı.

Telefonuma uzandım ve onu açtım. Ve işte orada. Nora'dan bir mesaj.

NORA

Bana öğrettiklerini uyguluyorum.

Hızlı bir cevap yazıyorum.

BATI

Bunu
görebiliyorum.

Cevabı sadece birkaç saniye sonra, hala barda olduğu yerden geliyor. Önünde içinde pembe bir şey olan bir bardak var.

NORA

Ve tahmin et ne oldu? Bu gece iç çamaşırını giymeyi unuttuğumu fark ettim.

Bakışlarım barmenin söylediği bir şeye başını salladığı yere kayıyor. Beni aşağı çekmekle tehdit eden karanlık, kıskançlık duygusu pençesini sıkıyor. Yapılacak bir iş varken onunla sohbet etmek için çok uzun süre kaldı.

Gözlerim bacaklarının uzunluğuna ve kısa etek boyuna takılıyor. Boşalırken kulağıma nasıl seslendiğini hatırlıyorum. Vücudunun bardo masasının üzerinde nasıl kavis çizdiğini. Bacakları benim için bükülmüştü ve amı o kadar güzel sergilenmişti ki.

Ve şimdi burada, tüm bu insanlarla, ondan gözlerini ayıramayan tüm bu erkeklerle birlikte ve *çıplak* mı?

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesi duraksıyor. Barmene bir şeyler söylediğini ve etek boyu tehlikeli, kışkırtıcı, *yıkıcı* bir şekilde yüksek olan sandalyeden atladığını izliyorum. İçkisini alıyor ve bize doğru yürüyor.

Alex sandalyesini çekiyor. Gülümsüyor ve meyveli içkisini bırakıyor. "Hemen döneceğim," diye anons ediyor.

Sonra barın içinde kaybolur.

Korumalar bu gece o kadar yakın değiller ve Rafe'in onu takip etmek için ayağa kalktığını görüyorum. Ona başımı sallıyorum.

"Ben hallederim," dedim ona.

Bana gönderdiği minnettar baş sallaması yakıcı. Keşke kalkıp onu barın karanlığına kadar takip etmemin gerçek nedenini bilseydi.

BÖLÜM 42

NORA

Barın içi oldukça karanlık ve yarısı boş. Konukların çoğu dışarıda dalgaların ve açık okyanusun kenarında oturuyor. Boş masaların arasından tuvalete doğru ilerliyorum. Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda neredeyse varmıştım ama dönmüyorum.

Bir saniye sonra beni belimden yakalıyor ve bizi en yakındaki banyoya çekiyor.

Yemi yuttu.

Bedenimi onun kıvrımlarına sokuyorum. "Merhaba."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun." Ağzını yanağımdan aşağı, boynuma doğru sürüklüyor. Daha iyi erişebilmesi için başımı arkaya eğiyorum. "Ve çok ince bir oyun değil."

"Yeterince ince," diyorum. "Oynadığım tek kişi sensin." "*Tek* kişi mi? Flört ediyordun."

Onun pençesinde dönüyorum. "Evet. Gerçekten şu anda olmaya ve anın tadını çıkarmaya çalışıyordum." Ona sırtıyorum. "Çok çekiciydi."

West'in gözleri kararmış. "Zavallı adam bu gece uyuyamayacak." "Tek yaptığımız biraz konuşmaktı."

"Kendini hafife alma." West başını eğdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ve bunu benim önümde yaptın."

"Evet. Görüyorsun..." Gömleğinin kumaşını kavırıyorum. "Çıkıyormuş gibi yaptığım adam bekâretimi almayacağını söyledi. Bu yüzden alacak birini bulmam gerekecek."

Bir iniltiyle gözlerini kapatıyor. "Beni cezalandırıyorsun."

"Hayır. Bana söylediğin gibi tartışma pratiği yapıyorum. Hoşuna gitti mi?"

"Hayır." Elleri göğüs kafesimden yukarı kayıyor ve başparmağı göğsümün alt tarafını okşuyor. "Ama bugün inanılmazdın. Zorluklar karşısında gözünü bile kırpmadın."

"Çok fazlaydılar," diye itiraf ediyorum.

"Evet. Rafe senin için çok korkmuştu. Ona, senin bu işin üstesinden gelebileceğini söylemek zorundaydım.

o."

"Yaptın mı?"

"Evet." West beni tekrar öpüyor, sıcak ve ısrarcı. Başparmağı yukarı doğru hareket ediyor

ve hassas, gergin meme ucunu kumaşın üzerinden fırçalıyor. "Burada sertleşmişsin." "Sanırım ikimiz de birbirimizin yanında bu sorunu yaşıyoruz."

İnliyor ve elleri belimi kavramak için aşağı kayıyor. Beni kaldırıyor ve tezgahın kenarına koyuyor. "İşte böyle. Benim için oraya otur, güzel kız." Dizlerimi kavıyor ve aralarına sığabilmek için açıyor ama aşağıya bakmıyor.

Sadece bana bakıyor.

"Benimle dalga geçmek kötü

bir fikir." "Benim amacımla

değil," diyorum.

Gözleri parlıyor. Kalçalarımındaki eller kıvrılıyor ve sıkılaşıyor. İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. *Bekaretimi kaybetmeyi.*

Kalçamda, eli daha yukarı kayıyor. "Orada doğruyu mu söylüyordun?" diye soruyor. "O kadar insanın önünde gerçekten külotsuz mu kaldın?"

"Örtülüydüm," diye itiraz ediyorum. "Son derece düzgün."

"Bana hissettirdiklerinin hiçbirisi düzgün değil," diye mırıldanıyor. Gözleri kararıyor ve iç uyluğumdaki elini daha yukarı kaydırıyor. Bir santim, sonra bir santim daha. "Ne bulacağım, bela mı? Saatlerdir orada çıplak mıydın? Benden sadece bir metre uzakta..." Parmakları daha yukarı fırçalıyor. Bir santim daha... ve sonra kıvrımlarımı okşuyor.

West onu yaralamışım gibi inliyor. "Yalan söylemiyordun."

"Sana asla yalan söylemem," diyorum alaycı bir sesle. Parmakları çıplak tenimde ateş gibi yanıyor. Daha önce hiç toplum içinde külotsuz dolaşmamıştım ve son birkaç saattir ne kadar açıkta olduğumu hissediyordum.

Etrafta kimsenin haberi olmadan.

West boştaki elini arkamdaki duvara dayıyor, sanki artık yardımsız ayakta duramıyormuş gibi. "Orada böyle çıplak mı oturuyordun?"

"Gerçekten yalan söylediğimi mi düşündün?"

"Umuyordum," diye mırıldanıyor ve parmakları beni okşuyor. Yukarı ve aşağı, beni ürperten zayıf, keşfedici dokunuşlar. Klitorisimi okşuyor ve nefesim kesiliyor.

"İstediğin buydu, değil mi?" diye soruyor. "Beni bunu yapmaya zorlamak istedin."

"Evet," diye nefes alıyorum.

West'in parmakları kayboluyor ama sadece eteğimi yukarı çekmek için. Yavaşça kaldırıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Sadece kumaş belimde toplandığında aşağı bakıyor.

"Şuna bakın. Benim mükemmel kızım." Parmakları dudaklarımın arasında geziniyor. "Sen de şimdiden biraz ıslanmışsın. Orada heyecanlandın mı? Orada çıplak oturduğunu bilmek?"

Başımı sallıyorum. Bana saygıyla, ustalıkla dokunuyor, gözleri her bir hareketinde. "Elbette öyleydin," diye mırıldanıyor. "Ve çok iyi davranıyorsun, bakmama izin veriyorsun." Klitorisime tekrar dokunduğunda ve ben bu his karşısında miyavladığımda, yumuşak bir ses çıkarıyor. "Sessiz olmalısın, tatlım. Bunu benim için yapabilir misin?"

Saçındaki elim bir mengeneye dönüşüyor. "Evet."

Klitorisimin etrafında sabit bir basınçla dönüyor ve nefesim hızlanıyor. Sonra dudakları benimkilerin üzerinde, beni morartıcı bir yoğunlukla öpüyor. "Bütün gün istediğin şey bu muydu, kırılmam mı?"

"Beni istiyorsun," diye fısıldadım. "Doğru ya da yanlış."

"Başa çıkabileceğimden daha fazlası," diyor. "Yapmam gerekenden daha fazla."

Klitorisimin üzerinde hızlı bir davul hareketi yapıyor ve ani ritim beni nefessiz bırakıyor. Parmakları aşağı doğru iniyor, giriş yerimle alay ediyor. "İt beni," diyor.

Başımı sallıyorum.

"Nora," diye mırıldanıyor. "Burada yakalanamayız ve şu anda bu gerçeği görmezden gelip sen en az iki kez gelene kadar burada kalmaya gerçekten çok yakınım. Diğerleri fark edecektir."

"Seni uzaklaştırmaktan yoruldum." Tezgâhın üzerinde öne doğru kayıyorum ve parmağı girişime doğru kaydığında inliyorum. "Tam tersini uygulamak istiyorum. Parmaklarını kullan."

"Siktir," diye mırıldanıyor. Parmağını içime sokuyor ve geçen günkü o hafif basınç tekrar hissediliyor. Nefesim kesiliyor ve duraklıyor. Başparmağı klitorisime geri dönüyor ve sürekli aşağı doğru bastırıyor.

"Oh," diye mırıldanıyorum ve ellerimi aşağı kaydırarak omuzlarını kavıyorum. "Oh, bu..."

"Çok iyi gidiyorsun." Nefesi benimkine karşı sıcak. "Bana nasıl hissettirdiğini anlat."

"Garip. Güzel. Bunu yapman hoşuma gidiyor."

Beni tekrar öpüyor ve parmağı yavaşça başparmağının hareketiyle ritim tutuyor.

"Benim için bir tane daha alabilirsin," diyor. Dudaklarına karşı başımı sallıyorum ve bir parmağını daha soktuğunda yanık keskinleşiyor. "İşte bu kadar. Çok iyi gidiyorsun, tatlım."

Derin nefes alıyorum ve gerginlik zevke dönüşüyor, tatlı ve baş döndürücü. "Vibratörü paketledim. Büyük olanı," diyorum. "Yapmayacağını söyledin... aman Tanrım... seks yapmama yardım etmeyeceksin... Ama beni buna hazırlamana yardım edebilir misin?"

Parmakları içimde duraklıyor, başparmağı hâlâ klitorisimin üzerinde.

Vücudundaki her bir kas kilitlendi. Sanki ona yumruk atmışım gibi. "West?"

"Senin gibi biriyle hiç tartışmamıştım," diyor ve parmakları içimde kıvrılıyor. "Bıçağı nasıl bükeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Denemiyorum... oh!" Benden şaşkın bir ses kaçıyor, çünkü parmakları yeni bir şey yapıyor, o kavisli, okşama hareketi ve ellerimi sırtından aşağı kaydırıyorum.

West irkildi.

Hemen ellerimi çekiyorum. "Neyin var?"

"Hiçbir şey" diyor. Boynumu öpmek için eğiliyor ve parmağı içimde hareket etmeye devam ediyor. "Ellerini boynumda kilitli tut."

"Yaralanmışsın," diyorum. Bu gece de yüzünü buruşturmuştu.... "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey değil." Uzanıp bileğini bacaklarımın arasından tutuyorum. Kavrayışımın altında sertleşiyor ama onu sakinleştirmeyi başarıyorum. "Kontrol ettirdin mi?"

"Bir şeyi yok. Nehirde rafting yaparken kaya duvarlarından birine çarptım." West'in koyu renk gözleri benimkileri arıyor. Gözbebekleri kocaman açılmış ve hissedebildiği tek şey acıymış gibi görünüyor. "Şu anda senin gelmeni ve diğer herkesi unutmanı sağlamaktan daha çok istediğim bir şey yok. O barmen, senin geleceğin-"

Göğsünü itiyorum ve kaşlarını çatarak içimden çıkıyor. Parmaklarının aniden yok olması şaşırtıcı. "Dur bir bakayım."

"Hayır," diyor.

"Ne demek hayır?"

"Sakatlanırsanız, mücadeleyi kaybedersiniz" diyor. "Çipi kaybedersiniz.

Ben iyiyim. İyileşecek."

Şifonyerin üzerinden atladım. "Bu çok saçma."

"Kurallar böyle."

"Ben kabul etmiyorum." Hâlâ gerginim ama artık sinirliyim de. "Eğer seni düzeltmeme izin vermezsen, beni boşaltamazsın."

Bana bakarken çenesi çalışıyor. Ama ben de ona dik dik bakıyorum. West Calloway'in bakışları artık gözümü korkutmuyor. Yanaklarına renk gelmiş ve saçları ellerimden dolayı dağılmış. Gömleğinin üst düğmesi de çözülmüş. Eğer bu şekilde dışarı çıksaydı, başına bir şey geldiğine dair çok az şüphe olurdu.

Geri çekil. Diğerlerine... kardeşim de dahil. Gideli çok oldu.

Elbisemi aşağı çekiyorum ve gözleri hareketi takip ediyor. "Ben oraya geri dönüyorum. Birkaç içki daha içeceğim, belki Thiago ile biraz daha sohbet ederim."

West, "Onun adını söyleme," diyor.

"Neden? Kışkandın mı?" Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Ben sadece bana öğrettiğin şeyi yapıyorum. Bana yapmamı söylediğin şeyi."

"Önce senin dışarı çıkman gerekecek." Aşağı uzanır ve pantolonunun üzerinden kendini avuçlar. "Bugün ikinci kez. Taşaklarım ağrıyacak."

"Burada bunu senin için düzeltecek biri olduğunu biliyorsun. Yarana bakmama izin verir vermez." Kapıyı açıyorum. "Her şey sana bağlı Calloway."

"Git," diye mırıldanıyor ve kapıya doğru işaret ediyor. "Ve aferin, bela."

BÖLÜM 43

BATI

Villanın etrafı tamamen karanlık. Onu tamamen yutuyor ve dışarıdaki havuzun mavi ışıklarını ortaya çıkarıyor. Hava nemli ve yoğun bir şekilde yeşillik ve okyanus kokuyor.

Burası güzel bir ülke. Ve yardım edemiyorum ama diğer adamlara, ailem olarak gördüğüm adamlara, sadece Nora ve ben olabilecekken burada oldukları için kızıyorum. Sürekli yoluma çıktıkları için. Rafe bana bir bira uzattı ve ben de ısırarak *teşekkür* etmek zorunda kaldım.

Villada bir bilardo masası var ve bardan döndüğümüzden beri oynuyoruz. Nora da bir kısmına katıldı ve gece geç saatlerde yüzmeye gideceğini söylemeden önce üst üste iki oyun kazandı. Alex ona katılmak için daldı ve ben de ikisi dışarıda yıldızlı gökyüzünün altında yüzerken onları izliyordum.

Mutlu ve hafif görünüyor, takipçisinden ve New York'un endişelerinden uzakta. Onlara katılmak istiyorum ama bir taşın beni sıyırdığı yeri göstermeden lanet gömleğimi çıkaramıyorum ve bir puan kaybediyorum.

Rafe ve James bilardo oynamaya devam etmek istiyorlar. Ben de kalıp pencereden onu izliyorum. Bikinisi ve gülümsemesinden başka bir şey giymiyordu.

Yaşadığım gün yüzünden tüm vücudum ağrıyor. Ona dokunmaktan ve dokunmaya *devam edememekten*. Parmaklarıma karşı o kadar güzeldi ki. Yumuşak, hassas ve parmağımın her çemberinde daha da ıslanıyordu. Yüzü de çok etkileyiciydi, o uzun kirpikli gözleri ona dokunduğumda bana kilitlendi. Parmağımı içine soktum ve tatlı nefesini duydum.

Bekaretimi alacak kişi sen olmayacaksan, alacak birini bulmam gerekecek.

"Batı." Bilardo masasının karşısında, Rafe ıstakasına yaslanıyor. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Masaya yeniden odaklandım. Kahretsin.

Sıra bende. "Sen yoksun."

Atışımı hizalıyorum ve topu en sağ köşeye yerleştiriyorum. "Bunun dışında bile seni yenebilirim."

James, Rafe'nin arkasındaki duvara yaslanmış, sağ elinde bir puro tutmaktadır. Uzun zaman önce sigarayı bıraktı. Purolar böyle yolculuklar için ayrılmıştır. "Üç aydan kısa bir süre içinde nasıl koca olacağını düşünüyor."

"Annenin potansiyel yeni Bayan Calloways listesi ne kadar uzun?" Rafe araya girer.

İkisinin de yanından geçip masaya doğru döndüm. En soldakine nişan alabilirim... ve bir bank vuruşu yapabilirim. "Annemin seçtiği biriyle evlenmeyeceğim."

"Büyük bir düğün olmayacak," diyor James. "Ne büyük bir hayal kırıklığı."

Atışı hizladım ve vurdum. Top mükemmel bir şekilde ikinci cebe yuvarlanıyor ve ben de doğruluyorum. "Nora'nın yanında bu konu hakkında fazla konuşmayalım."

"Neden olmasın?" Rafe yanımdan geçip kendi viski bardağına uzanıyor. MacKenzie '64, Alex'in aile markasının en iyi mahsulü. Dumanlı ve kehribar rengi.

Evet, neden olmasın?

"Bilmiyorum. Bir zaman sınırı olduğunu düşünmesini istemiyorum," diyorum. "Fairhaven'da kalmak, benim korumam altında olmak konusunda."

Hem James hem de Rafe bana bakıyor. Birinin bakışları çelik grisi ve eğleniyor, diğerininki yeşil ve daralmış. Rafe, "Eğer iş o noktaya gelirse, benimkinin altına geri döner," diyor.

"Biliyorum. Sadece endişelenmesini istemiyorum, hepsi bu." Bu zayıf bir bahane. Masanın etrafında dolaşıp yeni bir açı arıyorum.

Bir şey söylememeliydim.

Bu lanet geziyi hiç kabul etmemeliydim.

Terasa açılan sürgülü kapılar açılır. Alex boynuna astığı bir havluyla içeri girer. Nora da arkasından içeri girer. Kolları biraz fazla uzun, büyük boy bir gömlek giymiştir. Kışının hemen altına düşüyor. Sol elinde yeşil bir kumaş parçası vardır.

Alex'in gömleğini giyiyor.

Islak mayosunu çıkardı ve şimdi Alex'in tişörtünü giyiyor.

Elim bilardo ıstakasını ölümüne kavırıyor. Ona gülümsüyor, saçları yanlarından aşağı ıslanmış, kocaman, güzel bir gülümseme. Gerçek bir gülümseme. Rol yapmıyor ya da insanları memnun etmiyor.

Ve o gömleğin altında çıplak.

Gömleği.

"Haklıymışsın," diyor James İngiliz aksanıyla. "O bu işin dışında."

Tekrar topa odaklanıyorum ve ıstakamı geri çekiyorum. Çok sert vurdum ve büyük bir farkla ıskaladı. Göz ucuyla, Nora'nın hiçbirimize dönüp bakmadan merdivenlerden yukarı doğru kaybolduğunu görüyorum.

"Ne yazık ki"-Rafe kendi ıstakasını alır-"bu oyuna bahis oynamadım."

"Henüz kazanmadın."

"Hayır. Ama yeterince yakınım." Masanın etrafında dolaşıp açıları analiz ediyor. "Ve bak, eğer annenin bir kadın seçmesini istemiyorsan, bunu kendin yap." Rafe omuz silkerek bakar. "Eğlenceli bile olabilir. Seçmelere ev sahipliği yap."

Viskimin son damlasını da içiyorum. Omurgamdaki yanmayı durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Alex yanıma geliyor, hala havuzdan ıslanmış bir halde ve ben gözümü ondan kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Ne için oynuyorsun?" diye sorar. "Bir

centilmenlik onuru," diyor James.

Alex kıkırdar. "Ne kadar kötü o zaman, çünkü hiçbirimizde yok." İttiği zaman İskoç aksanı her zaman daha güçlü oluyor.

"Kendi adına konuş," der Rafe, atışını sıraya koyarken. Top düzgünce cebe doğru yuvarlanır. "Şerefimin bozulmadığını bilmeni isterim."

"Bütün kızlara böyle mi söylüyorsun?" James purosundan bir nefes çekerek söyleniyor.

"Kıskanma," der Rafe ona. "Eminim hâlâ eğlenebilirsin. Eğer gerçekten çok çabalarsan."

Alex bir ıstaka alıyor ve duvara yaslanıp oynamamızı izliyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve ona bakmamak için her şeyimi veriyorum. Ona lanet bir tişört giymesini söylememek için. "James eğlenmez," diyor geniş bir sırıtışla. "Bu asilce değil."

"Kapa çeneni," diyor James. Herhangi birimizin unvanından bahsetmesinden hiç hoşlanmadı, bu yüzden hiçbirimiz durmayacağız.

Tüm terbiyesine rağmen ısırtıyor.

"Sinirime mi dokundu? Özür dilerim, Majesteleri."

"Şimdi, şimdi, çocuklar." Rafe siyah saçları alnına düşerken bir el daha ateş eder. "Uslu durun."

Oyunu kaybettim.

Rafe daha sonra bana, "Çok zorlama," dedi. Sağlam omzuma bir tokat attı. "Sen başka pek çok yönden galipsin."

Onu itiyorum ve sırtışı genişliyor. "Bana bir kez daha patronluk tasla."

Bir oyun oynamadan önce diğerlerini izliyorum. *Yorgunum* ve bana yönelttikleri hakaretleri görmezden *geliyorum*. Benim yatak odam en uçta, Nora'nınki de diğer tarafta. Tıpkı evdeki gibi.

Her zaman çok uzun gibi görünen bir koridorun karşı taraflarında.

Onun odasına gitmeden önce yatak odamın ışıklarının kapalı olduğundan ve kapının kapalı olduğundan emin oluyorum. Kapıyı iki kez çaldım.

Kapıyı açtığında üzerinde hâlâ o lanet tişört vardı. Islak saçlarını at kuyruğu yapmış, şampuan ve sabun kokuyor. "West?"

"Bana daha önce teklif ettiğin anlaşıma." İçeri girdim ve kapısını arkamdan kapattım. "Kabul ediyorum."

Nora beni odasına, banyoya çekiyor. "*Sonunda*," diyor ve beni küvetin kenarına doğru itiyor. "Otur."

"Bana kızgınsın." Giydiği gömleğe bakıyorum. Etek boyu kalçalarının üstünü öpüyor. Tıpkı bugün olduğu gibi, muhtemelen altında çıplak.

Kardeşi alt katta. Mal varlığımı kurtarmak için evlenmek zorunda kalabilirim. Sadece dışarı çıkıp gerçekten hoşlandığı erkeklerle çıktığı zamanlar için pratik yapmamızı istiyor.

Ama bunların hiçbiri önemli değil, çünkü burada o benimmiş gibi davranabilirim.

"Yaralanmışsın." Nora gömleğimin düğmelerini çözüyor. "Saatler önce oldu ve sen iyiymişsin gibi içip rahatlıyorsun."

"Sadece bir sıyrık."

"Öyle değil. Şuna baksana! Gömleğin kanamış. İyi ki lacivertti, yoksa değerli çipini kaybedecektin. Bu arada, bu kural duyduğum en aptalca şey."

"Zarar görmemizi engellemesi gerekiyordu. Alex işleri aşırıya götürme konusunda çok iyiydi." Bir an duraksadım. "Bu James'in fikriydi. Şimdiye kadar sahip olduğu en kötü fikir değil."

Kumaşı omuzlarımdan itiyor. "Bunu çıkarmak istiyorum."

"Ne zaman hemşire oldun?"

"Kendimi aptallarla çevrili bulduğumda," diyor. "Kendi güvenliğinizi bu şekilde görmezden gelirken benim güvenliğim hakkında konuşup duramazsınız."

Omuzlarımdaki elleri iyi hissettiriyor. Sol kalçasında çillerden oluşan bir desen var, yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi. Dudaklarımla izlerini sürmek istiyorum. "Bu farklı," diyorum.

"Hayır, değil."

"Senin güvenliğinle benimki aynı değil."

"Ve neden olmasın? Bunun dezenfekte edilmesi gerekiyor... Ve belki de dikiş atılması. Ama ben bunun için yeterince iyi değilim."

"Dikiş dikmeyi biliyorsun."

"Evet. Kumaşla. Hayır... Tanrım." Dolaptan bir şey almak için uzanıyor ve ben onun uzun, çıplak bacaklarını izliyorum. Belime sarılınca nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. "Burada dezenfektan ve biraz gazlı bez var. Kıpırdamadan oturacaksın."

Dudağım kıvrılıyor. "Patronluk taslıyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

Bacaklarımla arasına geri dönüyor ve bu sefer elimde olmadan kalçalarını kavıyorum. Ellerimin altında kendini iyi hissediyor. Sert kıvrımlar, tutması kolay bir şey.

"Umarım bu acıtıyordur," diyor bana. Omzuma keskin bir şey geliyor ve dişlerimi sıkıyorum.

Klor gibi kokuyor.

Ellerim kalçasındaki kumaşı kavıyor. "Ne giyiyorsun?" "Bir gömlek."

"Bunu görebiliyorum. Ama bu Alex'in gömleği."

"Evet. Bana ödünç verdi ama belki de aşağı inip geri vermeliyim." Biraz arkasına yaslanıyor. "Sorun olmadığını söyledi. Sence sakıncası var mıdır?"

"Eğer sakıncası varsa?" Etek ucuna uzandım. "O umurumda bile değil. Ben umursuyorum."

Omzuma dokundu. Çok acıtıyor ama göğsümü sıkıştıran kıskançlık duygusuyla alakası yok. Onu başka biriyle, barmenle, Alex'le, onu doğru şekilde takdir etmeyecek gelecekteki isimsiz erkeklerle düşünmek.

"Üzerine biraz gazlı bez koyacağım ve biraz da tıbbi bant kullanacağım. Ama eve döndüğümüzde buna baktırman gerekiyor."

Etek ucunu yukarı doğru çekiyorum. "Çekeceğim. Eğer bu gömleği çıkarırsan."

"İmkânsızsın." Ellerini yukarı uzattı ve onu vücudundan çekip çıkarmamı sağladı. *Hay sikeyim.* Altında çıplak değil ama neredeyse çıplak. Hiçbir şey.

ama bir çift lacivert külot. Dantel ve ön lastiğinde küçük bir inci var. Tıpkı modellik yaptığı gibi.

Gömleği fırlatıp attım. "Onun gömleğini giyme."

Nora bir elini çenemin kenarında gezdiriyor. "Daha iyi bilmesem, kıskanç olduğunu söyledim. Ben de daha önce de kıskanç olduğunu söyledim."

"Belki de öyleyimdir." Ağzımı göğüs kafesinin üzerinde gezdirmek için öne doğru eğildim. Mükemmel göğüslerinin arasında. "Belki de derslerimizi başka biriyle kullanman fikrinden hoşlanmıyorum."

Ben onu öperken, dişlerimle göğüs uçlarını okşarken, elimi aşağı kaydırıp külotunun üzerinden amının dikişini okşarken omzumu sarıyor.

"Hiç adil değil," diyor. Nefes alış veriş hızlandı. "Konsantre olmaya çalışıyorum."

"Beni iyileştirmene izin verdiğim için bana bir ödül sözü verildi."

"Çalışmama izin verirsen oraya daha çabuk varırsın," diyor ve bunun bir mantığı var, ama külotunun içi nemleniyor ve durmamın bir yolu yok. "İşte oldu. İşin bitti."

"Teşekkür ederim."

"Sana hâlâ kızgınlım," diyor. "Ama ben de kendi payıma düşeni istiyorum ve bu da orgazm olmak demek."

Bu dudağımın kıvrılmasına neden oldu. "İşte benim kızım. Ne istiyorsan iste."

"Paketlediğim vibratörü kullanarak beni boşaltmanı istiyorum." Başını biraz eğiyor ve yanakları güzel, sıcak bir pembeye dönüşüyor. "Bu kadar büyük bir şeyin üstesinden gelebileceğimi bilmek benim için iyi olur..." Derin bir nefes alır. "Peki. Bir erkekle ilk kez seks yapmadan önce."

BÖLÜM 44

NORA

Onu zorladığımı, aramıza diktiği bariyerlere karşı koyduğumu söyleyebilirim. Kardeşimi. Bekaretim. Her ikisi de onun için benden daha önemli görünüyor ve bir yanım geri adım atmak, kelimeleri yutmak istiyor.

Ama daha büyük bir parçam heyecanlandı. Bana defalarca kendim olmamı, isteklerimi ona ifade etmemi söyledi. Ve bu durmak için çok iyi hissettiriyor.

"Sen mi getirdin?" diyor.

Başımı salladım. "Şarjı da tam dolu."

Göğsüme doğru inliyor ve birkaç dakika daha meme uçlarımı emerek ve iç çamaşırımın içinden bana dokunarak dizlerimi güçsüz hissettiriyor. Acele etmiyor. Ve sonunda arkasına yaslanıp kızarmış meme uçlarımı ve iç çamaşırımdaki nemli noktayı inceliyor, gördüklerinden memnun olmuş gibi başını sallıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve beni yatak odama çekiyor. Yatağın kenarına oturuyorum. Yeni bir dizi sinir ortaya çıkıyor, ama bu iyi türden, onun yanındayken arzuladığım türden.

"Bugün beni çok zorladın. Alex'le bikininizi çıkarırken bunu düşündünüz mü?" diye soruyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "O hiçbir şey görmedi. Gömleği üzerimdeydi." "Ama içeri girdiğinde göreceğimi biliyordun."

Yatakta geriye doğru uzanıyorum. Vücudumdaki tek kumaş parçası kalçalarımın arasında ve o beni açmış gibi izliyor.

"Yaptım," diye nefes alıyorum. "Ve sen fark ettin."

West ellerini kalçalarımın arasında gezdiriyor, hâlâ yatağın ucunda duruyor. "Benim cesur, tatlı kızım. Neler olabileceğini bilsen bile. Benim

"Gelip seni bulacağım,
ağrıyor." "Ağrın mı
var?" "Ağrım geçti."

"Daha önce hiç kimseyle dalga geçmedim." Geriniyorum, kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. "İstenmek iyi hissettiriyor. Korkutucu değil. Sadece... iyi."

Elleri aşağı kayıyor ve bacaklarımı ayırıyor. "Seni istiyorum, tatlım. Bana orada ne kadar çıplak olduğunu gösterdiğinden beri odaklanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" West yatakta üstüme uzanıyor, vücudu benimkinin üzerinde ve beni öpüyor.

Ağızına doğru inliyorum. Hiç böyle üstüme çıkmamıştı. Kimse yapmadı. Onda hoş bir ağırlık var ve içgüdüsel olarak kalçalarımın onun kalçalarını kavıyorum.

Teni göğsüme karşı sıcak. Saçları göğüslerimi gıdıklıyor ve ben de onu öpüyorum. Ama o orada kalmıyor. Dudaklarımı geçip boynuma doğru ilerliyor. O oradayken odaklanmak çok zor. O da bunun farkında ve kirli sakalının fırçası içimdeki hisleri daha da artırıyor. Göğsümden, karnımdan, bacaklarımın arasından sabit bir sıcaklık akıyor.

Kalçalarımı ona doğru eğiyorum ve o da boynuma doğru inliyor.

"Ve şimdi seni bir vibratörle becermemi istiyorsun," diyor. Bir kolunu yukarı kaldırıyor. "Bu kadar, değil mi? Seni germeme yardım etmemi istiyorsun. İçinde büyük bir şey varken boşalmanı sağlamamı."

Hızlıca, muhtaç bir şekilde başımı sallıyorum. O tanıdığım en sinir bozucu adam. Beni bu şekilde hissettirebilmesinden nefret ediyorum ve bunu yapabildiği için minnettarlıktan ağlayabileceğimi düşünüyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç böyle *istememişim*.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en bağımlılık yapıcı şey.

"İkimizin yaptığı tek şey rol yapmış gibi hissediyorum." Elimi saçlarının arasına sokuyorum ve vücudumu öperken sertçe nefes alıyorum. "Başkalarının önünde. Birbirimizle. Şimdi erkeklerin önünde öyle değilmişiz gibi davranmak zorundayız... bu değilmiş gibi... dersler gerçekleşmiyormuş gibi. Belki de bu yüzden bugün seninle dalga geçtim. Yeterince iyi rol yapamadım."

West duraksıyor, dudakları göğüs kafesimde. "Benimleyken rol yapmıyorsun." Sesi boğuk. "Yapmadığın tek şey bu, bela. Yalnızken bana karşı gerçeksin."

Elim çarşafı tutmaya çalışıyor. Hiçbir şey bulamadım. "Başlangıçta zordu. Şimdi... Bence çok kolay."

"Lanet olsun. Bunu duymanın beni ne hale getirdiğini biliyor musun?" Külotumun kenarlarından tutuyor ve bacaklarıma doğru çekerken hiç tereddüt etmiyor. "Ben vibratörü getirirken sen de kendine dokun. Bunu benim için yapar mısın?"

Başımı sallıyorum ve bacaklarımin arasındaki yumuşak teni bulmak için aşağı uzanıyorum. Utanç, içimdeki ilkel, neredeyse acı veren ihtiyaçla savaşıyor. "Evet."

"Aferin kızıma."

"Çantamda. Eski defterinin altında."

Mor ipek çantayla dönüyor ve yatağın üzerinde yanıma koyuyor. Elim hareketsiz kalıyor ve yumuşak, tıslayan bir ses çıkarıyor. "Devam et," diye emrediyor ve kavisli siyah vibratörü çıkarıyor. "İşte bu kadar."

"Kayganlaştırıcı almamıştım."

"Buna ihtiyacımız yok," diyor. "Kendi başına çok güzel ıslanıyorsun." Yatağın kenarında dizlerinin üzerine oturuyor. Yüzünü kalçalarımin arasında, çıplak amımın ve hareket eden elimin üzerinde görebiliyorum.

"Şu andan itibaren, evden çıkmadan önce elbiseni yukarı çekmem ve altında çıplak olmadığından emin olmam gerekecek."

Göğsüm sıcak, nefesim hızlı geliyor. Bu duyguya doyacağımı hiç sanmıyorum. Onun yanında yavaşça, rahatça kontrolümü kaybediyorum, çünkü beni yakalamak için orada olduğunu biliyorum.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa cezalandırılırsın." Eğiliyor ve uyluklarıma, kalça kemiğime, klitorisime sıcak öpücükler konduruyor.

Önceden ateşliydim.

Şimdi içimin yanmaya başladığını hissediyorum, midemin derinliklerinde düşük bir ateş kaynıyor. Sol bacağımı kaldırıyorum ve ayağımı omzuna dayıyorum.

"Bu ceza gibi hissettirmiyor." Sesim bana aitmiş gibi gelmiyor. Alçak, tembel ve kendinden emin.

Ağzı klitorisimin etrafında kapanıyor, dili ileri geri hareket ediyor ve benden bir nefes kaçıyor. İşte o zaman içimde kayan parmağının kalınlığını hissediyorum.

"Bu bir ceza değil." Sesi boğuk. "Ama bir dahaki sefere olacak. Bunu ister misin, baş belası? Seni övdüm. Sana öğrettim. Seni cezalandırabilirim de."

"Evet." Nefesim hızlı geliyor.

Kalın parmağının içimde hareket etmesi hâlâ çok farklı bir his. İlkine yavaşça bir saniye daha eklerken ikimiz de izliyoruz. "Çok sıkışın," diye mırıldanıyor. "Yavaş gideceğiz."

"Ben kırılgan değilim."

"Olmadığını biliyorum." Tekrar eğiliyor ve klitorisime bir öpücük daha konduruyor. Dili ve yavaşça çalışan parmakları arasında, her ikisini de içime sokuyor ve yavaş, pompalama temposuna başlıyor.

Kalçalarım hareketi karşılamak için yükseliyor.

Klitorisimin etrafında kıkırdıyor ve neredeyse o anda boşalıyorum. Dudaklarını kaldırıyor ve parmaklarını pompalamaya devam ediyor. "*Kıskandın mı?*" diye soruyor. Boğazının arkasından kısık bir inilti geliyor. "Seni becermek istediğimi biliyorsun. Bu hiçbir zaman sorun olmadı. Çok iyi ve çok tatlısın. Sikiimin etrafına boşalmanı hissetmek için sağ kolumu verirdim. Beni ne kadar iyi aldığını söylemek için."

Ayaklarım yatağın kenarına kıvrılıyor, dizlerim bükölüyor ve onun için açılıyor. "*Lütfen.*"

Parmaklarını içimden çekiyor.

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Benden istediğin şeyi yapıyorum," diyor ve vibratöre uzanıyor. Bu açıdan büyük görünüyor ve dizlerim birbirine çarpıyor. Birkaç saat önce bu harika bir fikirmiş gibi geliyordu.

"Seni hazırlamama yardım etmem gereken tek kişi," diyor karanlık bir sesle, "benim."

Bacaklarımı tekrar öpüp ayırıyor ve vibratörün silikonunu kıvrımlarım boyunca gezdiriyor. Kaplıyor, fark ediyorum. Gözleri neredeyse kararmış. "Benimle konuşmayı unutma, tatlım. Benim için iyi olacak mısın ve çok fazla gelirse bana söyleyecek misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Güzel." Diğer eli yukarı kayıyor ve kalça kemiğimi kavıyor. Beni topraklıyor ve bana burada olduğunu hatırlatıyor. Bunu birlikte yaptığımızı. Açılmış dizlerim, onun sıcak elleri, kalbimin çarpıntısı.

"Nefes al," diye mırıldanıyor. Girişime ağır bir baskı uyguluyor ve sadece bir santim içeri itiyor. Gerginlik yakıyor. Derin bir nefes daha alıyorum ve başparmağının kalça kemiğimin üzerinde daireler çizdiğini hissediyorum. "İşte böyle. Rahatla."

Eli aşağı iniyor, klitorisimi buluyor. Uzun bir nefes daha alıyorum ve yanma hissi azalmaya başlıyor. "Sorun değil."

"Öyle mi?"

"Mhm. Yine de o vibratörden daha büyüksün."

İnliyor. Yarısı boğazına gömülmüş, gırtlaktan gelen bir ses. "Evet. Ama bu iyi bir alıştırma. Bunu benim için yapabilir misin, tatlı kız? Pratik yapabilir misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Bunu yapabilirim."

Bir santim daha içeri itiyor ve daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. İçimde bir şeyler kayıyor ve yanma orada, ama gittikçe zayıflıyor ve başparmağı klitorisime geri dönüyor. "İşte bu kadar. Hepsini alabilirsin."

Bir şey değişiyor ve titreşimleri açıyor. Düşük bir ayar, ama içimde yankılanıyor, kaygan girişi kolaylaştırıyor. Bir saniye sonra, klitorisime ağzı açık öpücükler kondurmak için başını eğdi.

Her şey çok fazla ve yeterli değil ve böyle hissetmem mi gerekiyor? Neden tüm bunları daha önce yapamadım? Böyle hissedemeden, zevklerimden Batı sorumlu olmadan geçirdiğim yılları düşünüyorum.

"Bu... Ben..."

"Biliyorum," diyor ve içimde hafif bir itme daha oluyor. "Artık sonuna kadar girdi. Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Aminin böyle açıldığını görmek..."

Onu içimde derinlere gömülü tutuyor ve klitorisimi yalamaya devam ediyor. Gerilmiş ve aşırı uyarılmış hissediyorum ve titreşimler içimde derinlerde, derinlerde, alt midemde bir titreme yaratıyor.

Bunu daha önce yaşamamış olsaydım beni korkuturdu.

Nefesimin kesilmesi ve dizlerimin birbirine kilitlenmesi birkaç dakika daha sürüyor. Orgazm bu sefer içimde derinlerde başlıyor. Hafif bir çırpınma değil, derin bir duygu dalgası. Kıvrılmaya çalışıyorum. Başa çıkamıyorum, ağzım yarım bir haykırıyla parçalanıyor-

Eli bir sonraki anda orada, dudağıma sıcak bir baskı yapıyor. "Şşş, tatlım. Siktir. İşte bu kadar. Nefes al..."

Gözlerim açılıyor, yüzümden sadece birkaç santim ötedeki ellerine kilitleniyorum. "Tüh," diye mırıldanıyorum eline karşı. Gürültü yaptığımı fark etmemiştim.

"Bu kadar güzel geldiğinizde size sessiz olmanızı söylemek suçtur. Ama bu evde başka kimsenin duymasına izin veremeyiz."

"Özür dilerim."

"Özür dileme. Bunun için asla." Alnını omzuma bastırmak için eğiliyor ve tenime karşı kıkırdıyor. "Benden hiçbir şey için özür dileme."

Onu yukarı çekiyorum, yatakta yanımda dinlenene kadar çekiştiriyorum. Kendimi buruşmuş bir paçavra gibi hissediyorum, güneş sarhoşu, mutlu, terli ve sıcak. Elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Bunu ben de seviyorum," diye mırıldanıyorum boynuna karşı. "Bana sarılmanı seviyorum."

Bir şeye uzanıyor ve sonra yumuşak bir çarşaf üzerime çöküyor. Üzerimize. Kolu sırtımdaki hareketlerine geri dönüyor. "Sen uyuyana kadar gitmeyeceğim," diyor saçlarıma karşı. "Sen de burada güvendesin, tatlım."

Uyku beni hızla ele geçiriyor.

BÖLÜM 45

NORA

Bir sonraki akşam son akşamımız. Tüm Kayıp Hafta Sonu'nun üzerine inşa edildiği şey bu ve nemli havada asılı duruyor, yasemin kokusu ve beklenti. Villanın dışındaki terasta bir poker masası kurulmuş.

Daha önce poker oynamıştım ama uzun zaman önceydi, bu yüzden bugün erken saatlerde havuz başında kuralları okudum. Burada geçirdiğim günler boyunca kazandığım fişler çantamda. Siyah ve kırmızı plastikten bir şingirtı ve onları parmaklarımın arasından geçiriyorum.

Alex çoktan poker masasına oturmuştur. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, ellerini kaval kemiğine dayamış. Hâlâ çok spor yapıyor ve bunu gömleğinin altındaki kaslardan anlayabilirsiniz. Neredeyse kendi kendine işleyen bir viski imparatorluğunun varisi. Çok fazla para ve çok az akıl.

Beni görünce sırtıttı. "Başardın."

"Tabii ki." Elimdeki fiş destesini kaldırıyorum. "Lütfen bana kötü konuşacağınızı söyleyin. Son yarım saattir odamda hakaret provası yapıyorum."

Gülüyor. "İşte ruh bu, kızım. Gel bakalım. Yanıma otur. Calloway birazdan burada olur. Sevgili düğümüz biraz daha içki almaya gitti. Kardeşini tanımıyorum. Muhtemelen kapatmaya çalıştığı anlaşma üzerinde çalışıyordur."

"Çalışmayı çok seviyor," diyorum.

"Hepsi sever. Bu onların tek başarısızlığı."

Alex'in yanına oturdum. "Bu maçlar sırasında oldukça gergin olabildiğinizi duydum."

Arkamızdaki havuzu işaret ediyor. "Bu gece biri oraya atılacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü fırlatan ben olacağım," diyor. Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, buna ben girdim."

"Yaptın ve bunun için sana teşekkür ederim." Bana bakıyor ve sırtışı genişliyor. "Şuna bakın. Sonunda kendini imparatorluğunu yönetmekten alıkoydu."

Rafe bize katıldı. Bir elinde içki, diğer elinde de küçük bir kutu var. Sağına oturdu. "Nasıl oynadığını hatırladığına emin misin?" "Evet. Bana öğreten sensin, yani kötü oynarsam kimin oynadığını biliyorsun.

hata bu."

Rafe bir kaşını kaldırır. "Tavrını sevdim." Alex'e başını sallar. "Birbirimizin blöflerini görme konusunda on yıldan fazla tecrübemiz var. Kimse seninkileri bilmiyor. Bunu kendi yararına kullan."

"Bana çok iyi koçluk yaparsan kazanabilirim," diyorum ona. "Bir sonraki kayıp hafta sonunuzun nerede olacağından gerçekten benim sorumlu olmamı mı istiyorsunuz?"

Rafe bir elini siyah saçlarında gezdirir. "Deneyebilirsin. Ve Alex'le pervasızca kafa kafaya gitme. Her seferinde o kazanır."

"Tam burada oturuyorum," diyor Alex. "Ve teşekkür ederim." "Bu bir iltifat değildi."

"Elbette öyleydi."

"Kız kardeşine nasıl kazanacağına dair ipuçları mı veriyorsun?" West soruyor. Karşımda belirdi, eliyle bir sandalyenin arkasını kavlıyor. Yerçekimi ayaklarımın altından kayıyor ve koltuğumda doğruluyorum.

Bu sabah uyudu. Uyandığımızda küfretti, alnımdan öptü ve olabildiğince sessiz bir şekilde kapımdan sıvıştı.

"Ya da kaybetmemi garantiliyor," diyorum hafifçe. "Henüz emin olamıyorum."

"Ben asla. Aile her şeyden üstündür," diyor Rafe, ama yüzündeki çarpık sırıtış bana bunun gerçek olduğunu söylüyor.

"James nerede?"

"Düklüğüyle ilgileniyor," diyor Rafe.

"Kapa çeneni," der yorgun, kültürlü bir ses. James, Rafe ve West'in arasındaki koltuğa oturur ve masanın üzerine bir çanta koyar. "Hadi şu işi bitirelim."

"Coşku," diyor Alex. "Bunu görmek gerçekten iç açıcı. Bizi çok seviyorsunuz."

"Hepinize katlanıyorum," diyor James, "çünkü katlanmak zorundayım."

West bana bakmadan önce masadakileri tek tek süzüyor. "Bir buy-in var. Ama bu bizim kazandığımız fişler değil."

"Bu çok daha iyi," diyor Rafe. "Oyuna iki yoldan biriyle katılıyorsunuz. Yüksek değerli, türünün tek örneği bir nesne üzerine bahse girmek... ya da bir sır paylaşmak. Diğerlerinin duymak isteyeceği bir şey."

James keseyi açar ve içinden ince bir elmas kolye çıkar. Yılan gibi masanın üzerine yerleşir. "Yadigâr. Paha biçilemez, vesaire vesaire."

"Bu sefer bizim için sır yok mu?"

"Hayır." James kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Burada geçirdiğimiz günler boyunca bronzlaşmış, teni saçları kadar solgun değil. "Seninkinin serpintisinden daha çok keyif alıyorum."

Masanın ortasındaki elmaslara bakıyorum. Bu değer... Aklım almıyor. Ve bir aile yadigarı? Şaka mı yapıyordu? Satın alma oranı ya bu kadar paha biçilmez bir şey ya da bir sır, sır iyi olmalı.

"Sizler sadistsiniz," diyorum. "Ya da mazoşist. Karar veremiyorum."

"Alex mazoşist, James sadist," diyor Rafe. "Bu sefer sırrı da satın alıyorum. İşte."

Eski bir koleksiyondan Artemis marka bir saat uzatıyor ve ben de ona bakıyorum. Bunlardan kaç tane kaldı? Büyükbabamızın küçük İsviçre saat dükkanını açtığı zamanlardan kalma orijinallerden biri. Bir dev haline gelmeden ve o dev bir imparatorluğa dönüşmeden önce.

Alex parmaklarını masaya vuruyor ve hepimize bakıyor. "Pekâlâ. Benim sıram o zaman ve önsöz olarak şunu söyleyeceğim... Özür dilerim."

"İşte başlıyoruz," diyor James. "Eğer ikinizden biri oyunu bitiremeyecek kadar sinirlenirse, uçaklarınızın bakımını bir yıl boyunca durdururum."

Alex geniş omuzlarını silkerek West'e bakar. "Üzgünüm dostum. Vivienne'in son partisi mi? Sadece Calloway'in katılabildiği Kayıp Cennet temalı olan mı? Partner olarak Nora'yı almıştı ve poker masasının yanında çok samimi göründüklerini duymuştum."

"Alex," diye fısıldıyorum.

Mavi bakışları benimkilere kayıyor ve orada gerçek bir özür var. "Üzgünüm, genç kız. Korkarım burada sır yok. Ve kazanmayı çok istiyorum."

West, yüzünde sabit, şaşırmamış bir ifadeyle kardeşime bakıyor. Sanki yanlış bir şey yapmamışız gibi. Sanki kalbim göğsümden dışarı fırlamıyormuş gibi.

"Rafe alçak sesle, "Onu *Viv'in* partilerinden birine mi götürdün?" dedi.

James inliyor. "İşte bu yüzden fiziksel bir eşya getirmeliydin Alex."

"Unutmuşum."

"Kuzenim oradaydı ve ben bir işaret göndermek istedim," diyor West sakın bir şekilde. "Tüm bu süre boyunca güvendeydi."

"Sadece bir partiydi," diyorum Rafe'e.

"Eğlenceliydi." West'e bakmaya devam ediyor.

"Rahat görünüyor muydu?"

"Sahte randevu yapmamızı istedin." Sesi soğuk ve kontrollüydü. Sanki hava durumu hakkında konuşuyormuşuz gibi. Uzandı ve fişlerini aldı. Büyük bir eliyle üst üste koyuyor, becerikli parmakları yer değiştiriyor. "Çıkıyormuş gibi yaptık. O partilere kimlerin gittiğini biliyorsun, Rafe. İnsanlar konuşur."

"Bizim istediğimiz de buydu. İnsanlar konuşsun diye," diye hatırlatıyorum kardeşime. Kalbim hâlâ boğazımda ve havada asılı duran bir çatışma tehdidinin tadı ekşi. Belki de tartışmaya sandığım kadar alışmamışımdır.

Rafe iç geçirir. "Bu bir riskti."

"Marjinal olarak," diyor West. "Nora da kendi adına konuşabilir. Az önce partide eğlendiğini söyledi."

"Ben yaptım ve sapık da benim sorunum. Sırf bir pislik yüzünden partilerden uzak durmak istemiyorum," diyorum. Ses tonum yatıştırıcı. "Hadi oynayalım."

Kardeşim başını sallamadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. "Tamam. Sadece iki tane daha buy-in. Calloway?"

West'in bakışları bir an için benimkilerle buluşuyor, sonra tekrar okyanusa bakıyor. Her şeyi söyleyebilir. Sıra bana geldiğinde ben de söyleyebilirim. Tabii önce paylaştığımız o sırrı alıp bu masaya dökmezse ve kırıntıların düşebileceği yere düşmesine izin vermezse.

"Kayıp Cennet partisi," diyor, "Whitman'ın evindeydi." Alex inliyor.

"Lanet olsun. Bu biraz abartılı oldu."

James, "Bize daha önce söylemedin çünkü bunu bir satın alma işlemi için saklamak istedin," diyor.

West'in bakışları ona kayar. "Evet."

Başını sallıyor, sıkılmış yüz hatlarında belli belirsiz bir eğlence ifadesi belirliyor. "Buna saygı duyuyorum." "Hadrian orada mıydı?"

"Onu görmedim. Ama davet edilmişti." West'in çenesi bir kez çalışır.

"Mekanın yarısı boştu ve çöpe atılmıştı."

"Siktir," diye tekrarlıyor Alex.

Masanın etrafına bakıyorum ve sesimi temizliyorum. "Eskiden arkadaşınızdı, değil mi? Hepiniz yatılı okuldayken."

West, "Bir zamanlar, evet," dedi.

Aralarında söylenmemiş sırlar var, havada sıkılaşıyor ve titreşiyor. Daha çok kardeş gibi olan bu dört arkadaş ve yıllar önce aralarından ayrılan beşincisine hayret ediyorum.

Sonunda James konuşur. "Onun bu akşamla ilgisi yok. Nora, sıra sende."

Bakışlarım tekrar West'e, sonra da Alex'in sırttığı yere kayıyor. "Sır benimle ilgili olmak zorunda değil. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle değil," diye onaylıyor.

West'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. O kalın kaşlarının altından beni izliyor, biri yaralı, biri bütün. Sonra devam ediyorum ve kardeşime bakıyorum. "Rafe dokuz yaşındayken-"

"Oh hayır," diye inliyor. "Oh evet," diyor Alex.

"- Monopoly'de kuzenlerimizden birine kaybetti ve tam altı saat boyunca ağladı. Yukarı taşınmak zorunda kaldı ve odasında kriz geçirdi. Neyi yok ettiniz? Kitapları, değil mi? Her sayfasını yırttım."

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Altı saat mi?" James sorar.

"Kendimi para kazanmaya adadım. Ne diyebilirim ki?" Rafe bana kara bir bakış fırlatıyor ve bu bakış beni soldurmuyor. Suçluluk hissetmeme neden olmuyor.

Ona zaferle gülümsüyorum. "Hoppala."

Alex ellerini kaldırır. "Bak dostum, bu oyunlardan birini her kaybettiğinde böyle mi oluyor? Bu yüzden mi altı saat boyunca ortadan kayboluyorsun?"

"Altı saat," diye tekrarlıyor West, "ağlayarak mı?"

"Bunu grupta paylaştığın için çok teşekkür ederim," diyor Rafe bana acılı bir sesle. "Çok minnettarım."

"Seviyorum." Alex uzanıp omzumu okşadı. "Bundan sonra her seferinde bizimle oynayacaksın."

Yanaklarım ısındı. "Daha kötüsünü de yapabilirdim, Rafe."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve kartları dağıtmaya başlıyor. Masanın karşısında West'in gözleri benim üzerimde. Gözlerinde bir gülümseme var ve bana gönderdiği övgüyü görmek için konuşmasını duymama gerek yok. *Aferin*. Isı göğsümden aşağı yayılıyor, midemde toplanıyor.

Kartlarımı kaldırıyorum ve göğsüme yakın tutuyorum. Diğerleri de aynısını yapıyor.

Alex homurdanır ve James ona çenesini kapamasını ve blöf yapmayı bırakmasını söyler.

Ve böylece oyun başlıyor.

BÖLÜM 46

BATI

"Kazandığına inanamıyorum," der Rafe.

Nora ağabeyinin kuşkularından ya da bunu üçüncü kez söylemesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bavullarını havaalanında yuvarlamaya devam ediyor ve omuz silkiyor. "Sizi en kötü seyahatlere göndereceğim. Şimdiden birkaç fikrim var."

Alex, "En sevdiğin kişi olduğumu hatırlatmak için iyi bir zaman olabilir," der. James ve Rafe ile birlikte Rafe'nin uçağıyla Avrupa'ya dönmek üzeredir. Paris'e dönmeden önce Londra'da duracaklar.

Ve onun favorisi *değil*.

Ama bir şey söylemedim. Tüm yolculuk boyunca içimde uğuldayan sıkıntıyı yutuyorum - onunla birlikte değilmişim gibi davranmak ve hala en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiymiş gibi davranmak zorunda *olduğum* için.

Dünyamı altüst etmediğini.

Hangarda uçağı binmeyi beklerken James elini koluma koyuyor. Özel salondaki içecek ve atıştırmalıkları işaret ediyor.

Ben de onunla yürüyorum. "Öyle mi?"

"Seni gördüm." Kendine soğuk bir hassasiyetle cin tonik yapıyor. "Dün sabah odasından çıkarken."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "James..."

"Birlikte pek çok aptalca şey yaptık," diyor. "Ama onca şey arasında...?"

"Biliyorum." Omzumun üzerinden baktığımda Alex, Rafe ve Nora'nın yarım oda ötede sohbet ettiklerini görüyorum.

"Bu işin sonu kötü bitecek."

"Bunu biliyorum."

"Bu yüzden mi evlenmeniz gerektiğini bilmiyor?" Bardağı dudaklarına götürüyor. Gözlerinin altındaki halkalar olmasa her zamanki gibi derli toplu. Adam hiç uyumuyor.

"Ben hallediyorum."

"Ama sen değilsin," diyor sakince. Önce Rafe'ye, sonra da bana bakıyor. "Sana aşık mı?"

"Hayır. İlişki pratiği yapmak ve bir gün gerçek aşkı yaşamak istiyor. Gerçek bir ilişki. Mantık evliliği *değil*." Kendime bir yudum viski dolduruyorum. Saat çok erken, çok geç yattık ve bu konuşmadan uzaklaşmak istiyorum.

James bana bakıyor, çelik grisi gözleri görmesini istediğimden daha fazlasını görüyor. "Umarım haklısındır," diyor. "Hepimizin iyiliği için."

Diğerlerine katılıyoruz ve piste iniyoruz. Uçaklar yan yana park edilmiş durumda. James'in havacılık üreticisi İngiltere'nin en eski ve en iyilerinden biri ve bizimkilerin yapımını da o denetledi.

Nora ve ben diğerleriyle vedalaşıp uçağıma biniyoruz. Yorgun ve bronz görünüyor ve koltuğına yerleştikten sonra bana mutlu bir gülümseme veriyor.

"Eve gitmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

Home.

Evimi kastediyor. Fairhaven'ı kastediyor ve lanet olsun ki bu bana doğru bir ok gibi saplanmıyor.

"Bu yolculukta gerçekten iyi iş çıkardın."

"Yaptım, değil mi?" Emniyet kemerini bağlıyor. "Kazandığıma inanamıyorum." "İnanabilirim."

Bana dönüyor, başını koltuk başlığına yaslıyor. Onda rahat bir şeyler var ama gözleri kararlı.

"Ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

"Eve döndükten sonra," diyor, "tekrar insan içine çıkmak istiyorum. Belki Moda Enstitüsü'nde yaptığımız gibi öpüşürüz ve bakalım bana tekrar mesaj atacak mı?"

"Öyle mi?" Uzanıp elini buldum. Parmaklarını benimkilere geçiriyorum. "Senden asla yem olmanı istemem."

"Biliyorum. Ama bunu sonsuza dek bitirmek istiyorum." Kendi parmaklarının etrafında kıvrılmış parmaklarıma bakıyor. "Hadi bir tuzak kuralım."

BÖLÜM 47

NORA

"Korkuyor musun?"

West'e baktım. "Hayır."

Hızlı cevabım karşısında dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Etrafımızdaki insanlara, yiyecek stantlarına, kaosa bakıyor. Bir yelken yarışı için King's Point'in bir saat batısındaki bir iskeledeyiz.

"Bana söyleyebilirsin," diyor. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

Beni bu kadar kolay okumasına biraz sinirlendim. "Yapmayacağını biliyorum," diyorum, "ama korkmuyorum. Ben... gerginim."

"Gergin," diye tekrarlıyor.

"Evet." Şu anda bile burada olabileceğini, bizi izliyor olabileceğini bilmek garip. Amaç bu olsa bile tedirgin edici. West buraya geleceğinin önceden duyurulmasını bile sağlamıştı.

Eli kolumdan aşağı kayıyor ve dirseğime geliyor. "Sorun yok. Güvendesiniz."

West'in omzunun üzerinden bakıyorum ve Sam'le kısa bir süre göz göze geliyorum. Bugün üzerinde bir yat kulübünün adı yazan mavi bir şapka takmış, bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon giymiş. Bir elinde bira tutuyor.

Sadece sıradan bir katılımcıyım.

Saçlarının kıvrıcık uçları taktığı kulaklığı kapatıyor. Başka bir gizli muhafızla sohbet etmek için geri dönmeden önce bir milisaniye boyunca bakışlarımla buluşuyor.

West'e yaklaşıyorum. "Biliyorum. Yine de..."

En son birlikte toplum içine çıktığımızda telefonum yanmıştı. Bugün de aynı şeyin olmasını umuyoruz. West ve ben, eğer bizi şahsen izliyorsa, takipçiyi ulaşması için kışkırtabiliriz.

"Ne gibi hissettiriyor?" diyor. "Söyle bana."

"Bu da bir ders mi?" Ses tonumu yumuşatmaya çalışarak soruyorum. "Duygularımızı paylaşma konusunda mı?"

"Bunu öğretme konusunda en iyisi olduğumdan emin değilim," diyor.

"Tavsiye edebileceğim harika bir terapistim var. Dr. Zeina Fares. Kendisi çoğunlukla Fransızca çalışıyor."

West'in yüzü değişmiyor. O böyle görüldüğünde, bir zamanlar tanıdığımı sandığım adamı görmek çok kolay. Kibirli, biraz soğuk, huysuz. Ama bal rengi gözlerinin sıvısında bir eğlence var. "Ona seni sorabilir miyim?"

"Hayır. Sana söyledim, özel bilgi."

"Konuşmalarınızı duymak için neler vermezdim."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Eminim sonsuz derecede eğlenceli olurdu, ama-"

"Eğlenceli değil," diye araya giriyor.

"Aydınlatıcı." "Ben açık bir kitabım," diyorum.

West yaralı kaşını kaldırdı. "Açık bir kitap mısınız?"

"Sana kıyasla öyleyim." Bakışlarım onun yanından geçip kükreyen dalgaların üzerinde iskelenin ötesine geçen teknelere kayıyor. Parkurun en uç noktasını çoktan dönmüşler. "Eskiden bunlarla yarışırdın. Kupaları gördüm. Kütüphanede."

"Evet." Cevap kolayca, istikrarlı bir şekilde geliyor. "Geçen hafta denize açılmak hoşuna gitti mi?"

"Yaptığımı biliyorsun." Arkamızda, VIP bölümünün dışında, elinde dev bir balonla biri yürüyor. "Sence şimdi izliyor mudur?"

West'in gözleri kararır. "Umarım öyledir. Ve eğer izliyorsa..." Başımı arkaya yatırıyor ve saçlarımdan bir tutamı fırçalıyor. Gözleri benimkilerde dipsiz. Anlaşılmaz. "Benim olduğunu göreceksin."

Ellerimi geniş göğsünde ve gömleğinin hafif pürüzlü keteninde gezdiriyorum. Ilık bir bahar günü ve havada kahkahalar, geçen yelkenli teknelere bağırışlar var. Okyanustan gelen güçlü bir rüzgâr ve sıcak güneş. "Sana tekrar derin bir aşık mıyım gibi baktığım zaman mı bu?"

"Dene," diyor. Bir zamanlar düşündüğümden çok daha fazlası. *Kendinden* daha fazlası, daha fazla boyut, daha fazla entrika. Ama yine de etrafımdayken tüm ilgimi yutuyor. Tüketiyor.

Ona aşık mıyım gibi bakmak dünyadaki en kolay şey olabilir. "Şu güzel gülümsemeye bak," diyor West. "Şimdi seni öpeceğim."

Başımı küçük bir selamla eğiyorum.

"Sahiplenici görünecek," diye uyarıyor.

"Amaç bu değil mi?" Dudaklarım onunkilerden birkaç santim uzakta, bastırıyorum.

Gözleri parlıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Sıcak, iddialı bir öpücük. Bana özel olarak verdiği türden bir öpücük, biraz açık ağızlı, sıcak, baş döndürücü. Boynuna tutunuyorum ve dili benimkine değdiğinde dünyanın altımda kaydığını hissediyorum.

Elleri vücudumdan aşağı kayıyor ve kığımın kıvrımının hemen üzerinde duruyor. Tamamen düzgün olmak için bir inç çok düşük. Beni kendine doğru çekti, sanki gerçekten onunmuşum gibi. Sanki sahipleniyormuş gibi.

Sanki etrafımızdaki insanların hiçbir önemi yokmuş gibi.

Ya da belki *biliyorlar* ve bu hepsine bir açıklama. İşte buradayız ve bakın ne kadar iyi eşleşiyoruz. Birbirimizi ne kadar istediğimize bakın.

Alt dudağını ısıırıyorum ve West ağzıma doğru inliyor. "Sen çok iyi bir sahte kız arkadaşsın."

"Ben mi?"

"Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sahte kız arkadaş." Bakışları tekrar ağzıma kaydı. "Dudakların şimdi pembe görünüyor."

Kendimi hafif hissediyorum. Denizdeki yelkenli teknelerden biri gibi, dalgaların üzerinde sallanıyorum. Biri West'in omzuna vuruyor ve o da ona dik dik bakıyor. "Evet?"

"Böldüğüm için özür dilerim ama yelken derneğinden Terry sizinle konuşmak istiyor. Ödül töreniyle ilgili bir şey. Burada olduğunuzu görmüş ve..." Madison omuz silkiyor. Bir adım öne çıkıyor ve sesi alçalıyor. "Michael, Nora yalnızken ne olacağını görmemizi önerdi. Belki sapık o zaman ona mesaj atar."

West bana bakıyor. "Ben gitmiyorum-"

"Git," diyorum ona. "Sam burada ve tüm muhafızlar tarafından izlendiğimi biliyorum. Sorun değil. Bakalım işe yarayacak mı?"

West alnımdan öptü. "İyi. Ama bu konuda mutlu değilim."

"Not edildi," diyorum ona gülümseyerek. Elimini göğsüne koydum. "Şimdi git." Ödül podyumuna doğru yürüyor. Madison tekrar

VIP etrafımı sarıyor ve ben de şampanyamdan bir yudum alıyorum.

Nefes al. Nefes ver.

Bu piçi bulmak istiyorum.

Her şeyin bitmesini ve hayatımın normale dönmesini istiyorum. Yeniden başlamak için. Korkmayı bırakmak için-

Bir el üst kolumu tutuyor ve çadırın kenarından geriye doğru çekiliyorum. West'in bana öğrettiği gibi dirseğimi geriye doğru itiyorum ve birinin yumuşak bedenine temas ediyorum. Alçak, boğuk bir inilti duydum.

Dönüyorum, dizim çoktan yarısına kadar kalkmış. "Kahretsin. Dur, dur..."

Dizim Dave'in kasığından bir santim ötede durdu. West'in kuzeni. Paradise Lost partisinde önünde rol yaptığımız adam.

Onu son gördüğümde puro dumanıyla dolu bir odada, hayal bile edemeyeceğim kadar yüksek bahislerle poker oynuyordu. Şimdi ise kızgın güneşin altında karşımda duruyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Sapık o olamaz. Bu imkansız. Olmak zorunda.

"Sadece seninle konuşmak istedim." Ellerini karnının yan tarafına bastırdı. "Kahretsin, hızlı tepki verdin."

"Benimle konuşmak mı? Neden sen-"

Sam bir anda orada, omzumun arkasında duruyor, bir kolunu uzatmış ve Dave'in göğsüne bastırıyor. "Geri çekil."

"Her şey yolunda. Her şey yolunda," diyorum çabucak. "Neden benimle konuşmak istiyorsun ki?"

Dave'in gözleri korumamdan bana kaydı. "Çünkü seni yalnız yakalamak neredeyse imkânsız. Sana bir teklifte bulunmak istedim."

"Bir teklif mi?"

"Evet. Fazla zamanımız yok." Tekrar Sam'e bakar. "Belli ki Fairhaven'ın evlilik maddesini biliyorsun. Kuzenimle çıkıyorsun."

İçimdeki kargaşayı gizlemek için ona küçük bir gülümseme veriyorum. "West'le çıkıyorum, evet."

"Ve sen de Raphaël'in küçük kız kardeşisin."

"Öyleyim, evet. Onu tanıyor musunuz?" Sorum kibarca ama içimden sızan gerginliğe engel olamıyorum. Bu adamdan hoşlanmıyorum. Beni buraya geri çekmesinden hoşlanmıyorum.

"O zevki tatmadım." Dave kalabalığa bakıyor, sanki West'in her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi. "Belli ki otuzundan önce onunla evlenmeye hazırlanıyorsun. Eminim adil bir ücret aldığınızı ve ona iyilik yaptığınızı düşünüyorsunuzdur. Ama neyi kabul ettiğinizi bir düşünün," diyor aceleyle. "Bir Calloway'e bağlı bir hayat mutlu bir hayat değildir."

Yüzümdeki nötr maskenin değişmesine izin vermiyorum. Nazik ve kibar olma konusunda çok fazla pratiğim var ve şu anda bunu bir kılıç gibi kullanıyorum. Sol eline bakıyorum. "Sanırım evlisiniz."

"Evet," diyor, "öyleyim. Dinle, fazla zamanımız yok. Weston size birkaç yıl içinde boşanabileceğinizi söylediye, muhtemelen yalan söylüyordur. Güveni yıkmak zordur. Sana ne kadar ödediğini söyle, onu terk edersen iki katını vereceğime söz veriyorum."

"Bana ödediğinin iki katı," diye tekrarlıyorum.

Alnında boncuk boncuk terler. "Düğünden çekilmek için doğum gününden bir hafta öncesine kadar beklersen üç katını veririm. Onu oyala."

Birçok şey aynı anda yerine oturuyor ve kelimeleri bulmam biraz zaman alıyor. Öfkenin gelmesine izin vermek, ama geldiğinde yakıyor. "Onunla para için birlikte değilim."

Dave gülüyor. Kısa ve sert bir ses. "Evet, evet, tabii ki değilsin. Bak, eğer bu konuşmayı daha az kamuya açık bir yerde yapmak istersen, ben müsaitim." Elime bir kartvizit sıkıştırıyor. "Sadece düşün."

Evlilik konusunda her zaman garip bir ısrar olmuştur: West'in annesi, insanların yorumları. *Fairhaven için evlilik maddesi.*

"Teşekkür ederim," diyorum, "ama birikime ihtiyacım yok ve paranızı da istemiyorum."

Dave'in gözleri sanki aptal olabileceğimi fark etmiş gibi açılıyor. "O sana sevgi veremez. Bunu biliyor olmalısın. Sana her ne vaat ettiyse, bu asla gerçek bir şeye dönüşmeyecek."

"Peki sen ne biliyorsun?" Ona soruyorum. Sesim hâlâ nazik ama samimiyezsizlik damlıyor. "Her gece onun yatağını paylaşan kişi sen misin?"

Daha önce hiç kimseyle böyle konuşmamıştım.

West olmayan biriyle.

Dave başını yavaşça sallıyor ve yüzünde kuşkulu bir ifade beliriyor. "İnanamıyorum-"

"Neye inanamıyorum?" West'in sesi bahar sıcaklığına rağmen kutup gibi. Kendini Sam'le benim aramdaki dar boşluğa itiyor ve kolu belime dolanıyor, güçlü ve sabit. "Neye inanamıyorsun Dave?"

Kuzeni birkaç santim daha kısadır ve West'e kısık gözlerle bakar. Yüzündeki tüm nezaket ifadesi siliniyor. "Bugün yarışmıyor musun?"

"Yapacak daha iyi işlerim vardı," diyor West. "Kız arkadaşımı rahatsız etmiyorsun, değil mi?"

"Sadece merhaba diyorum. Ailemizden biri olacağını düşünerek." Dave'in gülümsemesi bir ustura gibi. "İyi eğlenceler."

"Sen de," diyor West, *siktir git* demek istediğini açıkça belli eden bir sesle. Dave bana bir bakış daha attıktan sonra okyanustan uzaklaşıp otoparka doğru yöneliyor.

West bana bakıyor. Gözleri kısılmıştı, kolları beni sıkıca sarmıştı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Mesaj yok. Arama yok." Başımı eğiyorum. "Ama sanırım az önce çok ilginç bir şey öğrendim."

Dudakları inceldi. "Sana ne söyledi?"

BÖLÜM 48

NORA

"Seninle evlenmemem için bana para teklif etti," diyorum.

West'in yüzü dikkatle boşluğa dönüyor. "Burada olmaz," diyor ve elimi tutuyor. Etrafımızdaki masalara ve sohbet eden, içki içen insanlara bakıyor. Gülüyor.

Bir sandalye kapıyor ve okyanusa bakacak şekilde çeviriyor. Etrafımızdakilerden uzağa. Sandalyeye çöktü ve beni kendine çekti.

"Yine kucağına oturmamı istiyorsun."

"Evet. Bu konuda iyiyiz."

"Sana kızgıyım."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunu söyleyebilirim." Kollarını bana doğru uzattı. "Bana kızıp sana sarılmama izin verir misin?"

Tüm bu insanların önünde, parlak bahar güneşinin altında kucağına oturmadan önce bir saniye daha tereddüt ediyorum. Kolumu omuzlarına doluyorum ve yüzünü görebilmek için yan oturuyorum. Buraya takipçiye yem olmaya geldik ve bunu yapmaya devam edeceğiz.

"Demek bir eş arıyorsun."

Yüz ifadesi değişmiyor ama gözleri benimkilere kayıyor, bıyık rengi ve temkinli. "Hayır, değilim."

"Ah? Evlilik maddesi, Fairhaven ve senin otuz yaşına basmanla ilgili bir şeyler duyduğuma yemin edebilirim." Başımı eğdim. "Kuzenin bana bu işi yapmamam için senin bana verdiğini iddia ettiğin paranın üç katını teklif etti. Dur tahmin edeyim. Sen yapmazsan evi o mu alacak?"

West nefesini üfler. "Tabii ki yaptı."

"Bu doğru mu?" Elimini saçlarının arasına sokuyorum ve ona derinden, çok derinden aşkımlışım gibi bakıyorum. "Fairhaven'ı kaybedebilirsin."

"Bu doğru."

"Oh." Bu kelime basit ve kısadır, ancak bir yapboz parçasının nihayet bir görüntüyü tamamlaması gibidir. Ve bir de acı var. "Bunu bana neden söylemedin?"

Gözlerini benden kaçırmıyor ama gözleri kısılıyor. "Çünkü işleri karmaşıktırmak istemedim."

"İşleri karmaşıktırmak," diye yavaşça tekrarlıyorum. Akla yatkın değil. Hiçbiri akla yatkın değil. Evliliğe ihtiyacı varsa neden annesinin ona kadın ayarlamayı *bırakmasını* istesin ki? Neden benimle çıkıyormuş gibi davranmayı kabul etsin?

Hiç mantıklı değil.

Başımı eğiyorum. "Şu anda bizi izleyen insanlar var mı?" "Bilemem. Ben sadece seni izliyorum," diyor.

"Ve eğer sapık izliyorsa... kontrolünü kaybetmesini ve hata yapmasını istiyorsak... o zaman sana her gece bilinen en ateşli seksi yapıyormuşuz gibi bakmalıyım."

West'in gözleri güneşin altında normalden daha parlak bir tonda. Aynı zamanda temkinli. Sesimdeki tonu duyabiliyor. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Beni ailene gösteriyordun. Arkadaşlarına. Partinde, şehirde, restoranlarda. Birlikte fotoğraflarımız çekildi ve hakkımızda yazılar yazıldı. Bunların hepsi takipçiye bir mesaj göndermek için... ama bu senin bir eş bulmanı *zorlaştırmıyor* mu?"

Kalçamdaki eli sıklaşıyor. "Bu şekilde bir eş bulmak istemiyorum." "Ama bir eşe ihtiyacın var. Ailen de biliyor." Kızgınlık içimde alevleniyor Göğüs. "Annenin bu kadar ısrarcı olması, sana kadın ayarlaması. Bu yüzden, değil mi?"

"Evet."

"Neden onun yardımını istemiyorsun? Fairhaven'ı elinde tutmak istemiyormusun?"

"Evet. Avukatlarım bir çözüm üzerinde çalışıyorlar." Çenesi çalışıyor ve yüzünde acımasız bir kabullenışten başka bir şey yok.

"Bunu ne zaman öğrendiniz?" "İki yıl önce. Babam öldükten sonra."

"Ve sen henüz bir çözüm bulamadın," diye fısıldıyorum.

"Hayır. Denedik ama güven... sarsılmaz." Altımda taş gibi, keskin ve hareketsiz, sanki bu konuşmadan hoşlanmıyor. Ama o burada. Sorularıma cevap veriyor. "Evlilik sözleşmesi hazırladık. Eğer başka

evlenmeyi planlıyordum. Ama bu sadece yasal bir evlilik olacaktı. Ve anneme o çok istediği dev sosyete düğününü yapmayacağım."

Kıskançlık, tuzlu dalgaların arasından geçen yelkenli tekneler gibi içime işliyor. "Fairhaven'da yaşar mıydı?"

"Hayır. Bu bir kâğıt parçası olur, gerçek bir ilişki değil." Gözleri benimkilerin üzerinde. "Kızgınsın."

"Evet," diyorum. "Komik, değil mi? Bana nasıl öfkeli olunacağını öğreten sendin. Belki şimdi buna pişmansındır."

"Hayır. Ateşini her zaman memnuniyetle karşılayacağım, Nora. Hak ettiğim zaman beni onunla yak."

Derin bir nefes alıyorum. "Bu sefer gerçekten tartışıyoruz." "Öyle görünüyor, bela."

"Neden bana söylemedin?" "Çünkü ben hallediyordum."

Çenesinin kenarını izliyorum, oynamam gereken rol zihnimden kayıp gidiyor. "Bu ne tür bir güven? Yasal mı?"

"Maalesef," diyor. "Otuz yaşına kadar evlenmem gerekiyor yoksa miras bir sonraki evli erkek Calloway varisine kalacak." Derin bir nefes alıyor. "O da Dave."

Ona göz kırpıyorum. "Bu çok *barbarca*."

"Evet. Bu çok eski, kız kardeşime karşı bir hakaret ve açıkçası tüm aileye karşı bir hakaret. Babam güveni değiştirdiğini düşünüyordu, ya da annem öyle diyor. Fairhaven'ın bölünmemesini sağlamak içindi. Sürekli büyüyen bir torun havuzu tarafından bölündü. Sadece bir Calloway'e geçebilir.

-Biri de evli ve kendi mirasçılarını doğurmaya hazır." "Dave," diye mırıldandım. "O partideydi..."

"Evet. Onu kumar oynarken gördün." West'in gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Tapuda adının görüldüğü gün mülkü kumarda kaybederdi. En yüksek teklifi verene satardı."

"West," dedim. "Neden bana söylemedin?"

West iç geçiriyor, ifadesi okunamıyor. "Çünkü ben hallediyordum. Hâlâ da hallediyorum."

"Bu gerçek bir cevap değil. Eğer benim dürüstlüğüme istiyorsan, ben de seninkini istiyorum."

Derin bir nefes alır. "Endişelenmeni istemedim. Bu madde derslerimizin sona ermesi gerektiği anlamına gelmiyor ve sadece belirli bir tarihe kadar benim korumam altında olacağını düşünmeni istemedim. Eğer takipçi

o zamana kadar yakalanır..." Duraklıyor, sesi düşüyor. "Benimle sonsuza dek hoş karşılanabilirdin."

"Sonsuza kadar mı?" Yankıladım. "Şimdi istemesen bile, bir gün gerçek bir eş isteyeceksin."

Başını sandalyeye yaslıyor. "Hayır. Yapmayacağım."

Acıtıyor. Acıtmamalı ama acıtıyor, benim istediğim türden bir ilişki istemediği konusundaki ısrarı. Bir gün hep yaşamak istediğim gerçek aşkı. *Onun* için içimde büyüyen aşk, şimdi beni boğacakmış gibi geliyor.

"Sanırım ikimizin de son teslim tarihleri var,"

diyorum. Yüz ifadesi kararıyor. "Bu aynı şey değil."

"Öyle değil mi?" Ben de karşı çıkıyorum. "Otuz yaşından önce evlenmek zorundasın. Ben yirmi beş yaşından sonra bakire kalmak istemiyorum. Birkaç ayımız kaldı."

Çenesi gerilir. "Bu ikisi karşılaştırılmaz."

Omuz silkiyorum, sanki bu hiçbir şey değilmiş gibi, sanki kalbim ağrıyormuş gibi. "Hayır, bu doğru. Seninki çok daha ciddi."

"Sana söylemeliydim." West'in boştaki eli, bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye yatırıyor. "Bunun bir olasılık olduğunu düşünmeni hiç istemedim."

"Ama öyle," diyorum ona. "Sen kaybedecek türden bir adam değilsin." "Nora," diyor.

"Annenin evlenmeni istediği kadınlardan biri olmayacak," diye tahmin ediyorum. "Büyük bir düğün olmayacak. Belki bir asistanın olur, birlikte çalıştığın biri. Para verdiğin biri. Karşılıklı bir anlaşma. Ama Fairhaven'ı kaybetmeyeceksin."

"Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor," diyor bana. "*Hiçbir şey*. Beni duyuyor musun? Sen ve ben, hiçbir şey değişmek zorunda değil."

"Her şey değişir," diyorum. "Hayattaki tek kesinlik bu."

Parmakları belime giriyor, parmak uçlarını hissedinceye kadar sıkıyor. "Kontrol edilmeyeceğim. Ne annem tarafından, ne de neredeyse bir asırdır ölü olan bir adamın yazdığı bir vasiyetname tarafından."

"Yine de," diyorum, tırnağımı çenesinde gezdirerek, "bir eş arayışı içindesin ve bu tamamen onun suçu."

West'in dişleri sanki bu gerçekten nefret ediyormuş gibi birbirine çarpıyor. Eminim öyledir.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Öfke, istek, hayal kırıklığı. Hepsi *onun* etrafında birleşiyor. Ve Fairhaven. Onu kaybedemez. Tabii ki kaybedemez.

Ben de kaybetmek istemiyorum.

"Efendim." Yine Madison. Önce West'e sonra bana başını salladı.
"Böldüğüm için üzgünüm. Ama ikinizin fotoğrafını çeken birini yakaladık.
Michael şu anda onu sorguluyor."

West'in yüzü sertleşir. "Beni ona götür."

RAFE, WEST VE NORA

BATI

Az önce Nora'nın fotoğrafını çeken birini yakaladık. Onu korumak için tutulan birkaç kişiden biri, ya da öyle diyor. Gizli bir güvenlik ajansı için çalışıyor.

NORA

Tahmin et onları kim işe aldı.

RAFE

Ne oluyor lan? Onu nasıl konuşturdun?

BATI

Adam kiralık katil. Tek yapman gereken ona daha fazla ödeme yapmak.

NORA

Onları Ben Wilde kiraladı. Wilde, kiminle pazarlık yapıyorsun!!

RAFE

Elinizdeki tüm bilgileri gönderin.

BATI

Bunu ekibinizle paylaşmayın.

RAFE

Yapmaya
çağım.

NORA

Beni asla takip etmek istemediler. Dediğin gibi, şakaydı. Seni rahatsız etmek istediler. Seni oyundan düşürür. Bu yüzden Wilde yıllardır babamdan nefret ediyor, Rafe. Her zaman derlerdi ki asla satmazlar. Ve şimdi onları köşeye sıkıştırdın.

RAFE

Ofisimdeki köstebek. Muhtemelen Ben Wilde'ın da para ödediği biri. Hay sikeyim.

BATI

Belki de panik içinde New York'a uçmanı istediler. Belki de sadece oyundan çıkmanı istediler.

RAFE

Her neyse, Wilde'lar ödeyecek.

BATI

Sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 49

NORA

"Bana hâlâ kırgınsın."

Sözleri bir suçlama değil. Sadece yatağımın dibinde durduğu yerden gelen bir gerçeği ifade ediyor. Uzun bir gün oldu. Ortaya çıkan tüm bilgilerle daha da uzadı ve ben hala öfkeliyim.

Ama aynı zamanda rahatladım, acı çektim, hayal kırıklığına uğradım ve bir duygu karmaşası yaşıyorum. Aynı anda her şeyim. Ondan önce, bunu derinlerde saklardım. Bedeli ne olursa olsun gülümserdim.

"Evet," diyorum çünkü artık o kişi ben değilim.

"Hâlâ burada uyumamı istiyor musun?" Gergin görünüyor. Yatağın başucundaki ışığa karşı karanlık bir çizgi.

"Evet," diyorum tekrar ve örtüleri açıyorum.

Omuzları çöküyor, sanki rahatlamış gibi, sanki tam tersini bekliyormuş gibi. Ben yan yatıp onu izlerken o gömleğinin düğmelerini çözüyor.

"Sinirlendin," diyor, "anlıyorum. Ben buna alışkınım. Bu bizim statükomuzdu. Önceden."

"Önceden," diye tekrarlıyorum. Kot pantolonunu çıkarıyor, uzun kasları ve bronz teni görünüyor. Omzundaki yarayı kontrol ettirdi ve şimdi gazlı bezle kaplı. Kosta Rika'da başardığımdan çok daha profesyonelce yapılmış.

Bir şekilde onun olan taraftaki yatağa giriyor.

Uzanıp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Cildi kuru ve dokunulduğunda biraz pürüzlü. Bugün tıraş olmamıştı ve avucumun verdiği hissi seviyorum.

Gözleri kapanıyor. Hareketi tekrarlıyorum, şakağına ve kaşındaki yara izine kadar takip ediyorum. "Baban güveni düzelttiğini mi düşünüyordu?"

"Evet." West'in sesi yorgun ve teslim olmuş gibi, ama dokunuşundan çekinmiyor. "O ve annem yirmili yaşlarının ortasında evlendiler."

"Onu kaybettiğiniz için üzgünüm. Benim babam da birkaç yıl önce vefat etti." West'in viski gözleri açıldı. "Biliyorum. Üzgünüm."

"Seninkini özlüyor musun?"

"Sanırım her geçen yıl ondan biraz daha nefret ediyorum. Ama evet. Onu hala özlüyorum."

İfadesindeki çığ dürüstlük beni gülümsetiyor. "O duyguyu bilirim," diye mırıldanıyorum. "Nasıl biriydi?"

"Ben çocukken tanrı gibiydi." West başını hafifçe sallıyor. "Sonra bir zorba oldu. Ne o ne de annem ebeveyn olmak için yaratılmadı. Birbirleriyle evli olmak için de yaratılmamışlar."

"Annen bana ondan hiç bahsetmedi," diye mırıldandım. "Konuşmalarımızda."

"Annemle babamın başarılı diyebileceğim bir evlilikleri yoktu," diyor.

"Nasıl bir şeydi?" Ben sordum.

"Ben küçükken birbirlerine aşık olduklarını sanırdım. Sanırım öyleydiler, kendi tarzlarında. Her şeyi tüketen bir şeydi. Zehirliydi. İlk ilişkiyi keşfettiğimde on iki, onlara anlattığımda ise on üç yaşındaydım. Kısa bir süre sonra beni Belmont'a gönderdiler."

Parmaklarım hâlâ yanağında. "Ne yaptılar?"

"Babamı tenis kortunda yakaladım. Ben de anneme gittim. Meğer o zaten biliyormuş." Yine kıkırdıyor ama bu pek de mutlu bir ses değil. "Onun da kendi ilişkileri vardı ve babamla yeni barışmıştı. Benim etrafta olmam uygun değildi. Çok fazla şey gördüm."

"Batı... bu korkunç."

"Evet," diyor ve bir omzunu silkerek kaldırıyor. "Sanırım. Ama bu onların evliliği ve ikisi de bu mümkün olmadığı için evliliği bitirmedi. Calloway'ler boşanmaz," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Dışarıdan bakıldığında, bu konuda harikaydılar - mükemmel, ışıltılı bir çift. Yıldönümü partilerinden birini hatırlıyorum. Annem kalkıp babama çok güzel bir konuşma yapmıştı. İnsanlar büyülenmişti. Konuşma boyunca iğneleyici sözler vardı elbette. Eskiden böyle oynarlardı."

"Kulağa korkunç geliyor," diyorum. Ve ilişkilendirilebilir. Annemle babam boşandığında küçüktüm ama kavgaları ben de hatırlıyorum.

"Bu konuşma sırasında, o zamanki sevgilisinin kendisine aldığı yepyeni bir elmas kolye taktı."

"Aman Tanrım," diyorum.

Başını hafifçe sallar. "Olan oldu. Ama asla böyle bir duruma düşmek istemem. Birinin küskün, öfkeli ve tuzağa düşmüş olduğunu görmek."

"Yapmayacaksın." Elimi çenesinin üzerinde gezdiriyorum. O her zaman yakışıklı olmuştur. Bunu en başından beri biliyordum ve şimdi ona bakmayı ne kadar çok sevdiğimi görmek bana çok acı veriyor. Ona dokunmayı. "Ne olursa olsun, bence iyi bir koca olursun."

Gözleri kararıyor. "Öyle mi?"

"Bu aylar boyunca seni tanıdım, biliyorsun."

West'in elleri üzerimdeki kombinezonun altından kayarak belimdeki çıplak teni okşuyor. "Yıllarca benden hoşlanmadın. Sonra sana karşı büyüdüm, öyle mi?"

Parmağımı kaşının üzerinde gezdiriyorum. Yıllar sonra oradaki yara izi pürüzsüz. "Belki."

"Belki, diyor," diye mırıldanıyor. "Sert birisin." "Sert olmamdan hoşlanıyorsun."

"İstiyorum."

Biraz gülümsedim. "Bence bunu yapan tek kişi sen olabilirsin."

"Hayır," diyor. "Kendinizi daha fazla savunun, göreceksiniz ki insanlar sandığınız kadar umursamayacaklar."

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Birkaç yıl önceki Noel partisini hatırlıyor musun? Sorduğumda..."

West'in kaşları aşağı doğru çekilir. "Şöminenin yanında mı?" "Evet. Hatırladığından emin değildim."

Başparmağı tenimde ileri geri geziniyor. "Hatırlıyorum."

"Senden daha önce de hoşlanmıştım. O gece içiyordum ve düşündüm ki..." Biraz omuz silkiyorum. Utançtan yanaklarım al al oluyor. "Her neyse. İlgilenmedin."

"Nora," diye mırıldanıyor. Gözleri kısılmıştı.

Ama devam etmek zorundayım, yoksa bunların hiçbirini paylaşmayacağım. Ve şimdi geçmiş hakkında konuşmaya başladığıma göre, her şeyin açığa çıkmasını istiyorum. "Yarım yıl sonra, babamın Como Gölü'ndeki evinde verdiği bir partideydiniz. Hepiniz oradaydınız. Ben üst katta, göle bakan balkonda nefes alıyordum. Sen de alt kattaydın. Alex'le konuşuyordun."

West'in çenesi gerilir. "Devam et."

"Konuşmanıza kulak misafiri oldum," dedim. "O gece çok güzel göründüğümü söyledi. Bekâr olup olmadığımı bilip bilmediğini sordu."

"Hatırlıyorum." Kaşları aşağı doğru çekildi. "Cevap olarak ne söyledim?"

Dudaklarımı ıslattım. "Eğer hatırlıyorsan, neden söyleyeyim ki?"

"Anlat bana," diyor. "Ve bunun için bana ne kadar kızgın olduğunu söyle."

"Yeterince güzel ama sıkıcı olduğumu söylemiştin. Ben... çıkacağın son kişiymişim."

West'in gözleri kapandı. Bir heykel gibi hareketsiz, benden sadece birkaç santim uzakta. "Evet. Hepsini söyledim."

"Bunun için senden nefret ettim," diye fısıldadım. Bu benim aptal aşkımın tabutuna çakılan son çivi. Şimdi onun da canını yakmak istiyorum, çünkü evleniyor ve bana söylemedi. Bu sadece bir iş anlaşması olsa bile. Kardeşim ve aralarındaki aptal anlaşma yüzünden asla birlikte olamasak bile.

West'in gözleri açılır ve bu sefer alev alev yanmaktadır. "Güzel. Bu sözleri duymanı hiç istemezdim."

"İkimiz de birbirimiz hakkındaki fikirlerimizi değiştirdik, değil mi? Ben hiç de mülayim değilim."

"Tek kelimesini bile kastetmedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Doğru. Peki bunu neden söyledin?"

"Çünkü senden uzak durmasını istedim."

Kalbim boğazıma düğümlendi. "Neden? Benimle konuşmadın. Bana zar zor baktın."

"Sen benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşisin," diyor. Bu ses tonunda acı var. "O zamanlar öyleydin. Hâlâ öylesin. Bakmak yoktu. Konuşmak yoktu. Yasaklanmıştın. Alex bunu biliyordu ama yine de pervasızdı." West'in çenesi çalır. "Senin için yeterince iyi değildi."

"Kıskanıyordun," diye nefes alıyorum. "O

zaman bile." "Evet. Kıskanıyordum."

İtiraf midemin sıkışmasına neden oldu. "Oh."

"Bunu asla duymaman gerekiyordu. Bu bir yalandı." Sağ eli örtünün altından belimin kıvrımını buluyor, her zaman tuttuğu yere yerleşiyor. "Sakın bana inandığını söyleme, bela."

"Yaptım," diye itiraf ediyorum.

Öpüyor. "Sen değil. Kendinden emin, neşeli, pırıl pırıl. Herkese geniş gülümsemeler, uzun bacaklar, parlak saçlar. Sana bakmak acı veriyor." Gözleri

Elinin hareketi boynumdan aşağı kayıyor, köprücük kemiğimin üzerine yerleşiyor. "Gerçekten senden hoşlanmadığımı mı düşündün?"

"Eskiden öyleydim. Ama artık değil." "Tanrıya şükür."

"Başlangıçta seninle tartışırken kendimi rahat hissetmemi sağlayan şey buydu," diyorum ona dürüstçe. Öfkem dışarı sızıyor. Yerini hayal kırıklığı, sıcaklık ve itiraf alıyor. Öyle demek istememişti.

Keşke her şey daha basit olsaydı. Onunla yaşadığım bu küçük baloncuk hiç bitmesin, hiç durmasın, hiç patlamasın isterdim.

"O zaman bunun için minnettarım," diyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, "eğer gerçek seni görmeme izin verdiyse."

BÖLÜM 50

BATI

Her gecenin böyle olmasını istiyorum.

Nora, portakal bahçesinde karşımda oturmuş yemek yiyor, saçları açık ve yüzünde gerçek bir gülümseme var. Bana son tasarımımdan ve gelecek haftaki defile için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyor.

Nasıl olurdu? Eğer evlendiğim kişi o olsaydı? Eğer Rafe sorun olmasaydı, eğer beni sevmesini sağlayabilseydim... Eğer yüzüğümü taksaydı. Bu her gece akşam yemeği olsaydı.

Yarınki Bahar Balosu, ünlü Calloway partisi ve Rafe'in ortaya çıkması için heyecanlı. Ben değilim, ama onun heyecanı her şeye değer.

"Kedi mi?" diyor bana, yemekten sonra dizlerini çekerken. "Onu saklayacağım."

"Sende kalsın, öyle mi?"

"Peki. Senin adına." Yanakları pembeleşti. "Ona bir tasma aldım ve bir isim bulmaya çalışıyorum. O buraya ait. Fairhaven'a. İtiraz etme, çünkü sen de onu sevmeye başladın."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Öyle miyim?"

"Evet, öylesin. Kendine rağmen büyülenmişsin." Başını biraz eğdi ve bana baktı. Kalması gereken kişi o. Kalıcı olarak buraya taşınmalı. Bu gece içinde bir vahşet var.

"Bu sırrı sakladığın için sana hâlâ biraz kızgınım, biliyorsun." "Mhm."

"Buna rağmen... Senin etrafında olmaktan hâlâ keyif alıyorum." Parmaklarım hareketsiz. "Bu senin için bir ilk mi?"

"Evet." Başını eğiyor. Gözleri dar, dans eder gibi ve güzel. Burada olmasının, benimle yaşamasının, çıkmamızın tüm nedeni... yok oluyor. Parçalanıyor.

Sandalyesini geriye itiyor ve masanın etrafında bana doğru yürüyor. Kollarımı açıyorum ama kucağıma oturmuyor. Onun yerine elime uzanıyor. "Benimle gel. Bir şey denemek istiyorum."

İşte bu şekilde kendimi kütüphanedeki koltuklardan birine itilmiş, kapı arkamızdan kapanmış, Nora boğazımın sütununa doğru öpücükler kondururken buluyorum. Ellerimi kolçakların üzerinde tutmamı söyledi ve ben de ona dokunmamak için parmaklarımı içeri soktum.

"Denemek istiyorum," diyor, gömleğimin düğmelerini açıp vücudumdan aşağı kayarak, "gerçek bir kız arkadaş ne yapardı. Daha yeni birlikte yemek yedik. Bu bir randevuydu."

"Nora..."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor. İçime dolan arzu seli tüm havayı beraberinde götürüyor ve o kadar hızlı sertleşiyorum ki başım dönüyor.

Kemerimin tokasına uzandı. "Artık fazla zamanımız kalmadığını biliyorum. Sapığın kim olduğunu biliyoruz, sen sevgisiz bir evliliğe doğru gidiyorsun ve benim de kendi son teslim tarihim var."

Hayır, sanırım. Gittiğim yer orası değil. Onun gittiği yer de değil ama bunu söyleyemiyorum, bu yüzden kelimeleri içimde kilitli tutmak için dişlerimi sıkıyorum. "Onun yerine seni iyi hissettirmeme izin ver," diyorum.

Bu doğru değil, bunların hiçbirisi doğru değil, ama sonra eli içeri uzanıyor ve *lanet olsun*, bu iyi. Bana böyle dokunması. Haftalardır ağırıyordum, kendi sağ elimden başka bir serbest bırakma yoktu ve onun parmaklarını hissetmek...

"Sen o vibratörden daha büyüksün. Haklıymışım." Sesi çok mutlu geliyor ve sikime bu kadar yakın olan güzel yüzünden başka yere bakamıyorum. Nora öne doğru eğiliyor ve başımın alt tarafındaki geçici bir şeridi yalıyor.

"Bunu yapmak istiyor musun?" Ona soruyorum. Ellerim koltuğun kenarlarında sıkıca duruyor.

Başını sallıyor. Ateşli yüz ifadesinde hiçbir tereddüt yok. "Bana nasıl sevdiğini göster."

Bu küfür, bu acı, bu kurtuluş. Ama uzanıp yüzünü kavriyorum ve başparmağımla alt dudağına dokunuyorum. "Aç... işte böyle. Başını em. İşte böyle. İşte böyle."

Güzel dudakları genişçe açılmış, ağzı sıcak ve ılık. Belki de bunu nasıl yapacağını öğrenmek istiyordur. "Aynı anda beni buradan kavra."

Nora elini tabanıma doluyor ve başını hafifçe aşağı yukarı sallamaya başlıyor. Yumuşak ve ihtiyacım olduğu kadar sert değil ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi işkence.

Bunu o istedi. Öğrenmek istiyor.

"Çok iyi gidiyorsun. Beni daha derine götürebilir misin?" Elim yanağının kenarında ve o daha da aşağı indiğinde yanağının çukurlaştığını hissetmek müstehcen. "İşte böyle. İşte benim kızım."

Kimi kandırıyorum ki? Burada ondan faydalaniyorum. Uçurumun kenarında dans eden benim ve bunu daha önce hiç oral seks yapmamış biriyle yapıyorum. Bu kadar tecrübesiz biri bunu nasıl bu kadar unutulmaz yapabiliyor?

Nora dilini başımın alt tarafında gezdiriyor ve ben inliyorum. Elim saçlarını kavramak için geriye kayıyor ve lanet olsun, nazik olmalıyım, iyi olmalıyım...

"Bunu tekrar yap. Tıpkı bunun gibi...." Yapıyor ve eğer ağzı sikimin etrafında bu kadar iyi hissediyorsa, onun içinde olmak ne kadar iyi olurdu? Onu gerçek şeyle tanıştırmak, onun ilki olmak, etrafımda çırpınırken boşalmak.

Nora hızlanıyor. Yeşil gözleri zafer, heyecan ve biraz da şiddetle benimkilere kilitlenmiş durumda. Öğreniyor, bir noktaya değiniyor ve istediğini alıyor.

Diğer eli kumaşın içine giriyor, taşaklarımı sıkıca kavırıyor. Tıslıyorum ama devam etmesini söylemek için yanağını okşuyorum. "Şu haline bak." Uzun bir dakika boyunca söyleyebildiğim tek şey bu. "Beni çok iyi alıyorsun."

Onu ikna etmeye çalışıyorum, övgülerim kısık ve boğuk. Sınırdaki geziniyorum. Onun yanında o kadar uzun süredir öyleyim ki, beni yuvarlamak için fazla bir şey gerekmiyor.

Bundan zevk almamalıyım, onu her lanet günde yaptığım gibi istememeliyim, ama istiyorum.

Rafe kız kardeşinin bunu yapmasına izin verdiğimi asla öğrenmemeli.

Çünkü beni emmesine izin veriyorum ve bu onun için yanlış olduğumun kanıtı. Ne tür hasta bir piç en iyi arkadaşının bakire kız kardeşinin bunu yapmasına izin verir? Benim korumam altındayken, seks konusunda benden yardım isterken, sır sakladığım için bana kızgınken.

Bunu hayatımın sonuna kadar her gün yapmasını istiyorum. Ama bunu yapmasını hak etmiyorum.

"Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım." Parmaklarım saçlarında esniyor.

Beni daha derine götürüyor ve ağzının ıslak, sıcak emişi evrenin merkezi oluyor. Zevk omurgamdan aşağı akıyor ve durmuyor, bana o gözlerle bakıyor.

Gözlerini yavaşça kırıştırarak kapatıyor ve sonra elini ağzıyla, diliyle, dudaklarıyla eş zamanlı olarak hareket ettiriyor. Onu tekrar uyarmalıyım, ama sonra dilini oynatıyor ve *lanet olsun*. Kaslarımı kilitleyemeden kalçalarım koltuktan bir kez kalkıyor.

Gürültülü bir iniltiyle geliyorum.

Parmaklarım saçlarında, vücudum titriyor. İçimi boşaltırken bir saniye bile başka yere bakmıyor. Gözünü bile kırpmıyor ve bittiğinde tacı öpüyor ve küçük bir gülümsemeyle dizlerinin üzerine oturuyor.

Dudakları pembe, yanakları kırmızı. Bekliyor ve ne beklediğini anladığımda, bitmiş sikim karnıma doğru seğiriyor.

"Çok iyi yaptın, tatlım. Hepsini iyi bir kız gibi yuttun." Gömleğim açık, bacaklarım yayılmış. *Mahvolmuş*. "Beni çok mutlu ettin."

Nora gülümsüyor. Gözlerinde zevk dans ediyor. "Günlerdir bunu denemek istiyordum."

"Öyle mi? Beni mahvedip mahvedemeyeceğini görmek için mi?"

"Evet." Öne doğru eğiliyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. Saçları omuzlarından çözülmüş, kütüphanenin loş ışığında parlıyor. "Karına böyle mi davranacaksın?"

Gözlerim kısıldı. "Ne?"

"Seni memnun ettiğinde ona da iyi kızım diyecek misin?" Başını biraz eğiyor. "Beni sikmediğin gibi onu da sikecek misin?"

"Hayır."

Daha dik oturuyor ve tek bir parmağını karnıma yaslandığı yerde sikimin uzunluğu boyunca gezdiriyor. "Neden olmasın? Fairhaven'ı kaybetmeyeceksin. Beni gelecekteki bir erkek için hazırlıyorsun." Parmakları hassas başıma dokunuyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Neden gelecekteki karın hakkında konuşamıyorum?"

"Bir eş istemiyorum." *Sen olmadığın sürece*. Bileğini kavradım ve onu yukarı çektim. Dizlerimin iki yanına yerleşiyor. "Ve senin *gelecekteki* erkeklerin hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yani onun yerine rol yapmamızı istiyorsun. Eskiden yaptığımız gibi." Başını tekrar eğiyor ve parmakları kaşımdaki yara izini buluyor. "İkiyüzlüsün Calloway."

Gözlerim kısıldı. "Nasıl yani?"

"İlişkilere inanmıyormuş gibi davranıyorsun ama bana değer verdiğim biriyle seks yapmak için beklememi söylüyorsun. Gerçekten önemli biriyle. Aşka inanmadığını iddia eden biri için bu çok romantik bir düşünce."

Belinin kıvrımını buluyorum ve onu sanki hiç gitmeyecekmiş gibi sıkıca kavıyorum. Beni öldürüyor, kelimesi kelimesine içimden geçiyor. "Evet. Hâlâ arkasındayım."

"Yani kendin için aşka inanmıyorsun ama benim için inanıyorsun öyle mi?"

Nefesim kesildi. "Senin için kendim için istediğimden daha fazlasını istiyorum."

Bu bir yalan. Belki de ona söylediğim ilk yalan, çünkü onunla her şeyi istemezsem ne olayım.

O ya da hiç kimse.

Gülümsüyor. Zaferden bahseden küçük, açgözlü bir ifade ve ben onun altında tekrar sertleşiyorum. Eğer suçluluk duygusu beni engellemeseydi, onu bu şekilde, bu koltukta alabilirdim.

"Randevu için teşekkürler," diyor ve kucağımdan kayıyor. "Çok... bilgilendiriciydi."

BÖLÜM 51

BATI

Kız kardeşim perişan görünüyor.

Mutfaktaki tezgahın kenarına oturmuş, Melissa'nın ekmeklerinden birini çiğniyor. "Sinir bozucu," diyor. "Onun farklı olduğunu düşünüyorsun ve sonra öyle *olmadığı* ortaya çıkıyor, anlıyor musun?"

Nora başını sallar. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." "Kim o?" Ben soruyorum.

"Sana söylemeyeceğim," diyor Amber. "Aşırı korumacı olmaya iznin yok."

"Çıktığın biri mi?"

"Sadece kısa bir süre için." Gözlerini deviriyor. "Bir sıcak bir soğuk oynuyordu ve bunu yapmalarından nefret ediyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kız kardeşim her zaman cesur, bazen de vahşi olmuştur. Birileriyle çıkar. Güçlüdür ve kendini savunmakla ilgili bir sorunu yoktur ve işte burada, kalbi kırık ve Fairhaven'a geri döndü.

Dün gece uğradı ve misafir odalarından birini tuttu. Geç saatlere kadar Nora ile film izledi. Bir süre ben de onlara katıldım, ta ki Nora'ya bu kadar yakın oturmaktan ve arkadaştan başka bir şey değilmişiz gibi davranmaktan yanacakmışım gibi hissedene kadar.

Amber Nora'ya döner. "Tamam, şimdi bir isim bulmalısın."

"Ama bu çok zor," diyor Nora. "Birkaç fikrim var ama..." Sözünü kesiyor ve çizim defterini alıyor. "Ona isim vermek bana düşmez, anlıyor musun?"

"Tabii ki öyle," diyor Amber.

Bana baktı. "Fairhaven'a taşındığından beri teknik olarak West'e ait olduğunu düşünüyorum."

"Adını sen koy," diyorum. "En çok seni seviyor. Seçeneklerin neler?"

"Edebi bir şeyler düşünüyorum. Çünkü onu kütüphanede bulduk ve orası hâlâ en sevdiği oda." Nora kapıya doğru birkaç adım atar. "Düşünmeye devam edeceğim. İşe gitmem gerek."

"Sonra görüşürüz," diyor Amber.

Nora mutfaktan ayrılır ve daha fazla tasarım parçası yapmak için atölyeye giden merdivenlerde kaybolur.

Amber bir fincan kahve daha alır. "Ben de daha sonra çıkacağım," diyor. "Şehirde bir toplantım var."

"Bana onun adını söylemeyeceğine emin misin?"

diye sordum. "Hayır, çok ama çok eminim."

Gözlerimi ona dikiyorum, o da biraz omuz silkiyor ve yeni pişmiş bir keke uzanıyor. Tüm bunlar bittikten sonra Nora'nın bu hale gelebileceği aklıma geliyor - eğer onu gerçekten dinlemeyen, umursamayan pisliklerle randevular ayarlarsa. İnsanları memnun etmeye geri dönebilir.

Kahve fincanını sıkıca kavriyorum.

Amber yarısı yenmiş kekini yere bırakıyor. Limonlu haşhaşlı her zaman en sevdiği olmuştur. "Biliyor musunuz, ikiniz de saçmalıyorsunuz."

Bakışlarım ona dönüyor. "Ne?"

"Ben kör değilim," diyor. "Siz ikiniz birbirinizin yanında rol yapmıyorsunuz. Bu sahte bir anlaşma olarak başlamış olabilir ama artık oldukça gerçek, değil mi?"

Bunu Amber'la konuşamam. Bunu kimseyle konuşamam.

Ama itirafın yine de içimden geldiğini fark ediyorum, alçak sesle ve ıstıraplı bir şekilde. "Evet."

Amber iç geçirir. "O zaman neden kendini tutuyorsun? Neden ikiniz sadece-"

"Karmaşık bir durum."

"Öyle değil," diye savunuyor. "Biriyle çıkmak gerçekten zor. Biliyorum, çünkü ben de aktif olarak yapıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Eğer gerçekten hoşlandığınız birini bulursanız ve o da sizden hoşlanıyorsa -ki ikinizin hoşlandığı çok açık; bunu görebiliyorum- o zaman devam edin."

"O kadar basit değil," diyorum.

"Tabii ki öyle. Muhtemelen biriyle evlenmek zorunda kalacaksın. Neden onunla değil? Kafanı kışından çıkar."

"Çünkü benimle evlenmek onun için iyi olmaz," diye çıkışıyorum. "Benim için harika olurdu, evet, ama onun istediği ya da ihtiyacı olan şey bu değil."

Amber tekrar başını sallar. "Diğer insanların neye ihtiyacı olduğuna karar verme konusunda her zaman çok iyi oldun. Ama bazen buna karar vermek onlara düşer." Ellerini tekrar yukarı kaldırıyor. "Tek söylediğim, eğer ondan hoşlanıyorsan? Mücadeleden bu kadar kolay vazgeçme."

Sadece ona bakıyorum. Kulağa çok kolaymış gibi geliyor.

"Ve şimdi," diyor Amber, "insanoğlunun bildiği en uzun duşu alacağım. Çok da sahte olmayan kız arkadaşını rahatsız etmeyeceğim, çünkü teslim tarihi olduğunu biliyorum. Ama tüm bunlar bittikten sonra, o ve ben gerçekten iyi arkadaş olacağız" diyor. "Sen hâlâ resmin içinde olsan da olmasan da."

Ellerimi kaldırdım. "Yapmalısın. O harika biri."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Evet, var."

Amber bir kaşını kaldırdı. "O zaman önünüze çıkan basit engelleri çözün ve onu mutlu edin. *Kendini* mutlu et. Kendini bir iş anlaşması olan bir evliliğe kilitlemektense onunla evlenmeni tercih ederim."

Ellerimi ceplerime sokuyorum. O kadar kolay değil. Bunu biliyorum. Ama bir konuda haklı. Biriyle çıkmak zordur. Amber buna alışkın. Kendi ayakları üzerinde durabiliyor ama *yine* de zorlanıyor. Yine de dün gece buraya üzgün ve sinirli geldi.

Nora'nın bekâretini bir başkasına kaptırma fikri her geçen gün daha da zor geliyordu. Amber'ın incindiği gibi bir adamın onu incitebileceğini.

"Seni duyuyorum," diyorum. Tıpkı geçen gece Nora'yı duyduğum gibi. O ne istediğini biliyor.

Onun için yeterince iyi olmayabilirim ama en azından onu asla incitmem. Benden sonra bulabileceği kişi için aynı şeyi söyleyemem. Vücudunu benim kadar tanımayan, ona benim kadar iyi gelemeyecek biri.

Onu sevmeyen biri.

BÖLÜM 52

NORA

Elma bahçesi tam çiçek açmış.

Ilık, güneşli bir bahar günü ve bundan faydalanmam gerekiyor. Öğleden sonrayı dışarıda yeni tasarımlar çizerek geçirebilmek için o günkü işimi bitirmek için yarışıyorum. Güneş ışığı dalların arasından süzülüyor. Geçtiğimiz hafta, yaklaşan yazdan söz eden beyaz çiçeklerle patladılar.

Evin dolaplarından birinde bulduğum büyük bir piknik battaniyesinin üzerinde uzanıyorum. Pembe çiçekler taze çimenleri süslüyor ve belki de burası benim mutlu yerimdir diye düşünüyorum.

Kalemimle kavisli bir çizgi çiziyorum, bir balo elbisesinin arkasındaki fiyonk gibi. Tek bir taç yaprağı düşüyor ve şeklin yanına konuyor.

Kalbimin huzur bulması için dünyadaki tüm yerler arasında Fairhaven olmalı. West'in evi. İlk başta hapishane olarak gördüğüm yer bir sığınak haline geldi.

Yaz burada muhteşem olmalı.

Ama burada kalamam. Belki defileden sonra New York'ta kalabilirim. Artık takipçinin kim olduğunu bildiğimize göre, daha fazla özgürlük olmalı. Daha az koruma. Ben Wilde Cumartesi günü Bahar Balosu'na davet edildi, onunla o zaman yüzleşmeyi planlıyoruz.

Ve ondan sonra...

Her şey biter.

Akan bir treni çiziyorum ve önümde uzanan masmavi okyanusa bakmak için duruyorum. Birkaç beyaz yelkenli uzakları işaret ediyor. Gitmeden önce içinde yüzmek istiyorum.

Çok fazla şey istiyorum.

Sanki yıllarca başkalarının benden istediklerine uymaya çalışmak bir baraj oluşturmuş ve şimdi o baraj patlamış ve ben sonsuz bir ihtiyaçlar girdabına dönüşmüşüm. Arzular, istekler, düşünceler ve fikirler. Belki de hayatı kendim için yaşamak böyle bir şeydir.

Gerçek benliğim olmak için.

Eskiz defterimin üzerine bir gölge düşüyor. Kafamı kaldırdığımda West'in piknik örtüsünün yanında durduğunu görüyorum. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, yumuşak bahar çimlerindeki adımlarını duymadım.

"Hey." Gözlerimi gölgeliyorum. Üzerinde koyu renk bir pantolon ve beyaz bir gömlek var. "İşini yapmak için buraya mı geldin?"

"Dairenize geri dönmeyi düşündüğünüze dair bir telefon aldım. Şehirdeki."

Oturmak için itiyorum. "Evet."

"Neden?"

Büyük battaniyenin üzerinde yanımdaki boşluğu okşuyorum.

O t u r u y o r , uzun bacakları battaniyenin geri kalanını kaplıyor.

"Fairhaven'dan ayrılıyor musun?"

"Şimdi değil, hayır. Ama eninde sonunda

olacağım." "Neden?"

"Neden? Nedenini biliyorsun. Sapığın kim olduğunu biliyoruz. Onu balonda halledeceğiz... ve artık senin korumana ihtiyacım olmayacak. Annenin çöpçatanlığını engellemek için de bana ihtiyacın yok. Eylül'e kadar bir karın olacak."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Burada istediğin kadar yaşayabilirsin için

."

"İstiyorum." Çenesi çalışıyor. "Geçen gece. Kütüphanede. Ne söyledin

Ben..."

Yanaklarım kızardı. Sinirli ve öfkeliydim ve bir şeyi kanıtlamak istiyordum. Beni mahvettiği gibi onu da mahvetmek çok güçlü hissettirmişti. "Öyle mi?"

"Haklıydın," diyor. "Her konuda. Haklıydın. İkiyüzlü davrandım. Ve benden başka bir erkeğin sana dokunacağı düşüncesi beni kıskandırıyor." Uzanıp bir parmağını elbisemin askısının altına kaydırıyor. "Seni başka biriyle hayal ediyorum... ve ölüyormuşum gibi geliyor. Nefes alamıyormuşum gibi. Geçer sanıyordum ama geçmedi. Her geçen gün daha da güçleniyor."

"O zaman neden kendini tutuyorsun?"

"Kendimi tutuyorum," diye mırıldanıyor. "Yapmışım gibi hissetmiyorum. Benimle yatarsan pişman olmanı asla istemem. Eğer yatarsan buna katlanamam."

"Yapmayacağım." Sesim çok sert. "Böyle konuşma, sanki kendi aklımı bilmiyormuşum gibi. Bana ne istediğim konusunda net olmayı sen *öğrettin*. Bunu yaptığımda bana güven."

"Senin için iyi olmasını sağlamaya çalışırdım." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Çok iyi."

"Biliyorum."

"Seni günün her dakikası istiyorum." Parmakları göğüslerimin vadisine kadar iniyor. "Sana hiç sahip olamama fikri..."

"O zaman bana sahip ol." Sırtımı eğiyorum ve inliyor, gözleri göğüslerimin arasındaki noktada.

Ağzı benimkini buluyor. Sıcak ve ılık ve beni baş döndürücü bir ivedilikle öpüyor. Serbest eli çıplak dizimde, yukarı, yukarı ve yukarı kayıyor. Elbisem onun dokunuşunu takip ediyor ve sonra başparmağını külotumun nemli ön kısmında gezdiriyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Yakınlarda bir yerde bir kuş ötüyor.

Kulağa muzaffer gibi geliyor.

"Artık dayanamıyorum," diyor. Ağzı boynuma karşı sıcak. "Onurlu olmaya çalıştım ama yapamıyorum. *Yapamıyorum*."

"Olmanı istemiyorum."

Tek kolunun üzerinde yükseliyor. Güneş ışığında gözleri her zamankinden daha parlak görünüyor. Sıcak bir kehribar rengi. Uzun parmaklarını külotumun üzerinde gezdirirken ikimiz de izliyoruz, dizlerim onun için ayrılmış. "Eğer bunu istemiyorsan bana söylemelisin."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Haftalardır sana istediğimi söylüyorum. Lütfen beni siker misin?"

İnliyor ve ben de bu acı dolu sese dudaklarına karşı biraz gülüyorum. "Tek istediğim buydu. Al o zaman." Külotumu kavırıyor. "Yukarı, tatlım."

Kalçalarımı kaldırıyorum ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. West'in eli geri dönüyor, klitorisimin etrafında dönüyor, gözleri bükülmüş kalçalarımın arasında. Bana hep böyle bakar. Gözleri sanki amım gördüğü en güzel şeymiş gibi eğitilmiş.

Onun uyandırdığı ve körüklediği bir açlıkla yanıyorum. Yazlık elbisemle güneş ışığına uzanıyorum ve West'in bana bir tanrıçaymışım gibi dokunmasına izin veriyorum.

İçimde bir parmağını kaydırıyor ve bir yaban arısı yarı kapalı gözlerimin önünden geçiyor. Ağır nefes alıyorum. Bu eskiden düşündüğüm bir şeydi.

Bu işe başladığımızda bir güvensizlik vardı ama o tüm bu düşünceleri yok etti.

"Çok tatlısın. Ve çok sıkı. Antrenmanlarımızda bile."

Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve sonra tekrar üzerime iniyor ve artık buna o kadar alıştım ki, dilini sanki sahip olduğu en tatlı şeymişim gibi kullanıyor. "Senin içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki" diyor tenime karşı. "Tek düşündüğüm bu. *Hayalini* kurduğum şey bu."

"Batı," diye fısıldıyorum. Dilini ileri geri hareket ettiriyor ve bu o kadar *hızlı ki*, neyi sevdiğimi ve neye ihtiyacım olduğunu nasıl da öğrenmiş. Sol kolumu uzatıyorum, taze bahar çimenlerini buluyorum. "Durma."

Durmuyor, rahatlamıyor ve orgazm içimi titretiyor. Önce yavaş, sonra sona doğru hızlı, dizlerim bükülmüş, ayaklarım piknik örtüsüne dayanmış.

Güneş sarhoşu, ağır ve ağırlı hissediyorum. West sundress elbisemin düğmelerini buluyor ve teker teker çözerek kumaşı etrafıma yayıyor.

Kendini kaptırmış gibi görünüyor. Gözleri dolaşıyor, nereye yerleştireceğini bilemiyor gibi. Buna asla doyamayacağım.

Beni nasıl istediğini, bana nasıl hissettirdiğini.

Acı çekişim ve beni doldurmasını istediğim tek kişinin o olması.

"Bana bundan korkmadığını söylemiştin. Ama ben korkuyorum." Eli arka cebine gitti ve bir folyo paket çıkardı. Bunca zamandır bunu yanında mı taşıyordu? "Sana bir kez sahip olursam, bunu arzulamayı asla bırakamayacağımdan korkuyorum tatlım. Seni arzulamayı. Ve bu derslerle her ne başlattıysan... Durduramayacağım. Sonuçlar lanet olsun. Seni elimde tutacağım."

Bu sözler duymak istediğim her şey. Onların etrafında düşünemiyorum. *Beni tut.*

"Belki öğretmeniniz olarak başladım ama artık tüm güç sizde" diyor.

"Prezervatif getirdin mi?" Kemerinin tokasına uzandım. Dışarıdayız. Ama onun arazisindeyiz, elma ağaçlarının altındayız, okyanus gövdelerin arkasında parıldıyor. Bunu yapmak istediğim başka bir yer yok.

Kemerini ilmeklerinden çekip çıkarmamı izliyor. "Sana yardım etmemi ilk istediğinden beri yanımda bir tane taşıyorum."

"Öyle mi?"

"Teslim olmamın an meselesi olduğunu biliyordum." Eli çenemin altından geçip yüzümü yukarı kaldırıyor. "Pişman olmana izin veremem. Hiçbirinden pişmanlık duymanı. Senin ilkin olmamak, senin içinde olmamak beni ne kadar öldürürse öldürsün, sonradan pişman olacağın bir şey olmak beni cehenneme çevirir."

"Buna pişman olmayacağım." Fermuarını indiriyorum. "Bana güvenmek zorundasın."

Çoktan sertleşti, elimde granit gibi oldu ve dokunuşumla inledi. Başparmağımı nemli başının üzerinde gezdiriyorum.

"İlk seferimin prezervatifsiz olmasını istiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Yıllardır öyleyim ve... biliyorsun başka kimseyle birlikte olmadım."

İlk dersten bu yana geçen haftalarda, bana tüm o soruları sorduğundan beri, bunu düşündüm. Kendimi bu düşünceye kaptırdım.

"Lanet olsun." West derin bir nefes alıyor, sanki kendini toparlıyor. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Tüm o haftalar önce?"

"Bir adamı her zaman sınamak için."

"Aynen öyle." Kalçaları öne doğru eğiliyor ve siki elimde seğiriyor. İstekli, sert. Büyük. Hepsinin sığmasına imkân yok ama denemek için sabırsızlanıyorum. "Başka ne demiştin?"

"Bir erkeğin içime girmesine izin vermeden önce kanıt istemek için," diyorum. "Ee, Calloway? Kanıtın nerede?"

"Sen New York'a gelmeden iki ay önce yıllık sağlık kontrolümü yaptırdım. O zamandan beri senden başka kimseyle birlikte olmadım," diyor. "Sana evrakları gösterebilirim."

"Bu harika."

Susuyor ve saygılı bir şekilde parmağını amımın içinde gezdiriyor. "Evrak işlerine bakmalısın. Erkekler senin içinde olma ayrıcalığını elde etmek için her şeyi söyler, her şeyi yapar."

"Sen hariç."

"Özellikle de ben," diye mırıldanıyor. Beni öpüyor, vücudu benimkinin üzerinde duruyor. Gömleğinin keteni çıplak karnımı biraz kaşındırıyor ve ereksiyonunun iç uyluğuma doğru kayması her şeyi anlatıyor. İslanmıştım. Utanç verici ve felaket bir şekilde bacağımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum. "Bu acıtmamalı. Pratık yaptık, seni ısıttık. Eğer biraz bile acırsa, bana söyle."

"Sana anlatacağım."

"Aferin kızıma." West güçlü bir kolunu altımdan geçiriyor ve sonra bizi yuvarlıyor. Beni onun üzerine oturttu.

"Üstte olmayı bilmiyorum," diyorum, sanki iyi olduğum bir pozisyon varmış gibi. Tek bir tanesini bile denemedim. Ama bu işi onun halledeceğini düşünmüştüm.

"Biliyorum, tatlım. Ama bu şekilde hızı sen kontrol edersin." Aşağı uzanıyor ve kendini kavırıyor. Bu açıdan çok büyük görünüyor ve bunu arzulamış, istemiş olmama rağmen, içimde bir sinir dalgası yılan gibi kıvrılıyor.

West kalın kafasını kıvrımlarım boyunca sürüklüyor ve ikimiz de nefes almayı bırakıyoruz. Bunu yapmasını, kendini kaplamasını ve girişime çentik atmadan önce birkaç acı verici saniye geçmesini izleyin.

Ellerimi göğsüne dayıyorum, kalçalarımındaki yanmayı hissediyorum. "İşte bu," diye homurdanıyor, eli sikinin tabanını kavırıyor. "Üzerime çök."

İlk başta imkansızdır. Uymayan bir yapboz parçası. Kafası vibratörden daha geniş ve işe yaramıyor. Çok denedik ama olmuyor. Ama sonra açığı hafifçe değiştiriyor ve bir şey aniden veriyor.

Bir santim aşağı kayıyorum.

Streç hafifçe yanıyor, tıpkı oyuncak gibi, tıpkı parmakları gibi.

"Çok iyi gidiyorsun. Benim için nefes al." Övgüsü içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve bir santim daha aşağı itiyorum. Ve sonra bir tane daha. Gerilme neredeyse rahatsız edici hale geliyor, ama ben-

West'in elleri kalçalarımında demir bir tutuşa dönüşüyor. "Yavaşla, bebeğim." Birleştiğimiz yere bakıyor. Islak başparmağını klitorisimin üzerinde sert daireler çizerek gezdiriyor. "İyi bir kız ol ve benim için nefes al. Bunu yapabilir misin?"

Dizlerim battaniyeye gömülüyor, parmaklarım keten gömleğini kavrarken gevşiyor. Ve bir santim daha aşağı kayıyorum. Ve sonra bir tane daha, ta ki fermuarının metalini kıcımın kıvrımında hissedene kadar.

"İşte bu... Şuna bak. Her şeyimi alıyorsun."

Titrek bir nefes daha çekiyorum. İçimdeki doluluk tuhaf, her şeyi tüketiyor, düşünceyi bitiriyor. Kendimi gergin hissediyorum. Tamamen rahat değil ama kötü de değil ve midemde hafif bir ağrı birikiyor.

Tekrar klitorisimi okşuyor. "Şu güzel amına bak," diye mırıldanıyor, "etrafımda gerilmiş. Nasıl bir his?"

"Doyduğumu

hissediyorum,"

diyorum. "Nefes

almaya devam et."

Kıpırdamadan duruyorum, hissediyorum, yerleşiyorum. Parlak bahar güneşinin altında, vücudunun benimkinin altındaki her gergin çizgisini görebiliyorum. Kaslarının nasıl gerildiğini ve gözlerinin vücuduma nasıl kilitlendiğini. Bu daha önce hiç bilmediğim türden bir güç.

Paradise Lost partisinde gördüğüm, şezlongda partnerine binen kadını düşünüyorum. Kendinden emin kalçaları, zıplayan göğüsleri. Adam onu nasıl da hayranlıkla izliyordu.

West bana öyle bakıyor.

Kıpırdamadan oturuyorum ve o hâlâ bana öyle bakıyor.

"Daha hızlı," diyorum ve West'in başparmağı klitorisime doğru hızlanıyor. Gerilen yanma önce hiçliğe, sonra da tatlılığa dönüşüyor. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve tekrar aşağıya batıyorum.

"Oh." Tekrar ve tekrar yapıyorum. Elleri kalçalarımı kavlıyor, ritmime yardım ediyor. Ellerimi göğsüne dayıyorum ve bir elma çiçeğinin yaprağı yanımdan dans ederek geçiyor. Kahverengi saçlarına düşüyor. "West, seks yapıyoruz."

Yüzüne muhteşem bir gülümseme yayılır. "Evet, öyle. Ve çok iyi gidiyorsun."

Kalçalarımı biraz eğiyorum ve bu kolay değil, ona bu şekilde binmekten kalçalarım yanıyor. Hayalini kurduğum onca pozisyon arasında hiç böyle olmamıştı. Hiç *böyle* olmamıştı. Bu benim alternatif bir versiyonumdu, asla beceriksiz olmayan, asla emin olmayan, gelecekteki mükemmel bir vizyonumdu. Ama işte buradayım, seks yapıyorum ve hala sadece ben varım. Ve bu Batı. Ve biziz.

Bunun için çok daha iyi.

Benimle konuşuyor, ıslak başparmağını klitorisime götürüyor, ta ki ben bunalıp ateşlenene ve bütün sinirlerim gerilene kadar. "West," diye yalvarıyorum, onu kabzasına kadar içine almak için geri kayıyorum. "İstiyorum... yapabilir misin..."

"Yapabilirim." Ayağa kalkıyor ve kollarını belime doluyor. "Sıkı tutun. Tamam mı?" Bizi piknik battaniyesinin üzerinde ters çeviriyor, hâlâ içimde. Açış şimdi farklı. Güneş ışığı çiçeklerin arasından düşüyor ve kahverengi saçlarını aydınlatıyor. Üstünü yaldızlıyor.

Dizlerim açılıyor ve o orada, dizlerimin arasında, içimde. Yavaşça itiyor ve böyle hissedeceğimi bilmiyordum. Onu içimde bu kadar derin hissedeceğimi. Belki de kelimeleri ona karşı fısıldıyorum, çünkü duraklıyor, alnı boynuma dayanıyor.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Sesi gergin. "Sadece bu kadar erken bitemez."

"Neden-oh."

"Evet. *Oh*. Çok iyi hissediyorsun."

"Özür dilerim?" Yarı fısıltıyla çıkıyor ve West tenime doğru inliyor. "Bu bir şakaydı. Gerçekten üzgün değilim."

"Ben de değilim," diye mırıldanıyor ve ellerini iki yanına koyarak tekrar hareket etmeye başlıyor. Ondan aşağıya, bedenlerimizin arasına, içimde kaybolduğu yere bakıyorum.

Oh.

West'in hareketleri metodik ve kesin, ama bir ipliğe tutunuyor. Dizimi kavıyor ve kalçasına doğru çekiyor. "Bacaklarını etrafıma sar, tatlım. İşte böyle. Aynen böyle... Çok iyi."

Onun da benim gibi mahvolmuş hissetmesini istiyorum. Bana tekrar tekrar hissettirdiği gibi. Parmaklarıyla, oyuncaklarıyla ve diliyle. "Kendini tutma." Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Hepsini istiyorum."

Kısa bir saniye boyunca uçurumun kenarında sallanıp durduğunu anlıyorum ve sonra düşüyor, kalçaları hızlanıyor. Tenime, ne kadar iyi hissettiğıme, asla uzun sürmeyeceğıne, mükemmel olacağımi *bildiğıne* dair kirli şeyler mırıldanıyor.

Hepsini güneş ışığı gibi içime çekiyorum.

Bu konuda çok dürüst bir şey var, onun arzusu tarafından tüketilmekle ilgili. O haklıydı. Bu güvenle ilgili. Her zaman güvenle ilgiliydi.

Yaptığımız her şey bizi buraya getirdi.

Dayanamayacağını söyleyerek inliyor ve ben de ona dayanmasını istemediğimi söylüyorum, sonra kalçaları benimkilere çarpıyor ve kırılıyor.

Ruhu ikiye bölünüyormuş gibi inliyor.

Önceden doluydum. Şimdi taşıdığımı hissediyorum ve o üzerimde ağır bir yük, sıcak, büyük ve *her yerde*.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sanki bu anın bitmesini engelleyecekmiş gibi. Uzun bir süre orada yatıyoruz. O benim yeni favori battaniyem olabilir.

"Bu..." Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve yüzünde şaşkınlık ifadesi var. "Lanet olsun. Sonunda sertleştim. Özür dilerim."

"Olma. Bunu yapmanı istedim." Alnına düşen saçlarını geriye tarayıp ona gülümsüyorum ve her nasılsa aynı anda hem utangaç hem de son derece rahat hissediyorum.

Kendi dudakları kıvrılıyor.

"Evet?" "Mhm."

Yan tarafına kayıyor ve içimden çıkıyor. Ani boşlukla irkiliyorum ve o her şeyi yakaladığı gibi bunu da yakalıyor. "Ağrın var mı?" Bacaklarımın arasına bakıyor ve dizlerimi birbirine bastırarak gülüyorum.

"Batı," diye itiraz ediyorum.

Eli orada, kalçalarımı birbirinden ayırıyor. "Kıpırdamadan uzan ve bakmama izin ver."

"Bu utanç verici."

"Hayır, öyle değil. Orada iz bırakan benim."

Bacaklarımı ayırmasına izin veriyorum ve birkaç uzun an boyunca yüzünde ciddi bir ifadeyle beni izliyor. Ve sonra inledi. Öne doğru düşüyor, başı dizime çarpıyor, devrilmiş bir ağaç gibi.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok," diye mırıldanıyor. "Her şey yolunda. *Çok doğru.*"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu sana tehlikeli bir şekilde takıntılı olduğum anlamına geliyor." Battaniyenin kenarına uzanıyor ve temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra katlayıp bacaklarımın arasını nazikçe silmek için kullanıyor. Bacaklarım şişmiş ve biraz ağrıyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Umarım bu battaniyeyi sevmemiştir."

"Yıkamadan kurtulacaktır."

"Kanamam yok." Sesinde derin bir memnuniyet var ve ağzının üzerimde olduğunu, orgazmlarımı, parmaklarının beni esnettiğini düşünüyorum.

Sözleri kalbimin etrafındaki sıcak, sıkı bir kavrama gibi. *Sana tehlikeli bir şekilde takıntılıyım. Ve sakın taşınma, bunun hayalini kurdum* ve belki, belki...

"Bunun bir yatakta olması gerekirdi" diyor. Fermuarını çekiyor ve sonra külotumu ayak bileklerime geri geçirip bacaklarımdan yukarı çekiyor.

"Muhtemelen," diyorum. "Sanırım şurada bahçıvanlarınızdan birini gördüm." West'in elleri kalçalarımın durdu. "Ne oldu? Kovuldular."

Gülüyorum ve göğsüne bastırmak için uzanıyorum. "Şaka yapıyorum."

"Yapma." Ama sesinde bir ısıklık yok ve teker teker sundress elbisemin düğmelerini ilikliyor. Daha sonra yanıma uzanıp beni kendine doğru çekiyor ve ben de çalışmak zorunda olup olmadığını ya da kalıp kalamayacağını soruyorum.

"Evet," diyor ve ben ikisini de kastettiğini biliyorum. "Ee? Ne düşünüyorsun?" "Seks yapmak hakkında mı?"

"Mhm."

"İyiymi," diyorum ve o da saçlarıma doğru inliyor.

"Nora."

Kıkırdıyorum ve bacağıma onunkinin üzerine atıyorum. "Bir keresinde bana kırılğan bir egoya sahip olmadığını söylemiştin!"

"Yalan söyledim."

"Şüphelenmiştim." Düğmeli gömleğinin açık V'sinin açıkta bıraktığı teni öpüyorum. "Hoşuma gitti. Çok, çok."

Kollarını bana doluyor. Kalbi kulağımın dibinde düzenli bir şekilde atıyor ve o da sıcak ve üstümüzde çiçekler esintiyle hafifçe düşüyor.

Daha önce hatalıydı. Ama haklıydı da. Çünkü sonunda, bunu sevdiğim biriyle yaptım.

WEST & JAMES

BATI

Bu konuda konuşmak istemeyeceğini biliyorum. Ama boğuluyorum, dostum.

JAMES

Yani bu sadece sıradan bir şey değil?

BATI

Hiç öyle olduğunu sanmıyorum. Benim için değil. Ve bunun yürümesine imkan yok.

JAMES

Özür dilerim. İşe yaramadığını biliyorum. Asla yapmaz. Ama ne olursa olsun.

BATI

Teşekkür ederim. Vasiyetimi de düzene sokuyorum. Eğer bu ortaya çıkarsa Rafe beni öldürecek.

JAMES

Olabilir.

BATI

Bu senin başına asla gelmez.

JAMES

Hayır. Olmaz. Evlenme konusunda ne yapacaksın?

BATI

Onun için değilse yapamam.

JAMES

Seninle evlenir miydi?

BATI

Hayır. İsteseydi bile, ondan bunu asla isteyemezdim.

JAMES

Yani Fairhaven'ı
kaybedeceksin.

BATI

Başka bir yol göremiyorum.

BÖLÜM 53

BATI

Beni tüketiyor.

Onun tadı, onun dokunuşu, onun gülüşü. Calloway Bahar Balosu'na ve Rafe'in gelişine giden günlerde düşündüğüm tek şey bu. Partinin kendisi yıllık bir gelenek, neredeyse bir asırdır. Gerekli bir kötülük.

Görmek ve görülmek için bir yer.

Nora artık benim yatağında uyuyor. Hatta kedi bir gece ona katılmak için zıpladı, burnunu yüzüne dayadı ve ben de onun bıyıklı koklamasıyla yanımda kıkırdarak uyandım. *Pride and Prejudice*'in kahramanından sonra Darcy'ye karar verdi.

Onu *etkilemenin de* bir o kadar zor olduğunu söyledi bana, yanında mırıldayan bir kediyle.

Gururlu ve sadık. Ve o bir kütüphane kedisi!

Fairhaven yeniden bir faaliyet merkezi haline geliyor, balo hazırlıkları alt kattaki tüm odaları dolduruyor ve tek düşünebildiğim Nora'nın gitmesine izin veremeyeceğim.

Rafe geldikten ve Wilde olayını çözdükten, ona yönelik tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra ona bunu soracağım. Eğer kalırsa. Başka bir randevuya gidecek mi?

Bu sefer gerçek bir tane.

Parti gecesi, misafirler gelmeden önce onu bulmaya gittim. Odasında değildi. Ne en üst kattaki atölyesinde ne de alt kattaki hazırlık telaşının yanında. Onun yerine onu kış bahçesinde buldum.

İki büyük palmiye ağacıyla çevrelenmiş, okyanusa bakıyor. Saçları sırtına kadar iniyor ve üzerinde mermer zemini öpmek için aşağı doğru akan ısıltılı pembe bir elbise var.

Hareketsiz dururken bile akışkan, sanki Atlantik'ten çıkıp bahçemde yürümüş gibi. Bir denizkızı, bir serap, ışıltılı bir yanılsama. Sanki kolayca kaybolabilirmiş gibi.

"Merhaba" dedim. *Beni öldürmüyorsun* ama buna yakın bir şey.

Dönüyor. Elbise dizlerini geçmeden önce onu sımsıkı sarıyor. Kumaş loş ışıktaki parlıyor ve ışıltıyor. Sanki içine damlıyor, onu okşuyor. "Hey," diyor ve ellerini kalçalarında gezdiriyor. "Ne düşünüyorsun? Bu defile için giyeceğim gösterişli elbise. Denemek istedim."

Gözlerimin çıplak kollarında ve omuzlarını öpen ipeksi saçlarında gezinmesine izin veriyorum. "Pembenin en sevdiğim renk olduğunu biliyorsun."

Yanaklarında aynı renkte bir kızarıklık oluşuyor ve biraz gülüyor. "Bana böyle şeyler söylediğinde ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Gerçek bu." Takım elbise ceketimin cebine uzanıp kadife kutuyu aldım. "Bu moda şovunu kazanacaksın."

"Belki olur, belki olmaz. Ama jürinin önüne çıkacağım ve bu bir kazançtır." Gözleri ısındı, bana baktı. "Sen de fena görünüyorsun. Takım elbiseli halini seviyorum."

Çenesini yukarı kaldırıyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Bir kez daha numara yapmalıyız. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Sana derinden aşıkmiş gibi mi davranayım?" Gözleri sıcak ve alaycı. "Evet, West. Bunu yapabilirim."

"Senin için bir şey yaptırdım." Elimdeki kutuyu açtım. İçinde elmaslarla süslenmiş narın bir tenis bileziği var. Dikkatli parmaklarıyla kaldırıyor. "İçine bak."

Çeviriyor ve sonra nefesi kesiliyor. "*İyi bir kız ol ve sinirlen,*" diye okuyor. "Bunu sen mi yazdırdın?"

"Eğer bir hatırlatıcıya ihtiyacın olursa. "Eğer sana kendini savunmanı söylemek için yanında değilsem."

"West, bu..." Bileğini uzatıyor. "Bana tak."

Bağlıyorum ve parmaklarımın yumuşak teninde gezinmesine izin veriyorum. Yüzük takmıyor, tırnakları pembe boyalı, kısa, oval. Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. *Kal*, diye düşünüyorum. *Benimle kal*.

Dış dünyaya açılmayın. Yeni keşfettiğiniz becerilerinizi randevularda, yabancı erkeklerde, ilişkilerde kullanmayın. Kelimeler dilimin ucunda.

"Wilde bu gece geliyor mu?" diye sorar.

Elini çeviriyorum, parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyorum. "Davet edildi. Daha önce hiç davet almamıştı ve duyduğuma göre görülmekten hoşlanıyormuş. Ama gösterecek kadar cesur olur mu bilmiyorum."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Onu görmek istediğimden emin değilim. Son birkaç aydır hayatımı cehenneme çevirdiğini düşünmek... ve sadece Rafe'e ulaşmak için mi?"

Onu daha yakına çekiyorum ve o da su gibi içime akıyor, elleri göğsüme bastırıyor. Onu tutmak dünyadaki en kolay şey haline geldi. En doğal şey. "İstemiyorsan onunla yüzleşmek zorunda değilsin. Ama bu seçeneği kullanmalısın."

"Eğer yapsaydım Rafe bundan nefret ederdi," diyor. Parmakları boynumdaki papyonla oynuyor, onu düzeltiyor.

"Nefret edebilir. Burada önemli olan o değil. Önemli olan sensin." Alnından öpüyorum. "Ama istemiyorsan Wilde'la tanışmak zorunda değilsin. Senin için biz hallederiz."

BÖLÜM 54

NORA

Calloway Bahar Balosu Fairhaven'ı değişime uğrattı. Burada, birinci kattaki geniş odalarda ve dışarıda bahçelere ve okyanusa bakan terasta birbirine karışan yüzlerce insan var.

Ev canlanmış gibi hissediyorum.

Eski ve modern karışımı gibi, burada on yıldan on yıla, nesilden nesile partiler düzenlendi.

Fairhaven'daki ilk gecem bir bağış toplama partisiydi. O zaman hayal kırıklığına uğramış, korkmuş ve kızmıştım. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, ama solmuş bir anı gibi, yontulmuş ve yırtılmış.

şimdi burası evim gibi oldu.

Amber ve Cordelia'ya terasta katılıyorum. Görünüşe göre West'in annesini yalnız yakalamak nadir bir an, çünkü konuklar tarafından her zaman farklı yönlerle çekiliyor.

"Winthrop'lar burada mı?" Amber soruyor. "Onların hayır listesinde olduğunu sanıyordum."

Cordelia omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Öyleydiler. Ama on yıl yaptıklarını düşünmek için yeterli bir süre."

"Tam olarak neydi?" Amber diyor ki.

"Hatırlayamıyorum," diyor Cordelia. Elini omzuma koyuyor ve bana verdiği gülümseme gerçek bir gülümseme. "West seni bulduğu için gerçekten çok minnettarım."

Daha yarım saat önce bana ciddi olup olmadığımızı sordu. Ve şimdi nedenini biliyorum. Oğlunun evlendiğini görmek istiyor ki burası, *tüm bunlar*, yüzyılı aşkın süredir aynı aileye ait olan bu büyülu yer harabeye dönmesin.

Numara yapmak beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Dersler ve alıştırmalarla doluydu ve bu beni güvende hissettiriyordu. Keşfetmek ve onunla sınırları zorlamak güvenliydi, çünkü hiçbir sonuç yoktu. Hepsi bir oyundu.

Ama tüm oyunlar eninde sonunda sona erer.

"Ben de." Ona umut veriyorum ama bu sahte bir umut.

"Kardeşini gördün mü?" diye soruyor. "Raphaël'i bir yılı aşkın süredir görmedim. Bir merhaba demek çok güzel olurdu."

"Daha önce şehirde bir iş vardı ama bu gece geliyor."

"Her şey... hazır mı?" Amber dikkatle soruyor. İkisi de takipçiyi biliyor ve görünüşe göre bu gece hakkında da bilgilendirilmişler. Her yerde korumalar var. Amos'u çoktan gördüm. Birkaç adım ötede, kırmızı tuğlalı duvarın arasına karışmak için elinden geleni yapıyor. Madison terasın hemen kenarında konuşlanmış.

"Davetli listesinde adı var ama gelip gelmeyeceğini kimse bilmiyor," diyorum omuz silkerek.

"Göt herif," diyor Amber.

"Amber," diye azarlıyor Cordelia, sanki kızı yirmi yedi yaşında değilmiş gibi. "Bunu sen de düşünüyordun."

Kısa bir duraklama oldu. "Evet, öyleydim. Wilde'ı ve markasını iyi tanıyorum. Onlar bir başarı hikayesiydi. Yerel bir başarı. Ama bir daha asla bir çift Mather & Wilde makosen ayakkabı almayacağım."

"Amber, "Dayanışma için benimkini yakacağım," diyor.

Cordelia, "Bu çok savurgan," der ve tekrar kalabalığa bakar.

İkisine de gülümsedim. Kendi annem, beni korkutmak için bütün bir ekibi kimin tuttuğuna dair teyit aldığımızı söylediğimde çok daha dramatikti. *Beni öldüreceksiniz çocuklar. Günün birinde*, dedi, sanki bütün bu olanlar ya Rafe'in ya da benim suçummuş gibi.

Cordelia krallığını inceleyen bir kraliçe gibi uzaklaştı. Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Amber şampanya kadehinin kenarından bana bakıyor. Çilek sarısı saçları bu gece kabarmış. "Kardeşimle aranız nasıl?"

Biraz güldüm. "Şey..."

"O kadar iyi mi? Daha çok gülümsüyor, biliyorsun." Kadehini benimkine doğru eğiyor. "Onun için gerçekten iyisin."

"Biz değiliz... hiçbir şey değil... bu karmaşık bir durum."

Omuz silkiyor. "Karmaşıklık hakkında her şeyi bilirim. Bazen karmaşıklık eğlencelidir, ta ki eğlenceli olmayana kadar. İşleri basitleştirebilir misin?"

"Belki. Bunu isterdim," diye itiraf ediyorum ve bahçelerdeki güzel giyimli insanlara bakıyorum. Ilık bir bahar gecesi ve gökyüzü yaklaşan gün batımıyla güzel bir pembeye boyanmış. "Konuşmak için cesaretimi topluyorum."

"O duyguyu bilirim," diyor.

"Konu açılmışken..." Bir adım daha yaklaştım. "Sana sormak istiyordum, o gece, Kayıp Cennet partisinde. Sen de oradaydın. Değil mi?"

Amber uzun bir süre bana bakıyor. Ağabeyininkine çok benzeyen gözleri, ateş gibi saçlarına tezat oluşturan koyu renk kirpiklerle çerçevelenmiş. "Kardeşim öğrenemez."

"Ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum," diyorum. "Ama bu riskliyd."

"Biliyorum. Geleceğini düşünmemiştim." Derin bir nefes alıyor ve bana söylediklerini hatırlıyorum, eski arkadaşının bir zamanlar *onunla birlikte* olduğunu. Partinin onun evinde olduğunu.

"Eğlendin mi?" diye soruyor ve ben bir saptırma taktiği gördüğümde anlıyorum.

"Yaptım. O parti... heyecan vericiydi."

"Evet, öyle olma eğilimindeler," diyor. "En azından tamamen raydan çıkmadan önce. Oh, ve işte burada. Kardeşin."

Raphaël aramıza giriyor, uzun boylu ve esmer. Aileden birinin tanıdıklığıyla Amber'ı yanağından öpmek için eğiliyor. "Amber. Bu parti çok güzel, sen de öylesin."

"Ve bunu herkese söylüyorsun," diyor. "Merhaba, Rafe." Rafe beni dürttü. "Selam."

"Merhaba."

"Nasılsın?"

Şampanya kadehimi kaldırıyorum. "Harikayım, sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın? Şehirdeki toplantılar nasıldı?"

"Amerikalı hukuk ekibimle görüştim."

Elim narin bardağın etrafında sıkışıyor. "Hâlâ onların şirketini devralmayı mı planlıyorsun? Wilde'ların mı?"

"Evet." Sesi yumuşak ama altında çelik var. "Ve benim olduktan sonra, tüm Wilde'ları yönetim kurulundan, liderlikten ve güç pozisyonlarından çıkaracağım. Şirketlerini parçalayıp markayı gömmeden önce."

"Ama yine de önemli bir hisseleri var. Değil mi? Birileri hâlâ size satmak zorunda."

"Yapacaklar."

"Ben Wilde ile yüzleştikten sonra bile mi?"

"Evet." Bunu bir yemin gibi söylüyor. Kardeşim son birkaç yıldır tek başına Maison Valmont'u babamızın bıraktığından daha büyük ve daha güçlü bir şekilde büyötmeye odaklandı. Wilde, Valmont'un lüks sektörde on yıllardır süren genişlemesine direnen az sayıdaki şirketten biri.

Tabii ki vazgeçmeyecek.

Bundan sonra bile.

"O şirketteki herkes beni takip etmekle meşgul değil," diyorum ona. "Bazıları normal insanlar."

Rafe bir kaşını kaldırır. "Benden onlara merhamet göstermemi mi istiyorsun?"

"Bundan daha iyisini biliyorum." Ve gerçekten de, Wilde'ın Rafe'in dengesini bozmayı hedeflemesine rağmen, bu durumla ilgili ne düşündüğümün önemli olmamasına *şaşırmamalıyım*.

Gözleri bileğime takılıyor. "Yeni bir şey mi aldın?"

Bileziğime bakıyorum, kazınmış sözcükler tenime yaslanmış. Rafe'e hiç kızmadım. Hayatımla ilgili kararlar aldığında bile.

"Evet," dedim. "Bu yeni."

"Çok güzel." Tekrar kalabalığa bakar. "Bakalım Wilde gelecek mi..."

"Yapmayacak." Sözler West'e ait. Eli sırtımın alt kısmına geliyor, omzu omzuma değiyor ve sanki yeniden tam bir nefes alabiliyorum. Sanki düzen yeniden sağlanmış gibi. "Şehirdeki bir restoranda görölmüş."

"Belki de yakalandığını biliyordur," diyorum.

Rafe başını sallıyor. "Pek olası değil."

"Olabilir," diye onaylıyor West, sanki kardeşim hiç konuşmamış gibi. Gözleri bileziğime kayıyor. "Kıralık adamlarından biri ona sırtını dönerse. Ya da elini fazla güçlendirmek istemiyordur. Kız arkadaşım olarak burada olacağını biliyor."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Benimle yüzleşmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Zorlanabileceğini düşünüyorum, evet."

Rafe aramıza ve West'in belime doladığı koluna bakıyor. Her yerde insanlar var. Takip eden gözler, izleyen gözler. Hepsi sahte. Kardeşim bunu biliyor.

Yine de Amber elini onun koluna koyup West'le benim güzel bir çift olduğumuzu düşünüp düşünmediğini sorduğunda cevabı gergin oluyor. "Evet," diyor, gözleri West'in kolunda. "Öyle."

Partiye davet edilenler gıpta ile karşılanıyor ve artık burada olduklarına göre herkes West ile konuşmak istiyor. Kibar konuşmalar arasında kulağıma "Beni bırakma," diye mırıldanıyor. "Eğer bırakırsan ölebilirim."

Gülüyorum. "Bana bağımlı mısın?"

"Evet. Tehlikeli bir şekilde." Eli benimkini buluyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor.

"İyi ki toplum içinde hâlâ senin sahte kız arkadaşınım o zaman," diyorum. "Yoksa annen bir düzine bekâr kadını davet eder miydi?"

West beni kendine doğru çekiyor, sanki her zaman yaptığı gibi dudaklarını şakağıma bastırmak üzereymiş gibi. Ama son anda kendini durdurdu. Sadece rol yapıyor olmamız gerekiyordu ve kardeşim burada. "Evet, bana *çok* aşık görünme Calloway."

"Elimden geleni yapıyorum," diyor ve göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. *Konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim.*

Çantamdan yine alçak sesli, aralıksız bir zil sesi geliyor. Açıyorum ve gördüğüm şey beni şaşırtmıyor.

West mırıldanıyor, "Yine mi?"

"Son bir saat içinde altıncı araması. Belki de cevap vermeliyim," diyorum. "Annem kafasına böyle bir şey taktığında durmayacaktır."

"Ona çoktan mesaj atıp müsait olmadığını söyledin." "Evet, ama onun nasıl olduğunu bilirsin."

Omzunun üzerinden sadece kısa bir mesafe ötede duran konuklara bakıyor. İçlerinden ikisi iki kez dikkatimizi çekmeye çalıştı bile. "Tamam," diyor. "Gelin. Bu işi bitirelim."

Elimi tutuyor ve beni evin içine, doğu kanadına doğru çekiyor. Kütüphanenin kapısını buluyor ve çekip açıyor. Büyük oda karanlık ve sessiz, kapının hemen içinde duruyoruz.

"Bu sefer cevap ver," diyor West, "ve onu azarla."

Telefonuma baktım. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Yapabilirsin," diyor. "Pratik yapıyorduk. Tabii ki yapabilirsin. Ben buradayım."

Derin bir nefes alıp telefona cevap veriyorum. Annemin telaşlı sesi diğer uçta. "Sonunda," diyor. "Çok endişelenmeye başlamıştım."

"Endişelenmene gerek yok," diyorum ona, bakışlarım West'in üzerinde. "Daha yirmi dakika önce sana gayet iyi olduğuma dair mesaj attım."

"Evet, ama Rafe bana seni korkutmak için o adamları tutan adamlarla ilgilendiğini söyledi, belki bu gece? Ve sen de orada olabilirsin?"

Arka planda kuş cıvıltıları var. Çoktan uyanmış olması şaşırtıcı değil. Çok erken kalkıp uzun yürüyüşlere çıkma evresinde. Ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Gelmeyecek," diyorum. "Gelse bile etrafım güvenlikle çevrili. Rafe gelmemeliydi... Ben iyiyim anne. Ben iyiyim."

Diğer uçta iç çekiyor. Hayatım boyunca duyduğum o teslimiyetçi, dramatik iç çekişlerden biri. Yanlış bir şey yaptığım anlamına geliyor. Duygularını üzerime yıkmak üzere olduğu anlamına geliyor.

Onları düzeltmek benim işim. Benim işim onu memnun etmek.

"Artık hiç konuşmuyormuşuz gibi hissediyorum, Nora. Eskiden neredeyse her gün konuşurduk, ama şimdi..." Bir iç çekiş daha. Bu sefer daha kısa. "Amerika'da olacağın için... orada ne kadar kalacaksın? Oğlum bana söyleyene kadar bu geceden haberim bile yoktu."

"En azından Fashion Showcase'e kadar," diyorum ve West'in viski gözleriyle buluşuyorum.

"Sen Paris'teyken çok hoşuma gitmişti. Londra da iyiydi, ama-"

"Anne," diyorum nefes vererek. "Aramızda altı saatlik bir zaman farkı var. O kadar da büyük değil."

"Bu çok önemli," diyor. "Bunu hissedebiliyorum, benden ne kadar uzakta olduğunu fiziksel olarak hissedebiliyorum." Tekrar iç geçiriyor. "Burada yürüyüşe çıktım ve kızımın konuşmanın iyi olacağını düşündüm. Bu çok mu yanlış?"

West'in eli yine belimi buluyor. Yüzü tavizsiz. "Senin bir hayatın var," diyor ağzından.

Sesimi hafif tutuyorum. "Benimle konuşmak istemen çok güzel anne, ama her zaman senin uygun olduğun zamanlarda sohbet edemem. Mesajımda da söylediğim gibi, şu anda müsait değilim."

"Biliyorum," diyor, "ama yine de denemeye devam edeyim dedim."

Önümde West'in yüzü geriliyor. Tabii ki duyabiliyor. Annem yüksek sesle konuşuyor.

"Sınırlar," diyor. Ve bu sefer sesini alçak tutma zahmetine girmiyor.

Kızacak.

Ama belki de bu dünyanın sonu değildir.

Belki bana uzun vadeli bir huzur sağlayacaksa, bir an için rahatsız olmakla yaşayabilirim.

"Beni arka arkaya sekiz kez aramanız telefonu açma şansımı artırmaz. Eğer acil bir durumsa, o zaman durum değişir. Ama bu acil bir durum değildi," diyorum.

"Nora." Yıllar önce rotamı değiştirmeme neden olacak kadar adımı kınıyor. Sanki yeniden on iki yaşındaymışım gibi, ona izlemek istediğim filmi anlatıyorum. Denemek istediğim sporu. Okulda bana kötü davranan kızıdan. *Nora*, derdi ve ben de konuşmayı bırakma zamanının geldiğini anladım.

West kararlı ve ben de bu güvenden biraz çalabilirmişim gibi onun dokunuşuna eğiliyorum. "Ciddiyim. Her zaman konuşamayacağım ve bu sorun değil. Seni hâlâ seviyorum. Hâlâ yakınız. Gerçekten geri dönmek istediğim bir partideyim. Yürüyüşünün tadını çıkar, tamam mı? Bir dahaki sefere seni ararım."

Diğer uçta çok kısa bir duraklama oluyor. Bu sefer iç çekme yok. Sadece annemin canlı sesi. "Anlaşıldı. İyi eğlenceler."

"Sen de."

Telefonu kapattım. Sessizlik sağır edici, sadece benim hızlı nefes verişimle bozuluyor. "Aman Tanrım."

"Çok iyiydin." West daha da yaklaşıyor ve son bir saattir yapmak istediği gibi dudaklarını şakağıma değdiriyor. "Nasıl hissettin?"

"Düşündüğüm kadar zor değilmiş. Dehşet verici. Heyecan verici." Büyük planın içinde çok küçük bir şey. İç çamaşırlarıyla modellik yaptım, podyumlarda yürüdüm, moda okulundaki akranlarıma tasarımlarımı sundum. Yine de bu beni derinden yaraladı.

"Ailene karşı durman senin için her şeyi değiştirecek." Dudakları yanağıma doğru iniyor. Sıcak, hızlı öpücükler, bunun için benimle ne kadar gurur duyduğunu anlatıyor.

Yakalarını kavıyorum ve içimden şaşkın bir kahkaha yükseliyor. "Ona daha önce hiç böyle hayır dediğimi sanmıyorum."

"Benim cesur, güzel kızım." Sonra beni doyasıya öpüyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve ben onun sıcaklığında eriyorum. Bana verdiği onayın. Belki de insanları memnun etmenin bir biçimini diğeriyle değıştiriyorum ve belki de onun iltifatlarını bu kadar çok *arzulamamalıyım*, ama belki de artık yapmalıyımları umursamıyorum. Belki de önemli olan tek şey kendi görüşümdür.

Ve onunla, sadece kendim olmama izin var.

"Artık küçük sevimli bir yalancı değilim, değil mi?" Gülümsüyorum ve kollarından ayrılıyorum.

Ellerimiz hâlâ birbirine bağlı. "Önce ben gideceğim. Gel beni bul." "Her zaman, bela."

BÖLÜM 55

BATI

Kapı arkasından kapanıyor ve ben bekleyemiyorum. Tekrar açmak için yürümeye başladım bile. "Ne," diyor arkamdan alçak, öfkeli bir ses, "o neydi?"

Köşedeki koltukta, bilardo masasının yanında biri oturuyor. Yarı gölgeler içinde saklanmış. Onu görmemiştim, burada birinin olabileceğini düşünmemiştim.

Bu oda balo için yasak bölge. Ama tabii ki yolunu biliyordu. "Rafe?"

Bilardo masasının yanından geçip odanın loş ışığına doğru yürür. "Sen..." Başını sallıyor. "İkiniz mi? Sahte değil mi?"

Kollarımı iki yana açtım, ellerimi açtım. "Bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"Hayır mı? Nasıl öğrenmemi istiyorsun?" Boynundaki papyonu çözmek için uzanıyor. "İkiniz beni oturtup çift olduğunuzu söylemeyi ve sizin için mutlu olmamı istemeyi mi planlıyordunuz?"

Evet diyemiyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum ve ellerim iki yanımda yumruk oluyor. "Kesinlikle," diye tükürür Rafe. "İlişkiye girmeyeceğini biliyorum ve o da

senin koruman altında. Senden bir iyilik istedim ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun? *Ona borcunu* böyle mi ödüyorsun?"

"Onunla oynamıyorum."

"Sen değilsin amına koyayım." Öfkesi dalga dalga kütüphaneye doğru yayılıyor. "Bu mülkle mi ilgili? Kardeşim senin yedek planın mı?"

"Lanet olsun, hayır. Kesinlikle olmaz."

"Bunu düşünemeyecek kadar stratejik birisin." Rafe bir adım daha yaklaşır. "Senden hoşlanmasını, sana güvenmesini sağla... sonra da ona bir iyiliğe ihtiyacın olduğunu söyle."

Avukatların çözemese diye. Fairhaven'ı ve itibarınızı korumanıza yardımcı olacak."

"Rafe, planımız asla bu değildi. Asla."

"Seni tanıdığımı unutuyorsun." Benden uzaklaşıyor, omuzları çöküyor. "Ne kadar zamandır?"

"Yapma-"

"Ne kadar sürecek?" diye homurdanıyor.

"Toplum içinde rol yapmaya başladığımızda, özel hayatımızda da rol yapmaya başladık."

Kardeş olmamak en eski kurallarımızdan biridir. Belmont Akademisi'nin ortak salonunda otururken, etrafımıza bakarken ve beşimizin hiçbirimizin sahip olmadığı kardeşler olabileceğimizi fark ettiğimizde söylediğimiz ilk şeylerden biriydi. Hadrian'ı kaybettik ama dördümüz birbirimize sadık kaldık.

Şimdiye kadar. İşte buradayım, on yıldan fazla bir süre sonra, ve onu kırdım.

Yumruk, kaçabileceğimden daha hızlı geliyor. Yapabilseydim yapmazdım. Buna hakkı var. Yumruğu elmacık kemiğime çarpıyor ve acı fişkırıyor. Her zaman çok iyi bir dövüşçü olmuştur. Gündüzleri cilalı, geceleri serbest, eğer hala ringlerdeyse.

"Nasıl yapabildin?" Sesi düzensiz. "Onu yanına aldın, onu güvende tutacağına söz verdin... O senin için fazla iyi."

"Bunu biliyorum," diyorum ona. Hem de çok iyi.

"Onu Viv'in poker oyunlarından birine getirdiğini öğrendiğimde aklını mı kaçırdın diye merak ettim. Artık kaybettiğini biliyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "O kendi başına bir insan. Ona narin, bakılması gereken bir şeymiş gibi davranıyorsun. Ve öyle, Tanrı aşkına, tabii ki öyle. Ama aynı zamanda güçlü ve vahşi ve sen onun temel savunma yöntemlerini bildiğinden bile emin olmadın! Bana gelmeden önce *aylardır* takip ediliyordu ve sen ona kendini nasıl koruyacağını öğretmemiştin."

"Çünkü asla zorunda kalmayacak." Ellerini göğsüme dayayarak beni itiyor. "Biz bunun için varız. Güvenlik ekipleri bunun için var. Onu *her zaman* koruyacağım."

"Peki ya o nasıl hissediyor? Kendi becerileri olduğunu bilerek geceleri daha rahat uyuyacağını düşünmüyor musun? Çok korkuyor ve bunu size söyleyemeyecek kadar da korkuyor."

Rafe başını sallar. "Kız kardeşimi ne kadar iyi tanıdığını *düşündüğünü* duymak istemiyorum. Bir daha onun uyku alışkanlıklarından bahsetme."

"O zaman bana tekrar yumruk at," diyorum. "Daha önce de kavga ettik. Bana en kötüsünü ver."

Omuzları yükselir. "Onu benden daha iyi tanımıyorsun ve ne istediğini de bilmiyorsun West."

"Tabii ki yok." Çenemi kaldırarak ona yaralanmamış tarafımı gösteriyorum. "Sen ve annen ona her zaman mükemmel olması için o kadar çok baskı yaptınız ki, ikinizin yanında gerçek olmasına bile izin vermiyor."

Yumruk sertçe iniyor ve baskıdan dolayı bir adım geri çekiliyorum. "Onun hakkında konuşma," diyor bana. Şu anda karşımda duran Raphael'den eser yok. Papyonu çözülmüş ve yeşil gözlerinde parlayan bir öfke var. "O senin değil."

"O senin de değil. O onun." Onu ittim. "*Ona* ne istediğini sor."

"Doğru, çünkü aranızdaki tonu belirleyen kişi o oldu, değil mi? Onu tanıyorum. Biriyle çıkmıyor. İlişkilerle ilgilenmiyor ve senin de bu konuda epey tecrüben var."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum ona.

"Ve istemiyorum." İçki arabasına doğru yürüdü ve kristal viski sürahisini boynundan yakaladı. Parmağıyla işaret ederek bana doğru kaldırdı. "Beni arama. Onu arama. Ailemden uzak dur."

"Bunun için söz veremem," diyorum ona. "Bu ona bağlı, dostum."

Yüzündeki ihanete uğramış öfke ifadesi beni derinden yaralıyor. Ama artık ona yalan söylemeyeceğim. Nora'nın kaderinin belirleyicisi o değil, ben de değilim.

Sadece o öyle.

BÖLÜM 56

NORA

Beni bulmaya gelmiyor.

Onu bulmak için Fairhaven'ın odalarında yürüyorum. Büyük odada dans eden çiftleri, kış bahçesindeki şampanya kulesini ve kalabalık terası geçtim. Hiçbir yerde görünmüyor.

Çünkü görünmek istemiyor.

Belki de... Topuklu ayakkabılarımdan sıyrılıp bahçelerden kayıkhaneye doğru nemli bahar çimenleri üzerinde yalınayak yürüyorum.

Onu orada buldum. Kayıkhanenin önünde duruyor, karanlığa karşı siluet halinde, rıhtımın ucundaki yeşil ışığa karşı sadece belli belirsiz bir siluet görünüyor. Burası daha rüzgârlı, dalgaların sesi kayalara ve sütunlara hafifçe vuruyor.

"Batı mı?" diye sordum. Dönüyor ve ışık sol elindeki bardağa yansıyor. İfadesini çıkaramıyorum. Yüzünü tam olarak göremiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum." Bana doğru uzandı, ben de beni içine çekmesine izin verdim. Gece rüzgarına rağmen sıcaktı. Her nasılsa hep öyle.

"Kardeşim gitti. Onu bir arabaya binerken gördüm." West'in çenesinin kenarını araştırıyorum. Gözlerime bakmıyor. "Burada kaldığını sanıyordum."

"Planlar değişti."

"Ben Wilde'ın peşinden gitmiyor, değil mi?"

"Olmasa iyi olur. Bensiz olmaz." Ellerimin altında gergin ve beni bir can simidiymişim gibi tutuyor. Bir şamandıra.

"İyi misin?"

Cevap vermesi uzun bir an alıyor, dudakları saçlarımin arasında. "Evet," diyor sonunda. "Tüm bunların içinde iyi olan tek kişi ben olabilirim."

"Ne oldu?"

"Rafe bizi biliyor."

Ellerim smokin ceketinin yakalarını buluyor. Onları sıkıca kavra. "Nasıl? Dikkatli olduğumuzu sanıyordum..."

"Kütüphanede, köşedeydi. Bizi gördü. Annen arıyordu... seni öptüğümde."

West'e göz kırpıyorum. Rafe biliyor. Rafe *biliyor*. "O ne biliyor? Ona anlattın mı... hepsini?"

"Küçük kız kardeşinin bekaretini arka bahçemde bozduğumu mu?" West içkisini dudaklarına götürdü ve yarısını devirdi. "Hayır. Detayları ondan sakladım."

"Bana da biraz ver." Soğuk bardağı elinden alıp dudaklarıma götürüyorum.

Uzun bir yudum almamı izliyor. Yanıyor ve yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için mücadele ediyorum. Ancak birkaç kez göz kırpıp tekrar ona odaklandığımda gözünün altında yayılmaya başlayan koyu morluğu görüyorum.

"Ne?"

"Önemli bir şey değil. Dikkatli ol, baş belası," diye uyarıyor ama ben parmaklarımı yanağındaki çürüğün üzerinde gezdirmeye başladım bile. "Rafe sana *vurdu* mu?"

"Ona izin verdim," diyor West. "Bu onun hakkıydı."

"Saçmalık. Bu *saçmalık*." Elimi bıraktım. "Neden üzerine buz koymuyorsun?"

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama evim misafirlerle dolu. Kimsenin beni bu halde görüp dedikodu çıkarmasına izin vermemeyi tercih ederim."

Bardağını elinden alıyorum ve yavaşça kaldırıp gözünün altındaki deriye bastırduğымda irkilmiyor. Buz değil ama soğuk ve bu da bir şey. "Sana yama yapmak zorunda kalmak hoşuma gitmiyor."

"Yapmak zorunda değilsin. Ama bilgin olsun, hoşuma gitti." Elleri aşağı kayıyor, belime oturuyor.

Ona alaycı bir bakış attım. "Bana onu kışkırtmadığını söyle." "Bana vurması için mi? Kardeşinin kendine has bir öfkesi var."

"Evet, bunu biliyorum. Ama seninle ilişkiye girmek *benim* kararım olduğu halde bu konuda kendini suçlu hissetmeyi sevdiğini de biliyorum."

"Karışmak," diye tekrarlıyor. Burada, karanlıkta, aynı anda hem tanıdık hem de yabancı gibi. "Biz bu muyuz, bela mı? *Karışmak* mı?"

Işığın kristal bardaktan yansıma şekline odaklanıyorum. "Ben öyle derdim. Sizce de öyle değil mi?"

"Evet," diyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel kelime. Beni istediğini bana defalarca gösterdi. Beni bir kez bile şüpheyi düşürmedi ve bu yüzden sonraki kelimeleri bulacak kadar cesur hissediyorum.

"Annen bana bugün yine ciddi olup olmadığımı sordu." Boştaki elimi boynunun yan tarafına götürüyorum ve sıcak tenini, keskin kirli sakalını hissediyorum. "Seni bulamayınca Amber'a evlilik maddesini sordum. Eğer anlaşılamazsak annenin elinde evlenebileceğin kadınlardan oluşan kısa bir liste olduğunu söyledi."

West ellerimin altında hareketsiz kaldı. "Bu beni şaşırtmadı."

"Onlar senin çevrendeki kadınlar. Muhtemelen bazılarını zaten tanıyorsun, aile bağlantıların ya da... ya da... üniversite." Parmağımı boynuna dokunduruyorum ve eğer gece olmasaydı, ısınan tenimi görebilecekti. "Fairhaven'ı korumak için onlardan biriyle ya da kendi bulacağın bir kadınla evleneceksin."

Çenesi çalışıyor. Yanağına bastırduğım bardağın altında bunu hissedebiliyorum. "Sesin çok emin geliyor," diyor. "Yapmamı istediğin şey bu mu?"

"Fairhaven'ı kaybedemezsin." Burası sihirli bir yer. Ve korunması gerekiyor.

"Ve bu seni kışkırtmıyor mu?" Beni dikkatle izliyor. Bu iskelede güvendeyim, ayaklarımızın altında su var, ama yine de onun içinde boğulmak çok kolay olurdu.

"Evlen benimle,"
diyorum. Nefes alıp
vermesi durdu.

Onu pek şok olmuş görmemiştim. Ama şimdi şok oldu, gözleri benimkileri arıyor. Sertçe yutkunuyor ve dudaklarını aralıyor. Ama hiç ses çıkmıyor.

"Evlen benimle," diye tekrarlıyorum ve bardağı şişen çürüğünden indiriyorum. "Neden olmasın? Bu her şeyi çözer."

Derin bir nefes alıyor, sanki kendini toparlamak çaba gerektiriyormuş gibi. "Kardeşin-"

"Artık biliyor. Anlaşma, söz verdiğiniz şey her neyse... bitti. Arka bahçenizde kızılığımı bozdunuz." İleriye doğru bir adım atıyorum, sanki kelimelerim daha az yer kaplarsa daha kolay olacaktı gibi. "Bu çok açık bir çözüm West. Zaten ailenin, arkadaşlarının ve tüm dünyanın önünde çıkıyormuş gibi yapıyoruz. Burada yaşamayı seviyorum. Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor. Evlen benimle."

Hızlı ve sığ nefes alıyor, omuzlarındaki kaslar ellerimin altında geriliyor. "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet. Bu sana yardımcı olur, değil mi?" Gülümsemeye çalışıyorum ama biraz çarpık çıkıyor. Sert tepki veriyor ve buna alışık olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Bu konuda iyi değil. Kontrolün onda olmasına alışkın ve şu anda öyle değil.

Belki de bunu daha önce hiç düşünmemiştir. Benimle evlenmeyi. Belki sadece biraz zamana ihtiyacı vardır.

"Devam edebiliriz... şey. Daha fazla seks yapabiliriz. Hâlâ deneyecek çok şey olduğunu söylemiştin. Bunu denemek istiyorum. Seninle birlikte."

Alnını benimkine yaslıyor. Rüzgâr saçlarıma çarpıyor ve eli yukarı kayarak parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor. "Kardeşin benimle bir daha asla konuşmazdı."

"Onu bana bırakın."

"Benimle evlenir misin?" Sesi sıcak ve yarı kırık. "*Evlenir* misin? Ben."

"Evet. Mülk sende kalacak." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. *Bunu ne kadar istediğimi görüyor musun?* "Ama ben kedi istiyorum. O benim."

"Onu alabilirsin. Zaten benden hoşlanmıyor." West ellerini aşağı kaydırır. "Bana tutun."

Beni yukarı kaldırıyor. Rıhtım onun hızlı adımları altında kayıkhanenin tuzlu karanlığına doğru gıcırıyor.

"Yürüyebilirim," diye itiraz ediyorum. Ama ben de genişçe gülümsüyorum, çünkü o açılıyor, tüm arzusu içinden akıyor. Ellerinde hissedebiliyorum, sıcak ağzı şakağıma değiyor.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor. Hiç de kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor.

"Bütün gece topuklu ayakkabı giydin," diyor West ve beni büyük bir halat bobininin üzerine bırakıyor. "Ve sana ihtiyacım var."

BÖLÜM 57

BATI

Bana istediğim her şeyi sunuyor.

Partiden sonraki geceyi bunun tadını çıkararak geçirdim. İkimizin, onun, yüzümün iki yanındaki kalçalarının ve yatağında uzanmış bedeninin verdiği hazzı ölçüyorum. Etrafımda ne kadar gerçek dışı hissettirdiğini ve sırtımda gezdirdiği tırnaklarını. Ve sonra boşaldıktan sonraki memnun gülümsemesi ve kollarımda uykuya dalarken nefes alışının yumuşak sesi.

Ama burada kazançlı çıkanın ben olduğumu bilerek uyanıyorum. Gözümün altında zonklayan bir morluğa ve Fairhaven'ın parti sonrası kargaşasına.

Nora hâlâ uyuyor, yan tarafına kıvrılmış, siyah saçları kendisine ait olan yastığın üzerinde. Uyandığını göremiyorum. Ona sarıldığım için gecenin büyük bölümünde beni uyanık tutan suçluluk duygusuyla baş edemiyorum.

O benim için fazla iyi. Tüm bunlar için fazla iyi.

Rafe bana onunla temas kurmamamı ve ailesinden uzak durmamı söyledi. İkinci emri dinlemedim ve Calloway Holding'e giderken arabada ilkine karşı geldim.

Bana kız. Kız kardeşine kızma. O bütün bu olanlarda masum.

Cevap vermeyecek. Ama söylenmesi gerekiyor.

Kardeşiyle olan ilişkisine değer veriyor. Her zaman öyleydi ve bu ilişkinin bozulmasının sebebi ben olursam lanetleneceğim.

Belki de arkadaşlığımız bitmiştir. On yıldan fazladır onu öz kardeşim gibi görüyorum... Kahretsın.

Ama o olmadığı sürece. Ne olursa olsun, bedelini ödeyen o olmamalı. Buna katlanamam.

Ofisteki spor salonunu kullanıyorum, üst düzey yöneticilerimden birkaçının bana yan gözle baktığı toplantılara katılıyorum. Habersiz gelmek onları her zaman tedirgin eder ve ben burada sessiz, kızgın ve morarmış bir gözle oturuyorum.

Öğleden sonra erkenden kuyumcuya girdim. Tedirginlik tezgâhın altındaki elmaslara odaklanmamı zorlaştırıyor. Bana yardımcı olan iyi giyimli, kendini beğenmiş kadın bana şanslı kadının kim olduğunu sorduğunda daha da zorlaşıyor.

Şanslısın.

Şanslı olan benim ve Nora'nın gitmesine izin vermeyecek kadar da piçim. Evlilik teklif etti çünkü buna ihtiyacım var, hazır olduğu için değil. Daha önce bir ilişkisi bile olmadı.

Defalarca, nasıl biriyle çıkacağını, erkekleri nasıl kabul edeceğini ve bir ilişki içinde olmayı öğrenmek istediğini söyledi. Korkmayı bırakmak ve bir gün gerçek aşkı bulmak. Bana zincirlenmek onun hedef listesinde yoktu.

Ama onun ne kadar nazik olduğunu gördüm.

Sırf onun hayatını kolaylaştırmak için sevdiği, güvendiği bir adamla evlenmeyi teklif edecek kadar nazik. Kendisine bundan hoşlanabileceğini bile söyleyecek kadar nazik. Güzel, düzgün bir çözüm bile olabilir.

Ve teklif ettiğinde kabul edecek kadar piçin tekiyim çünkü onu o kadar çok istiyorum. Çünkü sevgisi olmasa bile, sadece bana bir iyilik yapmak için teklif ettiğini bilsem bile ona sahip olmak istiyorum.

Armut şeklindeki nişan yüzüğünü arka cebime koyuyorum ama o akşam onu gördüğümde vermiyorum. Kendimi buna ikna edemiyorum.

Onu her gördüğümde, ona her sarıldığımda, bu bir işkence. Onun benim gibi hissetmediğini bilmek.

Alex bir gün sonra bana bir teslimat gönderdi. Dev bir kutu magnum prezervatif ve Rafe ile konuştuğunu açıkça belirten bir not.

*5'm coo' ;ov p co Se o' e an vn le agai . Pag v nas ge e
ovs of me, nLi ^ 5 na 9 notet. Jappy fo' ;ov. Yov coo' a
xisS nit³ cLi'. 5 uygulama o'x e. şvx cLi' not a ex
xeabi>g, cLovp^, anb do 'c cell Rafe. 5'm playing Sot³
sibe' ^e'e. Yov get ic.*

Anlıyorum.

Bu Rafe ile olan ilişkimden çok daha fazlasını mahvedebilir.
Grubu yok edebilir.

Elmas yüzük cebimde kalıyor. Ve yanıyor. Onun arzusu içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Yanımda olmasını. Onunla sonsuza dek birlikte olma vaadinin.

Daha fazla gece, daha fazla gün, çimenlerde çizdiği ve uçuşlarda elimi tuttuğu ve küçük anlar, akşam yemeğindeki biz, onun alayları, gülümsemeleri.

Bunu çok istiyorum ve o bana bir *iyilik* yapıyor. Onu, başkalarının ihtiyaçlarını nefes almak kadar kolay bir şekilde kendi ihtiyaçlarının önüne koyduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Bu onun her zaman yaptığı şey. Ve bunu benim için yapmasını hiç istemedim.

Suçluluk duygusu asidiktir. Acıtır.

En azından onun için yapabileceğim şeyler var. Halledilmesi gereken şeyler ve Ben Wilde bu listenin başında.

Rafe onu sessizce halletmek istedi. Benim stratejim asla bu olmadı.

Bunun için de benden nefret edecek ama zaten benden nefret ediyor. Nora'yı güvende tutacak bir sebep daha olsa ne olur ki? Wilde bu oyunu oynamayı bıraktığını bilmeli. Elimizdeki her şeyle onun peşine düşeceğiz ve bu hiç hoş olmayacak.

Ekibim Hamptons'da bir parti vereceğine dair istihbarat aldı, ben de öğleden sonrayı çevredeki sokakları gezerek geçirdim. Mekanı inceliyorum. Davetiye almak zor olmasa gerek ama listede adımın geçmesini istemiyorum.

Telefonum çaldığında ağaçlarla çevrili kıvrımlı bir caddede ilerliyordum. Arayan Nora değildi. Rafe de değil.

İç çekiyorum ama cevap veriyorum. "Merhaba anne."

Bana sabahtan beri Bahar Balosu için imzaladığı teşekkür kartlarından ve barmenin nasıl yetersiz kaldığından bahsediyor. Umurumda değilmiş gibi görünmesi için elimden geleni yapıyorum.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordum.

"Oğlumla sohbet etmek için arayamaz mıyım?" diye soruyor. "Ama evet, var. Nora. Bir süredir çıkıyorsunuz ve otuzuncu yaş gününüze sadece üç ay kaldı."

"Farkındayım."

"Ona evlenme teklif ettin mi? Doğum gününden önceki hafta sonu için bir yemek şirketi ayarladım. Bir yıl önce rezervasyon yaptırmıştım; harika kuzu kızartması yapıyorlar."

Gözlerimi kapatıyorum. "Anne."

"İkiniz bunu tartıştınız mı? Artık Fairhaven'da yaşamıyor olabilirim ama bu buranın size kalmasını istemediğim anlamına gelmiyor. Çocuklarına miras kalmasını. Parçalanamaz." Derin bir nefes alıyor. "Bunu anlamıyorum Weston. Bunu iki yıldır biliyorsun. Evlilikle ne alıp veremediğin var?"

Bu beni güldürüyor. "*Evlilikle* ne alıp veremediğin var?"

"Evet. Baban ve ben neredeyse otuz yıldır birlikteydik ve birlikte harika zaman geçirdik."

Annemin kültürlü sanrılarına kafa sallayabildiğim günler oluyor. Gerçeğe tercih ettiği anlatıya eşlik ettiğim günler. Bugün o günlerden biri değil. "Birbirinizden nefret ederdiniz," diyorum. "*Harika* bir zaman mıydı? Kaç ilişkiniz oldu? Babamın kaç ilişkisi oldu? Hiç sayamadım."

Diğer uçta sessizlik var ve sonra onun alçak, öfkeli sesi. "Batı."

"Sanırım beni Belmont'a göndermenin amacı da buydu. Etrafta olmasaydım, takip edemezdin." Sesim soğuk. "Evliliğe karşı neyim var? *Her şeye*."

"Baban ve ben birbirimizi sevdik."

"Aşk böyle bir şey değil," diyorum, bu sabah yatakta uyuyan Nora'yı düşünerek. İçimde onu korumak için duyduğum öfkeli, acı verici ihtiyacı. Kendisinden ve insanları memnun etmesinden bile.

Bu da benden demek olmalı.

"Her şeyi bilemezsiniz," diyor.

"Hayır, sanırım bilmiyorum. Ama bulunduğum yerden, seninki gibi bir evlilik istemediğim için beni suçlayabilir misin?" Sözlerim acımasız ama aynı zamanda doğru ve şu anda kendimi dizginleyecek gücüm yok.

"Babanla neden evlendiğimizi sanıyorsun? O da en az senin kadar vakıf hükmüne tabiydi. Ama bunu doğru yapmaya karar verdi, birçok adayı değerlendirdi. Her şeyi güzelce ayarladık." Sesi şimdi çok daha soğuk. "Nora çok güzel bir kız. Çok hoş bir çift olacaksınız ve o da sizi çok seviyor. Bu harika bir başlangıç."

Elim telefonumun etrafında sıkılaşıyor. "Hepsi sahteydi."

Diğer uçta tam bir sessizlik var.

"Rol yaptık. Onu her gördüğünüzde rol yapıyordu."

Annem gülüyor. Bu beni o kadar şaşırtıyor ki hiçbir tepki veremiyorum. "O kız sıırıslıklam aşık West ve eğer bunu göremiyorsan sana yardım edemem," diyor. "Ve en basit, en stratejik hareket tarzı üzerinde durup durduğun gerçeği bana belki senin de öyle olduğunu söylüyor."

"Eğer onunla evlenirsem, bu benim iyiliğim için olacak," diyorum anneme. "Onun iyiliği için değil."

"Evlilik uzlaşmadır. Baban ve benim bazı anlarımız olmuş olabilir ama bunu daha ilk günden anlamıştık." Sesi sertleşiyor. "Asıl soru, sen anlıyor musun?"

BÖLÜM 58

NORA

West, Bahar Balosu gecesinden beri kendinde değil.

O çok meşgul, ben de öyle, sabahın erken saatlerinden geç saatlere kadar Moda Defilesi için parçaları mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Sadece günler kaldı. West yine de buralardaydı. Bana bir fincan çayla uğruyor ya da mesaj atıp akşam yemeği yememizi öneriyor.

Ama şimdi hiç ortalıkta yok; malikanede değil. Ne ofisinde, ne de kütüphanede. Ve onu gördüğümde, kısa etkileşimler, gözlerinde bir ağırlıkla kısa konuşmalar oluyor.

O burada. Bana sarılıyor. Dudakları şakağıma değiyor, öpücükleri hâlâ sıcak ve aç, ama viski gözleri kapanmış.

Dün, onun yatağıma girmesiyle uyandım ve içgüdüsel olarak onun sıcaklığına doğru döndüm. *Seni uyandırmak istememiştım*, diye mırıldandı saçlarıma ve beni kendine doğru çekti. Bir keresinde bana bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuzda daha iyi uyuduğunu söylemişti. Belimde bir el, iç içe geçmiş bir bacak.

Bunların hiçbirisi değişmedi. Hâlâ beni istiyor, bunu iliklerime kadar biliyorum. Bunu söylediğimden beri evlilik konusunu bir kez bile açmamış olsa bile.

"Neredeydin?" Ben sordum.

"Geç saatlere kadar çalıştım. Wilde'ın hareketlerinin haritasını çıkarmaya çalışıyorum." Ona yaklaştığımda rahatlamış gibi bir sesle iç çekti. "Tanrım, iyi hissediyorsun." "Mmm." Uykuluydum ve yokluğuna sinirlenmişti, ama bir yandan da

protestoya geri dönmüştü. Tekrar uykuya daldım, sıcak ve mutluydum ve ertesı gün daha düzgün konuşmaya karardıydım, ancak uyandığımda onu yine gitmiş buldum.

Ben de her zamanki rutinime sadık kaldım. Sam ve Madison'la koşuya çıkıyorum, mutfakta kahvaltı ediyorum, mükemmel etek uçları, dikişler ve katlamalar yapıyorum.

Kardeşimin aramalarını görmezden gel.

Partiden beri her gün aradı. Ertesi gün iki kez, dün üç kez. Ama üçüncü gün, bana görmezden gelemeyeceğim bir mesaj gönderdi.

Eğer benimle konuşmazsan, öğleden sonra seni almaya geleceğim.

İlk zil sesinde cevap veriyor.

"Nora?"

"Evet. Hey."

"Sonunda," diyor. "İyi misin?"

"Evet, elbette öyleyim. Gerçi West'in gözü hâlâ mor." Sesim sakın ama kendime engel olamıyorum. "*Senin sayende* duydum."

Fransızcaya geçiyor. Eğer işteyse ve insanların duymasını istemiyorsa bu beni şaşırtmaz. "Seni o evden çıkaracağım."

"Hayır, değilsin."

"Nora, orada kalmaya izin veremem."

"Bu senin kararın değil."

Rafe beni duymamış gibi devam ediyor. "Saat üçe kadar seni alması için şoförlerden birini göndereceğim. New York'taki dairede kalabilirsin. Güvenlik ekibi iyi ama ben de en az onun kadar iyi bir tane bulabilirim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak."

"Rafe," diyorum, "hiçbir şey yapmayacaksın."

Diğer uçta kısa bir duraklama oldu. "Ne?"

"Ben olduğum yerde iyiyim. Gelip beni kurtarmana ihtiyacım yok çünkü kurtarılmaya ihtiyacım yok." Sağ bileğimdeki bilezikle oynuyorum. Bana verdiğiinden beri hiç çıkarmadım. *İyi bir kız ol ve sinirlen.*

"Nora," diyor, sesi gergin, sanki öfkesini dizginlemeye çalışıyor. "Sana ne söyledi bilmiyorum ama senden faydalanılmasını istemiyorum."

"Benden faydalanıldığını düşündüren ne?" diye sordum. "Bana bu konuda ne hissettiğimi bir kez bile sormadın. West ya da onunla çıkmak hakkında. Sadece taleplerde bulunuyorsun. West istemediğim hiçbir şey yapmadı."

"Mülkü elinde tutmak için evli olmanız gerektiğini size söylemedi."

"Bunu biliyorum."

"O zaman birkaç ay içinde başka biriyle evleneceğini biliyorsun? Bu senin için sorun değil mi?" Sesi keskinleşiyor. "Ya da sana teklif etmeyi planlıyor olabilir."

"O senin en iyi arkadaşın, Rafe. Beni kandırmaya çalışmıyor. Eğer bir şey varsa, bunun senin *yüzünden olmasını istemedi*. Ne kadar büyük bir engel olduğunu biliyor musun? Ve nedenini bile anlamıyorum, çünkü bu çok aptalca. Siz ikiniz arkadaşsınız."

"O stratejik biri. İleriye bakar ve o-" "Ona evlenme teklif ettim," diyorum.

Diğer uçta tam bir sessizlik var. Bir kalp atışı, iki... "Ne dedi?"

Bunu kardeşimle paylaşmak istemiyorum. Olaydan beri bu konuda konuşmamışken, belirsizlik düşünmeyi zorlaştırırken olmaz. Bunun yerine "Üzerinde çalışıyoruz," diyorum.

Rafe derin bir nefes alır. "Bir aydan fazla süredir devam ettiğini söyledi. Kosta Rika'da ikiniz arkadaştan başka bir şey değilmişsiniz gibi davrandınız."

"Evet." Nabzım çok yüksek. Bu konuşmayı yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama bundan kaçacak da değilim. "Çünkü senin tepkinden korkuyordu. Ben de öyle."

Rafe'in sesi alçalır. "Ondan sana göz kulak olmasını istedim. Ona güvendim ve o da-"

"Ne yaptı? Beni mutlu mu etti?" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Böyle tepki vermenin tek nedeni beni hâlâ korunmaya ihtiyacı olan küçük kız kardeşin olarak görmes. Kendi kararlarını verebilecek biri olarak değil. Ve yıllardır benim için böyle hissediyorsun. Hatırlayabildiğim kadarıyla. Etienne'i kaybettikten ve sen Belmont'a gittikten sonra... Her şey değişti. Biz de *değiştik*."

"Bu doğru değil."

"Doğru değil mi?"

"Sen benim sorumluluğumdasın, Nora." Rafe'in sesi gergin. "Wilde *beni* hedef almak istedi ama bunu yapmak için seni kullandı. Bunun beni ne kadar kızdırdığını biliyor musun? Sen sadece benim yüzümden korktun."

"Bunun için sana kızgın değilim," diyorum.

"Evet, öyleyim. İkimiz için de yeterli," diyor. "Peki ya şimdi West ve sen? Onunla *evlenmek* mi? Son aylarda çok fazla stres altındaydın, defilen ve takipçi de cabası..."

Gözlerimi birkaç kez kırıştıyorum ve görüşümün titrediğini fark ediyorum. Kızgın olduğumda gözlerim hep yaşarır ve bundan nefret ederim. Hain gözyaşları. "Fashion Showcase'in aptalca olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Boğazımda oluşan yumruyu yutarak duraklıyorum. "Ama bunu senin yardımın olmadan yapmak istiyorum. Çünkü bu işte gerçekten iyiyim. Çünkü yeteneğim ve becerim var, aile kaynaklarımız yüzünden değil."

"Her zaman yetenekli olduğunu düşünmüşümdür."

Bu itiraf beni beklediğimden daha çok etkiliyor. Boğazım düğümleniyor ve "Hiç böyle hissetmemiştim." diyorum.

"Öyle değil mi?"

"Babam hatalara asla izin vermezdi. Annem kendisinden başkasına izin vermezdi. Ve sen *hiç* hata yapmadın. Bu yeni şeyler denemeyi çok zorlaştırdı. Başarısızlığı kabullenmeyi. Hepinizin olmamı istediği kişi gibi yaşayamamayı kabullenmek."

"Nora," diye mırıldanıyor kardeşim diğer uçta. "Bunların hiçbirini daha önce söylememiştin. Hiçbiri doğru değil."

Güzel bahar gökyüzüne bakıyorum. "West'i seviyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Ne olursa olsun, pişman olmayacağım. Aramızda olan tek bir şeyden bile. Ya bana bir yetişkin gibi davranır ve bunu söylediğimde bana güvenirsin... ya da ne düşündüğümü görmezden gelirsın ve Belmont'ta hepinizin koyduğu kuralı çiğnediği için West'e kızmaya devam edersin."

"Sana bundan bahsetti mi? Amber hakkında mı?"

"Evet. Yani, bir kısmı. Rafe, benimle konuşmak yerine çıktığım adama *yumruk* attın."

"O benim en eski arkadaşım." Sesi birdenbire yorgun ve yirmi dokuz yaşından çok daha yaşlı çıktı. "Ona güvendim ve o bunu benden sakladı."

"Ona ilk yaklaşan bendim," diyorum.

"*Elbette*. Seni her zaman çok yakından izlerdi," diye mırıldandı Rafe.

Buna söyleyecek bir şey yok. Derin bir nefes alıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissetmek hoşuma gitmiyor ama burada geri adım atmayacağım. Bu benim hayatım ve bunu başkalarının şartlarına göre yaşayamam."

Birkaç uzun saniye sessiz kaldı. "Yani gelip seni almamı istemiyor musun?"

Biraz güldüm. "Hayır, olduğum yerde iyiyim." "Fairhaven çok güzel bir ev."

"Gerçekten öyle," diyorum. "Ve bunun seninle West'in ilişkisini mahvetmesine izin verme, tamam mı? Burada kimse haksız değil."

"Belki," diyor ve bunun alabileceğim en iyi cevap olduğunu biliyorum. "Seninle sonra konuşuruz. Hoşça kal, Rafe."

"Hoşça kal," diyor usulca ve telefonu kapatıyorum.

Ondan sonra rahatlamam uzun zaman alıyor. Okyanus kenarında, kayıkhanenin yanında oturup dalgaların gelişini izliyorum. Açık denizde tek bir yelkenli tekne geçiyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Havanın beni doldurmasına izin veriyorum. Bulutlar ağır ve karanlık bir şekilde içeri giriyor ve havada yağmur var. Bir bahar fırtınası geliyor ve ben hepsini içime çekiyorum.

Buraya geldiğimde olduğum kişi değilim.

Ve West'in bana açılmasını beklemeyeceğim. Bir köşede oturup ona tatlı tatlı gülümsemeyeceğim. Bilekliğimi çeviriyorum, kabartmayı tenimde hissediyorum.

Beni istediğinden şüphem yok. Bunun uygun bir çözümden daha fazlası olduğundan, burada gerçek bir şey olduğundan. Bunu görüyorum, hissediyorum ve hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Ama bunu kabul etmesi için onu zorlamam gerekecek. Biraz sinirlenmem gerekecek. Ve bilememe yardım ettiği yeteneklerimi kullanacağım.

Amber'ı aradığımda, beşinci çalışta cevap verdi. "Partinin akşamdan kalmalığını atlattın mı? Çünkü yemin ederim, tam üç günümü aldı."

"Bir tane daha için tam zamanında," diyorum. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin? Canım dans etmek istiyor."

"Kesinlikle, biliyorum. Dur tahmin edeyim.

Kardeşim mi?" "Şu anda beni hayal kırıklığına uğrattıyor."

"Bunu bazen yapar." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Gelip seni alacağım. Korumalarını da getiriyor muyuz?"

"Evet."

"Sekizde orada ol."

BÖLÜM 59

BATI

Fairhaven'ın çift kapısını iterek açtım. Yağmur yeni başlamıştı. Ilık, ağır damlacıklar, ama daha da kötüleşecek. Klasik bir bahar yağmuru. Kıyafetlerimi değiştirmem lazım, sonra da Ben'in evine döneceğim. Wilde partisini veriyor. Nora onunla yüzleşmek istemediğini söyledi ve ben de onun Wilde'ın yakınında olmasını istemiyorum, bu yüzden benim için mükemmel.

Kendini beğenmiş yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Oturma odasından yüksek, kadınsı kahkahalar yankılanıyor. Ardından topuklu ayakkabıların tıkırtısı geliyor ve kız kardeşim girişe doğru yürüyor. Nora hemen arkasından geliyor, ikisi de gülümsüyor.

Amber beni görünce duraksıyor. "Uh-oh," diyor ve elindeki şarap bardağına bakıyor. "Bu kesinlikle senin iyi şaraplarından biri *değil*. Söz veriyorum."

Nora'dan gözümü ayıramıyorum. Göz kapaklarını koyulaştırmak için bir şey yapmış, gözleri ıslık ıslık görünüyor. Saçları dağınık bir şekilde geriye taranmış ve bacaklarını çoğunlukla çıplak bırakan kısa bir etek giymiş. Üstünün uzun, dökümlü kolları var ama göbeği boyunca bir deri şeridi görünüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı," diyor Amber.

"İçmek ve dans etmek için." Nora'nın gözleri benimkilere takılıyor ve bir kez omuz silkiyor. "Belki biraz flört ederiz. Kim bilir?"

"Flört et," dedim.

"Evet, flört et." Kolunun altına bir çanta sıkıştırıyor. "Sam ve Amos'u da getiriyoruz. Bu gece Amos'a içki bile ısmarlayabilirim."

"Hayır, yapmayacaksın. O yapmayacak."

Omuz silkiyor. "Söylemezse söylemem."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sanırım bu benim işaretim." Kız kardeşim Nora'ya geniş bir gülümseme veriyor ve

Ön kapıya doğru adım atmadan önce bana *iyi şanslar* diledi. "Ben dışarıda bekleyeceğim!"

Kapı arkasından kapanıyor ve geniş koridorda sadece ikimiz kalıyoruz. "Ne yapıyorum ben? Eğleniyorum," diyor Nora. "Ben dışarı çıkıyorum. Gelmek ister misin?"

"Yapamam."

Dudakları inceldi. "Hiç şaşırmadım. Günlerdir benden kaçırıyorsun."

"Senden kaçmıyordum," diyorum. Bu lanet bir yalan, ama aynı zamanda gerçek, çünkü tek düşündüğüm o. İstesem bile ondan kaçamam.

Ve istemiyorum.

Çantasından siyah bir kart çıkarıyor. "Bana parayı daha çok harcamamı söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Dudaklarını yanağıma bastırmak için ayağa kalkıyor. "Bu gece için teşekkürler. Amber ve ben tüm bara birer içki ısmarlayacağız."

Tekrar aşağı inmeden önce belini kavriyorum. Parmaklarım sırtının alt kısmındaki çıplak teni okşuyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Öyle mi?"

"Benimle tartışırıyorsun."

Gözlerinde bir ateş parıltısı var. "Evet. Öyleyim."

"Neye kızgınsın?"

"Benden kayboluyorsun. Benimle *konuşmuyorsun*." Omzumdaki bir şeyi fırçalıyor. "Eğer yüzüğünü takmamı istiyorsan Calloway, *evlenme teklif etmelisin*. Ve gerçekten burada olmalısın."

Sol elini tutuyorum, başparmağımı eklemimin üzerinde gezdiriyorum. *Burada kal*, demek istiyorum. Ama ona ne istediğimi, *gerçekten* ne istediğimi söylersem, onu uzaklaştırma riskine girerim.

Ya da daha kötüsü... nazik olmak için çok çabalarken yüzündeki o güzel sahte gülümsemeyi görmek. Bunu bana yöneltmesi beni öldürür.

"Git o zaman," dedim ona. "Eve kiminle döneceğini bildiğin sürece için."

"Duruma göre değişir." Kapıya doğru yürüyor, topukları kapıya vuruyor. mermer. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

Her zaman, sanırım. "Evet."

"Sonra görüşürüz o zaman." Kapıdan çıkıp gidiyor ve ben yumruklarımı iki yanımda sıkarak uzun bir süre orada dikiliyorum.

Kıskançlık ve öfke gömleğimin altında yanıyor ve ilk iki düğmeyi açıyorum. En azından bu gece onun için yapabileceğim bir şey var.

Çözülmesi gereken bir durum.

Wilde'ın partisine dönmek bir saatten az sürüyor. On dakikalık yürüme mesafesinde park ediyorum. Partide neredeyse hiç güvenlik yok. Sadece kapıda tek bir güvenlik görevlisi ve elindeki panoyla konukları kontrol eden güler yüzlü bir adam.

Arkasındaki ev boş. Daha önce gördüğüm kadarıyla satılıktı ve etkinlik alanının bahçesine ulaşmak için bahçelerinden geçiyorum. Yağmur için giydiğim ceketini omuz silkererek çıkardım ve çitin arkasına sakladım. Çitlerin arasından gizlice...

Ve sonra ben de varım.

Yağmurda bahçede yürürken kimse beni fark etmiyor. Zaten üstü kapalı olmasına rağmen terasta da kimse yok. Evin dışına doğru ilerleyip arka kapıyı buluyorum. Bir garsonun yanından geçiyorum ve köşeyi döndüğümde... işte orada. Döner merdiven.

Mekanla ilgili araştırmamı yaptım.

İkinci kat terk edilmiş. Gölgede kalmış küçük bir manzara buluyorum ve onun altında büyük balo salonu ıslık ıslık sergileniyor. Wilde davetli listesinde cimrilik yapmamış. Altmışına basıyor, açık bir bar ve bir grup çalışıyor.

Duvara yaslanıyorum. Yanımda bir gölge hareket ediyor ve onun burada olması beni şaşırtmamalı.

Biz de aynı şekilde düşünüyoruz.

"Buranın yolunu mu buldun?" Rafe'in sesi alçak. İkimiz de burada görünmek istemiyoruz.

"Seninle aynı sebepten dolayı."

"Bundan şüpheliyim." Aşağıdaki insan yığınınına bakıyor. Birkaçını tanıyorum. Diğerleri bana yabancı ama yine de buradalar. Verdiği bir partide, Montclair'leri oyunlarından vazgeçirmek umuduyla genç bir kadını dehşete düşürmeye hazır bir adam. Hepsi de suçlu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Elini nasıl oynayacağını düşünüyordun. Kabul et bunu."

Rafe duvarın içine karışır. "Sana hiçbir şey itiraf etmeme gerek yok."

"Bir an için bunu kendi lehine nasıl çevirebileceğini düşünüyordun." Elim yanımda sıkılaştı. "Bunu bir pazarlık kozu olarak kullan."

"Sen de yapardın."

"Nora söz konusu olduğunda değil."

"Bu anlaşma için yıllarca çalıştık." Genelde kontrollü olan sesinin altında bir öfke var. "O şirket benim olacak. Er ya da geç. Ve başında o pislikle olmayacak. Onun için tek bir utanç gecesinden daha fazlasını istiyorum."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Bir daha asla çalışmasını istemiyorum."

"Nefes almasını istemiyorum." Sesim düz ve sert. Bu çirkin bir gerçek ve harekete geçeceğim bir şey değil, ama hissettiğim öfke beni kırmızı görmeye zorlamazsa lanet olsun. "Ama onu mahvetmeye razıyım."

Nora'yı ağlattı. Onu yalnız uyumaktan korkar hale getirdi; yaşadığı yeri, alışkanlıklarını, *hayatını* değiştirmesine neden oldu.

Fazla beklemene gerek yok. Yüzünde bir gülümsemeyle odaya doğru yürür. Ben Wilde koyu lacivert bir takım elbise ve mor bir cep cüzdanı giymiş, ağarmış saçlarını geriye atmış. Ellerini sıkar, başını sallar, fotoğraf çeker.

Hâlâ kendi gecesi olduğunu sanıyor.

Rafe ve ben birbirimizi on yılı aşkın bir süredir tanıyoruz. Benden nefret ediyor olabilir ama ne düşündüğünü biliyorum. Aramızdaki sessizlikte bunu duyabiliyorum. "Bu gece onun için geldin."

"Evet. Onu vurmak istiyorum."

"Onunla konuşmak istiyorum." Yine kontrollü. Çok iyi yaptığı gibi karanlık ipleri tekrar içine çekti. "İzlediğimi bilmesini istiyorum. Aylarca omzunun üzerinden bakmasını istiyorum, darbenin ne zaman geleceğinden emin değil."

"Çok hafif."

"Bu senin halledebileceğin bir durum değil."

Ona dönüyorum ve içimde tuttuğum öfke yüzeye çıkıyor. "Aylardır dehşet içinde ve bu konuda kimseyle konuşamayacak kadar korkuyor ve ben onun bunu ödemesini istiyorum. Hepsi onun için."

Rafe'in yeşil gözleri benimkilere kayıyor. "Ve sen benim bilmediğimi mi sanıyorsun? O benim küçük kız kardeşim. Benim etim ve kanım."

"Bunu biliyorum. Tıpkı onun benim olduğu gibi..."

"Neyiniz?" Dudakları inceldi. "Söyle bana West. O senin için ne ifade ediyor? İlişkiler konusundaki tavrını her zaman net bir şekilde ortaya koydun."

"O her şeyim," diyorum. "Ve ilişkiler hakkında ne *düşündüğümü* biliyorsun. Şu anda hissettiğim gibi değil."

"Siz böyle misiniz yani? Bir çift mi?"

Bakışlarım altımızdaki Wilde'ı izliyor, o da başka bir adamın sırtına yarı sarılıyor, yarı tokat atıyor. Havada asılı duran kendini kutlama duygusu boğucu geliyor. Karanlık ve yağlı. "Onu yalnız yakalamalıyız."

"Bana cevap vermedin."

Rafe'e dönüyorum, tam orada, loş ışıktaki gözleri zar zor seçiliyor. "Wilde'ı yeterince korkutmak için buradayım, öyle ki o ya da kiralık adamlarından biri bir daha Nora'yla aynı *şehre* adım atamayacak. Bana yardım edecek misin? Çünkü kurnaz olmayacağım."

Teklif aramızda asılı duruyor, geriliyor. Haddimi aştığımı biliyorum ama o işin içindeyken kenara çekilemem. Onun da bu işin halledilmesini istediğini bildiğim halde.

Rafe sertçe başını sallar. "Personele rüşvet mi vereceksin?" "Evet. Ben yaparım. Sen çok tanınırsın." "Sen de öyle."

"Evet, ama burada görülmemesi gereken kişi sensin." Tekrar aşağıya ve en sağdaki açık kapıya doğru bakıyorum. "Bu mekânda bir şarap mahzeni var. Resimlerden özel görünüyordu."

"Ben de gördüm. Açık olduğundan emin olacağım." "Orada buluşuruz."

On dakika sonra garsonlardan birine bir tomar banknot verip Wilde'a şarap mahzeninde onu bir sürprizin beklediğini söyledim. *Eğer sorarsa, karısı tarafından organize edildiğini söyle.*

Merdivenlerden inip Rafe'i çoktan orada bulduğumda kimse beni görmüyor. Mahzenin ortasındaki fiçı masasının yanında oturuyor, etrafı sıra sıra dizilmiş şişelerle çevrili.

Bir tanesini açtı ve masaya üç bardak koydu. "Misafirimize hoş geldin diyelim dedik."

"Bardağında arsenik var mı?"

"Tamamen tükenmiştim," diyor. Sesi gergin ve sakın, ama gözlerinde cinayet var. Kapının dışında ağır adımların duyulması sadece birkaç dakika sürüyor. Kapının yanında bekliyorum ve Wilde odaya girer girmez kapıyı arkasından kapatıyorum.

Mahzenin ortasında durur.

"İyi akşamlar," der Rafe. Bir bardak kırmızı şarabı Wilde'a doğru iter. "Hadi doğum gününe kadeh kaldıralım."

Ben hareketsiz durmaktadır. Yavaşça, ani bir hareket Rafe'i kızdırabilirmiş gibi, odanın etrafına bakıyor. Beni gördü ve hemen geri dönüp

kendisine sunulan bardağı. "Bunun anlamı ne?"

"Bu bir parti." Sesimdeki hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışmıyorum. "Sanırım davetiyelerimiz postada kayboldu."

Bardağı kabul ederek bir adım öne çıkıyor. Bu yapmacık bir hareket. "Beyler..."

"Açıkla kendini," diye rica ediyor Rafe. Sesi neredeyse dostça.

Neredeyse.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diyor Wilde. "Eğer müzakerelerimiz için geldiyseniz, bu avukatlarımızın işi."

"Avukatlar." Rafe şarabından uzun bir yudum alır ve bacaklarını uzatır. "Bunu duydun mu West?"

"Yaptım, evet."

"Sanki yaptığınız şeyde yasal bir şey varmış gibi." "Yapmıyorum-"

"Harika insanlar işe almışsın Wilde. Hakkını vermeliyim. Ama bizimkiler daha iyi. Ve herkes bir iz bırakır." Etrafindan dolaşp birkaç adım ötede durdum. "Nora Montclair."

Aramıza bakıyor ama yüzü beyazlıyor. "Bilmiyorum-"

"Yalanlarla kendini utandırma."

"Aile sınırların dışındadır. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak." Rafe'in sesi çelik gibiydi. "Planın neydi? Dikkatimi dağıtmak, beni oyundan düşürmek mi? Bu anlaşılmayı o kadar zaman alıcı hale getirecektin ki ben de çekip gidecektim?"

Wilde'in yüzü sertleşir. "Valmont'a satmayı hiç istemedik. Size. Bu bir iş beyler. Bunu ikiniz de biliyorsunuz. Bu... stratejik bir hamleydi."

Kendini beğenmiş orospu çocuğu. O anda içimden akan öfke buz gibi soğuk, ama onu varillere doğru ittiğimde bu hesaplı bir hareketti. "Bir iş anlaşması için masum bir kadını tehdit ettin." Onu orada tutmak için ön kolumu kullanıyorum ve gözlerinin açılmasından zevk alıyorum. "Senin yüzünden *aylardır* arkasına bakmak zorunda kaldı. Ama senin için? Hayatının geri kalanı böyle geçecek. Sahip olduğun her şey için geleceğim."

"Bu bir iş Calloway," diye hırıldıyor. "Kız asla zarar görmedi. Her şey rol icabıydı."

"Hayır," diyorum ona. "Birileri zarar görecek."

Ve sonra ona yumruk attım.

Partiye nasıl girdiysem öyle çıkıyoruz. Yağmur hızlandı. Hava taze ve ılık, yumruklarım ağrıyor. "Kahretsin, bu iyi hissettirdi."

"Öyle oldu." Rafe yan gözle bana bakıyor. "Yine de onu yumruklamak zorunda mıydın? Şimdi kanıt bıraktık."

"Bir bok yapmayacak."

"On yılı aşkın süredir kimseye yumruk atmadın."

"Hayır. Hepimiz sen olamayız." Ona bakıyorum. Rafe eskiden geceleri yaptığı kavgalar hakkında pek konuşmaz. Suçluluk duygusunu ve hayal kırıklığını giderdiği yeraltı çemberlerinden. Hepimiz onu durdurmaya çalıştık.

Öyle mi bilmiyorum.

"O yıllar önceydi," diyor, o kadar kolay ki yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. Yapraklı bir ara sokaktayız ama Belmont'a geri dönmüş olabiliriz. Yıllar uçup gitmiş, takım elbise ceketler üniformaya dönüşmüş, elimde çalıntı bir kupayla müdürün evinden koşarak çıkıyorum. "Lanet olsun."

"Küfür mü ediyorsun? Kötü bir gece."

"Bu iyi bir gece. Gerçekten çok güzel bir gece." O bana sırtıyor, ben de ona sırtıyorum. "Nora ona yumruk atmandan nefret edecek."

"Hayır yapmayacak," diyorum. "İstedğini söyleyecek ama gizliden gizliye heyecanlanacak."

"Bunu bilmenden nefret ediyorum." "Bildiğini biliyorum."

"Bana evlilikten bahsettiğini söyledi. Yani sonunda istediğini elde ediyorsun." Sesi yargılayıcı değil ama boyun eğmiş gibi. "Ve sen de benim kayınbiraderim olacaksın."

"Teklif etti." Uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyor. Yağmur hızlanıyor ve ceketimin kumaşından sızarak saçlarımı başıma yapıştırıyor. "Ne olursa olsun, bunun senin küçük kız kardeşin olmasını istemedim. Aşık olduğum kadın. Onun olmaması için çok uğraştım. Senin için."

Yanımızdan bir araba geçiyor. Bu havada dışarıda bir tek o var. "Aşık mısın?" diye soruyor.

Geceye itiraf ediyorum. "Evet. Aşk."

Nefesini üflüyor ve Fransızca küfrediyor. Özünü a n l a y a c a k kadarını yakaladım.

"Evet. Biliyorum."

"Ama bilmiyor mu?"

"O değil." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Yani bana iyilik yapmak için benimle evlenmesine izin veremem. Onunla ancak o da benim kadar isterse evlenirim."

BÖLÜM 60

NORA

Amber ve ben eve vardığımızda saat gece yarısıydı. Misafir odalarından birine doğru ilerliyor, sertçe esniyor ve bana "Bunu tekrar yapmalıyız" diyor.

Yakınlarda iyi müzik çalan, bizim yaşımızda insanların olduğu, bira ve şarabın olduğu ve görünürde süslü bir kokteylin olmadığı bir bar bulduk. Dans ettik, konuştuk ve iki grup erkek bize yaklaştı. Birkaçıyla konuştum ve fazla gerilmedim.

Ama tek bir tanesini bile istemiyorum.

Ve uyumak istemiyorum - ne onun yatağında, ne de kendi yatağında. Çok gerginim, çok sinirliyim, çok sarhoşum ve West'e çok kızgınım. Hayatıma girdi, bana tüm bu dersleri verdi, kendimi özel hissettirdi, ona aşık olmamı sağladı. Peki ya şimdi? Bu sessiz, düşünceli tavır bana yıllar önce beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğrattığını hatırlatıyor. Duvarları tekrar yükseldi ve ben onları nasıl yıkacağımı bilmiyorum.

Bana evliliği sevmediğini söyledi, ama bizimki öyle olmayacaktı. Bunun farkında değil mi? Tabii... bana zincirlenmekten endişelenmiyorsa. Belki şimdi benden hoşlanıyor ama bunu hiç söylemedi. Tam olarak öyle değil.

İkimizin de yok.

İşte bu şekilde kendimi gece bire doğru stüdyonun üst katında, ışıklar açık, Darcy eski bir şiltenin üzerinde uzanmış, beni ipek buharında izlerken buluyorum.

Defile iki gün sonra. Her şeyi gözden geçirdim, *her şeyi*, ama rahatlayamayacak kadar huzursuzum.

Beyaz korse elbise yeterince güçlü olmayabilir. Daha fazla yetenek, daha fazla renk ya da daha iyi bir uyum gerekebilir. Kazanamayabilirim. Bir felaket olabilir.

Ve Şimdi dışarıda bir yerde ve ben nerede olduğunu bile bilmiyorum. Daha önce bir erkeği hiÇ bu kadar nemsememiŐtim. Uzun bir süre bunu yapabileceğimden bile emin değildim.

En azından artık deneyimim var. Gerekirse o gücü başka birinde bulabilirim. Bu gece yaptığım Şeyi yapmam gerekecek ve West'e karşı hissettiğim kükreyen duygularla rekabet edebilecek bir ilgi kırıntısı bulmak iÇin umutsuzca erkeklerle sohbet edeceğim.

Harika olacak. Muhteşem. Harika.

İŞte o zaman bir kapı gıcırtısı ve iki keskin vuruş duyuyorum.

Kedinin kulakları dikiliyor ve ben yarı aÇık stüdyo kapısına doğru bakıyorum. "Alo?"

Kapı tamamen aÇılır ve West gelir. Ayrılırken giydiği kıyafetlerin aynısı üzerindedir ama Şimdi ıslaktırlar. Ceketini atılmış ve gömleğinin kolları kollarına kadar kıvrılmış. Kaşları aşağıya ĐekilmıŐ.

"İŞte buradasın," diyor.

Vapurdaki tutuŐum sıkılaşıyor. "Beni mi arıyordun?"

"Evet," diyor. "nce benim yatağımda, sonra seninkinde. Ama sen orada değildin." "Uyumaya hazır değilim," diyorum. Sesim hiÇ titremiyor. "Nerede neredeydin?"

"Dışarı," diyor.

"Bu harika bir tanımlama."

ne doğru bir adım atıyor ve kedinin kuyruğunun sinirlenerek seğirmesini izliyorum.

"Rafe ve ben Ben Wilde'la yzleŐtik," diyor. "Artık yalnız kalacaksın."

"Oh... birlikte mi gittiniz?"

"Bu Şekilde planlanmamıŐtı. Ama evet." Gözleri rafa astığım elbise ve kıyafetlerin, iki elbise formunun üzerinde geziniyor. "Ona sana kızmasına izin verilmeyeceğini söyledim."

"Rafe?"

"Evet. EĞer birine kızması gerekiyorsa, o kişi ben olmalıyım, sen değil. Kardeşinle olan iliŐkini mahvedemem."

Buharlı piŐiriciyi kapatıp yerine koyuyorum. "Kardeşimle iliŐkimin bozulmasından sorumlu olacak biri varsa o da benim," diyorum, "ve kendi davranıŐlarımdır."

West'in Đenesi gerilir. "Senden bir Şey alamam, Nora. Senin fedakrlık yapmanı kaldıramam."

"Benden hiçbir şey almıyorsun," diyorum, "şu son birkaç gün hariç. Sen... sen kendinin farklı bir versiyonu gibiydin, anlaştığımızdan beri..." O kelimeyi söyleyemem. O zamanlar çok güzel bir şeydi, heyecan verici bir fikirdi; onun karısı olma ihtimali.

Şimdi kirli hissediyor, onun tepkisi ve evlilik hakkında hissettikleri yüzünden lekelenmiş. Pencerelelerin dışında, okyanusun üzerinde bir şimşek daha çakıyor.

"Özür dilerim." Sesi sertti. "Bu benim için adil değildi. Tüm bunlarla mücadele ediyordum ve... Tatlım. Benimle evlenmene izin veremem."

Beni boğmakla tehdit eden gözyaşlarımı kırıştırmak için başka tarafa bakıyorum. "Pekâlâ." Sesim ince çıkıyor. "Bu sadece bir öneriydi. Eğer istemiyorsan, yapmak zorunda değilsin."

"Nora," diyor.

Çoktan kalktım ve sandalyeden kalktım. "Bu konuda hiç konuşmamışız gibi davranabiliriz. Sorun değil. Sen başka birini bulursun, daha uygun birini, ben de taşınırım. Sapığın icabına baktığın için teşekkürler." Kollarım göğsümü sarıyor. "Minnettarım."

Yüzü acı içinde, sanki incinen kendisiymiş gibi. "Hayır, öyle değil." "O zaman neye benziyor?" Ben soruyorum. "Son birkaç gündür benimle neredeyse hiç konuşmadın. günler. Öyle olduğumuzu sanıyordum..." Sesim boğuk çıkıyor. "Lanet olsun sana." "Evet. Lanet olsun bana." Elleri yanlarında gergin, sanki uzanmak istiyor

ama kendini buna ikna edemiyor. "İşte bu yüzden bunu kabul etmene izin veremem. Bu kadar çok şeyden vazgeçmişken olmaz."

"Bu kadar çok şeyden vazgeçmek mi?"

"Benimle evlenmeyi teklif ettiğinde..." diyor, pencerenin dışında bir başka keskin şimşek çakmasıyla aydınlanıyor. Gök gürültüsü saat gibi takip eder. "Kahretsin Nora, karım olacağını söylediğinde her şeyi anladım. Bunun farkında mısın?"

Aramızdaki hava yüklü gibi. Elektrik. Bir adım geri atıyorum ve baldırlarım, üzerine kumaş örtmek için kullandığım alçak şilteye sürtünüyor.

"İsteyebileceğim her şeyi elde ettim ve kabul ettiğim için kendimden nefret ettim." Derin bir nefes alır. "Bana yardımcı olacağı için teklif ettin. Nazik, sadık ve güzel pragmatik birisin ve eminim bunun harika bir çözüm olduğunu düşünüyorsundur. Belki kendine bile istediğinin bu olduğunu söylüyorsun. Ama Nora, bundan fayda sağlayan benim. Hiçbir şeyi feda etmeyen ve her şeyi kazanan benim. Seni ve Fairhaven'ı alıyorum."

"Batı," diyorum. Geriye doğru şilteye gömülüyorum. Üstümüzde, malikânenin çatısı yağmurla pıtırıyor. "Bu doğru değil."

"Öyle. Nasıl eğildiğini, gülümsediğini ve yatıştırdığını gördüm ve bunu sana yapmak beni *öldürür*. Biz de buna karşı çalışıyoruz. Ve ben yapamam..." Kesik kesik bir nefes alır. "Kendini zincirlediğin ve sonra da kızmaya başladığın kişi ben olamam. Bunu ne kadar istediğimin bir önemi yok. Sana izin veremem. Benimle sadece bana iyilik yapmak için evlendiğini bildiğim halde."

Nefes almak çok zor. Başımı sallıyorum, bu sefer daha hızlı. "Bütün bunları bana anlatmadın. Sadece benden uzaklaştın. Beni yapayalnız bıraktın."

"Biliyorum." Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini iki yanına dayadı. "Özür dilerim. Her gün kendimle savaşıyorum. Çünkü ben bencilim, belayım. Çok bencilim."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Yani bana *yardım* etmek için mi çekiliyorsun?" "Nora." Sesi acı dolu. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

"Daha fazla mı? Ama biz... Bundan önce de konuşurduk. Eskiden... sanki... hayal mi görüyordum West?" Sesim titriyor. "Sen ve ben mi? Çok daha fazlası gibi hissettiriyordu..."

"Hayır. Hiçbir şey hayal etmediniz. Bununla ilgili hiçbir şey sahte değildi. Benim için değil." Yüzü benimkiyle aynı hızda. "Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Seni burada, sonsuza dek istiyorum. Seni karım olarak istiyorum. Bu yüzden, bencilce, bunu sana söylemem günlerimi aldı, çünkü bana tam olarak istediğim şeyi verdin. Seni." Başını yavaşça sallıyor. "Ama sırf bana yardım etmek için benimle evlenmen düşüncesiyle başa çıkamıyorum - ne istediğini değil, neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun."

Öne doğru eğiliyor ve alnını kucığına koyuyor. Bu bir saygı duruşu ve özür dileme, elleri bacaklarımla yan yana yumruk oluyor. Bir tanesinin parmak eklemleri morarmış. Yine kavga mı etti? "Her şey için özür dilerim. Kahretsin, Nora, ben..."

Elimi saçlarında gezdiriyorum. Bu tanıdık, içim parçalanıyormuş gibi hissettirse bile. Pencerelemin dışındaki elektrik gibi paramparça oluyor, binlerce küçük parçaya ayrılıyor.

Açılın.

"Bana ne anlatıyorsun?" Ona soruyorum. "Benimle evlenmek istediğini ama aslında istediğim bu olmadığı için evlenemeyeceğini mi?"

West geri itiyor. Gözlerinde ateş var. "Beni mutlu etmek için benimle evlenemezsin. *Seni* mutlu etmek için olmalı."

"Beni mutlu etmek için," diye tekrarlıyorum.

"Evet." Düzensiz bir nefes alır. "Seni seviyorum. Bunun pratik yapılacaklar listende olmadığını biliyorum ama işte burada. Seni seviyorum. Ve yaptığımız tüm alıştırımların başkası için olduğunu bilmek beni parçalıyor. Senin geleceğindeki biri için." Elleri daha da yaklaşıyor, karşı koyamazmış gibi kalçalarının dışını kavıyor. "Senin geleceğin olmak istiyorum. Ama evliliğin ne anlama geldiğini bilmediğin sürece kendini bana bağlamana izin vermeyeceğim. Ne kadar sahte olmamasını istediğimi tam olarak bilmediğin sürece."

"Beni seviyorsun," diye fısıldıyorum.

"O kadar çok ki kalbimi kırıyor, bela." Biraz gülümsüyor ama yüzünde acı dolu bir ifade var. "Ve eğer bunu istemiyorsan... o zaman evlenmeyiz. Erkek arkadaşın olabilirim. İstersen çıkma alıştırımları yapmaya devam edebiliriz. İstedğin her şey olurum, arkadaşın olurum, yeter ki hayatında olabileyim."

Ona bakamıyorum ama başka tarafa da bakamıyorum. Kafamın içindeki uğultudan başka bir şey düşünemiyorum.

O beni
seviyor.

O beni istiyor.

Ve tüm bunları bana anlatmak için bekledi.

Yağmurdan ıslanmış gömleğinin yakasını kavıyorum. "West," diyorum ona. "Neden bana güvenmiyorsun?"

Gözleri büyür. "Güveniyorum. Sana herkesten çok güveniyorum."

"Ama ne istediğimi bildiğim konusunda bana güvenmiyorsun," diyorum. "Sana seninle evlenmek istediğimi söyledim."

"Evet. Ama arzuladığın şey bu olduğu için değil." Elleri yukarı kayıyor, belimi kavramaya geliyor. Her zamanki tutuşu. "Seninle konuşmak istedim. Bütün bunları sana anlatmak istedim. Ama senin tekniklerini benim üzerimde kullandığını görmekten çok korkuyordum tatlım. Benimle dalga geçmeni asla istemem."

"Ne zaman seninle dalga geçtim ki?" Sağ elimi kaldırıyorum, bilekliğim hâlâ bileğimde. "Kızıp da çekip gitmeyeceğim tek kişi sensin. Bunu bana sen söylemiştin."

"Hâlâ doğru."

"O zaman sana kızgıyım."

"Güzel," diyor. "Bu iyi."

"Beni seviyor musun?" Yanağımdan aşağı sıcak bir şey süzülüyor ve tabii ki hayal kırıklığına uğradığımda ya da bunaldığımda hep ağlarım. Bu neden farklı olsun ki? "Benimle evlenmek istiyor musun?"

"Her şeyden çok."

"Anlat bana. Bana istediğın her şeyi söyle," diye emrediyorum. Tereddüt ediyor, pencereden dışarı fırtınalı geceye bakıyor. "Cevabımı etkilemeyecek. Dürüst olacağıma güven."

Bana dönüp bakıyor. "İstediğım şey, Nora," diyor, sesi çiğ, "sonsuz dek burada kalman. Benim olman. Artık aramızda numara yapmak yok, asla. Seni kolumda istiyorum. Yüzüğümü takmanı istiyorum. Her şeyden çok, mutlu olmanı istiyorum. Seni tasarım yaparken görmek istiyorum. Binlerce kez daha hayır dediğini duymak istiyorum. Seni boşaltmak, gülümsemeni ve gülmeni izlemek istiyorum. Tanıştığımız herkesi etkilemeni izlemek istiyorum. Seni yatağımda istiyorum. Seni ofisimde istiyorum. Yanımda olmanı istiyorum." Kelimeler havada asılı kalıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor. "Korkutucu, biliyorum. Beni de korkutuyor. Evlilik her zaman kaçınılması gereken bir şey olmuştur. Ailemin bunu nasıl yaptığını gördüm, cezalar, sırlar, oyunlar... Birine anahtarı verirsen seni mahveder. Ama anahtar zaten sende tatlım. Ve kalacağın anlamına geldiği sürece beni mahvedebilirsin."

Başını sallıyor, sesi düşüyor. "Şimdi söyleyeceğın şeyden korkuyorum çünkü... insanları mutlu etmeyi seviyorsun." Duraksıyor, bir an için gözlerini kapatıyor ve sonra tekrar açıyor. Cam gibiler. "Ama yine de dürüstlüğünü istiyorum, şimdi her zamankinden daha fazla. Beni mahvedecek olsa bile."

İçimdeki çatlak ardına kadar açık, büyük bir uçurum gibi ve tek yol içine dalmak. Bana verdiği dürüstlüğün aynısını ona da vermek.

"Dürüst olacağım. Ve bu sefer ne istediğimi söylediğimde bana güvenmelisin, tamam mı? Bana bunu nasıl yapacağımı öğreten kişi sensin." Derin bir nefes alıyorum. "Yıllarca aşkı istedim. Birini *istemek* istedim ama bu hiç olmadı. Herkesi kendimden uzak tuttum." Yakasının etrafındaki elim yumuşuyor, boynuna doğru kayıyor. "Ve şimdi bana beni sevdiğini söylüyorsun."

"Biliyorum," diyor, "ama ciddi olmadığın sürece bunu geri söylemek zorunda değilsin." "Bana olan inancın çok az." Ama biraz gülümsüyorum, bir gözyaşı daha

yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Gözleri onu takip ediyor. "West, neden evlenmemizi önerdiğimi biliyor musun?"

Nefes alıyor gibi görünmüyor. Hâlâ dizlerinin üzerinde, kollarını iki yanıma dayamış.

"Çünkü bunun bitmesini istemedim. Çünkü seni terk etmek istemedim," diyorum. "Bana güvende olduğumu, istendiğimi ve desteklendiğimi hissettirdin. Seninleyken kendim olabilmemi zahmetsiz hale getirdin. Seni sevmeyi çok kolaylaştırdın."

Attığım her adımda bana düşündüğümünden çok daha fazla şey hissettirdin. Ben de seni seviyorum. Tabii ki seviyorum."

Onda hiçbir tepki yok. Boynundaki parmaklarımın altında çarpan nabzındaki hızlı artıştan başka bir şey yok.

"Batı," diye mırıldandım.

Gözleri inanmıyor. "Beni seviyor musun?"

"Evet." Ona gülümsüyorum, biraz utangaç. "Böyle hissettiriyor, değil mi? Sanki bana fazladan bir doz enerji, özgüven ve mutluluk verilmiş gibi. Sanki sen yokken odaklanamıyor, düşünemiyorum. Sanki dünyadaki en sevdiğim insan sensin. Yanında kendim olabileceğim kişi."

"Sanırım öyle." Şimdi gülümsüyor ve dışarıda yağmur yağmaya devam ediyor, ama içeride cayıır cayıır bir yaz var. "Benim için de böyle bir his. Sanki evrenimin merkezi haline gelmişsin gibi."

"Sen...?" "Senden

önce mi? Hayır."

"Sanırım bana bunu öğretemezsin." Tırnaklarım ensesinde hafifçe geziniyor, saçları parmaklarımı gıdıklıyor. "Bunu birlikte çözmemiz gerekecek."

Eğiliyor ve beni öpüyor. Yumuşak ve sıcak ve içimde açılan çatlak onunla doluyor.

"Beni istediğin sürece seninim." Yanağımı, burnumu öpüyor. Alnını benimkine yaslıyor. "Evlenmemize gerek yok. Senin erkek arkadaşın olacağım."

"Fairhaven'ı kaybedemezsiniz."

"Benimle evlenme çünkü başımın üzerinde bir kılıç olduğunu düşünüyorsun. Mülkün bir önemi yok. Seni kaybetmeden önce onu kaybederim." Elleri belimi sıkıca kavradı. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Kaybetmene *izin* vermeyeceğim," diyorum ona. "Hiçbir şeyi kaybetmene izin vermeyeceğim. Biz bir takımız, sen ve ben. Birbirimizi seviyoruz." Sonunda sesim titriyor, kelimeler evrene yayılırken. Yakın zamanda kabul edilmiş bir gerçeğin yüksek sesle dile getirilmesiyle.

"Her şey sizin hızınızda gerçekleşmeli. Sen ne zaman rahat edersen," diyor. "Eğer bunu yaparsak... yaz sonunda benimle evlenirsin."

"Evet. Hesabını yaptım." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Senin için her şeyi yaparım, West."

Başını yavaşça sallar. "Ama senden asla benim için bir şey yapmanı istemem."

"Biliyorum. Bu yüzden yapardım." "Bencil ol, Nora. Lütfen."

Ellerimi boynunun arkasında sıkıyorum. "Ama öyleyim West. Bu çılgınca ve vahşi bir şey ve ben bunu istiyorum. Kendi kararlarımı vermem için bana güven. Hayatımın her alanında istediğim şey bu. Bu da dahil. Senin karın olmak istiyorum."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Alçak sesi duygularla titreşiyor ve elleri beni öne, şilteden kaldırıp bekleyen pençesine çekiyor. Diz çökmüş halinin iki yanında duran bacaklarımla kucağına iniyorum. "Gerçekten bunu demek istiyorsun."

"Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Seni hak etmiyorum, benim cesur, güzel kızım." Şakağıma, yanağıma öpücükler konduruyor ve içimde bir şeylerin sıcaklıkla patladığını hissediyorum. "Ama her zaman hak etmeye çalışacağım. Buna söz veriyorum."

"Sana karşı dürüst olacağıma söz veriyorum. Ve ihtiyacım olduğunda sana kızacağıma. için."

"İşte benim kızım." Beni yavaşça, tatlı tatlı öpüyor. İçimden bir sıcaklık geçiyor.

ve etrafımızda kopan fırtınanın sesini bastırıyor.

Aradaki mesafeyi tekrar kapatmaya çalıştığında dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum ve bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Ama Calloway, hâlâ evlenme teklif etmen gerekiyor."

Parmağımın altında ağzı geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Oh, yapacağım."

BÖLÜM 61

BATI

Fırtına gece geçiyor, evin yanından geçip iç kesimlere doğru ilerliyor ama neredeyse şafak sökene kadar fark etmiyorum. Nora parmaklarını çıplak sırtımda gezdiriyor, yarı altımda yatıyor, vücutları uykuya yakın ve zevkten ağırlaşmış.

İçime **g i r e r e k** beni uyandırdı ve bir şey diğerine yol açtı, oyuncağı klitorisine sıkışmış halde onun içindeydim.

"O yağmur," diye mırıldanıyor, "muhtemelen son elma çiçeklerini de yok etti."

"Mhm."

Parmakları sanki onun kedisiymişim gibi tenimde geziniyor. "Neredeyse sabah oldu." "Fark etmez. Bu yataktan ayrılmayacağız."

Sesi uykulu. "Muhtemelen senin de yapman gereken işler vardır." "İptal edeceğim."

"Hepsi mi?"

Omzuna gülümsüyorum. "Senin için mi? Tabii ki."

Biraz gülüyor. "Beni şımartacaksın."

"Güzel." Daha yakına kayıyorum, dudaklarımı onun sıcak boynuna bastırıyorum. Seks yaptığımızdan beri neredeyse hiç hareket etmedik, aramızdaki pisliği temizlemek için bile. "Yine de büyük bir günün olduğunu biliyorum."

"Evet. Koleksiyona sahip olduğum her şeyi verdim ve şimdi sadece bunun yeterli olacağını ummak zorundayım."

"Öyle olacak."

"Bunu bilemezsin."

"Evet. Elinizden gelenin en iyisi her zaman yeterince iyi olacaktır."

Köprücük kemiğini öpüyorum ve dokunuşumla rahatlıyor, tırnakları sırtımda hafifçe geziniyor.

"Heyecanlıyım ama gerginim" diyor. "Uzun bir süre bu iki duygu zihnimde birbirine ait değildi. Ama artık aitler. Sanırım bunu da bana sen öğrettin. Çünkü beni her zaman aynı anda her ikisine de sahip kıldın."

Beni sürekli silahsızlandırıyor.

Cevap vermek için başımı kaldırıyorum ama yatağa hafifçe vuran bir ses ikimizin de dönmesine neden oluyor. Alçak, bıyıklı bir yüz ve sarı gözler bize doğru yaklaşıyor. Darcy daha önce onu atölyesinden çaldığım için bana kızgındı ama kuyruğunu kaldırıp bana temkinli bir bakış atarak bizi odasına kadar takip etti.

Şimdi bana aldırış etmeden yorganın üzerinde geziniyor.

"Günaydın," diyor az önce bana karşı kullandığı aynı sevgi dolu ses tonuyla. "Katılmak ister misin?"

"Üçlü ilişkilerden hoşlanmıyorum," diye mırıldandım boynuna karşı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Kedi Nora'nın boştaki elinin yanına uzanıyor ve mırlamaya başlıyor. Bir eli benim üzerimde, diğeri de kedinin sırtını okşuyor. Yenilgiyi gördüğümde anlıyorum ve onun yanında sırt üstü dönüyorum.

"Defile," diye sordum. "Orada senin yanında olabilir miyim?"

Bakışları benimkilere kayıyor. "Olmak istiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Haftalardır ajandamda duruyor."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim."

Nora'nın defileye gitmesine yardım ediyorum, giysi çantalarını arabaya taşıyorum. Üzerinde ona eldiven gibi oturan kolsuz siyah bir elbise var, saçlarını at kuyruğu yapmış. Yüz ifadesi gergin. Saçma sapan, odaklanmış, hırslı.

Bayıldım.

Kendi halindeyken bir güç. Mekânın kulisinde insanları memnun etmek yok, elleri becerikli ve sesi pürüzsüz ve kontrollü. Modellerin kendi hazırladığı kıyafetleri giymesine yardımcı oluyor ve son anda bir etek ucunu düzeltiyor.

Bir fermuar yakalandığında bana döndü. "Güçlü ellerin var. Bana yardım edebilir misin?"

Eteği ondan aldım. "Düzelteceğim."

"Dikkatli ol," diye beni uyarıyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. "Ellerimi iyi kullandığımı biliyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım, bela."

Vakit yaklaştığında, modelleri sahne arkasında sıkışık bir sıra halinde durur. Nora hepsine gülümsüyor. Cesaret verici, nazik, güzel bir gülümseme ve tüm bu yoğunluğun arasında parlıyor. Onların yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyor. "Teşekkür ederim," diyor onlara. "Her birinize minnettarım. Orada iyi eğlenceler."

Yaklaşıyorum, arkasındaki duvara yaslanıyorum. Bizim alanımızı podyumdan ayıran büyük siyah bir perde var. Tasarımcılar dışarı çıkamazlar; günümüzün az sayıdaki katı kurallarından biri bu.

Her şey anonim olmak zorunda.

Fısıltılar sustu ve odaya sessizlik çöktü ve perdenin arkasından sunucunun sesi boğuk ama duyulabilir bir şekilde geldi.

Altı numaralı yarışmacı! Alkışlar yükseliyor ve Nora yere kadar düşen asimetrik bir elbise giymiş kızıl saçlı ilk modele başıyla selam veriyor. Moda uzmanı değilim ama ben bile Nora'nın yeteneğini anlayabiliyorum.

Modeller birbiri ardına dışarı çıkıyor.

Monitörde, seyircilerin gördüklerini görebiliyoruz. Mankenlerin üzerindeki kıyafetleri, tıklım tıklım dolu seyircilerin ve bir sıra jürinin önünde yürüyor. Nora bana yaslanıyor. Kollarımı beline doluyorum, sırtı önüme geliyor ve gerginliğinin yavaşça akıp gittiğini hissediyorum.

"Aman Tanrım," diyor. "Ben yaptım." "Başardın."

"Şuna bakın," diyor son model uzun dökümlü bir etek ve asimetrik bir üstle yürüdüğünde. "Bu kumaşın görünüşüne bayıldım. Yine de üzerinde çalışmak çok zordu."

Saçlarından öperim. "Çok iyi iş çıkardın."

"Evet, öyle, değil mi?"

Kollarım beline dolanıyor. "Kendini mi övüyorsun?" Yukarı bakıyor. "Bu sonunda o dersi geçtiğim anlamına mı geliyor?"

"Evet. Tüm derslerden A aldım."

Biraz gülüyor. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Bugün başka hiçbir yerde olamazdım, bela."

Siyah perdenin dışından alkışlar yağıyor ve ekranda modellerin uzun, kavisli podyuma ve bize doğru geri dönmeye başladıklarını görüyoruz. İşte o anda Nora aniden eğiliyor. "Aman Tanrım."

"Ne?"

Küçük monitöre, ön sırada jürinin hemen yanında oturan birini işaret ediyor. Pikseller kimliğini gizliyor ama ikimiz de onu ayırt edebilecek kadar iyi tanıyoruz.

Rafe seyircilerin arasında.

Medyayı karıştıracak. *Genç Maison Valmont CEO'su burada, son satın almasını inceliyor...*

"Geleceğini bilmiyordum," diyorum.

"Ben de öyle." Nora derin bir nefes daha alıyor ve modelleri karşılamak için benden uzaklaşıyor. Elimden geldiğince yardım ediyorum ve gerektiğinde yoldan çekiliyorum. Ve çok geçmeden, eşyaları giysi torbalarına geri döndü.

Kendimizi tasarımcıların dışarıdaki bekleme alanında bulduk ve Nora'ya bir şişe su uzattım. "İç." İtaat etmeden önce bir an bana bakıyor. "Saatlerdir ayaktasın."

"Yorgunum," diye itiraf ediyor, "ama rahatlayamayacak kadar gerginim." "Tabii ki öylesin."

"Tüm bunlar olurken nasıl bu kadar sakınsın?"

Sırıttıyorum. "Çünkü sana inancım tam. Buraya gel."

Sanki bir duvarmışım gibi bana doğru yürüyor, kolları iki yanında, yüzü göğsümde. Kıkırdıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Bugünden sonra aralıksız on iki saat uyuyacaksın."

"Yirmi dört," diyor ve sonunda kollarını boynuma dolamak için uzanıyor. "Başardım."

"Başardın."

Gözleri parlıyor ve bu odada başka insanlar da var ama hiçbiri yokmuş gibi onu öpüyorum.

"Ugh," diyor yanımdan bir ses. Can sıkıcı ve sinir bozucu derecede tanıdık. "Siz ikinizin fikrini daha yeni benimsediğimi biliyorum ama bunu *görmek* zorunda mıyım?"

Başımı kaldırıp Rafe'e bakıyorum. Ama Nora'dan uzaklaşmıyorum. "Çok mu erken?"

"Çok erken," diyor.

Nora kardeşine bakar. "Şey," diyor, "bu *çok* kötü." Ve sonra beni tekrar öpüyor.

Sonunda geri adım attığında gülüyorum. Rafe bize sırtını dönmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sertti ama içinde öfke yoktu. Bu çok açık.

Büyük bir rahatlama gibi geliyor.

"Artık işimiz bitti," diyor Nora.

Rafe döner, kara kaşlarını aşağıya çeker. Babalarına daha çok benziyordu. Daha koyu saçlar, daha zeytin rengi bir ten. Yine de benzerlikler var. Aynı yeşil gözlere sahipler.

"Bugün geldin," diyor. Adam

başını sallıyor. "*İyi*

yolculuklar."

"Hangisinin benim olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum. Ama yine de çok iyi iş çıkardığını

biliyorum." Nora çenesini kaldırıyor. "En sevdiğin

hangisiydi?" "Fark eder mi?"

"Evet, sanırım öyle. Dürüst cevabınızı istiyorum," diyor. "*T'inquiète.*" Bu şekilde konuştuklarını daha önce de duymuştum. İki ana dilleri arasında sürekli gidip geliyorlar ve lanet olsun, artık hayatımın geri kalanında bunu yapmak zorunda kalacağım. Belmont'ta Latince okudum.

Fransızlardı.

"Altı numara," diyor. "Ama dikkatimi vermiştim, biliyorsun. Çalışmalarınızı tanıyorum."

Nora'nın nefesi kesilir. "Öyle mi?"

"Tabii ki var." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve bana bakıyor. Bu bakışta isteksiz bir kabullenme var. "Bunu sana açıkça ifade edemediğim için özür dilerim. Kendini bana karşı dürüst olabilirmişsin gibi hissettirmediyim için üzgünüm. Ya da her zaman güçlü olmak zorundaymışsın gibi."

Nora omzunun üzerinden bana bakıyor. Belki de o gece kütüphanede Rafe'e yönelttiğim suçlamalardan bahsetmemişimdir. Bazen gerçekler acıtır.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum," der. Rafe'nin sesi boğuklaşır. "*Ve je suis vraiment désolé.*"

"Ne için?"

"*Tout.*" Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ben olmasaydım Wilde seni hedef almazdı. Eğer sana bana yük olduğunu ya da korkamayacağını hissettirdiysem..."

"Sorun değil," diyor.

"Hayır. Gerçekten

değil."

Nora kardeşine bir adım daha yaklaşıyor, elini onun koluna koyuyor. Hızlı bir Fransızca yayılım ateşi daha açılıyor ve ben sadece ipuçlarını yakalıyorum. Rafe onun sözleri sırasında iki kez başını sallıyor, ama yüzü gergin.

"Evet," diyor kadın bitirdiğinde. "Haklısın." "Haklı olduğumu biliyorum."

Dudakları çekiliyor. "Bugünlerde kendine daha çok güveniyorsun."

"Üzerinde çalıştım," diyor ve ona sarılıyor. Omzunun üzerinden çok iyi okuyabildiğim bir ifadeyle bana bakıyor. Biraz mahcup, biraz minnettar.

"Bu seni Atlantik'in diğer yakasında kaybettiğim anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

On

u. Bana sorulmadı ama yine de başımı salladım. *O artık benim.* Rafe gözlerini deviriyor.

Nora güler ve kardeşinin kollarından bir adım geri çekilir. Diyor ki Yine hızlı Fransızca bir şeyler söylüyor ve bakışları yumuşuyor. Sanırım bu cümlede güvenle ilgili bir şey var. Aile hakkında da bir şeyler.

Arkalarında, bekleme odasının kapısı açılıyor. Elinde kulaklık ve bir pano olan biri dikkatimizi çekmek için sesleniyor.

Nora ve Rafe onu duymuyor.

Elimi omuzlarına koydum. "Hey. Bu iç açıcı buluşma biraz beklemek zorunda kalacak."

Görevli boğazını temizliyor ve bize yargıçların toplantılarının bittiğini söylüyor. Bir sonuç var.

Altı numaralı yarışmacı sahneye çıkmaya hazır olsun.

GRUP SOHBETİ

ALEX

Şimdi barıştınız, değil mi?

JAMES

Nihayet. Grup sohbetini tekrar kullanabilir miyiz?

ALEX

James ve ben uçup ikinizin de aklını başına getirmekten sadece birkaç gün uzaktaydık.

RAFE

Bunu atlatmam bir haftadan az sürdü. Bence bu benim için çok adil, her şey göz önüne alındığında. Kız kardeşiniz olsaydı ikiniz de aynı tepkiyi verirdiniz.

ALEX

Tek çocuk, delikanlı. Dük için de öyle.

JAMES

...

West çok meşgul olduğu için mi cevap vermiyor?

ALEX

Ne yapmakla meşgulsün, merak ediyorum?

RAFE

BU KONUŞMAYA DEVAM ETMEYİN.

BATI

Aslında çok meşguldüm. Tam olarak doğru olmayan bir yüzüğü iade etmek ve büyükannemin yüzüğünü yeniden boyutlandırmak.

RAFE

Sağdıç ben mi olacağım?

ALEX

Bu haksızlık. Gelin tarafının sağdıçı olabilir. Bu benim tek şansım!

RAFE

O zaman James'le benim evlenmemden vazgeçtin.

ALEX

Hepimiz James'ten vazgeçtik.

JAMES

Güzel.

BATI

Kendi aranızda savaşın.

BÖLÜM 62

BATI

Ana merdivenin tırabzanlarına yaslanıp Nora'nın aşağı inmesini bekliyorum. Darcy mermer zeminde bir güneş lekesi gibi yayılmış, kuyruğunu sallıyor, sarı gözleri beni şaşırtmaya çalışıyormuş gibi benimkilere kilitlenmiş.

Gözümü

kırpıyorum. O

da kırpıyor.

"Siz ikiniz bakışma yarışması mı yapıyorsunuz?" Nora merdivenlerden inerken sorar.

"Hayır," diye cevap veriyorum, hâlâ kediye izliyorum. "Bir anlamaya varıyoruz." "Bir kediyle rekabet edemezsin."

"Beni izle." Benim en büyük hayranım olmadı ve onu suçlamıyorum. Nora sonsuz derecede tercih edilebilir.

Ama geçen gün ben çalışırken masamın yanında bir saat uyudu ve bu bir ilerlemeydi.

Nora bana ulaşıyor ve ben bakış yarışını hemen kaybediyorum. *Lanet olsun.* Kahverengi saçları yüzüne dökülmüş, yazın ilk haftasından kalma güneş ve çillerle taranmış.

Üzerinde uzun kollu bir gömlek ve normalde giydiğinden daha kısa bir etek var, uzun bacaklarını tamamen ortaya çıkarıyor. Güneş ışığı tenine yapışıyor, onu kucaklıyor.

"Merhaba, güzelim."

Gülümsüyor. "Beğendin mi?"

"Senden hoşlanıyorum." Boynunda asılı duran kolyeye bakıyorum; ilk buluşmalarımızdan birinde ona verdiğim kolyeye.

Bir kolye. Bir bilezik. Ve ona bir yüzük vermek için de sabırsızlanıyorum. "Çok güzelsin."

"Oldukça kısa. Bu etek." Başını eğiyor ve gülümsüyor. "Sana bir sürprizim var. Bir meydan okuma, gerçekten."

Bundan zevk alıyor. Benimle alay ediyor, beni zorluyor. Tanrım, yüzündeki o ifadeye bayılıyorum. "Meydan okuma mı?"

"Evet. Sen bir kez söyledi Ben o Eğer I yaptı Bu
Tekrar, orada sonuçları olacaktır."

Bir saniyemi aldı. "Sen değilsin."

"Öyleyim." Bir adım geri atıyor, gözleri parlıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle olmaz." Eğilip onu omzumun üzerinden kaldırıyorum, bir elim Eteğin üzerinden kışını. Nora çığlık atıyor, ama bu çığlık karnımı sıkıştıran, yarı boğuk bir kahkahaya dönüşüyor.

Konservatuara girdim. Omzumdan sarkıyor, elleriyle gömleğimi kavıyor.

"Kontrol edeceğim," diye onu uyarıyorum.

Bir zamanlar ekim için kullanılan kış bahçesine bitişik küçük bir oda var. Penceresiz ve tamamen mahrem. Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve onu yere bıraktım.

Sırıttıyor. Üstü artık yamuk, gergin karnının bir kısmını ortaya çıkarıyor. "Benim cezam ne?"

"Önce suçu araştırmam gerekiyor." Başımla eteği işaret ediyorum. "Benim için kaldır, tatlım."

Nora'nın elleri kumaşı itaatkâr bir şekilde kavıyor ve uyluklarının pürüzsüz yuvarlaklığına doğru çekiyor.

Kalçalarına kadar.

İnledim. Çok güzel, acı verici bir şekilde çıplak. Görünürde külot yok. Ve lanet olsun, amı çok mükemmel. "Şu haline bak. Pembe ve güzel."

"Külot çizgilerinin kıyafetimi mahvetmesini istemedim." Başını eğdi. "Kimse bilemezdi."

"Bir rüzgâr esse, hepsi benim olanı görür." Ereksiyonum fermuarımı zorluyor. Onun yanında bu şekilde tepki vermeyi, onu istemeyi bırakacağımı hiç sanmıyorum. "Arkanı dön. Tezgâha tutun."

Gözlerinde heyecan var ve dönüyor, eteğini belinde topluyor ve söylendiği gibi masaya tutunuyor.

Kışının kürecikleri hoş bir krem renginde. Ellerimi teninde gezdiriyorum ve hafifçe nefes verişini duyuyorum. "Bu bir daha olursa seni cezalandıracağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"İstiyorum." Sırtını dikleştiriyor. "Biraz sertleşmekten bahsetmiştik."

"Mhm. Sana acıyı sevmediğimi söylemiştim. Ama severim..." Elimi kıcının kıvrımlarında gezdiriyorum. "Hafif bir şaplak. Denemek ister misin?"

Başını sallıyor ve ben de ona dokunmak için elimi bacaklarının arasına götürüyorum. Kıvrımları yumuşak, narin ve şimdiden biraz nemli. "Konuş benimle, bela."

"Evet. Biliyorum."

"Ve iyi bir kız olacağına ve çok fazla gelirse bana söyleyeceğine güvenebilir miyim?"

"Elbette." Omzunun üzerinden bakıyor ve yanaklarında parlak bir renk var. "Bu sefer orgazmıma o kadar odaklanma. Seni istiyorum... İstiyorum..."

"Söyle."

"Biraz kullanılmış hissetmek istiyorum," diyor, sesi yarı utangaç yarı heyecanlı. "Sanki kendini durduramıyormuşsun gibi."

Tezgâha doğru başımı salladım. "Bekle."

Yapıyor, hızlı nefes alıyor. Onun için her şey bir keşif oyunu. Geçen hafta bir gece yeni duş almış, saçlarını örmüş ve yanında satın aldığı bir kart oyunuyla yatağıma geldi.

Meraklı çiftler için seksen pozisyon.

Ben güldüm, o da küstahça baktı. *Hepsini denemek istiyorum*, dedi ve ben yine güldüm ve ona her zaman, *her zaman* oyunda olduğumu, ancak bunların yarısından fazlasının önceden ciddi bir esneme gerektireceğini söyledim.

O bir zevk, benim küçük başarıım.

Meraklı ve aç, artık gerçekten ne istediğini ifade etmeyi öğreniyor. Onun gerçek benliği bana verilen en büyük hediye.

"Bunu sen istedin. Öğreneceğimi bilerek." Hızlı, sert hareketlerle klitorisine daireler çiziyorum. "Ama bundan hoşlanmayacağımı biliyordun. Bu yüzden önce senin boşalmana izin vermeyeceğim."

Çabucak başını sallıyor ve başını eğiyor. Bu bir değişiklik. Her zaman önce onun zevkine odaklanırım. Her seks yaptığımızda yüzümün onun kalçalarının arasından başlaması yol gösterici bir ilke olmuştur.

Ama bu sefer farklı bir şey istiyordu.

Fermuarımı indiriyorum. Yaklaşıyorum ve kendimi onun üst uyluklarının arasına yerleştiriyorum. Bacaklarını sıkıca kapatıp beni sıcak amına kilitlemesini sağlıyorum. "İşte bu," diyorum ona.

Bir elimi sağ yanağında gezdiriyorum ve sonra elimi kaldırıp şaplak atıyorum Onu.

Nefesi kesiliyor.

Kalçalarımı geri çekiyorum ve kalçalarının arasından ona doğru itiyorum. "İşte böyle. Benim için hareketsiz kal."

Tekrar yapıyorum. Sertçe vurmuyorum ama kıcının dolgunluğunu sallıyor ve teninde hoş bir renk açmasına neden oluyor.

Ve sikime karşı, daha da ıslandığını hissediyorum.

"Artık her seferinde kontrol edeceğim," diyorum ve tekrar kalçalarının arasına giriyorum. "Evden çıkmadan önce seni buraya getirmem ve bana göstermen için elbiseni yukarı çekmen gerekecek."

Sol yanağına şaplak attığımda başını sallıyor ve nefesi kesiliyor. Şimdiye kadar bir düzineden fazla kez seks yaptık. Bir sabah erkenden beni sevdiğini fısıldarken, onu bedenimin beşiğine alarak yan yana içine girdim. Yine üzerime çıktı, üzerimde cesur ve güzeldi, ben de onu altımda paramparça ettim.

Ama daha önce hiç böyle arkadan sevişmemiştik. Ayakta değil.

Sikime karşı ıslaktı ve sonunda kendimi onun sıcak girişine çentikledim. Diğer elimle kalçasını kavriyorum ve bir santim içeri itiyorum.

"Bunu bir daha yaparsan olacağı bu, tatlım." Onu hareketsiz tutuyorum ve yavaşça kabzasına kadar sokuyorum. *Tiz* bir sesle inledi. "Çıplak dolaşmak için fazla güzelsin. Eğer yaparsan seni sikerim."

Omzunun üzerinden bakıyor ve muhteşem görünüyor. "Bu beni caydırmak için mi?"

Onun sıcaklığı düşünmeyi zorlaştırıyor. Onun içinde olduğum ilk andan beri hep böyleydi. Beni en temel içgüdülerime kadar soyuyor.

Ona tekrar şaplak atıyorum. İçine gömüldüğümde hafif titreşimleri hissedebiliyorum ve kontrol elimden çıkıyor. Kaldıraç olarak kalçalarını tutup, itmeye başlıyorum.

Onun için aldığım yüzük, büyükannemin yüzüğü, pantolonumun cebinde duruyor. Bu akşam yemekte ona vereceğim.

Ona gerçekten sor.

O benim.

İçine her vuruşumda ona ne kadar iyi olduğunu, ne kadar mükemmel hissettirdiğini, ne kadar iyi karşıladığını söylüyorum. Kasları etrafımda çırpınıyor. Tek başına penetrasyonla hiç boşalmadı ama çok yaklaştı.

Telefonu çaldı.

Eteğinin kıvrıldığı belinin etrafında bir yerden yankılanıyor. Bir cepten mi?

Duraklıyorum, ellerim kalçalarındaki tutamaklarda. Katlanmış kumaşı karıştırıyor. Öne doğru eğiliyorum, hâlâ derinlere gömülüyüm ve omzunun üzerinden bakıyorum.

İkimiz de ekranda yanıp sönen ismi görüyoruz. Bu onun mankenlik ajansı.

Nora nefesini üflüyor. Başparmağı aramayı sonlandırmak için hareket ediyor. "Yapma," diyorum. "Cevap ver ona."

Duraklıyor. "Ne?"

"Ona mankenliği bıraktığını söyle. Temelli olarak." Nora birkaç gün önce Rafe hâlâ New York'tayken onunla bu konuyu konuşmuş. Annesine söylemek için hazırlanıyor.

Bu iyi bir başlangıç.

"Yapamam. Biz... sen..." "Her şeyi yapabilirsin."

Hızlı ve nefessiz bir kahkaha atıyor ve telefonu kulağına götürüyor. "Alo?"

Vücudumdaki her kas hareket etmeye devam etmek için ağrıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve hareketsiz kalıyorum. Etrafımda çok sıcak ve sıkı.

"Gelecek ay mı? Emin değilim..." Nora diyor ki. Kalçalarımı döndürüyorum ve nefesi kesiliyor. "Hayır, eminim. Müsait değilim."

Ajanı yanıt verdiğinde bir sessizlik oluyor ve ben de bu zamanı klitorisini bulmak için vücudunun etrafına uzanmak için kullanıyorum. Sert daireler çizerek bastırıyorum.

Uzanıp boştaki elini duvara dayıyor. "Hayır, mankenlikle işim bitti. Müsait değilim. Asla."

Ona dokunmayı bırakmıyorum. Bu kadar derine gömüldüğümde, kaslarının her titreyişini hissedebiliyorum. "Kariyerimi değiştiriyorum... evet, kesinlikle. Evet, kesinlikle. Valmont'la bu konuyu konuştum. Teşekkür ederim... oh!... evet. Teşekkür ederim."

Sıcak boynunu öpüyorum. Çok iyi gidiyor.

"Sen de. Bye." Telefonu kapatır ve hemen nefesi kesilir. "Kahretsin. Batı..."

"İşte benim kızım. Nasıl hissettirdi?"

"Güzel. Harika. Durma." Zor nefes alıyor ama ben durmuyorum. Onun yerine kalçalarımı oynatmaya başlıyorum, ona dokunurken yavaşça beceriyorum. Çok uzun sürmüyor. Daha önce sınırdıydı ve şimdi orgazmı onu fiçı gibi sarıyor.

Ellerini tezgâha dayıyor ve adımı inliyor. Omurgamda şimşekler çakıyor ve bir iniltiyle boşalıyorum, bir elim onun titreşen klitorisinde, diğeri kalçasını sıkıca tutuyor.

Daha sonra onu sıkıca tutuyorum, hala içinde kilitli ve onunla ne kadar gurur duyduğumu söylüyorum. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, yatıştırıyorum, seviyorum. Kıcını yumuşatıyorum. Ondan ayrıldığımda, ikimiz de külot giymeme olayının başka bir dezavantajı olduğunu fark ettik.

Pantolonumun cebinden bir mendil çıkarırken bacaklarının arasında bıraktığım izi izliyorum. İlk kez seks yaptıktan sonraki gün ona temiz sağlık raporu için evrakları gönderdim.

"Bundan asla bıkmayacağım," diyorum ona ve şişmiş amını nazikçe silmek için eğiliyorum. "Bunun bana göre olduğunu hiç bilmiyordum ama seninle tatlım..."

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "İçime boşalmayı seviyor musun?"

Onun bu sözleri söylemesi üzerine... "Hoşuna gitti mi? Hayır. Bu çok küçük bir kelime." Kalçasını öpüyorum ve isteksizce eteğini aşağı çekiyorum. "Bayılıyorum. Neredeyse seni sevdiğim kadar seviyorum. İstiyorum-"

Kapı zili çalıyor. Fairhaven'ın ön kapısına bağlı olan alt katta yankılanacak kadar yüksek. Çok az kişi kullanır. Evde dolaşan çoğu kişinin anahtarı var.

"O da ne?"

Ernest teslimatı halledecek. Biz dışarıdayken gelmesi gerekiyordu, döndüğümüzde sürpriz olacaktı. Ama şimdi burada ve biz zaten gecikmiş durumdayız.

"Gel. Gidip görelim."

Fairhaven'ın koridorunda büyük bir kutu var. Nora elimi bırakıyor ve dikkatle yaklaşıyor. "Nedir bu?"

"Aç" dedim ona.

Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. Saçları artık dağınık ve yanaklarında güzel bir renk var. "Beni geriyorsun." Ama kutuyu açıyor ve içine uzanıyor.

Sonra duraklıyor.

"Hayır."

"Evet."

"Teklif verdin mi?"

"Yaptım," diyorum. "Gecen mahvoldu. Ama ben yine de senin o."

Moda Enstitüsü'nde çok beğendiği yeşil elbiseyi kaldırıyor. Bu koruyucu plastiğe sarılmış. "Aman Tanrım. Bu bir servete mal olmuş olmalı." "İyi ki bende bir tane var o zaman."

Nora'nın yüzüne bir gülümseme yayılır. "Buna inanamıyorum. Bu... Batı... Ben..."

"Üst kattaki atölye mi? Orası artık senin çalışma alanın. Kalıcı olarak." Ellerimi ceplerime sokup kadife kutuya dokunuyorum. Suçluluk duygusu içinde boğulurken aldığım yüzük doğru değildi. Bu doğru. "Daha fazla alana ihtiyacın varsa, yeterince odam var. Daha fazlasına sahip ol. Hepsine sahip ol."

Elbiseyi göğsüne bastırıyor. Gözlerinde parıldayan bir şey var. O...?

Bir adım daha yaklaştım. "Nora?"

Sertçe yutkunuyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İyi anlamda mı?"

Başını sallıyor ve elbiseyi dikkatlice katlayıp geldiği kutuya geri koyuyor. Belki de o an budur. Burada, evde.

"Bunu daha sonra yapacaktım. Akşam yemeğinde. Ama biliyorsun ki büyük gösterileri sevmiyorum." Önünde diz çöküp kadife kutuyu kaldırdım.

Kapağı açıyorum.

Nora'nın yeşil gözleri büyüdü ve bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. O olmasaydı bunu asla yapmazdım. "Batı," diye nefes alıyor.

"Benimle evlenir misin, bela?"

Hızla göz kırptıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Evet. Lütfen."

"*Lütfen*," diyorum ve sol eline uzanıyorum. Büyükannemin pırlantası mükemmel bir şekilde kayıyor. Kollarımda uyurken parmağını ölçüp yeniden boyutlandırmıştım. "Lütfen demesi gereken benim."

Başını sallar. "Hayır. Seni seviyorum. Sanırım... İstiyorum..."

Sözleri kesiliyor ve onu kendime çekmek için ayağa kalkıyorum. "Ne istiyorsun, bela? Söyle, ben de sana vereyim. Her ne istiyorsan."

Bir kahkaha attı. Beni öpüyor, ağzında hâlâ bir gülümseme var. "Oh, West. Sanırım artık istediğim her şeyi elde ettim."

"Söyleyeceğin şey bu muydu?"

"Evet." Beni tekrar öpüyor, yukarı ve bana doğru itiyor. "Bana başka bir şey vermene gerek yok. Sen zaten bana her şeyi verdin."

EPILOG

NORA

Kendi evinizde evlenmenin en güzel yanı, sonrasında hiçbir yere gitmek zorunda olmamaktır. Konukların çoğu Fairhaven'ın konuk odalarında ya da yakındaki bir otelde uyuyarak ayrıldı.

Sadece en yakın arkadaşlarımız hala burada. Bizimle birlikte terasta oturuyorlar, etrafları partiden arta kalanlarla çevrili.

Düğün partimizden.

Ernest ve ben buketim için bahçeden geç açan Ağustos güllerinden bazılarını seçtik. Ağustos sıcağı okyanustan gelen serin rüzgarlarla hafifledi ve West ile ben suyun kenarında yeminlerimizi ettik.

Büyük bir düğün değildi.

Küçük bir düğün de değildi.

Mükemmel boyuttaydı. Hem biyolojik hem de seçilmiş arkadaşlarımız ve ailemiz. Harika bir orkestra ve West'in annesinin bana temin ettiği gibi gerçekten en iyisi olan yemek şirketleri.

Annem ve West akşam yemeğinde yan yana oturdular. Geçtiğimiz aylarda geçici bir dostluk kurdular; biri sıkı kontrollü, diğeri ise hiç kontrollü değil. Ama ikisi de hayattaki güzel şeylerden ve çocuklarının hayatlarına karışmaktan hoşlanıyor ve belki de bu bağ kuracakları bir şeydir.

Gün bitti ve yeni gün henüz başlamadı. West yanımdaki koltukta, smokininin papyonunu çözmüş. Bir kolunu bana dolamış, dudaklarında tembel bir gülümseme var.

Benim kocam.

Ve nasıl olduysa, ikinci porsiyon düğün pastasının olduğu bir tabağı var. Boşluğu nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da pastayı.

Karşımızda hala uyanık olan birkaç cesur ruh var. Amber ve Rafe. Alex ve James. Masanın üzerinde yarısı boşalmış bir şişe şampanya var ve Amber topuklu ayakkabılarını çıkarmış. Eliyle bir esnemeyi gizliyor.

Uzun bir gün oldu. Uzun bir hafta.

"Alex, "Nora, diğerlerine ne yaptığını anlat," dedi.

Sağdıç ödülünü kazandı. James de öyle, ve Rafe. Hepsi sağdıç olarak ayağa kalktı ve West favorisi olmadığında ısrar etti.

"Daha açık konuşman gerekecek," diyorum ve West'in çatalını elinden almak için uzanıyorum. Ben pastadan bir ısırık alırken o gülümseyerek izliyor.

Alex, "West onun tabağından yemenizden nefret ediyor," diyor.

"Nefret ediyorum," diyor West ve ona uzattığım çatalı geri alıyor, "karımdan başka biri olduğunda."

Ben bu kelimeye gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

Rafe şampanya şişesine uzanır. "Siz ikiniz..."

"Bugün onların düğün günü. İyi geceler. Gecesi," diyor Amber. "Duygusal olmaya hakları var."

James, "Bu arada, o geceyi bizimle geçirmeyi tercih etmen ne anlama geliyor bilmiyorum," diyor.

West hepsini görmezden geliyor. Son kek parçasını da bitiriyor ve bacaklarına uzanıp onları yukarı ve kucağına çekiyor.

Sol eli kalçamda duruyor. Yüzük parmağında altın alyans. "Anlat onlara," diyor ve sesinde gurur var. "Ne yaptığını."

Arkadaşlarımıza gülümsüyorum. "Ben Wilde'a düğün için bir davetiye gönderdim."

Çemberin etrafında şok olmuş nefesler vardı. Bildiğimi bilmesini istedim. Onunla hiç yüzleşmemiş olsam bile.

Rafe öne doğru eğilir. "Ne yaptın?" "Zekice, değil mi?" West sorar.

"Asla ortaya çıkmayacaktı. Ama ben onun hissetmesini istedim..." Biraz omuz silktim. "Berbat."

Amber gülüyor. "Buz gibisin. Buna

bayılıyorum." "Bildiğimi bilmesini istiyorum."

West, "Onu nezaketle öldürün," diyor. Gözlerinde gurur var. Haftalar önce oturup güzel, eğik bir hatla sevmediğim bir adama davetiye yazdığım da aklımı kaçırdığımı düşünmüştü. "Sen benden daha iyisin."

"Ben Wilde'dan nefret etsem de," diyor Alex ve karşısındaki kanepede oturan bana ve West'e işaret ederek, "bunun olmasından bir bakıma o sorumlu."

Rafe inliyor. "Hayır. O piç kurusuna tek bir şey için bile teşekkür etmeyeceğiz." "Söylediğim bu değil ve sen çok içmişsin." Alex uzanır ve şişeyi alır. "Biraz da bana bırak."

"Hepiniz çok içtiniz." James en solda oturuyor ve sol elinde bir puro var. Alex'e başıyla selam veriyor. "Bilardo mu?"

"Hiç sormayacaksın sandım." Ayağa kalkıyor ve inleyerek geriniyor. "Nora bizi bir sonraki Kayıp Hafta Sonu için sessiz bir meditasyon inzivasına göndermeden önce bir tür rekabet içine girmeliyiz."

Onu susturuyormuş gibi yapıyorum. "Bu bir sırdı!"

Kardeşim inliyor. "Bana bunu yapma. Lütfen."

"Lütfen yap, Nora," der James. Purosunu tepside ölmeye bırakır ve Alex'i evin içine çeker. Amber esneyerek ayağa kalkar ve içeride onlara katılır.

West bir elini bileğimin üzerinde gezdiriyor. Parmakları sıcak, beyaz elbisemin eteğinin altındaki teni buluyor.

"Oynamayacak mısın?" diye sorar Rafe. İkisi son birkaç aydır yeni bir tür arkadaşlığa alışmışlardı. Kardeşimin bu yeni gerçeği tamamen kabullenmesi biraz zaman aldı.

Ben konuşuyorum. West benimle çıkıyor. İkimiz... evleniyoruz.

"Hayır. Yatağa gitmeliyim," diyor. "Ama nasıl karşılanacağımdan emin değilim." Rafe yayılmış, başını koltuk başlığına dayamıştı. Koyu renk saçları dağınıktır ve West gibi o da papyonunu çoktan çıkarmıştır.

Kendi yüzük parmağında bir şey çeviriyor.

Çünkü bu yaz evlenenler sadece West ve ben değiliz.

GRUP SOHBETİ

O YAZIN BAŞLARINDAN

BATI

Bizi bilgilendir,
Rafe.

ALEX

Evet, birkaç gün oldu. Devralmanız ne kadar düşmanca?

RAFE

Düşmanca. Mather & Wilde nefret
ediyor.

BATI

Güzel.

Daha senin değil
mi?

RAFE

Neredeyse. Bir pürüz çıktı ama hallediyorum.

JAMES

Onlara daha fazla
ödeme yapın.

RAFE

Denedim. Bu onlar için kişisel bir şey ve para onları etkilemedi.
Sorun değil. Yakında Ben Wilde'ın mirasını yok edeceğim.

JAMES

Toprağı tuzla. Onaylıyorum.

ALEX

Sorun nedir?

RAFE

Wildes köşeye sıkışmış durumda ve bunu biliyorlar.

Son hisseyi almak için Ben'in yeğeniyle evleneceğim, sonra da marka benim olacak.

JAMES

Siktir

BATI

İlişkiler o kadar da kötü değil, biliyorsun.

ALEX

Güzel mi?

BATI

Tabii ki sizi bu konuşmaya çeken de bu.

RAFE

Onunla henüz tanışmadım. Ama dünyanın en güzel kadını olması önemli değil. O bir Wilde.

JAMES

O markayı yerin dibine sokmaya başladığın anda senden nefret edecek.

RAFE

Ona izin ver. Hislerimiz karşılıklı.

SERİ DEVAM EDİYOR

Milyarder Oyunları Rafe'in kitabıyla devam ediyor. O bir görev adamı... ama ne yazık ki yeni karısı da öyle.

Bir villa. Bir yaz. Nefret üzerine kurulu bir evlilik.

2025 sonbaharında geliyor

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür kelimesinin içinde *bilmek* kelimesi var, bu da ironik geliyor, çünkü çok az şeyi kesin olarak *biliyorum*. Ve yazmaya başladığım kitap sayısı arttıkça, öğrenecek daha çok şeyim olduğunu keşfediyorum.

Ama üç önemli şeyden eminim.

West ve Nora'nın her zaman benim yolculuğumun bir parçası olması gerekiyordu.

Nasıl oynanacağını bilmediğim halde kitaplarımda pokere yer vermeye devam ediyorum. Sonunda bunu düzeltmeye karar verdim ve bir dizi poker fişi sipariş ettim. Birinci adım tamamlandı (bakalım onları nasıl kullanacağımı gerçekten öğrenebilecek miyim).

Üçüncüsü, kitapların bir boşlukta yaratılmadığını biliyorum.

Bu hiç bu kitapta olduğu kadar doğru olmamıştı. West ve Nora buraya, kendi sonsuza dek mutlu sonlarına ulaşmadan önce çok şey yaşadılar.

Düşünmek istemediğim kadar çok ay boyunca bu kitap hakkında saçmalamamı dinlemek zorunda kalan pek çok zeki, nazik, akıllı ve ÇOK sabırlı insan var.

Nora bu kitapta birkaç kez terapistinden bahsediyor (çünkü terapi inanılmaz bir şey). Bu kitaba giren bir araç da dahil olmak üzere bana pek çok faydalı şey öğreten kendi terapistime teşekkür etmeliyim.

Becca Syme ve Becca Mysoor'a sırasıyla yazar koçluğu ve hikâye koçluğu için teşekkür ederim. Bu kitap beni zorladığında beni dinleyen, tavsiyelerde bulunan ve yardım eden yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Bu işi çok daha eğlenceli hale getirdiniz.

Nora ve West'in karmakarışık ağını anlamlandırmama yardımcı olan muhteşem geliştirici editörlere teşekkür ederim. Andie, Jen ve Heidi; beyninizi ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Alfa okuyucular: Sarah ve Catherine. Bu kitap sizin sayenizde çok daha güçlü. Teşekkür ederim!

Beta okuyucular: Nikki, Conner, Emily, Laura, Valentina ve Sarah, hikayeyi daha da geliştirmeme yardımcı oldular. Zamanınızı ayırdığınız için minnettarım.

Bu kitabın redaksiyonunu harika bir şekilde yaptığın ve akıcı olmasını sağladığın için teşekkürler Beth. Harikasın.

Kapakta West ve Nora'yı Chloe Quinn çizdi ve onunla çalışma fırsatı bulduğum için daha fazla minnettar olamazdım. Karakterleri ve Fairhaven'ı mükemmel bir şekilde yakaladı!

Nora'nın hikayesi, onun hikayesini yazmaya başlamadan çok önce ve yazar olmadan çok önce, üzerinde yıllarımı harcadığım bir çalışmanın sonucudur. Onun mücadelelerini ve endişelerini sayfaya taşımak ve onun incelikli kişiliğine uygun bir rüya kahraman yaratmak, yazarlık kariyerimin en iyi deneyimlerinden biri oldu. Ve en zorlarından biri.

Eğer Nora ile küçük de olsa bir bağ kurduysanız, bunu büyük bir onur olarak kabul ediyorum. Başkalarının hoşnutsuzluğu karşısında bile sözünüzü söylemek ve kendinize sadık kalmak zordur. Korkutucudur.

Ve inanılmaz derecede ödüllendirici olabilir.

OLIVIA'NIN KİTAPLARI

Milyarder Oyunları

Sahtekarlık Oyunu

West ve Nora

Rafe'nin Kitabı

2025 yılında geliyor

Üçüncü Kitap

2026'da geliyor

Dördüncü Kitap

2026'da geliyor

Connovan Günlükleri

Sonsuza Kadar En İyi Düşmanlar

Gabriel ve Connie

Mükemmel Hata

Alec ve Isabel

Yanlış Bir Hareket

Nate ve Harper

New York Milyarder Serisi

Patronun Dışında Düşün
Tristan ve Freddie

Patron tarafından kurtarıldı
Anthony ve Summer

Patrona Evet Deyin
Victor ve Cecilia

Zaman Patronu
Carter ve Audrey

Patron Süiti
Isaac ve Sophia

Bossmas'ın 12 Günü
Noel Antolojisi

Seattle Milyarder Serisi

Milyar Dolarlık Düşman
Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar
Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av
Ethan ve Bella

Milyar Dolarlık Nişanlı

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

Kara Gözlü Şeytan

Lily ve Hayden

Buz Gibi Patron

Faye ve Henry

Red Hot Rebel

Ivy ve Rhys

Küçük Kasaba Kahramanı

Jamie ve Parker

Standalones

Satır Araları

Aiden ve Charlotte

Yalnız Balayı Nasıl Yapılır

Phillip ve Eden

Kibirli Patron

Julian ve Emily

Bak Ama Dokunma

Grant ve Ada

Komşu Milyarder Cimri

Adam ve Holly

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, hiç tanışmamış olmasına rağmen milyarder kahramanlara bayılan umutsuz bir romantiktir. Bu yüzden meseleleri kendi ellerine aldı ve bunun yerine onları sayfada yarattı. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

Kalemi 2019'da eline aldı ve o zamandan beri elinden bırakmıyor. İki milyondan fazla kitabı satılan Olivia, hızlı tempolu, şaka ve baharatla dolu, bayıltmaya değer hikayeler yazıyor. Kendilerini aşık eden hırslı kadın kahramanlarla tanışan, onlarla çatışan ya da onlara rastlayan kahramanlara katılın.

Güncellemeler ve bonus içerik için haber bültenine katılın.
www.oliviahayle.com.
Olivia ile bağlantı kurun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

